

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHIFTER CITY FATED MATES

A CLAIM OF FORTUNE

JAYMIN EVE

WSJ AND USAT BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BİR SERVET İDDİASI

SHIFTER CITY KADERİN EŞLERİ

KİTAP 3

JAYMIN EVE

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[İçerik Uyarısı Güncel](#)

[kalın](#)

[Dünyayı yakından takip](#)

[edin Dünyayı yakından](#)

[takip edin](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Sonra ne okumalı...](#)

[Jaymin Eve'in diğer](#)

[kitapları Jaymin](#)

[Eve'in diğer kitapları](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Jaymin Eve
A Claim of Fortune: Shifter City Fated Mates #3 Telif hakkı
© Jaymin Eve 2025

Tüm hakları saklıdır
İlk yayın tarihi 2025 Eve,
Jaymin
Bir Servet İddiası: Shifter City Kader Eşleri #3

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez. aksi takdirde, yayınlandığı şekilden farklı bir cilt veya kapakla dolaşıma sokulamaz ve sonraki alıcıya bu koşul dahil benzer bir koşul getirilemez. Bu yayındaki, kamu malı olduğu açıkça belirtilenler dışındaki tüm karakterler kurgusal olup, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak ve sanat: Tamara Kokic
Düzenleme: Ocean's Edge Editing
Düzeltilme: Jaymin Eve's Badass Team

OceanofPDF.com

İÇERİK UYARISI

Ruh sağlığınız benim için önemlidir! İçeriğin neyi kapsadığına dair özel bilgiye ihtiyacınız varsa, lütfen jaymineve@gmail.com adresinden bana ulaşın.

Tetikleyiciler arasında şunlar yer almaktadır:

- Ebeveynin ölümü
- İntihar hakkında konuşma
- Ebeveyn tarafından istismar
- Geçmişteki travma/flashbackler
- Panik ataklar
- Dominant alfa erkeklerin yer aldığı cinsel içerikli sahneler.
- Şiddet
- Takip
- Kaçırma
- Grafiksel ölüm
- Kan ve vahşet
- Alışılmadık yöntemlerle terapi ve iyileşme

OceanofPDF.com

GÜNCEL BİLGİLERİ TAKİP EDİN

[Instagram'da](#) beni takip ederek, Facebook grubum [The Nerd Herd'a](#) katılarak veya [haber bültenime](#) abone olarak [yayınlarımdan haberdar](#) olabilirsiniz.

Burada, dünyalarım ve yayın programımla ilgili tüm güncellemeleri ve bilgileri bulabilirsiniz.

OceanofPDF.com

DÜNYAYI TAKİP EDİN

KADERİN LANETİ

Emmeline, tüm sürülerinin şehirlerde yaşadığı, birden fazla alfa, beta, delta ve daha nadir olarak omega'ların bulunduğu bir dünyada yaşayan bir kurt dönüşümcüdür. Bu isimler beşli gruplar, beş kişilik sürüler oluşturur ve alfa konseyleri tarafından yönetilir. Emme, Emme on dört yaşındayken bir alfa sürüsü tarafından öldürülen annesi gibi bir omegadır. Bu olay, onun şehirlerden ve onları kontrol eden alfalarından kaçmasına neden olmuştur. Asla annesi gibi olmayacağına yemin etmiştir.

On yıldan fazla bir süre geçtikten sonra Emme, beş büyük sürü şehrinde her ne pahasına olursa olsun kaçınarak ve dikkat çekmemeye çalışarak insan şehirleri arasında dolaşmaktadır. Bir dizi talihsiz olay, onu izleme yeteneğine sahip bir alfanın yoluna çıkarır. Emme tekrar kaçır, ancak alfa onu izler ve beş sürü şehrinin en büyüğü olan Golden Claw'a sürükler.

Burada, Alfa Konseyi'nin karşısına çıkar ve sürüye bağlı olmayan bir şekil değiştiren olarak suçlanır. Ancak onun bir omega olduğunu keşfettiklerinde, ona her zamanki ölüm cezasını verme eğiliminde olmazlar.

En güçlü alfalardan biri Emme'yi gerçek eşi olarak kokladığında, bu Emme'nin en kötü kabusudur, çünkü bir alfa ile bağ kurarsa annesi gibi öldürüleceğine inanmaktadır. Annesinin sürüsü de koku uyumu vardı, ama yine de onu öldürdüler.

Bu alfanın koku uyumu olan dört alfadan biri olduğunu öğrendiğinde, hayatının sona erdiğine inanır. Beşliler genellikle

bir alfa ve bir dizi delta ve beta'dan oluşur. Ancak onun sürüsü, dört alfa erkekten oluşur ve bu da onu güçlü ve *tehlikeli* kılar, özellikle de bir omega için.

Tıpkı annesi gibi.

Emme, alfaları reddetmekten başka seçeneği yoktur ve bu, dördünden farklı tepkiler alır.

Hak sahibi alfa olan Hunter, bir şeye karar verdiğinde pes etmez ve onu ne pahasına olursa olsun sürüye katmaya karardır. Onu bir süreliğine sürü evlerine taşınmaya, biraz para biriktirmeye ve endişelenmemeye ikna eder. Ayrıca, Emme açıkça yalvarmadan onu bağlamayacağına söz verir. Hunter, sürüsünü güvende ve olabildiğince güçlü tutmayı amaçlayan, takıntılı ve sahiplenici bir alfa takipçisidir. Ayrıca... el dövmesi vardır. Hepsi bu kadar.

Golden retriever alfa Kellan, tatlı ve nazik ruhuyla ortaya çıkar (ancak Emme'ye yanlış bir şekilde bakan başka bir şekil değiştirenin kafasını omuzlarından koparma yeteneğini küçümsemeyin). Kellan, tereddüt etmeden bu hayatta ve öbür hayatta onu takip eder. Hayatı boyunca yalnız olan Emme, Kellan'ın ona karşı tatlı ve koşulsuz takıntısından etkilenir.

Slade, korkutucu bir ejderha şekil değiştirenidir. Soğuk ve mesafeli olan Slade, Emme'yi gözlemlemeyi sever. Emme onu kesinlikle meraklandırır. Güvenlik kameraları aracılığıyla Emme'yi izler ve Hunter kadar yoğun bir takipçidir, sadece daha az zorlayıcı bir şekilde. Şimdilik.

Ayı şekil değiştiren Finley, Emme'nin reddetmesini pek iyi karşılamaz. Bu, çocukluğunda ailesinin onu reddetmesi ve incitmesi nedeniyle yaşadığı travmayı tetikler. Emme'nin hepsi için zehirli olduğuna karar verir ve onu hayatlarından çıkarmaya karardır.

Emme, sürü evine girdikten sonra, onları reddetmek için elinden geleni yapmasına rağmen, Emme, Kellan ve Hunter arasında bağlar oluşmaya başlar. Normal sürü hiyerarşisinin dışında kalabilen bir omega olarak, alfa erkekler tarafından arzu edilir ve sürüsü onu güvende tutmaya karardır

güvende tutmaya kararlıdır. Reeves sürüsü güvenlik ekibinden bir gardiyan tarafından kaçırılmaya çalışıldığında, Emme, Hunter ve Kellan gelip şekil değiştireni yok edene kadar yeterince direnir ve bu olay, ilişkilerinin bir başka yönünü de pekiştirir. Emme, bu ikisine daha da yakınlaşır.

Kaçırma girişimini araştırırken kaynağını bulmak için - güvenlik görevlisi kiralık bir tetikçiydi - *A Curse of Fate'in* sonunda Emme ve Slade motosikletlerle sorguya giderken görülür. Yolda, bir roketle havaya uçurulurlar ve yaralı Emme bayılmadan önce bir minibüsün arkasına atılır. Uyandığında, çıkışını engelleyen parmaklıklar olan bir bodrum hücresindedir. Slade, onun karşısında, başka bir hücrede, sihirli bantlarla bağlanmıştır.

Kaçıran kişi odaya girdiğinde, Emme çıldırır çünkü bu kişi annesinin eski sürüsünün lideridir. Onlar Emme'yi arıyorlardı ve Emme, Golden City'nin sürü kayıtlarında görüldüğünde, onu bulmak için fırsatı değerlendirmişlerdir.

A Twist of Luck burada başlar.

OceanofPDF.com

DÜNYAYI TAKİP EDİN

A TWIST OF LUCK

İkinci kitap, Emme ve Slade'in Blaine ve onun alfa sürüsü tarafından kaçırılıp tutuldukları Silver City'de tutsak olarak başlamaktadır. Rogers sürüsü (Blaine'in sürüsü) onları tutsak tutmak için büyü kullanmaktadır. Bu arada, Golden Claw'da Reeves sürüsü (Emme'nin sürüsü), kaçırılan sürü üyelerinin nerede olduğunu öğrenmek için bilgi sahibi olan herkesi avlamaktadır. Silver City'de olduklarına dair bir ipucu elde ederler ve oraya gitmek için uçağa atlarlar.

Silver City'de, kaçırılanlar Slade'in gücünü hafife alırlar ve o, Blaine ve sürüsü tarafından tekrar esir alınmasıyla tetiklenen panik atak sırasında Emme'yi rahatlatmak için hücrelerini kırar. Blaine ve sürüsü, Emme'nin annesini öldürmüştü ve onun büyüme sürecinde ona işkence etmiştir.

Slade evdeki herkesi korkutup kaçırdıktan sonra, üst kata çıkarlar ve evin sihirli bir şekilde kilitlendiğini ve ejderha şekil değiştiricinin onları dışarı çıkarmak için saatler süreceğini fark ederler. Neyse ki, o kilidi kırdığında, Reeves sürüsünün geri kalanı kendi cadılarıyla birlikte ortaya çıkar. Sihirle savaşmak için sihre ihtiyacınız vardır.

Blaine ve sürüsü ortadan kaybolduğu için yeniden toplanıp Golden Claw'a dönmeye karar verirler, ancak uçağa giderken bir cadı tarafından pusuya düşürülürler. Cadı, Emme'yi bayıltma büyüyle vurmaya çalışır, ancak Kellan aralarına girer. Kellan, sadece onu yapan cadı tarafından kaldırılabilen bir büyüyle yere serilir ve ne yazık ki, o da Sladdy, yani kötü ejderha Slade tarafından öldürülmüştür.

Bilinçsiz ve muhtemelen ölmek üzere olan Kellan'ı Golden Claw'a götürürler ve müttefik cadı (Jewels) ondan Kellan'ı kurtarmanın bir yolunu bulmasını isterler

. Zaman azalırken, Kellan'ın enerjisinin güçlü bir şekilde akmasını sağlamak için ellerinden gelen her şeyi yaparlar, *neredeyse* çıplak sürü toplanmak da dahil.

Sonunda Jewels ve cadı grubu bir çözüm bulur, ancak Kellan'ın karşı büyüyle bile savaşamayacak kadar zayıf olduğundan korkarlar. Başka seçenekleri olmadığı için ona büyüü yaparlar ve sonunda o kadar zayıf düşer ki hayatta kalamaz ve Emme, enerjisinin bir kısmını paylaşabileceği umuduyla karar verir.

Ve işe yarar!

Ona büyüyle savaşma gücü verir. Bu, alfa erkeklerle bağ kurarken en büyük korkularından biridir, çünkü annesini yok edenin bu olduğunu düşünür, ancak Kellan'da herhangi bir değişiklik fark etmez ve Kellan da onun kurt özünü daha fazla almaya çalışmaz.

Bundan sonra, Alfa Konseyi ve Blaine ile sürüsünün gelecek planları ile ilgilenirken her şey yolunda gider. Silver City, Rogers sürüsünü avlamak için engeller çıkarır ve her şey bürokrasi ve evrak işleri ile karışır.

Kitabın sonuna doğru, Emme, Golden Claw ormanlarında, sevimli *bir Avcı* ve *Av* senaryosunda Hunter (hak sahibi alfa) ile bağ kurar. Bu kararı, onu sevdiği ve ona tamamen güvendiği için verir. Hunter, onu hayatlarına çektiği ilk andan itibaren ona destek olmak ve ona bakmaktan başka bir şey yapmamıştır.

Emme, dört alfa ile de bağ kurarsa ne olacağını hala bilmediği için, bu aşamada bağ kurmak hala bir deneme aşamasındadır, ancak denemeye isteklidir. Onlar olmadan hayatı boştu ve onlar, annesinin sürüsüne hiç benzemediklerini defalarca kanıtladılar.

Slade (ejderha şekil değiştiren, namı diğer korkunç herif) ona kendini savunmayı öğretmeye çalışırken, araları da yakınlaşır ve bu da bir şaka savaşına yol açar. Bu şakalardan birinde

Emme kameraları bir anlığına kapatınca, başı biraz belaya girer.

Odasında omegalar ve sürülerle ilgili bir kitap açar. Bu kitap, Thenguard sürüsünden Chelsea tarafından ona getirilmiştir. Bu kitap, (1. kitapta) nöbetçi kulübesine yapılan saldırıdan beri eline almamıştır, ancak alfa sürüsünde bir omega olarak atanmasına ilişkin cevapları bulabileceğini ummuştur.

Kitap büyülüydü ve tüm bu zaman boyunca onun açmasını bekliyordu. Sayfayı çevirir çevirmez büyü devreye girer ve Emme, Chelsea'nin kontrolü altına girer. Büyü, iki omegayı birbirine bağlar ve Emme, Chelsea'nin eylemlerini takip etmek zorunda kalır.

Chelsea onu Golden Claw'dan uzaklaştırır ve onu, başından beri onu kaçırmaya çalışan alfanın pençelerine, eski bir eve bırakır. Bu, onun beklediği alfa değildir. Blaine elbette hâlâ oradadır, ama onun bir patronu (daha doğrusu babası)

Bu kişi aynı zamanda Hunter'ın babasıdır.

O, her şeyin arkasındaki büyük kötü alfa. Yıllardır omegaları kaçırıp üzerinde deneyler yapıyor. Blaine ve sürüsünü annesinin hayatına sokan ve annesini intihar etmeye kadar sürükleyen oydu. Ve şimdi Emme'yi istiyor.

Hunter'ın babası, tanıdık gelen bir şekil değiştireni eski eve çağırır. Yüzündeki yara izi ve daha kısa saçları olmasaydı, ona doğru yaklaşan şekil değiştiren tam olarak Slade Riverson'a benzeyecekti.

Onun ejderhasının daha karanlık, daha korkutucu versiyonu, alfa'sının emriyle onu ısırır ve zorla sahiplenir. Chelsea'nin kontrolünün son kalıntıları hala sistemini doldururken, onu ısırmak ve bağı sonsuza kadar mühürlemek zorunda kalır.

A Claim of Fortune burada başlar.

OceanofPDF.com

*Bu, bana iki ejderhanın bir ejderhadan daha iyi olduğunu söyleyen
herkese adanmıştır.*

Bunu kendin yaptın.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 1

FINLEY

Ailenizi seçemeyeceğiniz oldukça bariz bir ifadeydi, ancak şekil değiştirenlerin dünyasında bu teknik olarak doğru değildi. Doğduğunuz aileyi seçemezsiniz ve ben kesinlikle annemle aynı evrende yaşamak istemiyordum, onun sürüsünün bir parçası olmak bir yana, ama gelecekteki sürünüzü seçebiliyordunuz. Yetişkin hayatınızın çoğunu birlikte geçireceğiniz beşli grubu.

Tabii ki koku eşleşmesinin bir parçası değilseniz. O zaman kader sizin için seçim yapardı...

Şanslıydım ki, Reeves sürüsünde bulduğum kardeşleri seviyordum ve korumayı başaramadığım küçük kardeşim Tommy'yi her zaman özleyecek ve onun yasını tutacak olsam da, gerçekte biz hiç o kadar yakın olmamıştık. Annemizin dengesizliği yüzünden.

Sürüm ve Kenzo akıl sağlığımı kurtarmıştı ve bugün var olmamın tek nedeniydi.

Neredeyse yirmi yedi yaşında, kendimi bin yaşında ve onarılamayacak kadar kırılmış hissediyordum.

Ellerim motorun içine gömülü, havayı dolduran yağ ve dizel kokusu içinde bile, her şey acı tatlıydı. Babamı tanıdığım süre boyunca en az yüzde sekseni boyunca ondan nefret etmişim, ama geri kalan yüzde yirmisinde ebeveyn gibi davrandığı anlar olmuştu. Bu *berrak anlardan* birkaçında bana arabaları nasıl parçalara ayırıp tekrar bir araya getireceğimi öğretmişti. Hala rahatlatıcı bulduğum bir hobi.

Ya da *genellikle* rahatlatıcı bulduğum bir hobi, ama bugün değil.

Bugün, ayım çılgına dönmüştü ve onu bu kadar öfkeliendiren şeyin ne olduğunu hiç bilmiyordum. Bu kadar şiddetli bir öfkeye kapılalı çok uzun zaman olmuştu — dünyanın çöktüğü ve son yakın akrabamı öldürdüğüm günden beri. O, babamı ve Tommy'yi öldürdükten sonra.

Boynumun arkasını ovarken, siyah yağ cildime bulaştı.

Gerginliğim artmaya devam ediyordu. Telefonumu çıkardım, açarken daha fazla siyah iz bırakarak mesajları kontrol ettim. Kurtların yoğun içgüdülerine sahip değildim, ama tehlike radarım devreye girdiğinde nadiren yanılırdı.

Aile sohbetindeki mesaj dizisini kontrol ettim ve Hunter'ın Emme'ye her şeyin yolunda olup olmadığını sorduğu tek bir mesaj buldum. Kuşkusuz, birkaç dakika önce kamera sisteminin karışmasına yanıt olarak. Hepimiz uyarıyı aldık ve Emme'nin Slade'le dalga geçtiğini biliyorduk.

Bu noktada, onların şaka savaşına kendimi kaptırmıştım, ama bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdim. Biri paslı bir bıçakla taşaklarımı yüzse bile.

Emme, elbette Hunter'a cevap vermemişti ve bir kez olsun kafamda ona *bencil sürtük* demedim. Hiç telefonu yoktu ve bu bana sürümü ilk bulduğum zamanları hatırlattı. Büyürken telefon kullanmamıza izin verilmezdi. Annem, kendisinden başka kimsenin bize kolayca ulaşmasını istemiyordu ve zaten arayacak kimsem yoktu — yakınlarda yaşayan Kenzo ve ailesi hariç.

Telefonumu yanıma almayı hatırlamam yıllarımı aldı, bu da benim yetiştirilme tarzımın bir travma tepkisiydi. Emme de aynıydı. İkimiz de sayamayacağım kadar çok *travma* yaşamıştık ve bunların çoğu birbirine benziyordu. Onun uyku yeteneği hariç. Sırf bu yüzden onu neredeyse nefret edebilirdim.

Yıllardır iyi uyuyamamıştım... o gece hariç, hepimiz birbirimize sarılıp uyuduğumuzda, savaş ya da kaç tepkim sakinleşti. Bunu, *Kellan'ı neredeyse kaybetmenin* yol açtığı *yorgunluk ve stresin* beni ele geçirmesine bağlayacaktım.

Telefonumda ayımın tedirginliğini gösteren hiçbir şey bulamadığımda, onu cebime koymak üzereydim ki, Kellan'dan bir mesaj geldi.

Kellan'dan bir mesaj geldi.

Kel: Kardeşim, bisiklete bak! Aklını kaçırarak. Bu, güzel eşimiz için mükemmel.

Ekli resme tıkladım ve Kellan'ın kendini aştığını kabul etmek zorunda kaldım. Motosiklet hala en sevdiği marka ve modeldi, bir *Ducati Panigale V4R*, ama bu sefer şık ve siyahtı, sadece pembe lekeler vardı. Deponun üzerinde pembe alevlerle boyanmış bir kurt başı vardı, kuyruğu pembe koltuğa dönüşüyordu. Resimde uyumlu bir kask ve ceket de vardı.

Kellan'ı neredeyse büyüye kaptırmak üzereyken, *Emmeline*'e karşı en iyi davranışımı sergiledim ve bunu akılda tutarak, elimden gelen en olumlu mesajı gönderdim.

Fin: O buna bayılacak, kardeşim. İyi iş çıkardın.

Kel: Bu, doğum günü hediyesinin birinci kısmı. Şimdi ikinci kısmın gelmesini bekliyorum.

Bir dakika... Onun doğum günü müydü? Düşünmeden parmaklarım hareket etti ve gönder tuşuna bastığımda, bunu umursadığım için kendime gülmekten başka bir şey yapamadım.

Fin: Doğum günü ne zaman?

O bizi tanımak istememişken, ben de omega hakkında daha fazla bilgi edinmek istememeliydim. Elbette, sonunda kalabilir ve ben de pislik gibi davranmamak için çok uğraşıyordum, ama bu kadar. Doğum günleri kişisel bir konuydu.

Kel: 12'si, Fin! Sadece birkaç gün kaldı. Ona ne alacağını düşünsen iyi olur çünkü senin de bir özür hediyesine ihtiyacın var. İKİSİNİ BİRLEŞTİRME. *Şok olmuş emoji

yüz* *Ağlayan emoji yüz* *Yalvaran eller emoji*

Alaycı bir homurtu kaçtı ağzımdan.

Fin: Asla olmaz, Kellan. Hayallerini ve mutlu sonları kendi tarafında tutmalısın.

Kel: *Gülümseyen yüz emoji* *Gülümseyen yüz emoji*

Kel: İyi espriydi, huysuz. Dünyadaki herkesi kandırabilirsin, ama beni kandıramazsın. Seni görüyorum. Seni görüyorum lan.

Göğsüm yine ağrımaya başladı ve avucumun içiyle bastırırsam da ağrı geçmek bilmedi.

Fin: Karıştırmaman gereken yerleri karıştırmayı bırak. Bazı travmaların dinlenmesi gerekir. Hepimizin akıl sağlığı için.

Kellan cevap vermek için birkaç dakikadan fazla zaman aldı.

Kel: Seni karanlığında asla dinlenmeye bırakmayacağım. Bunu sana uzun zaman önce söz verdim ve şimdi... bana güvenmek zorundasın. Emme, senin hiç bilmediğin kurtuluşun. O bizim lanet olası kurtuluşumuz, kardeşim.

Beynim milyonlarca öfkeli itiraz ve yanıtla doldu, ama bunlardan hiçbirini sesli olarak söylemeden ya da mesajlaşmadan önce telefonu cebime attım. Kurtuluşun sorunu, aynı zamanda senin çöküşün de olabilmesiydi. Benim çöküşüm kalmamıştı. Bir sonraki *sonuncu* olacaktı.

Nefesimi yavaşlatarak, dağınık düşüncelerimi ve acımı daha derine gömdüm ve motora odaklanmaya çalıştım. Ama bu gece sakinleşmek mümkün değildi. Kellan'ın heyecan verici mesajlarından daha da önemlisi, ayım içimde Büyük Kötü Kurt'u çağırır gibi homurdanıp duruyordu. *Yanlış masal dostum.*

Goldilocks daha çok bizim tarzımızdı, ama Emme'nin pembe altın rengi saçları o insan masalına biraz fazla benziyordu.

Aletlerimi raflarına ve çekmecelerine özenle yerleştirdikten sonra — yıllarca hiçbir şeyim olmadığı için eşyalarımın özen gösterme alışkanlığı bende derin bir iz bırakmıştı — üst kata çıkıp duş alıp üstümü değiştirdim. Akşam yemeği vakti yaklaşmıştı ve Emme'nin grup sohbetimizde okumadığı mesajın bir kısmında Hunter herkese birlikte yemek yiyeceğimizi hatırlatıyordu.

Ayrıca, Alpha Konseyi'nin yarın tekrar toplanarak Rogers sürüsünün planlarını tartışacağı ve koku panellerini kimlik olarak kullanarak onların Golden Claw'dan men edilmesini oylayacağına dair kısa bir not eklemişti. Çoğu şekil değiştiren, ilk kez canavarlarını ortaya çıkardıklarında kan ve koku panelleri alınırdı ve bu bilgiler ulusal kayıtlara işlenirdi. Kokumuzla eşleşenleri ve kayıp ailelerimizi bu şekilde bulurduk. Ancak bu, seyahatlerimizi ve şehirlere girişlerimizi kontrol etmek için de kullanılabilirdi.

Emme, Blaine ve sürüsünü kendisinden uzak tutacak herhangi bir plana kesinlikle ilgi duyacaktı — tabii mesajlarını kontrol etmeyi hatırladığı zaman.

Onun odasının önünden geçerken, telefonunun zil sesini duydum ve ona doğru ilerleyen adımlarının sesini duymak için durdum, ama sadece yankılanan bir sessizlik vardı. Kokusu da çok zayıftı ve ayım tekrar kıpırdadığında, kendimi aşan bir güçle elimi kaldırıp kapısını çalmaya mecbur hissettim. Asla sebepsiz yere omega'yı aramazdım, ama içimdeki tedirginlik tamamen içgüdüsel oldu.

Kapıyı çaldığımda cevap gelmedi ve evin başka hiçbir yerinde onun sesini duyamadım ya da varlığını hissedemedim. Florence, Kellan'ın odasını temizliyordu, Gerald mutfaktaydı, ama genelde benim için sinir bozucu derecede güçlü bir işaret olan omega, yakınlarda görünmüyordu.

Hırlayarak kapının koluna vurdum, kapıyı açtım ve odasına daldım. Burada kokusu daha güçlüydü, ama Emme'den hiçbir iz yoktu.

Nereye gitmişti?

Slade'e şaka yaptıktan sonra odasına döndüğünü görmüştüm ve... *kahretsin*, kokusu her zamanki gibi beni kışkırtmamıştı. Kokuyu açıkça maskeleymişti, bu da yaptığı şakayla mantıklıydı, ama şimdi onu takip edemiyordum.

Odasını dolaşarak banyoyu da kontrol ettim, çıplak ya da banyoda olup olmadığını umursamadım. Bu omega belaydı ve şimdi yine başının *belada olduğundan* endişeleniyordum.

Ayım kükredi ve bir kez olsun eş bağım içgüdüleriyle savaşmadım. Kayıp eşimiz için öfkelenmeme izin verdim. Emme'nin ya kaçtığına ya da yine bizim gözümüzün önünden kaçırıldığına dair hiç şüphem yoktu.

Bize haber vermeden kaçmayacağına söz verdi. Bu sözü verdi ve ben onun bu sözünü tutacağına yeterince güvenmesem de, şimdilik ona şans vermeye karar verdim.

Ta ki masasına gidip, her kelimesi özenle yazılmış, imlası kusursuz bir not bulana kadar.

Sevgili Alphalar, Artık bunu yapamıyorum.
Bağları zorlamayacağınıza güvenmiyorum ve
tamamlanmış bir beşlinin parçası olma riskinden
uzak bir hayat kurmam gerekiyor. Beni
seviyorsanız, peşimden gelmeyeceksiniz. Bu asla
olması gereken bir şey değildi.
Emmeline.

Kükremem o kadar gürültülüydü ki, pencereler sallandı ve sürü evimizin çevresindeki tüm kuşlar çığlık atarak gökyüzüne uçtu. İlk başta, saf öfke beni yönlendiren güçtü, sonra dizlerimin üzerine çöküp onun ihanetinin kanıtını sıkıca tutarken keder geldi.

Birkaç dakika boyunca, bu kadar acı vermemesi gereken bir kaybın yasını tuttum; bağ kurmak için kendimi yeterince yakınlaştırmamıştım.

Yine de bir şekilde, bunu başarmıştım.

Bir şekilde, o hala kalbime ve lanet olası ayı ruhuma girmişti ve şimdi bununla nasıl başa çıkacağımızı bulmamız gerekiyordu.

Telefonumu çıkarıp, kardeşlerimle grup sohbetine bir mesaj attım.

Fin: O gitti.

Diğerleri cevap yazarken, Hunter hemen aradı. "Ne demek istiyorsun?" diye gürledi, her kelimeyi tükürürcesine.

"Yani, o lanet evde değil ve bir veda notu bıraktı."

Hunter, çılgına dönmüş ayımın homurtuları arasında beni anlayabildiği için tebrikler.

"Olamaz," dedi, sesi titriyordu. "Bağımız sağlam.

Duyguları çok sakın, neredeyse klinik..."

O sözünü kestiğinde, telefonumu kulağıma daha sıkı bastırdım, bir sonraki sözlerini duymak için çaresizce.

"O çok sakın," diye fısıldadı. "Eğer kaçıyor olsaydı, üzgün ve panik içinde olurdu. Acı çekiyor ve arkadaşları için çığlık atıyor olurdu. Şimdi bizi acı çekmeden bırakamaz, ama sanki *hiçbir şey hissetmiyormuş* gibi."

Panik halindeki zihnime bir parça mantık girince, dikleştim ve notu masaya bıraktım. "Not da çok düzgün ve tamamen doğru yazılmış," dedim çabucak. "Ve Emmeline olarak imzalamış... Kendine asla öyle demiyor. Bu sahte olmalı, değil mi?"

Ya da ben sadece akıl sağlığımı korumaya çalışan aptal, umutlu bir piçtim.

Hunter o kadar yüksek sesle homurdandı ki kulağım ağrıdı. "On dakika sonra evdeyim."

Telefon kapandı ve Kellan'dan bir düzine çılgın mesaj kaldı. Slade hemen ardından beni aradı, güvenlik kameralarımızdan Hunter ile olan konuşmamızı dinlemiş olduğu kesindi.

"Bana şaka yapmak için kameraları karıştırdı," diye telefonda homurdandı ve telefonun ötesinden bile öfkesinin sıcaklığını hissedebiliyordum. "Görüntüleri izlemedim. Her şeyi yaşamak istedim... **SİKTİR!**"

Hunter yüzünden kulak zarım zaten patlamamış olsaydı, Slade işi bitirirdi.

"Onu kısa bir süre önce gördüm," diye çıkardım. "Uzaklaşmış olamaz. Dışarı çıkıp ipucu arayacağım, ama kokusunu takip etmek daha zor olacak. Şakası için koku engelleyici sprey kullanmış."

Slade'in ağır nefes alıp verişini en ön sırada, tam ortada dinliyordum, ta ki o, tüyler ürpertici derecede düz bir ses tonuyla şöyle diyene kadar: "Omega'mıza dokunan kişiyi ele geçirdiğimde, o kişi ölümü dileyecek."

Bununla birlikte o da gitti ve ben telefonumu yatağa attım. Ayımın burnu en ufak koku dalgalanmasını bile algılayabildiğinden, onu takip etmek için dönüşüm geçirecektim. Doğru yola girersem, sonunda o koku kaybolacak ve onu avlayabilecektim.

Odasını bir kez daha ipucu arayarak incelerken, penceresinin hafifçe aralık olduğunu fark ettim ve pencere pervazını kokladığımda onun kokusunun çok az bir izini aldım. Hiç düşünmeden kıyafetlerimi çıkardım, ayıya dönüştüm ve pencereden atlardım. Etrafımda camlar ve panjurlar parçalanırken, aşağıdaki zemine sert bir şekilde indim ve evin gürültüsünün ardından Florence'ın çığlığı duyuldu.

Kontrolümü kaybetmiştim, canavarımın öfkesine kapılmışımdı, avımızı takip etmekten başka bir şey yapamıyordum.

Kaybedecek zaman yoktu ve diğerlerini beklemek en az on dakika daha sürecekti, bu da Emme'yi kaçıran kişinin bizden çok uzaklaşmasına neden olacaktı.

Bu mesafeyi kapatmak için en iyi şans bendim.

Önceki gün yağan kar çoktan erimiş, zemini çamurlu bırakmıştı, bu da Emme'nin mülkümüzdeki adımlarını takip etmeme yardımcı oldu. Arka sınırdaki, bir çit yere yatmış, içe doğru patlamış gibi görünüyordu.

Bölgeyi kaplayan çok hafif bir kükürt kokusu vardı ve sihrin hayatlarımızı bir kez daha mahvetmesi beni öfkelendirdi. Sihirli güçlere sahip olanlar avantajlıydı ve bu beni tam anlamıyla öfkelendirdi.

Arazimizin ötesinde, Emme'nin ayak izleri, onunki gibi küçük bir çift botun izleriyle birleşti ve sonunda hafif bir koku aldım. Ama bu Emme'nin kokusu değildi.

Bu diğerk şekil değıştirenin olayla ilgisi olup olmadığını ya da başka bir nedenle yakın zamanda buraya gelip gelmediğini bilmeden, izleri takip ederek yanık yağ kokusunun belirgin olduğu bir açıklığa ulaştım. Golden Claw için alışılmadık bir şekilde, motoru tamire ihtiyaç duyan eski model bir araç vardı.

Bağırma isteğine direnerek, yanan yağın izini takip ederek ön kapıya kadar gittim ve gölgelerde duran güvenlik görevlilerini gördüm. Yaklaştığımda biri öne çıktı, ama benim sadece ayı formunda olmadığını, aynı zamanda öfkeli bir ayı formunda olduğumu fark edince hemen geri çekildi.

Uzun bir saniye boyunca, ayım geri dönüşmeme izin vermedi, ama ona soru sorsamzsa bilgiyi alamayacağımızı hatırlattığımda, beni serbest bıraktı.

İnsan bedenimdeyken bile, evimizin arkasında duran aynı şekil değıştirenin kokusunu alabiliyordum ve onun hafif narenciye kokusunun Emme'nin tatlı kokusuyla karıştığına yemin edebilirim. *Chelsea*.

Diğerk omega da bir şekilde bu işe karışmış olabilir miydi? Bildiğim kadarıyla ikisi pek arkadaş değildi ve birlikte takılmıyorlardı. Emme, o kitapları bıraktığı günden beri onunla iletişime geçip geçmediğinden bile emin değildim. Ama kokusu kesinlikle buradaydı ve ben bunun nedenini bulacaktım.

"İki omegayı Golden Claw'dan çıkardınız mı?" En yakınımıdaki muhafızlara sertçe sordum. Onun bir infazcı olduğundan oldukça emindim, ama şu anki durumumda adını hatırlayamıyordum.

Kurt şekil değıştiren adam hiç irkilmedi. "Hayır," dedi sert bir bakışla. "Saatlerdir kimse buradan çıkmadı."

Yalanını sezmişim, ama çelik gibi cesareti bugün onu kurtaramayacaktı. Elimi salladım, uzun pençeler parmak uçlarımı kapladı ve göğsünü kestim.

Kurt uluması geceyi çınlattı ve ben ona gerçeği söylemesi için biraz geri çekildim. Son bir şans.

"Tekrar deneyelim," diye hızlıca mırıldandım, burada her saniye boşa geçtiğinde Emme'nin uzaklaştığının farkındaydım. "Thenguard sürüsünden Chelsea'nin eşimi çalmasına ne kadar zaman önce izin verdin? Hangi arabadaydılar? Hangi yöne gittiler?" Bir

Chelsea'nin de Emme'yi kaçıran kişinin kurbanı olma ihtimali vardı, ama aksini duyana kadar onu suçlu olarak görüyordum.

Yüzü solgun, eli ile ağzını kapatmış, zorlukla yutkunuyordu. "N-ne dediğinizi anlamıyorum."

Bir adım öne çıktım ve o boğulur gibi oldu, sonra geri çekildi. "Dur! O bana hiçbir şey söylemedi. Benim görevim görmezden gelmek ve alarm vermemektir. Doğuya doğru gittiler. Eski, boktan bir arabaydı. Markasını bilmiyorum."

Yere düşmeden önce ölmüştü ve ben, kan ve bağırsaklarından başka bir şey kalmayana kadar onun bedenini parçalama dürtüsüyle mücadele ettim. İradesi zayıf şekil değiştirenlerin Golden Claw'da yeri yoktu, özellikle de benim sürümü incittiklerinde.

Diğer muhafız, bana karşı pek bir etkisi olmayacak olan şok tabancasını sıkıca tutarak, titreyerek yanımda duruyordu. Yıllardır teknolojinin voltajına dayanmak için kendimi hazırlıyordum, hiçbir şeyin beni bir daha zayıflatmayacağına veya etkisiz hale getirmeyeceğine kararlıyım. "Konseyi ve Reeves Sürüsü'nün geri kalanını uyar. Onlara Thenguard Sürüsü'nün Omega Chelsea'sinin Reeves Sürüsü'nün Omega Emmeline'ini kaçırdığını söyle. Onları ayı formunda takip edeceğim ve telefonum olmayacak."

Titrek bir şekilde başını sallamasını bekledim ve telsizine uzandığında, istediğimi yapacağını anladım. Biraz ekstra teşvik eklemenin zararı olmazdı. Ona yaklaştım: "Ve bununla bir ilgin olduğunu ya da doğru mesajı iletmediğini öğrenirsem, onun ölümünü keyifli bir yolculuk gibi göstereceğim."

Diğer gardiyan başını o kadar şiddetli salladı ki, canı acımış olmalıydı. "Vardiyama birkaç dakika önce başladım. Owens ve Carter benden önce vardiyadaydı, ama Carter hala devriye geziyor. Genelde kapıda sadece birimiz olur."

Bu, devriyeler hakkında bildiklerimle örtüşüyordu, bu yüzden tekrar ayı formuma dönüştüm ve mesajımı iletmesi için onu bıraktım, elinde telsiz tutarken eli titriyordu.

Ayım, benim türümdeki çoğu şekil değiştirenlerden daha büyük ve çok daha vahşiydi. Daha acımasız ve huysuz olmayı öğrenmiştim, umarım bu, Chelsea ve Emme'yi yakaladığımda benim avantajıma olur.

Bağlı olsun ya da olmasın, Emmeline Anders benim koku eşimdi ve hiçbir pislik onu benden çalamazdı. Ben hayatta olduğum sürece olmazdı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

EMME

Hayatımda henüz bitmemiş çok fazla şey vardı, her şeyin şimdi sona ermesi için.

Çok fazla bilinmeyen
vardı. Çok fazla soru
vardı.

Bunlar zihnimde durmadan dönüp duruyor, beni neredeyse katatonik bir duruma sokuyordu.

Mesela, Kellan'a neden romantik romanlar okuduğunu ya da bitkilerle çevrili olmayı sevdiğini ne zaman fark ettiğini hiç sormamıştım. Finley'e arabaları tamir etmeyi kimin öğrettiğini, gençken hokey oynayıp oynamadığını ve eğer oynadıysa, korkunç ailesini nispeten pahalı bir sporu desteklemeye nasıl ikna ettiğini hiç bilmiyordum. Hunter'ın ilk icadının ne olduğunu ya da acımasız, merhametsiz babasının kontrolü altında milyar dolarlık bir şirketi nasıl kurduğunu bilmiyordum. Slade bugün de benim için eskisi kadar gizemliydi ve ejderhaya sormak istediğim çok fazla soru vardı: Hacklemeyi ne zaman öğrenmişti? Uçmak nasıl bir duyguydu? Ağızından ateş püskürmeden önce ejderhanın bağırsaklarında ateş yanıyor muydu? Ejderhasının düşünceleri nasıldı?

Yıllardır hayatımda kimse yoktu. Merak edeceğim ya da soru soracağım kimse yoktu, sonra kısa bir an için *her şeye* sahipmişim gibi hissettim, ama sonra acımasızca benden alındı.

Sürümden çalınmış ve annemin katillerinin kollarına zorla verilmişim.

İradem dışında bağlandım.

O zamandan beri, zihnim şok halinde kilitli kalmış, dünya etrafımda dönüyordu ama ben gözlerimi açamıyordum. Olanlarla başa çıkabilmenin tek yolu, tamamen kendime çekilmektir. Yeni ısırıkta ejderhanın varlığını hissettim, düzensiz, dengesiz bir bağlantı. Ne yapmaya çalışmış olursa olsun, umdukları kadar işe yaramamıştı.

Ama oradaydı. *Bir bağdı*. Bu zayıf bağlantı sayesinde sonsuza kadar birbirimize bağlıydık.

Kırık dökük halimde kimse bana dokunmadı ve ben, karıncalanan ısırık iziyle ve hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını farkındalığıyla baş başa kaldım. Taraflardan biri sürü dışına bağlı olduğunda gerçek bir beşli oluşamazdı. Beşli beş kişiden oluşurdu ve ben altıncı kişiyi getirmiştım.

Slade'e benzeyen korkutucu, kötü bir ejderha, ama Slade en soğuk, en acımasız anlarında bile *beni* bu bağa *zorlamazdı*.

"Yemek yemesi ve sıvı alması gerekiyor. Onun tam güç ve sağlıkta olmasına ihtiyacımız var, yoksa bizim için hiçbir işe yaramaz."

Kilitlenmemiş beynimin parçaları o sesi tanıdı — Hunter'ın babası. Alfa'nın bir adı vardı elbette, ama ben ne olduğunu bilmiyordum. O benim gözümde sonsuza kadar şeytan olarak kalacaktı, var olan en kötü şekil değiştiren, doğduğumdan beri hayatımı *en olumsuz şekilde* etkileyen kişi.

Her şeyi bilmiyor olabilirim, ama onun omega deneylerini biliyordum, ki bu deneyler annemi intihara sürükleyerek ölümüne neden olmuştu. Bu alfa, hayatımın büyük bir bölümünde karanlık ve acıyla boğuşmamın sebebiydi. Bundan emindim.

"O kaltak kendini aç bırakmayacak. Endişelenecek başka eşleri var."

Lanet olası Blaine Rogers. Annemin eski sürüsünün hak sahibi alfa'sı ve Hunter'ın sözde kardeşi. Görünüşe göre o da hâlâ buradaydı, bu da beni utandırıyor, öfkeliendiriyor ve zihinsel olarak çılgın attırıyordu.

"Bir hafta oldu lan..."

Hunter'ın sperm donörü, düşük bir homurtuyla kesildi. Ejderha dönüşümcünün *bir haftadır* çıkardığı ilk ses miydi bu? Bir tane daha yakaladım.

akçaağaç kokusunun tatlı kokusunu hissettim ve bunun ne anlama geldiğini anlamak istemedim.

"Ejderha gitmemizi istiyor," dedi Blaine alaycı bir şekilde. "Onu öldürürsen, ejderha, mutsuz olurum. Beni mutsuz etme, bunun sonu asla iyi olmaz. Sadece ona yemek ve içecek ver."

Ejderhanın cevabı yine boğazından çıkan bir gürültüydü ve Hunter'ın babası ile *kardeşinin* ağır, kötü niyetli varlıkları odadan çıktığında neredeyse rahat bir nefes alacaktım. Şu anda nerede tutulduğumu hiç bilmiyordum. İlk birkaç gün içinde beni birçok kez taşıdılar ve ben de nerede olduğumuzu takip etmeye çalıştım, ama sonunda karanlıkta kendimi kaybettim. Ve burada kaldım.

Ama şimdi, dengesiz bir şekil değiştirenle baş başa kalmıştım ve aramızdaki bağ nedeniyle muhtemelen beni öldürmeyecekti, ama bana ciddi şekilde zarar vermesini engelleyecek hiçbir şey yoktu.

O kadar uzun süredir kendi yıkımıyla mücadele ediyordum ki, bu düşünce beni ayağa kaldırıp içimdeki tüm güçle savaşmaya itmeliydi.

Ama kurtum hiç kıpırdamadı. Günlerdir kıpırdamamıştı.

Zorla kurulan bağ ve sürümden uzak kalmanın onu depresif bir kış uykusuna soktuğunu varsayabilirdim. *Savaş ya da kaç tepkimiz nerede?* diye sordum, ama zayıf sorum görmezden gelindi.

Kurt bana burada yardım etmeyecekti, bu da kendimi güvende tutmak için başka güçler kullanmam gerektiği anlamına geliyordu.

Gözlerini aç, Emme. Lanet olası gözlerini aç.

Sert eller beni, kendimi kıvrılmış halde bulduğum yerden kaldırdı; sert zemin şu anki arkadaşımdı. Beni yatağa yatırdığında şaşırdım, çarşaf lar pürüzsüzdü ama hafif küflüydü, sanki uzun zamandır kimse buraya girmemişti.

Ejderha üzerime kalın bir battaniye örttüğünde, saatlerdir kaslarımı gergin tutan gerginliğin küçük bir parçası azaldı.

Acı veren karıncalanmalar uzuvlarımda patlak verdi ve boynum, yeni, zorla yapılan izden daha fazla ağrıyordu. Hunter ve Kellan'ın ısırtıkları da zonkluyordu. Aramızdaki fiziksel mesafe canavarlarımıza zarar veriyordu ve ben onların yokluğunda solmaya devam edecektim.

Yeterince uzun süredir birbirimize bağlı değildik, bu yüzden ayrılığa dayanamıyorduk ve canavarlarımız bağlantı için çığlık atıyordu.

Her ne kadar benim çığlıklarım bir uçuşuma doğru kayboluyor gibi görünse de.

Onları orada hissettim, ama bizi birbirimize bağlayan bağlar çok gergindi ve acımı dindiremiyordu.

Başımdaki baskı arttıkça, acıyla mücadele etmek daha da zorlaşıyordu. Kurumuş dudaklarım açıldı, kenarları çatladı ve tam çığlık atmak üzereydim ki, kafa derimde çok hafif bir çekiş hissettim. Ne olduğunu anlamam birkaç saniye, belki de bir dakika sürdü.

Ejderha saçımı tarıyordu.

İlk başta dokunuşları tereddütlüydü ve karışık saçlarımı taramaya çalışırken biraz sert davranıyordu, ama sonunda nasıl yapılacağını anladı. Rahatlatıcı, ritmik bir hareketle saç derimde karıncalanma hissi uyandırdı ve fırçanın her vuruşunda vücudum yatakta daha da gevşedi. Uzunlarımdaki soğukluk geçmedi, ama onun ve fırçanın verdiği hissi odaklanarak kafamdaki acımasız çığlıklar azaldı. Daha önce saçımı hiç tarattırmış mıydım, emin değildim. Hatırladığım kadarıyla, küçükken annem saçımı kafama yakın keserdi ve sonra saçımı kendim bakabilecek yaşa geldiğimde, onu her zaman ben tarardım. Her zaman.

Ejderhanın ısı, birbirimize hiç dokunmamış olsak da cildime işliyordu. Slade'den bile daha fazla ısı yayıyordu ve bunun bir anlamı olup olmadığını merak ettim. Yoksa onların özünde yanan ateş, ejderhaların bireysel bir özelliği miydi?

Şimdi pürüzsüz olan saçlarımı her okşadığında, bilincimi yüzeye yaklaştırdı, ta ki boğazımdan kısık bir ses çıkana kadar. Durdu ve bir an için yanımdan ayrıldı. Geri döndüğünde gerildim, bir sonraki hamlesini bekledim ve dudaklarıma birkaç damla su düştüğünde irkildim. Susuzluğum bir anda canlandı ve açgözlülükle onları yaladım, midem kramp girip ağrıyordu. Ağzım kuruyana kadar su serpmeye devam etti.

Yine saçımı taramaya başladı ve böylesine bir tehlike karşısında bu kadar rahat ve sakin hissetmek çok tuhaf bir duyguydu.

"Adın ne?" Bu soru, paslı bir kazıma gibi ağızımdan çıktı — bir haftadır sıvı almadan geçirdiğim için o birkaç damla su yetmemişti.

Hareketleri durdu, fırçayı ensemin arkasında bıraktı. Cevap vermediğinde, konuşup konuşmadığını merak ettim - benim yanımda tek kelime bile söylediğini hatırlamıyordum. Slade'den daha az konuşkan bir şekil değiştiren olabilir miydi?

Etkileyici.

Fırça tekrar hareket etti ve gözlerim neredeyse açılana kadar titredi.

"Bana ejderha, o ya da yaratık diyor."

Sesi düşük ve kısık çıkıyordu ve garip bir şekilde, Slade'inkine benzer bir aksanı vardı. *Bir başka ejderha özelliği mi?* Cevap verdiğini kabullenip, cevabında söylediklerine odaklanmam bir saniye sürdü. *Ejderha, o ya da yaratık.*

İstemediğim halde, az önce söylediği şeyin anlamı kalbimi acıttı. O alfa piçi ona hiç isim vermemişti. Kullanılacak bir araçtan başka bir şey olmadığını anlayana kadar onu aşağıladı.

Beni özgür irademden ve eş bağımdan mahrum bırakarak tecavüz etmesinden dolayı ejderha dönüşümcüsünü ağır bir şekilde suçlayan tarafım, bu bilgiyle biraz olsun rahatladı. İnsanların, bir köpek birini ısırduğunda, çoğu durumda bunun hayvanın değil, sahibinin suçu olduğunu söylediğini duymuştum. Kötü muamele ve eğitimsizlik, herhangi bir hayvanı vahşileştirebilirdi.

Burada da böyle mi olmuştu?

Slade en azından Hunter'a, lanet olası bir isme ve kimliğe sahipti. Bu şekil değiştiren ise görünüşe göre hiçbir şeye ve hiç kimseye sahip değildi. Toplumdan uzak tutulmuş ve bir silah olarak kullanılmıştı.

Bu düşünce, sonunda gözlerimi açmamı sağladı ve karanlık etkisini kaybetti. İçgüdüsel olarak omzumun üzerinden uzanıp onun elini tuttum.

Ben zayıf bir şekilde onu tutarken, o hareket etmeyi bıraktı, fırça bir kez daha kafa derime dokunmadan hareketsiz kaldı. Derisinin altında yanan ve avucumu yakıp kavuran ateş dışında, ondan başka bir tepki gelmedi.

Gerginlik ikimizi de sardı ve o gürlemeye başladığında, içgüdüsel bir savunma duygusu uyandı ve onu bıraktım. Aynı anda, yatakta dönerek uzaklaştım, günlerdir hissetmediğim kadar bedenimdeydim.

Ejderha yatağın yanındaki sandalyeye oturdu, oniks gözleri odada başka hiçbir şey yokmuş gibi bana kilitlendi. Loş ışıklı bir yatak odasıydık ve onun doğal ısısından uzaklaştığım için havada bir soğukluk vardı. Geri çekilse de, bakışlarım ona karşı koyamadığım bir şekilde sabit kalmıştı.

Tanrıça, o Slade'e çok benziyordu — daha sert, daha karanlık bir versiyonu.

"Beni bırakmalısın," diye fısıldadım.

Soğuk ifadesi yumuşamadı. Hatta, granit gibi yüz hatları, moleküler yapıda elmaslara rakip olacak kadar sertleşti. Bir anlığına, Hunter'ın izinin hemen yanında, omzumda bıraktığı ısırik izine odaklandı.

"Benim," diye tiz bir sesle söyledi, omurgamdan aşağı bir ürperti göndererek tüm vücudumda tüylerimi diken diken etti.

Bunu Hunter'ın yaptığı gibi söylemedi.

Benim alfa erkeğim de bana olan hak iddiasında çekingen değildi, ama benim onun olduğum kadar onun da benim olduğunu açıkça belirtmişti. Karşılıklı bir bağ.

Bu ejderha beni kendi malı olarak görüyordu ve ben de onun hayatında gördüğü tek sahiplenme ve *sevgi* biçiminin bu olup olmadığını merak ettim. Bu bana Slade'in bana "*Sen bir ejderhasın, Snow*" dediğini hatırlattı. *Benim olanı vahşice korurum ve şu anda sen benim malımsın. Sen bana aitsin. Seni koruyorum. Senin hiçbir parçan benden gizli kalmaz.*

Ancak asıl fark, Slade'in sözlerinin eylemleriyle tam olarak örtüşmemesiydi. Dışarıdan bakıldığında en şefkatli ve duygularını en açık şekilde gösteren bir şekil değiştiren olmasa da, beni korudu ve bağlanmak istemediğim konusundaki isteğime saygı gösterdi. Bana kendimi savunmayı öğretmeye söz verdi, okumama yardım etti ve lanet olası bir şaka savaşına katıldı. Kabul etmeye hazır olmasa da, benim onun için bir mülkten daha fazlası olduğumu gösterdi.

Bu ejderha öyle bir şey yapmamıştı.

Vücudunda tek bir oyunbazlık bile yoktu ve Slade kendini bir canavar olarak görüyorsa, önümdeki şekil değıştiren de muhtemelen bir canavardı.

Bakışlarım elindeki fırçaya takıldı ve o anıyı görmezden geldim, tek bir nazik dokunuş yüzünden ona karşı yumuşamayı reddettim. Onun yaptıklarını ve benim neden bu durumda olduğumu unutamazdım.

Ejderhanın bakışları sarsılmazdı. Onun tek kusuru, sol kulağından dudağının köşesine uzanan pürüzlü bir yara izi ve boğazına bırakmak zorunda kaldığım ısırık iziydi. Omega büyüü eylemlerimi kontrol ettiğı için, onu nerede ısıracağımı seçememiştim. *Isırığım*, yara izinin ve kulağının hemen altındaki boğazının sol tarafına isabet etmişti.

Bu "kusurlar", onun tehlikeli derecede çekici görünümüne sadece katkıda bulunmuştu. Ne yazık ki, o kötü bir alfa için tam anlamıyla bir yıkım silahıydı ve benim sürümle bir geleceğim olmamasının sebebiydi. En azından tam bir beşli olarak değil.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

EMME

Ejderha ayağa kalktığında, hareketleri bu kadar büyük bir erkek için fazlasıyla zarifti.

Yataktan kayarak duvara yapıştım.

Beni hemen öldüreceğine dair hiçbir işaret yoktu ve yeni bağlandığımız için, ikimizden biri ölürse canavarlarımız büyük acı çekecekti. Ama artık ayakta, işlevsel ve odaklanmış durumdaydım, onun yanında daha dikkatli olmaya kararlıyım.

O banyo kapısını açıp içeri girdiğinde nefesim rahatladı. Burası beni kaçıran omega Chelsea'nin beni getirdiği ev gibi değildi. Bu yatak odası çok daha güzeldi, yıpranmış bej halısı, tozlu beyaz duvarları ve odanın ortasındaki antika kraliçe yatağıyla.

Banyonun açık kapısından bakıldığında, küçük beyaz fayansları ve temel olanaklarıyla sade ve sıradan görünüyordu. *Ejderha* meşgulken, diğer kapalı kapıya doğru yöneldim ve kilitli olduğunu görünce hiç şaşırmadım. Geriye yaslanarak, tüm gücümle tekmeledim, acı çıplak ayağımdan baldırıma kadar yayıldı. Terli pantolon ve çıplak ayakla evden dışarı sürüklenmişim ve ayaklarım, sürümün mülkünün dışındaki çamurda zorla yürüdüğümün izlerini hala taşıyordu.

Ejderha, sihir gibi çok sessizce yanımda belirdi ve bana bir bardak su uzattı. "İç."

Kutsal tanrıça, o devasa biriydi ve karanlık, büyüleyici varlığı onu neredeyse iki metrelik boyunun ötesine taşıyordu. Ondan yayılan ısı ve güç, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi

ve kokusu daha güçlüydü. *Sinir bozucu bir şekilde*, nefesimi kesmişti. *Aptal eş bağı*.

"Beni uyuşturmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum, sinirimi dışa vurarak. Elbette daha önce beni uyuşturmamıştı, tabii çok yavaş etki eden bir ilaç kullanmadıysa, ama ben de komaya girmiş gibiydim. Şimdi ise ayaktaydım ve savaşıma hazırdım. "Buna gerek yok. Görünüşe göre burada mahsur kaldım. Yine lanet olası bir tutsak oldum."

Kaşlarını çattığında, dolgun dudaklarının yanındaki yara izi gerildi ve ben, elimi uzatıp parmaklarımla o pürüzlü yüzeyi okşamak için duyduğum dürtüye direndim. Benimki gibi yara izleri olan pek çok şekil değiştirenle tanışmamıştım. Çoğu, küçük yaraları kolaylıkla iyileştiriyordu. Bizimki gibi izler bırakmak için belirli bir silah ve genç yaşta belirli bir düzeyde yaralanma gerekiyordu.

Ortak bir noktamız olması, onu affedeceğim anlamına gelmiyordu. Finley'e söylediğim gibi, hepimizin travmaları vardı, ama bu bize pislik gibi davranmak için bir bahane vermiyordu.

"İç," diye tekrar emretti ve bardağı, sıvının kenarlarından dökülecek kadar sertçe itti.

Onu görmezden gelerek, onun uzun boylu vücudunun etrafından dolaşıp banyoya doğru yöneldim ve arkamdan kapıyı çarptım. Lavabo gözüme çarptığında susuzluğum daha da arttı, beyaz lavabo yaşlılık ve bakımsızlıktan dolayı çukurlarla doluydu. Kafamı musluğun altına soktum, suyu bir saniye akıtıp sonra içmeye başladım. Susuzluğumu gidermek uzun zaman aldı ve tatmin olup, karnım doyduğunda, mesanem devreye girip günlerdir işemediğimi hatırlatarak şikayet etmeye başladı.

Eğer bir şekil değiştiren olmasaydım, muhtemelen ciddi bir böbrek veya mesane enfeksiyonu geçirirdim, ama neyse ki, kurt gücüm azalmış olsa da, bunu önleyecek kadar iyileştirme yeteneğimi korudum.

Tuvaleti bitirdikten sonra sifonu çekip ellerimi yıkadım ve lavabonun üzerindeki aynaya baktım. Ejderha sayesinde saçlarım pürüzsüz ve parlaktı, ama geri kalanım berbat görünüyordu. Açık pembe eşofmanım çamur lekeleriyle kaplıydı ve yüzüm o kadar solgundu ki gözlerimin altındaki koyu halkalar ve burnumdaki çiller belirgin bir şekilde göze çarpıyordu.

Buz mavisi gözlerim donuktu ve ruhumun derinliklerinde hissettiğim acı, bakışlarımdan okunuyordu. Bu, eş bağlarının çok zayıflamasının verdiği ıstıraptı. Bütün bunların ironisi, ejderhanın varlığının bana yardımcı olacağıydı, çünkü *teknik olarak* o da artık bir eştı.

Dostum. Kurtum halsizdi ve ondan daha güçlü bir tepki almaya çalışmak için dönüşmeye karar verdim.

O bizim eşimiz değil, diye hırıldadım, sinirli ve bitkin bir halde, ciğerlerim atamadığım tatlı bir kokuyla dolarken. *Biri şu lanet pencereyi açsın!* Ama görünüşe göre bu banyoda ya da kaçtığım yatak odasında pencere yoktu.

Beni nereye getirmişlerdi?

Neden kendimi, çevremdeki olayların farkında olmayacak kadar çöktürmüştüm?

İlk saldırıdan sonra tamamen kapanmış olmam utanç vericiydi. O savunmasız durumda, daha kötü bir şekilde yaralanmamış ya da istismar edilmemiş olmam tamamen şans eseri idi. Hunter'ın babası ahlaksız olduğunu çoktan göstermişti ve amacına ulaşmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Onun için işi neredeyse çok kolaylaştırmıştım.

Kapıya vuran bir el sesiyle irkildim. "Oradan kaçamazsın."

Bu, muhtemelen bu pisliğin mırıldandığı en uzun cümleydi ve beni daha da öfkeliyordu. "Biliyorum," diye bağırdım, içimde kaynayan güçlü öfkenin serbest kalmasından zevk alarak. "Burada pencere bile yok."

Dışarıdaki kilitli kapı tek çıkış yoluydu ve ben onu ya da fayanslı duvarları yıkacak kadar güçlü değildim. Zaten bu duvarların öbür tarafında özgürlük olacağının garantisi de yoktu. Pencere olmaması genellikle evin ortasında ya da alt katın altında olduğunuz anlamına gelir.

Çılgılık atma dürtüsüne karşı koymaya çalıştım. Bir ejderhayı yenebilecek becerim yoktu, kurtum tam güçte olsa bile. Bu da demek oluyordu ki, en iyi seçeneğim, uysal ve itaatkar bir tutsak gibi davranmak ve yardım gelene kadar hayatta kalmaya çalışmaktı.

Ya da daha iyisi, kaçma fırsatı çıkarsa, bu pisliği bayılatıp kendimi kurtarmak.

Derin bir nefes alıp yüzüme su sıçrattım ve umutsuzca duş almayı diledim. Ama bu kirli dünyada o ejderhanın yanında çıplak kalmamın imkanı yoktu, bu yüzden kapıya yöneldim.

Kapıyı açtığımda, o diğer tarafta belirdi ve tüm sahte cesaretimi toplayarak başımı kaldırıp onun bakışlarına karşılık verdiğimde, ifadesinin yeniden karanlık ve duygusuz hale gelmeden önce, bir anlık panik hissettiğime yemin edebilirim.

Onun bakışlarına kilitlenmişken, onun bakışlarıyla karşılaşma kararımdan pişman oldum. Onun yaydığı karanlık aurasına bu kadar yakın olmak korkutucuydu ve onun dengesiz davranışları omurgamdan aşağı korku damlaları akıtıyordu.

Bu korkuyu, parlak ve anlamsız bir sohbetle örtbas etmeye karar verdim. "Kafamda sana sürekli ejderha ya da pislik diyemem." Ah, oops. *Hayatta kal, Emme*, diye kendime hatırlattım. *Amacın hayatta kalmak.*

Neyse ki tek cevabı düşük bir homurtuydu ve ben havalı bir şekilde aceleyle devam ettim. "Jason ismi hakkında ne düşünüyorsun?"

Bir homurtu daha geldi, ama bu seferki tehditkar bir tonda. "Tamam, tamam. Jason olmaz. Richard nasıl?" Ve ben de eğlencesine ona içimden "pislik" diye seslenirdim. Soyadın *kafası*.

Ejderhanın yumrukları yanlarında sıkıldı ve geri çekilmemek için içimdeki tüm cesareti toplamam gerekti. "Evet, Richard'a pek benzemiyorsun. Tamam..." Sanki bu, tüm dikkatimi gerektiren hayatın en önemli sorularından biriymiş gibi çenemi okşadım. "Samuel?"

Bu seferki homurtu daha yavaştı, sanki o ismi sevmiyormuş gibi, bu da doğru yolda olduğumu gösterdi. "Shaun? Michael? Dominic? Talon?"

Ejderhanın pençesinin adı dudaklarımdan dökülürken, bakışları yoğunlaştı ve eğer sıradan bir şekil değiştiren olsaydım, bayılır ya da kızarırdım. Ne yazık ki, bu şekil değiştiren, ruhumun bir parçasını benden çaldığı için ondan nefret ediyordu. Ama son ismine verdiği tepkiyi kaçırmamıştım.

"Talon," diye yavaşça tekrarlardım, dilimden yuvarlanarak. "Bu ismi beğendin mi?"

O başını salladığında, şoktan neredeyse bayılacaktım. "Tamam, Talon olsun."

Elini yüzüne sürdü ve yüzündeki karışıklığı görünce onu nefret etme kararlılığımı neredeyse yitiriyordum. Onu şaşırtmışım... ve kısa bir an için, savunmasız bir hava takındı.

Beni banyo kapısında sıkıştırdığı yerden geri çekildiğinde, odaya süzülerek girdim ve yatağa oturdum. Aramızdaki sessizlik geri döndüğünde, kalbimin hızla attığını ve ellerimin terlediğini fark ettim. "Şimdi ne olacak?" diye mırıldandım, sessizliğin yoğunluğunu kırmak için çaresizce. "Beni buraya bir nedenden dolayı getirdin... ya da en azından senin kötü efendin getirdi. Nedeni ne?"

Talon, gözlerini benden ayırmadan bana bakmaya devam etti. "Bağımızı tamamlamalıyız."

Bu ifade ne kadar korkutucu olsa da, onun dürüstlüğünü takdir ettim. Belki de ondan ihtiyacım olan tüm bilgileri almak sandığım kadar zor olmayacaktı. "Bağı tamamlamak mı? Yani... seks yapmamız mı gerekiyor?" Kafamı salladım. "Asla sana öyle dokunmana izin vermem. Asla. Ruhlarımız ve canavarlarımız ısırıkla birbirine bağlandı. Neden daha fazlasına ihtiyacın var?"

Talon'un hırıltısı pencereleri kıracak kadar derindi - tabii bu odada pencere olsaydı. "Omega güçlerini zorla *almak* istemiyorum... Onları bana senin vermeni istiyorum."

Nefesim kesildi ve güçlerimi çalmanın bu zorla bağlanmanın nihai amacı olduğunu bilsem de, yine de beni şaşırttı. "O, benim güçlerini artırmamı ve canavarı daha da büyük bir silaha dönüştürmemi istiyor." Bu dehşeti yüksek sesle dile getirirken, Talon'un planladıkları şeyin tüm sonuçlarını anladığını merak ettim. Kurtumu kaybedebileceğimi biliyor muydu?

Talon bunu doğrulamadı, ama inkar da etmedi.

Kafamı salladım. "Sana gücümün tek bir zerresini bile vermeyeceğim. Önce beni öldürmen gerekecek." Onun düşmanca bakışlarıyla karşılaşana kadar yatakta ayağa fırladığımı fark etmemiştim. "Enerjimi çalmana izin vermeyeceğim. Benden zaten çok fazla aldın."

Beşli grubumu, özgür irademi ve güvenlik duygumu gibi.

Bunların hepsi affedilemezdi.

"Başka seçeneğin yok."

Muhtemelen haklıydı, ama ona işini kolaylaştırmayacağımdan emindim.

"Hunter'ın babası ne zaman dönecek?"

Talon bana doğru bir adım attı ve ben yatakta geriye doğru kayarak onu görüş alanımda tuttum. "Alfa Fletcher Davenport iki gün sonra helikopterle geri dönecek. Görevin tamamlanmasını bekliyor. Başarısız olursak, sonuçlarına katlanmak zorunda kalırız."

Gerçekçi bir açıklamaydı ve artık hayatımı mahveden pisliğin adını biliyordum: Fletcher Davenport. Daha çok "*Kötü Piç*" gibi bir şey bekliyordum ama Fletcher de olurdu herhalde.

"Neden ona itaat ediyorsun?" diye sordum, gerçekten merak ederek. "Seni bir nesne gibi, sahip olduğu ve istediği her şeyi yapabileceği bir silah gibi görüyor. Senin bir adın bile yoktu, Talon. Seni hiç umursamıyor."

Başını yana eğip beni hayvani bir şekilde gözlemlediğinde, bana Slade'i o kadar çok hatırlattı ki neredeyse kendimi kaybedecektim.

"O benim ailem," dedi alçak, garip bir şekilde yumuşak bir sesle.

Bu, pek çok açıdan yanlıştı. "Aile sana *öyle* demez. Söz veriyorum. O zavallı alfa bahanesinden daha iyisini hak ediyorsun. Onu öldür ve özgürlüğünü bul."

Talon *özgürlüğünü bulursa* bana ne olacağını bilmiyordum, ama en azından Fletcher artık bu son derece güçlü silahı kontrolü altında tutamayacaktı. Bu tek oyuncuyu tahtasından kaldırarak birçok hayat kurtarabilirdik.

Şimdi tek ihtiyacım olan, ejderhanın da plana dahil olmasıydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

AVCI

Bir hafta. Emme'yi aramamızda sonsuz, ıstırap dolu bir hafta geçmişti.

"Nasıl olur da ondan hiçbir iz kalmaz?" Kellan, telefonunu kulağına dayamış, Range Rover'ı son hızla sürerken, muhtemelen yine hiçbir yere varamayacağımız sonsuz bir kovalamacaya girerken, öfkeyle bağırdı. Bir kez daha.

İpuçlarını takip ettik. Öldürdük, yok ettik ve konseyimizi paramparça ettik, ama sonunda, ne kadar kan dökersek dökelim, Golden Claw'da kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu, eski en iyi arkadaşım Sorenson da dahil. O da bir şekilde bu işe karışmıştı ve Emme ile aynı gece ortadan kaybolmuştu.

"Silver City'deyiz." Kellan başını eline dayadı, yorgunluk ve acı yüz hatlarını bozmuştu. "Şu anda elimizdeki tek ipucu bu. Bize başka bir şey bul. Hemen. Sen bu işin en iyi iz sürücüsün. Onu Florida'da bulan sensin. Nasıl izini kaybedebildin?"

Ayağımı gaza daha sert bastırdım ve navigasyon sisteminin talimatlarını takip etmek için bir virajı döndüm. Rogers çetesinin Silver City'nin sanayi bölgesinin derinliklerinde saklandıklarına dair bir ihbar almıştık. Bugün erken saatlerde onların kampını gözetlemiştik ama hiçbir yaşam belirtisi yoktu, bu yüzden bu bizim son umudumuzdu. Slade'in yardımı olsaydı daha hızlı olabilirdi, ama ejderhası kontrolü ele geçirmiş ve onu canavar formunda Emme'yi avlamaya göndermişti. Finley de aynı durumdaydı.

Kellan ve ben, yarı tutarlı kalmak için mücadele ediyorduk.

Zorlukla dayanıyorduk, ama gergin bağımızın ve kayıp eşimizin acısı, canavarlarımızı zapt etmek için yeterliydi.

Daha hayvani kardeşlerimizin eşimizi bulmada daha şanslı olmalarını umuyordum.

Kurtum onun için yas tutup ağlarken, benim homurtularım arabayı doldurdu, pençeli ellerim direksiyona gömüldü. Kellan bir saniye sonra öfkeyle telefonu kapattı. "Lanet olası işe yaramaz," diye mırıldandı, öne eğilip ön camdan dışarı bakarak geniş arazileri gözden geçirdi.

Rogers Sürüsü'nün gizli mülkü, hepsi büyük tel örgü çitlerin arkasında bulunan depolarla çevriliydi. Öğleden sonra geç saatlerdi, güneş çoktan batmıştı ve gece karanlığını beklemek daha güvenli olsa da, bunu yapmayacağımızı biliyordum.

Eşimiz dışarıdaydı, onu kaçıranların elindeydi ve onunla istediklerini yapıyorlar, onun hala hayatta olduğunu bana sadece bağımızın dalları söylüyordu. İlk kaçırıldığında, ondan sadece soğuk bir sakinlik hissetmiştim, sonra keskin bir acı hissetmiştim ve sonra... hiçbir şey. Onu, hissetmem gereken kadar uzağa götürmüşlerdi.

Bağımız çok yeniydi ve hepimiz acı çekiyorduk.

"Siktir," diye inledi Kellan, göğsünü avuçlayıp hızla ovuşturarak. "Kurtum daha da kötüye gidiyor. O olmadan huzursuz ve bitkin durumdayız. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Beni ayakta tutan tek şey, bağımız sayesinde onun hala hayatta olduğunu hissetmem. Bir de onu kaçıran herifin bağırsaklarını deşmek istemem." Nefesi hırıltılı bir şekilde girip çıkıyordu ve araba onun canavarı kokusuyla doldu. "Onun lanet doğum gününü kaçırdık. Bizimle birlikte geçirebileceği ilk doğum günü, gerçekten kutlanabilecek bir doğum günü..." Sesi dramatik bir şekilde yükseldi. "...ve o dışarıda, tanrı bilir ona ne yapılıyor."

Gözlerimi yoldan ayırmadan omzunu tuttum ve alfa etkimi kullanarak kurtunu sakinleştirdim. Bu, en iyi ihtimalle birkaç saniyelik bir rahatlama sağladı, çünkü kayıp eşimizin acısı, o kollarımıza geri dönene kadar hafiflemeyecekti. "Onu bulacağız," diye mırıldandım, bu sözler dilimde acı bir tat bırakıyordu. "O bize geri dönene kadar durmayacağız ve kutlayacak yüzlerce doğum günü olacak." Ve ona dokunanlar, onun ayaklarının dibinde ölü olacaklardı.

Onları kendi ellerimle parçalamak, bu meseleyi kapatmak için en azından yapmam gereken şeydi.

Mülklerinin doğu sınırına ulaştığımızda, aracı yavaşlattım ve ana yoldan uzak, arabayı saklayabileceğim bir yer aradım. Sonunda küçük bir ormanlık alan buldum.

"Buradan itibaren yürüyerek gideceğiz," dedim, orta konsoldan silahımı alıp ceketimin cebine koydum. Geçen seferki kadar iyi donanımlı değildik, ama ShiftLar koruyucu giysileri, silahları ve Taser S'leri getirmeyi başarmıştık. Silahlar yedek planımızdı. Öfke ve adrenalinle hareket ediyor olabilirdik, ama aynı zamanda hiç uyumamıştık ve çok sınırlı istihbaratla çalışıyorduk. İçeride bir ordu olabilirlerdi. Umurumda değildi. Ordu olsun ya da olmasın, bu piçlere zarar verecektik.

Onları haftalar önce ortadan kaldırmalıydık, ama konseyin işini yapmasını bekledik ve bu yüzden eşimi tekrar benden çaldılar. Bu sefer merhamet göstermeyecektim.

Anahtarları, gerekirse yer değiştirmek için lastiğin altına sakladım ve ormana doğru ilerleyerek çitlere doğru yöneldim. Kellan sessizce peşimden geldi ve ben de alarm veya güvenlik için tüm duyularımı tetikte tuttum. Havada sihir kokusu yoktu, bu da umarım cadılarla da uğraşmak zorunda kalmayacağımız anlamına geliyordu.

"Jewels, Slade ve Emme'yi kaçırmaya yardım eden cadıyı ortadan kaldıracığını söyledi," dedim sessizce. "Umarım bu yüzden havada büyü kokusu yoktur."

Kellan burnunu çektirdi. "O cadı hiçbir şeyi bedavaya yapmaz. Onları ortadan kaldırmış olsaydı, faturasını gönderirdi."

Haksız değildi. "Bunu doğru düzgün yapması ve hiçbir iz bırakmaması için ona zaten yüz milyon dolar ödedim. Artık onunla iyilik alışverişi yapmıyoruz. Hiçbir lanet cadıyla."

"İyi," diye mırıldandı, sonra tel örgü çit görünür olunca sustu.

En az dokuz fit yüksekliğindeydi, tepesinde dikenli tel vardı ve ben hızla tırmandım, keskin dikenlerin üzerinden atladım. Ceketimin kolu kısa bir süre takıldı, ama sonra geçtim ve diğer tarafa hafifçe indim. Kellan hemen arkamdaydı, ikimiz de ağaçların ve çalılarının gölgesinde kaybolduk.

Hedefimiz yüz metre uzaklıktaki büyük gümüş renkli bir depoydu ve parmaklarımı sağa doğru uzattım, Kellan'a diğer taraftan dolaşmasını söyledim. Bana hızlıca başını salladı, yüzünde sert bir ifadeyle sessizce uzaklaştı. Sürü bağımız sayesinde hepimiz kendimizi özgür hissettik. Akıl sağlığımızın lanet olası sınırında asılı kalmıştık.

Binanın yan tarafına doğru ilerlerken, içeriden bir düzine ses duydum, bu da sayıca çok az olduğumuzu gösteriyordu. Bu yüzden kurt formumda ön kapıdan içeri dalıp onları parçalamaya hazır değildim.

Emme ve sürümün geri kalanı için hayatta kalmam gerekiyordu, bu da onları gafil avlamam anlamına geliyordu.

Arka tarafta bulunan bir ağaca tırmandım ve ikinci kattaki hafif aralık pencereye ulaşana kadar tırmandım. İki metreden fazla atlamam gerekecekti, ama bunu kolayca başarabilirdim.

Kellan'ın karşı tarafta hazır olduğunu umarak pencereye atladım ve çıkıntı dar olmasına rağmen, kendimi dengede tutmak için çerçevenin kenarını tutarak temiz bir şekilde indim. Cam sessizce açıldı ve arkamda batan güneşin gölgeleri üzerime düştü.

İçeriye baktığımda, bir platform depolama katı buldum, bu şanslı bir tesadüftü. İçeriye kayarak, dikkatlice ahşap zemine indim, botlarım nadiren kullanılan bir alanda tozda izler bıraktı. Platform ana katın üzerine uzanıyordu ve üst üste yığılmış kutuları gizlenmek için kullandım.

Uyuşturucu ve mühimmat kokusu benim kokumu bastıracak kadar güçlüydü ve kutuların içeriği beni şaşırtmadı. Bu çete açıkça zengindi. Bir dizi mülkleri vardı ve Slade, Alfa Konseyi'ndeki rollerinin dışında, yaşam tarzlarına yetecek kadar para getirmeyen hiçbir meşru iş faaliyeti bulamamıştı.

Sessizce kutuların etrafından dolaşarak, aşağıdaki manzarayı görmek için kenardan baktım, ancak orada sadece şekil değiştirenler olmadığını gördüm. İnsanlar da vardı.

Beş insan kadın, devasa deponun ortasındaki sandalyelere bağlanmıştı.

Siktir. Telefonumu çıkarıp Kellan'a hızlıca bir mesaj attım.

Hunter: Yanlarında insanlar var. Dikkatli olmalıyız.

Kellan'ın cevabı hemen geldi.

Kellan: Onları kurtarabilirsek kurtarıyoruz, ama mesele Emme. İnsanlar umurumda değil.

Ben de insanları umursamıyordum, ama onların ölümüyle konseylerin üzerimize çullanacağını da biliyordum.

Hunter: En kötü senaryoda, her şeyi Rogers sürüsünün üzerine atarız. Konseyler onları avlayabilir.

Kellan: Katılıyorum. Şimdi şu pislikleri ortadan kaldıralım.

Telefonumu silahımla değiştirdim ve susturucuyu taktım, fark edilmeden birkaçını halletmeye hazırlandım. Güçlü olanları vurursam, zayıf olanlar dağılıp kaçar.

Rogers çetesi en son kalacaktı, çünkü en az birinin hayatta kalması gerekiyordu. İçlerinden biri Emme'nin nerede olduğunu biliyor olmalıydı.

Küçük omega'mız hayatta olabilirdi, ama bağımız aracılığıyla zayıf hissediyordu ve onu bulduğumuzda çok geç olacağından gerçekten korkuyordum. Onu kurtarmak için çok geç olsaydı, hepimizi kurtarmak için de çok geç olacaktı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 5

SLADE

Avla. Öldür. Yok et.

Canavarın kontrolünü kaybetmiştim, zihnimiz öfkeyle bulanıklaşmış, şehirleri yerle bir etmişti. Yanıp kül olan insanlar ikincil hasardı, medyada bunu kontrol dışı orman yangınları olarak açıklıyorlardı.

Eşimiz yakında bize dönmezse, orman yangını onların en küçük sorunu olacaktı.

Biri onu benden çalmıştı. Bu şekil değiştirenleri ölümden hiçbir şey kurtamazdı ve avımı öldürürken çok yaratıcı olabilirdim. Eğer bu olaydan dolayı kağıt kesiği kadar bile bir yara almışsa ya da herhangi bir zihinsel baskı yaşamışsa, altı saniye içinde bir canavarı çıldırtacak türden bir acıyı tadacaklardı.

Günlerdir eyaleti didik didik arıyordum, hislerimi takip ediyordum. Onun ilk bulunduğu eski kulübeyi bulmuştum, geride sadece çikolata ve balın en hafif kokusu kalmıştı. Bu ilk *orman yangınıydı* ama sonuncusu değildi.

Onu iki farklı yere daha taşımışlardı ve ben de, kafamı karıştırıp beni farklı yönlerle yönlendirmek için büyüyle kirletilmiş izini kaybetmiştim. Yerdeyken daha şanslı olurdum ama canavarım beni serbest bırakmıyordu.

Başka bir şehri geçerken, bulutların üzerinde yüksekte kalarak, bağırda bir sızı hissettim. Hunter ve aramızdaki bağlantıdan gelen vızıltıyı hissettiğimde dudaklarımdan alevler fışkırdı. En son duyduğumda, Rogers sürüsünü takip etmek için Silver City'ye doğru gidiyorlardı.

Avla. Öldür. Yok et.

Canavarımın soğuk, ölümcül niyetinde bir parça açıklık belirdi ve sürümüzün çağrısını takip etmek için yön değiştirdik. Bağımızdaki o sızı bir işaretse, Hunter eşimize götürebilecek bir yere rastlamıştı.

Bulutların çok üstüne, daha da yükseğe çıktım ve tüm ülkeyi geçmek için tüm gücümü kullandım. Ne kadar yorgun olsam da, enerjim sonsuz gibiydi, sanki sevgilim için dünyanın öbür ucuna bile gidebilirdim. Sonunda vücudum dinlenmeye ve beslenmeye ihtiyaç duyacaktı, ama önce Silver City'ye varacaktık.

Öfke ve ateşle beslenen zaman, zihnimde olan biten her şeyi düşünürken tuhaf bir şekilde akıp gitti. Emme kaçırılmadan önce, yapbozun sadece birkaç parçası eksikti, ama görünüşe göre bunlar önemli parçalardı.

Chelsea'nin ihanetini tahmin edememiştim. Finley'den o mesaj geldiğinde, Hunter inanamıyormuş gibi başını sallamıştı, ama onu evimizin dışında koklamış ve Emme'nin odasında, büyüyle lekelenmiş lanet kitapları bulmuştuk. İnkâr edilemezdi.

Kendi içimizden biri tarafından ihanete uğramıştık.

Thenguard çetesi, biz onların evini basana kadar ortadan kaybolmuştu — tamam, *bu* ilk orman yangınıydı — ve sonra da ofislerini. Onları takip edecek vaktimiz yoktu, ama arkadaşımızı geri aldıktan sonra onlar da listemize girmişti. Umarım, içgüdülerim doğruysa, hepsini aynı yerde bulurduk.

Hunter ve Kellan'a yaklaşırken, canavarım sürünün bağlantısına yerleşti, bu da bizi karanlığa gömülmekten alıkoyan tek şeydi. Hunter, hayatının büyük bir bölümünde benim daha katil tarafımı uzak tutmuştu. Onunla olan bağım yeniden güçlendi ve bununla birlikte bir acı ve yorgunluk hissi geldi. Kardeşlerimin saldırı altında olduğu bilgisiyle birlikte.

Avla. Öldür. Yok et.

Ejderham bir kez daha ön plana çıktı ve savaştaki içgüdüğü benimkini çok aştığı için ona karşı koymadım. Hunter ve Kellan'dan birkaç mil uzaktaydık, kokuları havada daha güçlüydü ve ben süzölmeye başladım. Ticari uçaklardan daha yükseğe uçabiliyordum, o kadar soğuktu ki kanatlarımda buz oluşuyordu ve

pullarımız ve ejderha ateşi olmasaydı donardık. Enerjimiz ayrıca bizi radarlardan ve insan gözlerinden gizlemeye yardımcı oluyordu, pullarımızı çevremize uyumlu hale getiriyordu.

Ejderhalar çevremizdeki enerjiyi ve maddeyi manipüle edebiliyordu ve bu, canavarımın kontrol ettiği çoğunlukla içgüdüsel bir beceriydi. O, güçlerimizin sırlarını her zaman paylaşmazdı ve ben uzun zaman önce bunu olduğu gibi kabul etmeyi öğrenmiştim. Özellikle de yararlı olduğunda.

Uçuşumu alçaltınca depolar göründü, ufukta gece çöküyordu ve gölgeler iri cüssemi okşuyordu. Çatıya indiğimde kükremeler, bağırışlar ve kan kokusu beni karşıladı, pençelerimi metale geçirip yırttım, kaosa inebilecek kadar büyük bir boşluk açana kadar.

Hunter ve Kellan, büyük bir deponun ortasında sırt sırta durmuş, düzinelerce şekil değiştirenleri kesip biçiyorlardı. Ana grubu oldukça kontrol altında tutuyorlardı, ama sonra deponun arka tarafındaki kapılar açıldı ve bir düzine alfa daha ortaya çıktı; çoğu sihirle güçlendirilmişti.

Bu kadar güçlü büyülere erişebilmeleri, birçok açıdan endişe vericiydi. Son savaştan beri, şekil değiştirenler ve cadılar arasında anlaşmazlık vardı ve yıllardır ilk kez bu kadar çok büyü içeren saldırı yaşıyorduk.

Jewels, o haydut cadıyı bulup, tüm bunların arkasında hangi cadı grubunun olduğunu çözmek için çalışsa iyi olur.

Daldırarak, erimiş lavın girdaplarını çekirdeğimden yükselterek, yeni gelenleri yakıp kül ettim. Hiçbiri, hayatta kalması gereken tek grup olan Rogers sürüsünden değildi.

İdeal olarak Blaine, hak sahibi alfa, çünkü Emme'nin ilk kez kaçırıldığı eski kulübede bulunmuştu ve en fazla bilgiye sahip olan kişi oydu. Orada onun sürüsünün geri kalanını koklamamıştım ve bu gece ortadan kaldırdığımız orta düzey kaslı adamlardan çok daha üst düzeyde olup olmadıklarını merak ettim.

Alevlerim şekil değiştirenlerin içinden geçip giderken, Hunter başını geriye attı ve bana zoraki bir gülümseme attı. "Washington'da avlanıyordun sanıyordum," diye seslendi.

Ejderham pencereleri sarsacak ve kulak zarlarını patlatacak kadar yüksek sesle kükredi ve ilk girişimi kaçıran tüm pislikler

artık ölümün peşlerinde olduğunu çok iyi biliyorlardı.

Hunter başını salladı. "Seni de görmek güzel, kardeşim. Rogers sürüsünü yakalamamıza ve bazı cevaplar almamıza yardım eder misin? İnsanları öldürmemeye çalış yeter."

Sorun değil kardeşim. Her ne kadar etrafta insan görmemiş olsam da, onlar umurumda değildi.

Beni duymuş gibi başını salladı, ama biz hiçbir zaman zihinsel olarak gerçekten iletişim kuramamıştık. Bazen buna yakın olsa da.

Benim tahminim, tam bir beşli oluşturursak, zihinsel iletişim kurma yeteneği de dahil olmak üzere, aramızdaki bağda değişiklikler olacağı yönündeydi. Özellikle de canavar formlarımızda. Beşlinin merkezini ve özünü bulamazsam, bu tahmin asla gerçekleşemezdi.

Kalbimiz. Benim Snow'um.

Bu kapalı alanda kanatlarımı olabildiğince genişçe açarak, her bir şekil değiştirene odaklandım, tanıdık yüzler ve kokular aradım. Blaine'den hiçbir iz ya da koku yoktu, ama bir sonraki en iyi şekil değiştireni buldum: Donnie. İkinci en güçlü ve Alfa Konseyi'ndeki tek diğer üye.

Ağır bir şekilde yere inerken birkaç şekil değiştireni ezdi ve ejderham birini yemeye hazırlanıyordu ki, ona çöp yemediğimizi hatırlattım. O da ön pençesini sanki kirlenmiş gibi silkeledi ve yoluna devam etti.

İlerlerken kuyruğum sallandı ve diğer iki şekil değiştireni vurarak onları duvara fırlattı. Kellan bağırarak başını salladı ve elini sarı saçlarının arasından geçirerek saçlarını kan ve kirlle lekeledi. "Dostum, bu harikaydı. Kurt olmayı seviyorum, ama ateş püskürtmek ve aptalları ezmek alfa olmanın zirvesi. Zirve. Haklı olduğumu biliyorsun."

Hayvanımdan eğlenceli bir homurtu çıktı. Dünyada, ejderhamın dengesiz ve öngörülemez kişiliğini kırabilecek iki şekil değiştiren olacağını kim düşünürdü? Hunter beni akıl sağlığımı korudu, ama Emme ve Kellan beni insan kalmamı sağladı.

Finley de benim kadar kırılmıştı, ama o da kontrolümü asla kaybetmemem gerektiğini hatırlatan bir başka neden oldu.

Ateş hattında önemseydiğim çok fazla şekil değiştiren vardı.

Canavarım Donnie'ye ulaştığında, pençem onun bağırsağını kavradı ve o zavallı pislikten birkaç domuz gibi çığlık kopacak kadar sıkı sıktım.

Son seferinde onu neredeyse öldürmüştüm ve canavarımda, sonunda işi bitirebileceğimiz için bir tatmin duygusu vardı.

"Evet, artık bittin," dedi Kellan neşeyle ve zıplarken göz bebeklerinin ne kadar büyüdüğünü fark ettim. "Eğer korkunç bir şekilde acı çekmek istemiyorsan, domuz gibi ciyaklamaya devam et ve Blaine'in karanlık sırlarını dökmek isteyebilirsin. Acı verici bir şekilde. Çok acı verici bir şekilde. Sen..."

"Lanet omega'mızın nerede olduğunu söyle!" diye bağırdı Hunter, sabrı tamamen tükenmişti.

O tek değildi. Daha sıkı sıktım, pençelerimin uçlarını Donnie'nin yan tarafına batırdım. Biraz daha baskı uyguladığımda, sıcak bıçak tereyağını keser gibi vücudunu kesip geçeceklerdi. Anında öldürmeden yaralamak büyük bir beceri gerektiriyordu ve umarım ejderhamın burada sergilediği beceriyi takdir etmiştir.

Donnie kendini kontrol edemeyince havayı idrar kokusu doldurdu ve pençelerim *neredeyse* kayıp kafasını koparıyordu. Bu iradesiz, alfa olmaya layık olmayan zavallı adam sinirlerimi bozuyordu.

"Emme'yi nereye götürdüler?" Hunter, bacağıma dokunmamaya dikkat ederek bir kez daha hırladı, ancak bu formda dokunma nefretinin nadiren tetiklendiğini biliyordu.

Hala cevap gelmeyince, pençelerim biraz daha derine girdi —Yakında önemli bölgelere ulaşacaktım ve alfa iyileşmesi, bir ejderha saldırısına karşı neredeyse insan kadar yavaştı.

"Teksas'talar," diye bir ses yakından kükredi.

Elimi gevşettim ve Donnie homurdandı. Kafamı çevirip yerde yatan, daha önce üzerine bastığım için yaralı olan başka bir üyesini gördüm. "Nereye olduğunu bilmiyorum," diye devam etti, karnını tutarken acı dolu bir ifadeyle, "ama birkaç gün içinde uçup daha büyük bir grup halinde toplanmamız emredildi. Savaş için."

Hunter başını eğdi ve bakışlarımla buluştu, ejderhanın gözlerinin derinliklerine bakacak kadar güçlü olan birkaç kişiden biriydi. *Birkaç gün*. Bu, Blaine'in planladığı her neyse, yakında gerçekleşeceği anlamına geliyordu. Peki bunun Emme ile ne ilgisi vardı? Bu planda onun rolü neydi?

İki kaçırlma olayında da hedef o olmuştu ve Emme bize bunun annesine zarar vermelerinin nedeni ile aynı olduğunu söylemiş olsa da, bu nedenin *ne* olduğunu bize hiç söylememişti.

Dikkatimizi Donnie'ye çevirdik ve Hunter, "Bize her şeyi anlatırsan Slade seni öldürmez" dedi. Bu lanet olası yalana gülerdim, ama bir ejderhanın böyle bir ses çıkarmak için ses telleri yoktu. "Kırılmış olabilirsin, ama hayatta kalma şansın var."

Pençelerimi bir kez daha nazikçe kaydurdum ve şimdi organlarını deliyordum.

Donnie çığlık attı ve bir sonraki nefesinde boğuldu. "Marfa, Teksas. Yeraltı sığınağında bulunuyorlar."

O kadar kolay kırılmıştı ki, neredeyse üzücüydü, ama onun gibi işe yaramaz bir bok parçası alfa varken, başka ne bekleyebilirdik ki?

"Onunla ne yapmayı planlıyorlar?" Kellan öne çıktı ve geçerken başka bir şekil değiştirenin kafasına tekme attı. Golden'ın kendini kaybetmesi çok zordu, ama kaybettiğinde tam bir terör estirirdi.

Donnie birkaç kez öksürdü, balgamında kan lekeleri görünüyordu. Kesinlikle hayati bir organa vurmuştu. "Onun lanet annesine yaptığımızın aynısını."

Bize Emme ile aynı cevabı verdi ve bunun ne anlama geldiğine dair tahminlerim olsa da, tahminler gerçek değildi. Omega'mızdan duymamız gereken bir gerçek. Hunter ile bağlandıkları gece, bize her şeyi açıklamaya hazır olduğunu söylemişti, ama hemen ardından kaçırlmıştı.

"Annelerine ne yaptın?" Kellan bir saniye sonra Donnie'nin boğazını elleriyle kavradı ve şimdi de o zavallı herifin boynuna pençelerini geçirmişti.

Bu, yakın bir kasabada bir çeteye katılma törenine rastlayıp bir grup erkeğin kadınlara acımasızca tecavüz ettiğini gören ve bir düzine insanı öldüren Kellan'dı. Genelde insanların işlerine karışmazdık, ama hiçbirimiz oradan uzaklaşamazdık. O da hiçbirinin bir daha hiçbir şeyden uzaklaşamayacağından emin olmuştu.

Donnie'nin kıkırdaması zayıftı ve Kellan, konuşabilmesi için parmaklarını esnetti. "Tabii ki sana söylemezdi. Senin elindeki gücü bilmeni istemezdi. Kelimenin tam anlamıyla.

Bir omega ile bağ kurduğunda, onlar senin alfa özüne güç verebilir. Onların gücünü emerek, gün geçtikçe onları tüketirsin. Sonunda özü kaybolur ve o bir kabuktan başka bir şey kalmaz, sen ise dünyayı ele geçirecek kadar güçlü hissedersin. Emmeline'in annesi, kızı yeterince büyüyene kadar beklerken yaptığımız bir deneydi. O kaltak pes ettiğinde, Emmeline'e hamle yapmayı planladık, ama biz yapamadan ortadan kayboldu." Bir başka boğuk öksürük ve yakında kan kaybından öleceğini anladım.

"Pes mi etti?" diye sordu Hunter, sesi aldatıcı bir şekilde sakindi, ama içindeki canavar öfkeyle doluydu.

Donnie'nin sırtışı çılgınca idi. "Kızının gözü önünde intihar etti ve biz de yavruyu onu indirmesi için kullandık."

Kellan tiksiniş gibi geri adım attı, şekil değiştireni bıraktı ve elini pantolonuna sildi. "Ah, güzel eşimiz bunu asla yaşamamalıydı," diye mırıldandı, yüzü düştü. "Şimdi her şey çok mantıklı geliyor."

Düşündüğüm tüm senaryolar arasında, bir omega'nın bir alfa'ya güç verip onun özünü tamamen kaybetmesine neden olacağını hiç beklemiyordum. Değişkenlerin dünyasında bu kadar az omega kalmasının nedeni bu muydu? Öyleyse, Chelsea neden onlara yardım etmişti?

"Sebep ne olursa olsun," dedi Hunter, yüzü karanlık gölgelerle kaplı, "önceliğimiz eşimizi geri almak. Gerisiyle sonra ilgileniriz."

Onun emrini bekledim, önceden öldürerek durumu daha da kötüleştirmeyeceğime kararlıyım. Bu pisliğin hayatını sonlandırmak için ne kadar çaresizce istesem de.

"Onu öldür ve burayı ateşe ver." Hunter bana onaylayarak başını salladı ve dönüp sandalyelere bağlanmış kadınlara doğru yürüdü. "Kellan ve ben insanları dışarı çıkaracağız, sonra da eşimizin peşine düşeceğiz."

"Bekle, yaşayacağımı söylemiştin," diye bağırdı Donnie ve Hunter'ın karanlık kahkahası, onun son nefesinin fon müziği oldu.

Onu ortasından ikiye ayırarak tutuşumu sıkılaştırdım.

Kellan ve Hunter görevlerini bitirdikten sonra, alevler ağızımdan fırlayarak depodaki herkesi yok etti, sonra ben de

. Kardeşlerimi takip ederek araçlarına gittim.

Sonunda arkadaşımızı geri kazanmak için doğru yoldaydık ve bu sefer onu bir daha asla bırakmayacaktım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

EMME

Talon bana o kadar uzun süre baktı ki, Fletcher Davenport'u yok edip dünyayı onun kötülüğünden kurtarmasını önerdiğimi neredeyse unutuyordum. Ne söylersem söyleyeyim, ne soru sorarsam sorayım, ağzından tek kelime bile çıkmadı.

Sonunda, aklıma gelen her konuyu gevezelik etmeye başladım. Bunu daha önce Slade'e de yapmıştım ve etkisi hemen hemen aynıydı: sıfır.

Eski bir Hemi motorunu parçalara ayırmanın her adımını *ayrıntılı* olarak açıklarken, kendimi daha da depresif hale getirdiğimi fark ettim. Arabalar, çocukluğumun az sayıdaki olumlu anılarından biriydi. O zamanlar, aşağıdaki garaja gizlice girerek kaçardım. Ayrıca, motorlu her şeye meraklı olan ve garajı inanılmaz araçlar ve motosikletlerle dolu olan Reeves ailesiyle olan bağımdı.

Gözlerim yanarken, uyanık kalabilmeyi umarak yatağa yığıldım. Hiç şüphe yok ki, bu pislik, ben ona gücümü vermezsem zorla almayı planlıyordu ve ben bilinçsiz kalarak bu işi ona kolaylaştırmak istemezdim.

Sessizlik uzayıp giderken, ben tavana, o da bana bakıyordu, tek ses benim boş mideimin gurultusuydu. Reeves sürüsüyle geçirdiğim süre boyunca, bana birden fazla öğün yemek verilmesine alışmıştım. Sürüm, benim yediğimi izlerken, ben yemeden onlar hiçbir şeye dokunmazlardı...

Onları özlemenin acısıyla gözlerimi sıkıca kapattım, ama kapının çalınmasıyla birden oturur pozisyona geçtim ve başlığa yaslandım. Talon bu müdahaleye hiç aldırmış etmedi, sanki bu ziyaretçiyi bekliyormuş gibi. Ejderha kapıya doğru yürüdüğünde, boynundaki zinciri çıkardı ve ucundaki anahtarı fark ettim — buradan çıkmak için ihtiyacım olan anahtar.

Kilit açıldığında, kapıyı bir santim kadar araladı. Diğer taraftan düşük, erkek bir sesin mırıldanması duyuldu, ama tanıdık gelmedi. Talon, kapıyı biraz daha açarak tepsiyi kabul ederken, diğer şekil değiştirene cevap vermedi ya da onu fark etmedi. Yemek kokusu beni o kadar etkiledi ki, neredeyse inleyecektim ve bir an için midem bulandı.

Hayatımın büyük bir bölümünü aç geçirdim, kendimi beslemek için her yeri didik didik aradım ve Reeves Sürüsüyle geçirdiğim kısa sürede, biraz zorluk ve açlık karşısında çökecek kadar şımarık hale gelmişim.

Odanın dışında bulunan kişinin daha alçak sesli sözleri arasında, Talon kapıyı onun yüzüne kapattı ve onu binlerce ateş topu kadar şiddetle nefret etmeye kararlı olmasaydım, gülerdim. Davranışları açısından Slade'den bile daha kötüydü ve bu çok şey ifade ediyordu. Diğer şekil değiştirenlerin onlar hakkında ne düşündüğü veya hissettiği konusunda gerçekten hiç umursamıyorlardı. Onların en üst düzey avcılar olduğunu öğrendikten sonra bu mantıklı geliyordu. Geri kalanımız hayatta kalmak için umursamak zorundaydık.

Talon her zamanki hızlı adımlarıyla yatağa yaklaştı ve ben bu şekil değiştirenin bazı davranışlarını fark etmeye başlamıştım. Öncelikle, ya kararlı bir şekilde hareket ediyordu ya da tamamen hareketsizdi — onun için ortası yoktu. Sinirli bir şekilde volta atma ya da kıpır kıpır olma yoktu. Harekete geçmesi gerektiğinde hızlı ve yoğun bir şekilde hareket ederken, geri kalan zamanlarda oturup beklediği izlenimini veriyordu.

Tepsiyi yatağın üzerine koydu ve ben sunulanlara bakmamak için elimden geleni yaptım. Midem bana haykırıyordu ve ben de ona, canavarıma seslendiğim gibi seslendim. *Hayır! Uyuşturucu katılmış yiyecekleri yemeyeceğiz, yoksa bizi merhametlerine bırakırlar. O kadar da aç değilsin.*

Ben yatak başında gergin bir şekilde dururken, Talon dumanlı bir nefes verdi ve elini uzatarak ekmek ruloyu kaldırıp bir ısırık aldı. Onu tepsiye geri koydu ve aynı şeyi diğer küçük tabaklarla da yaptı. Ne yazık ki, tüm çabalarım rağmen, bunların pirinç, tavuk ve ekmek rulosu olduğunu fark ettim. Sebze yoktu.

"İçinde uyuşturucu yok." Bu sözde gerçeklik vardı ve Slade gibi onun da yalan söylemediğini hissettim.

Tepsiye bakarken, hala bir risk olduğunu biliyordum. Bir ejderha benden çok daha güçlüydü ve buradaki herhangi bir ilaç, ona yıllarca verilmiş ve sonunda bağışıklık kazanmış olabilirdi. Yine de titriyordum ve uyanık kalmak için mücadele ediyordum. Yemek bana güç verecekti... ve belki de canavarıma da.

O benim istediğim kadar güçlenememişti. Yaralı ve saklanıyordu. Ona elimden gelen her şekilde yardım etmeliydim.

Bir ekmek parçası alıp ısırdığımda biraz bayat olduğunu fark ettim, ama açken kim takar ki bunu? Hızlıca yuttuktan sonra, sarımsak, limon ve kırmızı biberin hafif aromalarını taşıyan, ama bunun dışında oldukça tatsız olan tavuk ve pilavı yemeye başladım. Talon tepsideki hiçbir şeye dokunmadı, o yoğun, sarsılmaz bakışıyla beni izlemeye devam etti. Bu beni olması gerektiği kadar rahatsız etmedi.

Sürüm, haftalardır alfa erkeklerin takıntılı doğasına beni alıştırıyordu ve ben de onların *bakışlarını, dokunuşlarını ve bana olan ihtiyaçlarını* arzulamaya başlamıştım. Bu tek taraflı bir şey de değildi. Ancak bu durumda, Talon ve ben düşmandık.

Başka bir şey değildi.

Midem protesto edince, tepside kalanları itekledim ve Talon harekete geçerek her şeyi düzenli ve sistematik bir hareketle yedi. Ona yeterince yemek bırakmadığım için endişe duydum — paylaşmak zorunda kalacağımızı fark etmemiştim.

Yiyecek de onu kontrol etmenin bir yolu muydu? Elbette askerlerine ve sürü üyelerine ihtiyaçları kadar yemek veriyorlardı, değil mi? Slade'in büyüklüğündeki bir şekil değiştiren, birkaç parça ekmek, pirinç ve tavukla hayatta kalamazdı. *Neden hiçbir şey söylememişti?* Orada oturmuş, benim ağzıma zorla yemek tıkıştırmamı izlemişti. Eşini besleme içgüdüğü tüm alfalara mı aşılanmıştı?

Hayır... hayır, kesinlikle değildi. Blaine ve onun pislik sürüsü kimseye önce yemek yedirmezdi.

O zaman Talon bunu nereden öğrenmişti?

"Daha fazla bırakmadığım için üzgünüm," dediğimi fark ettim ve hemen pişman oldum. Beni zorla bağlamıştı ve ben burada, beni esir alan kişi için endişelenerek *Stockholm Sendromu* yaşıyordum.

Aptal.

Talon homurdandı, başka bir alfa içgüdüsünü sergileyerek. "Bana arabalar hakkında daha fazla şey anlat."

Onun bakışları altında rahatsızlık duymamaya çalışarak ona göz kırptım. "Sıkılmadın mı?"

Tereddüt etmeden başını salladı. "Hayır."

Tamam o zaman. Yapacak başka bir şeyim olmadığı için ve kaçış planımı düşünürken onu sakın tutmak umuduyla, başka bir hikayeye başladım. "On iki yaşındayken, her zamankinden daha geç saatte garaja gizlice indim. Annem ve onun sürüsüyle gerçekten zor bir gün geçirmiştım. Her zamankinden daha fazla evdeydiler ve onu benim gözümün önünde incittiler. Tabii ki, müdahale etmeye çalıştığımda Blaine yüzüme tokat attı. Morluk elbette çabuk iyileşti, ama kaçarken biraz acı çekiyordum ve kendime acıyordum, ta ki sahibinin müşterilerinden birinin bir McLaren F1 getirdiğini görene kadar. Orada duruyordu, turuncu rengi o kadar parlak ki bir anlığına gözlerimi kamaştırdı."

Talon yaklaşarak, her sözümü dikkatle dinlediğini hissettim.

"Anlaman gerek, bu arabalar sadece birkaç yıl üretildi ve çok nadir bulunuyordu. Bu eski garajda duran, kelimenin tam anlamıyla milyonlarca dolar değerinde bir arabaydı. Mack eyaletin en iyi mekanikçilerinden biriydi, ama yine de... bu onun bile gücünün ötesindeydi.

"Tabii ki ona dokunmama izin vermedi ve o zamanlar araba hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama ne kadar nadir ve değerli olduğunu anlattığında içimde bir umut ışığı parladı. Belki daha iyi günlerin geleceği umudu." Hüzünlü bir kahkaha kaçtı ağzımdan. "Bir arabanın bana umut vermesi saçma, ama on iki yaşında bile onun özel olduğunu biliyordum ve varlığından hayranlık duyuyordum. Güneş ışığının tam olarak vurduğu turuncu parıltıyı düşünmek, birçok kötü günde aklımı başımda tuttu."

Talon'un yüzündeki ifade okunamazdı, ama buz gibi karanlık gözlerinin derinliklerinde en ufak bir alev parıltısı vardı. "Arabaya ne oldu? Motorunu söktün mü?"

Yemeğini bitirmişti, tepsi boştu ve tabaklar ve kaseler en küçüğünden en büyüğüne doğru düzgünce dizilmişti.

Kafamı salladım. "Hiçbir şey olmadı. Küçük bir sorun vardı, ama Mack bir saat içinde sorunu çözdü ve sonra bu güzelliğe veda ettik. Motoru sökmeme izin vermedi, nefes almama bile izin vermedi."

"Araba kullanıyor musun?"

Bunun ciddi bir soru olup olmadığını düşünürken kaşlarımı çattım. Ciddi olmadığını gösteren herhangi bir işaret vermedi, ben de cevap verdim. "Evet. Araba ve motosiklet ehliyetim var."

Talon bunu düşündü ve bunun benimle ilgili yeni bir bilgi edinmekten başka bir anlamı olup olmadığını bilemedim. Bu ejderhayı anlayamıyordum.

"Araba kullanır mısın?" diye soruyu ona geri yönelttim.

Başını sallayarak cevap verdi. "Ejderhalar uçar."

Aklımda hemen Slade'in Lamborghini'sine sıkışmış ya da motosikletiyle uçarkenki hali canlandı. "Uçmakla hiçbir şey kıyaslanamaz, ama hızlı arabalar ve motosikletler ona çok yakındır. Ya da kanatsız olanların ulaşabileceği en yakın şey."

O tepsiyle dikleştğinde ve ben neredeyse yatağa düşecektim ki, ona doğru eğildiğimi fark etmemiştim. "Seni uçururum, hangisinin daha iyi olduğunu bana sen söylersin."

Kalbim göğsümde hızla atıyordu ve kendimi yumuşamamaya zorladım. *Hayır*. Kesinlikle hayır. Zaten dört pislikle bir ilişkiye girmiştim. Beşincisine yer yoktu. Diğer dördü, şimdiye kadar tanıştığım en iyi alfa erkekler olsa bile. Huysuz olanlar da dahil.

Talon, dünyamızın yapısını yok edip bizi Karanlık Çağ'a geri göndermek isteyen *kötü adamların* bir parçasıydı. O da burada bir kurban olabilir, ama yolunu ve sadakatini değiştirmeyi reddettiği için onu düşman olarak görmek zorundaydım.

Konuşma bittiğinde, Talon tepsiyle birlikte ayağa kalktı ve geri götürmek için kapıyı açtı. Karanlık bir koridoru gördüm ve dışarıdan küflü bir koku içeri sızdı, ama o kapıyı tekrar kapatıp kilitlediğinde koku kayboldu.

Yerine oturup birkaç saat daha yüzüme bakmaya hazırlandığında, "Fletcher'ın planları nedir? Enerjimi zorla çaldıktan ve güçlendiğinizde, size ne yapmanızı söyleyecek?" diye sordum.

Bakışlarında veya ses tonunda hiçbir kaçamak yoktu, "Bilmiyorum. Bana planını söylemiyor. Sadece planın gerçekleşmesini sağlamak için beni gönderiyor."

"Sen kas gücü sensin, beyin değil," diye alaycı bir şekilde söyledim.

Talon, benim küçük iğnelememden etkilenmeden omuz silkti. Hiç şüphesiz bu, hayatında duyduğu en hafif hakaretlerden biriydi. "Ben onun istediği her şeyim. Ama evet, çoğunlukla bir silahım."

"Bunu yapmasına izin veremezsin," diye fısıldadım, boğazımı yutarak. "Zaten çok fazla hayatı mahvetti. Deneyleri yüzünden çok fazla omega kaçırıldı ve zarar gördü. Gerçekten deney yapmaya yetecek kadar çok omega olmadığını söylediğini biliyorum, ama bu, etrafta olanlara zarar vermediği anlamına gelmez. Ve onlar masumdu. Bunu anlıyorsun, değil mi? Başlarına gelenleri hak etmediler, ben de hak etmiyorum."

İlk kez, yüzünde bir anlık tedirginlik gördüm. İlerleyerek, onun buz gibi dış görünüşünü kırmaya çalıştım. "Tüm özümü emersen bana ne olacağını biliyor musun?"

Yine sessizlik.

"Kurtum yok olacak. Kurtum yok olacak ve ben bir şekil değiştirenin kabuğu olacağım, canavarıma dokunamayacak, onu çağıramayacağım. Sonunda, ölümü dileyeceğim... hatta belki de onu arayacağım."

Annem artık kafasındaki yankılanan sessizliği ve damarlarında hissettiği zayıflığı daha fazla kaldıramıyordu. Her şeye son vermeyi seçti ve son nefesini alan ipten onu kurtaran kişi bendim.

Talon aniden ayağa fırladı ve ilk başta ona ulaşabildiğimi sandım, ama sonra kapıda başka bir vuruş sesi duyuldu,

kesinlikle beklemediği bir Şeydi.

Sađlam kapıya doğru yürüdüğünde, sanki diğer tarafta kim olduğunu hissetmek istercesine elini kapıya koydu. Bir an durakladı, sonra tekrar zinciri uzattı, gömleğinden çıkardı ve kilidi açtığında kapı iče doğru patladı. Ejderhayı Őaşırtacađını düşünürdüm, ama o çok hızlıydı ve odaya dalan ayının önünden atladı, dev pençelerinde ölü bir Őekil değiştiren vardı.

Ben de ayağa kalkmıőtım ve bir çığlık attım.

Bu ayıyı sadece bir kez görmüştüm, ama onun devasa, tehditkar varlığını hemen tanıdım.

Finley Thornton benim ičin gelmiőtı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

EMME

Talon durumu değerlendirirken kısa bir duraklama oldu. Hiçbir an yüzündeki ifade değişmedi. Kalbinin düzenli atışı da aynı kaldı.

Finley ise öfkeli bir şekil değiştiren canavardı.

Ayısı başını tekrar geriye attı, tavana doğru kükredi ve şekil değiştirenin cesedini bir kenara fırlattı. Öfkesinin sağır edici sesi azaldığında, ayının anlaşılmaz derin siyah gözleri bana kilitlendi. Bakışları birden fazla kez üzerimde dolaştı, çıplak ayak parmaklarımdaki kirden pürüzsüz saçlarımın tepesine kadar her santimini inceledi.

Ayı yana doğru ilerlediğinde, Talon harekete geçti ve kendini aramıza attı. "Bekle," diye bağırdım, neredeyse Talon'a dokunmak üzereydim, ama onun düşman olduğunu hatırladım. Güçlü, tehlikeli, muhtemelen sosyopatik bir düşman. "Bu Finley. Benim sürümden biri. Ona zarar verme."

Talon başını çevirdi ve bana karanlık bir bakış attı. *Ee*, tamam.

Onu gerçekten bu kadar kızdıran şey *bu* muydu?

Giysilerimin altındaki ısırıkları görmezden gelmeyi başarmıştı, ama Finley'in bu odada durması, görünüşe göre onun demir gibi iradesini ve soğukkanlılığını kırmıştı. Dudakları inceldi ve yüzündeki yara izini çekiştirdiğinde, ifadesi karanlıkla kaplandı. Kalp atışları çok değişmedi, ama eskisinden daha güçlüydü. "Ben senin sürünüm," diye gürledi ve bu da Finley'i kızdırdı.

Ayı kendini kelimelerle ifade etme yeteneğine sahip değildi, ama kanlı pençelerini uzatarak ileri atıldı. Talon, dev canavar yavaş çekimde hareket ediyormuş gibi tepki verdi ve onu kenara iterek duvara çarptı. Neredeyse bir ton ağırlığındaki ayı panellere çarptı, odayı salladı, ama Talon terlemedi bile.

"Hemen git yoksa seni öldürürüm." Slade gibi, bu ejderha da laf kalabalığına girmiyordu ve ben de bunun boş bir tehdit olduğunu düşünmüyordu. Talon, Fletcher'ın en ölümcül askeri idi, emirleri yerine getirmek ve gerektiğinde öldürmek için eğitilmişti. Gerçek bir suikastçiydi.

Finley çoktan arka ayakları üzerinde yükselmiş, odanın gölgeleri etrafında dans ederken boyu üç metreye yakın bir yükseklikte duruyordu. Bu sefer saldırdığında, Talon'un tokatını önceden tahmin etti ve ejderhanın elinden kaçtı. İkisi, bir kaya duvarına çarpan bir kaya parçası gibi çarpıştı. Ses çok yüksekti ve ben, onların ölümcül dansını izlemeye dalmış, ellerimi kulaklarımın üzerine koymaktan zorlukla kendimi alıkoydum.

Ne olursa olsun, Talon'un arkadaşlarımdan birini öldürmesine izin veremezdim. Finley'i korumalıyım, ama gücümle değil - bu ikisine kıyasla önemsiz bir güçle - zekâmla. Talon'un bana ihtiyacı olduğunu biliyordum, sadece bağlandığımız için değil. Ben, alfasının planının kilit unsuruydu.

Ejderha göğsünden büyük bir tutam kürk koparıp kanlı bir iz bıraktığında Finley kükredi. Talon vücudunun hiçbir bölümünü değiştirmede, çünkü bu dövüşü kazanmak için ejderha formuna girmesine gerek yoktu. Korkutucu, güçlü piç kurusu.

Finley'i tekrar incitmeden önce, kendimi onların arasına attım ve ilk kez onun bir şekil değiştiren hastalığı varmış gibi ondan kaçınmadım. Kollarımı genişçe açarak Finley'in devasa vücuduna yaslandım. Bu planı uygulamaya koyduğumda, onun da benimle birlikte geri çekileceğini ve Talon'dan biraz uzaklaşacağımızı ummuştum. Bunun yerine, kendimi onun öfkeli, nefes nefese bedenine yapışmış, iki dev ayı pençesinin arasında buldum.

Talon öfkeyle nefes aldı, odaya kül kokusu yayıldı. Finley beni kocaman göğsüne doğru sürüklerken, ayaklarım yerden birkaç metre yukarıda sallanırken, o bizi takip etmedi. Ayının sıcaklığı

sırtımı rahatlatıyordu ve bu haliyle bile, ter ve kirle karışık vanilya ve kiraz kokuyordu.

Tatlı koku diğer her şeyi bastırıyordu ve ben, beni istemediği halde bu erkeği hala arzuladığımdan nefret ediyordum. Beni nefret eden bir sürü arkadaşım, beni zorla bağlayan bir sürü arkadaşım arasında sıkışıp kalmış olmanın ironisi... bu çok boktandı. Bir parçam, ikisini de yok edip buradan canlı ve güçlü bir şekilde çıkabilmeyi diledi. Ne yazık ki, bir omega alfa dünyasında böyle davranamazdı. En azından benim sahip olduğumdan daha fazla eğitim almadan olmazdı.

"Onu serbest bırakırsan," Talon yavaşça mırıldandı. "Hayatını bağışlayacağım."

Finley burun kıvrıdı; bir ayıdan gelen bu alaycı ses neredeyse sevimliydi. Yavaşça geri çekilmeye devam etti, Talon da her adımında ona ayak uydurarak aralarındaki mesafeyi iki buçuk metre olarak korudu. "Gidemezsin," diye emretti, ejderhanın hakimiyeti beni ve Finley'i sardı.

Bir hesap hatasını hatırladığımda, karmaşık duygularımın önüne panik çıktı. *Hakimiyet*. Omega'larda işe yaramadığı için benim için hiçbir zaman önemli olmamıştı. Ama alfa'larda işe yarıyordu. Daha zayıf olan herkeste işe yarıyordu ve son zamanlarda şekil değiştirenler nadiren kullanıyor olsalar da - başına bela açacak kavgalara girmeye gerek yoktu - savaşta sağlam bir seçenek olmaya devam ediyordu.

Ve Talon bunu biliyordu. "Onu bana geri ver," dedi, daha da güçlü bir hakimiyet dalgası yayarak.

Finley'in pençeleri titriyordu ve ben iki elimle birini tuttum.

"Direnecek kadar güçlüsün," diye fısıldadım ona. "Onunla savaş, Fin.

Onunla savaş. Diğer kardeşlerinin gücünü çağır." Elinden geleni yaptı, ama sonunda ejderha daha güçlüydü.

Belki de beşli bir grup olarak birleşmiş olsaydık, Finley'nin bir şansı olabilirdi, ama bunu kesin olarak bilmenin bir yolu yoktu.

Onun sendeleyeni adımları bizi Talon'a yaklaştırdı. Talon, sanki ayının *beni ona geri götürmek* zorunda kalmasının utancını uzatmak istercesine, hareketsiz ve sabırlı bir şekilde duruyordu. "Beni bırak," dedim Finley'e, ama pençeleri derime baskı yaparken, beni Talon'dan başka kimseye bırakmadı.

Ejderhaya öfkeyle bakarak, "Seninle savaşıcağım. Finley'e herhangi bir şekilde zarar verirsen, birimiz ölene kadar savaşmayı asla bırakmayacağım. Senin mi yoksa benim mi olacağı umurumda değil, ama bu kanla bitecek" diye bağırdım.

Talon başını eğdi, Slade'i andırıyordu ve bu piçin bana sürü arkadaşımı hatırlatmasından nefret ediyordum. "Benim olanı geri verirse, gitmekte özgür."

Uyandığımdan beri içimde kaynayan öfke, kendimi bir kez daha annemin eski sürüsünün ve onların *alfasının* merhametine teslim bulduğumda, bir öfke cehenneminde alevlendi. "Ben senin değilim," diye karşılık verdim, içimde bir sıcaklık yükseliyordu. "Senin değilim. Ne şimdi ne de sonsuza kadar."

Talon'un bakışları örtülü boynuma takıldı ve bu hatırlatma ile izim karıncalandı. Artık birbirimizden iki adımdan fazla uzakta değildik, Finley'in savaşma yeteneği sadece hareketlerinin yavaşlığı kadar uzanıyordu. "Sen benimsin. Her zaman."

Ejderha bu basit cümleyle beni şok etti ve midem hoşuma gitmeyen ve anlamadığım bir şekilde altüst oldu. Kurtum bile başını kaldırdı ve ona en çok ihtiyacım olduğunda beni terk ettiği için bağırarak istedim, ama o lanet olası cümleyle geri dönmüştü.

Yine de, onun geri dönüşü, içimdeki canavarın cesaretlendirdiği, göğsümdeki o enerji kıvılcımının daha da alevlenmesine yetti. Özümün nabızı attığı hissiyle göğsüm ağrıyordu.

Finley sonunda Talon'a ulaştığında, ejderha bana uzandı ve parmakları göğsüme değdiğinde, bacaklarımı kaldırıp ona tekme attım. O darbeye enerji yükseldi ve sanki aniden süper güçlerim gelişmiş gibi, onu en az on metre geriye savurdum, neredeyse karşı duvara çarpacaktı.

Parmaklarım ve ayak parmaklarım sanki ona lanet bir büyüyle vurmuşum gibi titriyordu, ama bu mümkün olmadığına göre, bunun saf adrenalin olduğunu düşündüm.

Talon, sanki dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi bana odaklanarak, sakın bir şekilde doğruldu. "Sen çok güçlü bir omegasın," dedi yumuşak bir sesle. "Sen bizim en büyük silahımız olacaksın."

"Hayatta olmaz," diye hırıldadım, ama bu tamamen sahte bir cesaretti. Kurtum özümde geri dönmüştü ve ben

Bu sefer tamamen gittiğini düşünerek paniğe kapıldım, ama içimde onun bir parıltısını hissettim.

Yorgunluk beni sarınca, Finley'in kollarında gevşedim ve bu günün bir an önce bitmesini diledim.

Sadece sürümle birlikte evde olmak istiyordum.

"Gitmene izin veremem," dedi Talon, belki de benim dikkatim dağınıktı, ama bu sözleriyle neredeyse parçalanmış gibi geliyordu. "Yine de pazarlık yapmaya hazırım. Kalıp bizimle çalışman için ne gerekir?"

İlk tepkim boğuk bir kahkaha oldu. Şaka yapıyor olmalıydı. "Lobotomi mi?" diye başımı sallayarak sordum. "Annem ve bir sürü diğer omega'yı öldüren o şeytani herife katılmam için bana ne teklif edebilirsin ki? Sürü şehirlerini yok etmek ve zamanı Taş Devri'ne geri döndürmek isteyen bir şekil değiştiren mi? Tek istediğim Fletcher'ı bu gezegenden silip süpürmek."

Kaşları çatıldı ve bir an için yüzünde bir tür kırılmanlık belirdi. "Sana gerçek bir sürü ve bir daha asla yalnız kalmayacağın sözünü verebilirim. Güçlü bir eşin olacak ve alfamızın yanında hüküm süreceğiz. Onun en güvenilir silahları olacağız. Birlikte."

Aptalca mide bulantısı geri döndü ve Finley arkamda homurdandı, şüphesiz benim bu hayalperest pislikle gün batımına doğru kaçacak kadar sadakatsiz olduğumu düşünüyordu. "Planında bir kusur var," dedim, sesim istediğimden daha yumuşaktı.

Talon'un kaşları daha da çatıldı, sanki bir kusur onun varlığını lekelemeye cesaret edemezmiş gibi.

"Diğer bağlanmış eşlerim olmadan, ben yok olacağım, gücüm de öyle. Senin için işe yaramaz hale geleceğim. Kurtum zaten kırılmış ve yas tutuyor, özümün derinliklerine gömülmüş, onu zar zor hissedebiliyorum. Sen ve ben yalnız..." Parmağımı ikimizin arasına doğrulttum. "...asla olamayız. Kendimin bir kısmını başka eşlere verdim bile. Eşlerime. Sevdiğim eşlere. Asla sadece *sen ve ben* olmayacağız."

Finley bu odaya daldığından beri olan her şeyden sonra, ejderha ilk kez tamamen kontrolünü kaybetti. Oda duman ve akçaağaç kokusuyla doldu, ben terleyip nefes nefese kalana kadar

Yoğun havada terleyip nefes nefese kalana kadar. Finley üzerinde sahip olduğu hakimiyet, kontrolünü kaybettiğinde bozuldu ve ayı tekrar hareket ederek çıkışa doğru koştu.

Koridora çıktık ve Finley iki ayak üzerinde hızlı hareket etse de, yürüyüşü garipti. "Beni indir," diye tısladım, koluna dokunarak. "Ben koşabilirim ve beni kollarında taşımadan daha kolay savaşırsın."

Çevremizdeki duvarlar, alçıpan ve taş parçaları yukarıdan düşerken sallandı ve hala pencerenin izi yoktu. Finley beni ayaklarımın üzerine bırakarak şok etti ve önümde olduğumdan emin olduktan sonra, burnuyla beni iterek hareket etmeye başlamamı sağladı.

Bina daha şiddetli sallanırken koridorda koşmaya başladım. Talon'un ne yaptığını anlayamadım, ta ki bir kükreme duyup omzumun üzerinden baktığımda bir ejderhanın koridoru parçalayıp etrafımızdaki yapıyı yok ettiğini görene kadar.

Koridorun sonuna geldiğimizde, sola ve sağa gitme seçeneği vardı ve her iki yol da tamamen aynı görünüyordu. Finley beni sağa doğru itti ve ben tekrar koşmaya başladım, vücudum yorgundu ama buradan canlı ve güçlü bir şekilde çıkma isteğim güçlüydü.

Açık alana çıktığımızda ne olacağından emin değildim.

Açık gökyüzü ejderhaların egemenlik alanıydı ve kopuk bağımızdan dolayı Talon biraz dengesiz hissediyordu.

Son sözlerimle kontrolünü kaybetmişti ve şimdi benim için durup durmayacağından bile emin değildim.

BÖLÜM 8

EMME

Yeraltındaydık — tek bir kapı hariç tamamen gömülü bir sığınaktaydık ve oraya ulaşmak için tek bir metal merdiveni tırmanmamız gerekiyordu.

Bu yüzden pencereler yoktu ve Finley'in ayısı beni doğru yöne yönlendirmeseydi, koridorlar ve odalardan oluşan labirentten asla çıkamazdım.

İki ölü muhafız çıkışın yakınında uzanmış, boğazlarının etrafında kan birikintileri donmuştu. Bu beni rahatsız etmedi. Bu hainler kötülüğün kendisi için çalışmaya karar vermişlerdi ve *ayı tarafından öldürülmek*, eylemlerinin sonucuydu.

Kuru, soğuk hava yüzüme çarptığında, sığınığın çöl gibi görünen bir yerin ortasında gömülü olduğunu fark ettim. Öğleden sonra ışığı, uzaktan görünen büyük kayalıklarla birlikte kayalık ve kurak araziye ortaya çıkardı. Yerde kar yoktu, bu da çıplak ayaklarım için harika bir haberdı. Kayalıklar yeterince kötüydü, bir de buna donma eklenmesini istemedim.

Yani, buradan kaçıp grubuma geri dönmek için yanan kömürlerin üzerinden ya da buzlu tundranın içinden koşardım, ama bunu yapmak zorunda kalmazsam çok daha iyi olurdu.

Yer sallanırken koşmaya başladık, Finley daha hızlı hareket etmek için dört ayak üstüne çöktü. İnsan formumdaki fiziksel kondisyonum en iyi ihtimalle içler acısıydı ve dönüşme dürtüsüyle doluydu, ama kurtum derinlerde gömülü kalmıştı ve onu ortaya çıkarmak için vaktim yoktu.

Finley, sadece yavaşladığımı değil, aynı zamanda astımlı bir insan gibi nefes aldığımı da oldukça çabuk fark etti. Savunmam gerekirse, o gerçekten

hızla ilerliyordu ve çoğu kişinin iki ayaklı halleriyle ona yetişebileceğini sanmıyordum. O benim hızıma uyum sağladı ve ben özür dilemek için döndüğümde, başını çevirip bana çarptı. Bir çığlık atarak, havaya kaldırılıp sırtına atıldım ve düşmemek için çabalarken garip bir şekilde yere düştüm. Kendimi onun kürküne tutundum ama o bana rahatlamam için fırsat vermedi. Yine hızla koşmaya başladı.

İlk başta bir ayının sırtında gitmek tuhaf gelmişti, ama kısa sürede umursamayı bıraktım ve bacaklarım iki yana sarkık bir şekilde onun kürküne doğru eğildim. Hiçbir şeye çarpmamak için bacaklarımı biraz içe doğru çekmek zorunda kaldım, ama Finley bizim güvenliğimiz ve özgürlüğümüz için koşarken bunu fark etmemiş ya da umursamamıştı.

Arkamızda yer hala sallanıyordu ve havadaki enerji cildimde çatırdıyordu. Bu bana, bir ejderhanın o yeraltı sığınağını yıkıp geçip bizi av gibi avlayacağını hatırlattı.

Finley ve ben av olmak nasıl bir his olduğunu ikimiz de anlıyorduk, ancak onun için bu sadece gençken geçerliydi. Ben varlığımın çoğunda av olmuştum ve alfa ve sürümle birlikteyken bile durum değişmemişti.

Slade, hayatta kalmak istiyorsam her yönden daha güçlü olmam gerektiğini söylemişti. Fiziksel güç, dövüş yeteneği, silahlar. Becerilerim yetersizdi ve bunu, yetişemediğim için *lanet bir ayının beni taşıması* gerektiği bugün kadar hiçbir zaman bu kadar açık bir şekilde hissetmemiştim.

Bugün, bu kadar acınası ve savunmasız olduğum son gün olacaktı.

Evet, her zaman alfalardan daha küçük ve zayıf olacaktım, ama bu, kendimin en iyi versiyonu olmak için antrenman yapamayacağım anlamına gelmiyordu.

Titreşimler arttı ve Finley'nin hızı da arttı. Benim ek ağırlığımla bunu ne kadar süre devam ettirebileceği endişe vericiydi, ama şu ana kadar hiç tereddüt etmemişti. Ayılar hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama kısa mesafelerde hızlı olduklarını ve kilometrelerce koşmak için yaratılmadıklarını hissediyordum.

Neredesin? Kurtumu çağırdım ve onun varlığının en ufak bir izi parmaklarıma dokundu. *Dönüşmemiz gerekiyor.* Onun kederli çığlığı benim cevabımdı ve hayal kırıklığım güçlü bir şekilde yükseldi.

Kayıp eşlerimizi de yas tutuyordum ve zorla bir canavarla eşleştirilmiş olmamız da durumu kolaylaştırmıyordu, ama pes edemezdik. *Lütfen. Gücünü bul.*

Sadece kayıtsız bir homurtu duyduğumda, onu rahat bırakmaya karar verdim. Kurtların vahşi ruhuna sahip olabilir, ama o aynı zamanda bir omega idi. Biz eşlerimiz olmadan yaşamak için yaratılmamıştık.

Biz sürünün kalbini oluşturuyorduk ve bağlandığımız kişilere (artık Talon da dahil) olan bağlarımız zayıfladığında, ruhumuz da parçalanıyordu.

Sadece insan tarafı savaşılabildi ve ben de elimden gelen her şeyle savaşırdım.

Sığınaktaki o sıcaklık ve güç dalgası gibi. Ne olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyordum, ama bu gücü tekrar bulmayı umuyordum.

Önümüzde, sonsuz çöl manzarasını kesen bir grup ağaç yükseliyordu. Bu rastgele ormanlık alanın bir tarafı, ejderhanın görüşünden de korunak sağlayabilecek kayalık bir uçurumla sınırlanmıştı. Finley ağaçlara doğru koştu ve ikimiz de tek umudumuzun saklanacak ve yeniden toplanacak bir yer bulmak olduğunu biliyorduk.

Talon'dan kaçmak imkansızdı, sığıntıdan çıktıktan sonra onun büyüklüğü onu sadece açık alana çıkana kadar yavaşlatırdı. Ve bağımız kopuk ve tam olarak tamamlanmamış olsa da, beni takip edebilirdi. Onun canavarı göğsümde çekiyordu, aynı zamanda kurtum da eşine dönmek istiyordu. Zorla bağlanmış olsak da olmasak da, bu bağlantının doğası böyleydi.

Hızla kaybolan güneş ormana fazla ışık saçmıyordu ve kurtumun aktif varlığı olmadan, yarı karanlıkta gözlerimi kısarak bakmak zorunda kaldım. Finley sürekli yön değiştirerek bizi ormanlık alana daha da derinlere götürdü. Burası saklanmak için çok seyrek bir alandı ve kışın ağaçların yaprakları dökülmüş olduğu için uçan bir canavar tarafından kolayca fark edilebilirdik.

Altımda Finley yavaşlıyordu, yürüyüşü öncekinden daha sertleşmişti. Tekrar kendim yürümeyi önermek üzereyken, keskin bir sağa dönüş yaptı ve beni neredeyse yerimden düşürüyordu. Koşarken havayı kokladı ve Talon olduğunu düşünerek paniğe kapıldım.

Başımı geriye eğdiğimde, kararan gökyüzünde hiçbir şey görünmüyordu ve çekişme de öncekinden daha güçlü değildi. Finley hızını artırdı ve ben de, o yeni bir ormanlık alana dalarken, çok alçakta asılı dalların altından başımı eğmek zorunda kaldım.

Önümüzde, daha önce gördüğüm kayalıkların bir parçası olması gereken bir kaya duvarı gördüm. Finley, hala koklayarak, doğrudan onlara doğru yöneldi.

Bu, Talon'un varlığıyla ilgili olamazdı.

Bir kokudan kaçmıyordu, onu arıyordu.

Duvarda, kayaların beyaz ve gri rengiyle tezat oluşturan siyah bir nokta görünene kadar birkaç dakika daha geçti. O nokta büyüdü ve sonunda bir mağaranın girişine ulaştık. Mağara o kadar küçüktü ki, sığabilmemiz için ayının sırtından kaymam gerekti.

Finley ilk başta içeri girmeme izin vermedi, iyice kokladıktan sonra beni karanlığa itti. Kurtum olmadan kör gibi yürüyordum, bu yüzden mırıldandım, "Bilgin olsun, bir çukura mı yoksa kaya duvarına mı çarpacağım bilemiyorum. Kurtum saklanıyor. Zorla bağlandığımdan beri böyle davranıyor, bu yüzden duyularım bir insaninkinden çok da güçlü değil."

Sırtımda duyduğum tehditkar hırıltılar o kadar derindi ki, doğal bir korku tepkisiyle kalbim hızla çarpmaya başladı. Mantıken, Finley'in bana saldırmayacağını biliyordum, ama o ses gırtlaktan geliyordu ve korkutucuydu.

Ses tonumu sabit tutmaya çalışarak, "Sadece... sadece duvara çarpacaksam bana söyle. Burnunla sırtıma dokun ya da başka bir şey yap" dedim.

O homurdandı ve umduğum gibi onaylayarak beni dürttü.

Yürürken kalbimin çarpıntısı yatıştı ve ek güvenlik önlemi olarak ellerimi önümde tuttum. Duvarlar her iki tarafta da yakındı, bu yüzden Finley sıkışarak geçmek zorunda kaldı, sıcak nefesi ve kiraz-vanilya kokusu arkamda güçlü bir şekilde hissediliyordu.

Beş dakika kadar yürüdükten sonra, her iki yanımdaki duvarların baskıcı hissi azaldı ve taze, serin bir hava kokusu aldım. Yukarıdaki çatlaklardan birkaç doğal ışık huzmesi sızıyordu ve bu büyük mağarayı gölgelerle dolu bir manzaraya dönüştürüyordu. Ama güneş neredeyse batmak üzere olduğu için bu durum çok uzun sürmeyecekti.

Finley beni dürttüğünde, hemen durdum, iki elim de hala önümdeydi. "Duvar mı var?" diye sordum ve o beni tekrar dürttü.

Bu ne anlama geliyordu? "Şimdi geri dönebilir misin? Öfkeli bir ejderha bu mağarayı parçalamadan önce seçeneklerimizi tartışmamız gerektiğini düşünüyorum."

Onun değiştiğini gösteren bir enerji girdabı yerine, tek aldığım şey bir başka dürtüydü. Bir iç çekerek, "Tamam, bir dürtü evet, iki dürtü hayır olsun. Burada durmamı ister misin?" dedim.

Bir dürtme.

"Tamam, önümde bir duvar olduğu için mi?"

İki dürtme.

Duvar yok. "O zaman burasının durup yeniden toparlanmak için iyi bir yer olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bir dürtme.

Mükemmel. "Ama geri dönmek istemiyorsun, değil mi?"

İki kez dürttü, bu da beni bir an duraklattı. Bunu, öncekinden daha az tehditkar bir gürültü izledi ve bu da tuhaf bir düşünceyi beraberinde getirdi. Bir sonraki soruma nasıl tepki vereceğinden emin olamadığım için tereddütle, "Geri dönüş yapabilir misin?" dedim.

İki kez dürttü.

Oh, lanet olsun. Finley ayının kontrolünü kaybetmişti ve canavar onu bırakmaya niyetli değildi.

Ayı formunda sıkışıp kalmıştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

EMME

Ejderha adımlarımızı takip etmeden önce sınırlı bir süre içinde çalışıyorduk — sonuçta benimle doğrudan bağlantısı vardı ve onu ormanda dolaşırken hissedebiliyordum.

Muhtemelen susuzluk ve açlığın etkisiyle dışarı çıkmak zorunda kalacağımı umuyordu. Ama önce Finley'i kürk kostümünden çıkarıp oduncu kıyafetine geri döndürmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Doğal ışık artık yoktu ve ben en yakın duvara yaslandım, Finley sağ tarafımda kalmaya devam etti. O bu kadar yakın olduğunda havada elektrik vardı... cildimde karıncalanma hissi ve ruhumun derinliklerine sızan bir farkındalık. Bu his tüm sürümde vardı, ama Finley'de her zaman daha yoğun hissediliyordu. Bunun onun içinde yankılanan öfke ve acıdan mı, yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını asla anlayamadım.

Şu anda, enerjisi güçlü bir şekilde atıyordu ve geri dönüş yapamamasının duygularının aşırı yüklenmesiyle bağlantılı olduğunu varsayabilirdim. "Bu sana daha önce de oldu mu?"

Onun tercihi nedeniyle birbirimiz hakkında pek bir şey bilmiyorduk, ki bu durum, bir ayı ile bu konuşmayı yapmak zorunda kaldığım için oldukça sakıncalıydı.

Bir dürtme.

"Kendi başına geri dönüş yapabildin mi?"

İki kez dürttüm.

Kahretsin, bu umduğum kadar kolay olmayacağı anlamına geliyordu. "Tamam, sorun değil," dedim, sesime pozitiflik katmaya çalışarak. "Bunu

Bunu çözebiliriz. Seni ayı formuna dönüştüren şey

, bunu tersine çevirmek için ihtiyacımız olan şey olabilir."

Yaklaşırken, misk kokulu tatlı kokusu bana cevap verdi. İçgüdüsel olarak, omuzlarının olabileceğini düşündüğüm yere elimi uzatmak istedim, ama karanlıkta yanlış hesapladım ve sert göğsüne çarptım.

Finley homurdandığında, kavga sırasında saçının ve derisinin bir kısmını kaybettiğini hatırlayarak irkildim. Ama şimdiye kadar iyileşmiş olmalıydı ve bu ses acıdan çok şaşkınlık gibi gelmişti.

Dokunuşumu yumuşatarak, kürkünü okşadım. "Sadece rahatlaman lazım, Finley," diye fısıldadım, sesimi yatıştırıcı tutmaya çalışarak. "Şu anda güvendeyiz. *Ben güvendeyim*. Ayını bu kadar heyecanlandıran benim ortadan kaybolmam mıydı?"

O nefes verirken etrafımı bir hava akımı sardı ve sonra *bir dürtme* hissettim.

"Anlaşılabilir," aynı tonda devam ettim. "Muhtemelen kaçtığımı düşündün. Veda notu bıraktım, ama söz veriyorum, yazmak zorunda kaldım. Sana kaçmak zorunda kalırsam haber vereceğimi söyledikten hemen sonra, çok kötü bir zamanlamaydı. Şüphesiz o aptal notun *sana haber verme* şeklim olduğunu düşündün ve benim hakkımda en kötüsünü düşündün."

İki kez dürtmesi, öncekilerden biraz daha sert oldu.

"Hayır mı?" dedim, şokun etkisiyle gözlerimi kırptırarak. *Hayır mı?* "Finley Thornton'un benim hakkımda hemen en kötüsünü düşündüğünü söylemek mi istiyorsun?"

Bu soruya evet ya da hayır şeklinde bir cevap gelmedi, bu da bana onun bir an için benim hakkımda en kötüsünü düşündüğünü gösterdi. Ama bu düşünce açıkça uzun sürmemişti. Günlerdir beni takip ediyordu, bu da notu inanmamış olabileceği anlamına geliyordu. Bu bizim için büyük bir ilerlemeydi.

"Anlıyorum, koca adam," diye devam ettim, kendimi bu mağarada olanlara odaklanmaya zorlayarak. "Ayın seni koruyor ve ben de ikinize her şeyin yoluna gireceğini söylemek için buradayım. Olanlarla başa çıkacak kadar güçlüsün. Bundan çok daha kötüsünü atlattın ve bu seni yıkmadı. Beni duyuyor musun? Bu seni yıkmadı, bu da yıkmayacak. Şimdi geri dönüş yap."

Elimi kaldırdım, kocaman göğsü gürültüyle genişledi, ama hepsi o kadar.

Siktir. "Denemeye değerdı," dedim hüzünlü bir kahkaha atarak. "Belki biraz dinlenmeliyiz. Ne dersin? Uzun birkaç gün oldu ve uyku iyi gelir. İlk nöbeti ben alırım."

Bir kez daha homurdandı ve ben onun benimle kavga edeceğini anladım.

Beni iki kez dürttü ve ben hiçbir şey söylemeyince, tekrar yaptı. "Anladım," diye homurdandım ve burnunu kolumdan uzaklaştırdım. "Tamam, dinlenebilmen için sonra benim izlememe izin vereceğine söz verirsen, ilk nöbeti sana bırakırım. Burada en güçlü olan sensin, bu yüzden sen de dinlenirsen *ikimiz için de* daha güvenli olur." Bir süre sessizlik oldu ve sonra planımı onaylamak için beni bir kez dürttü.

Bir iç çekerek, yorgunluktan ezilen bedenimle pürüzlü, kayalık yüzeye yaslandım. Finley daha da yaklaştı, kürkü mağaranın nemli, buz gibi havasından beni sıcak tutuyordu.

Ne kadar uğraşsam da, Finley'in yanına yaslanmaktan kendimi alamadım, kaslı vücudu duvardan biraz daha yumuşaktı. Kalp atışları ve kokusu yatıştırıcıydı ve istem dışı gözlerim kapandı. Göğsümdeki Talon'un çekici acısı bile beni uyanık tutamadı ve kiraz ve vanilya kokularıyla çevrili bir şekilde uykuya daldım, bu alfanın yanında uyuyabileceğim tek ve son sefer olabileceği hissiyle.

Beni neyin uyandırdığını bilmiyordum, ama muhtemelen bir ayının etrafımı sarması ve yumuşak kürkünün başımı sarmalaması yüzünden bunaltıcı bir sıcaklık hissetmiştim. O kadar derin uyumuştum ki, bilincim geri geldiğinde ilk birkaç saniye boyunca kafam karışmıştı, sonra gerçeklik bir kez daha yüzüme çarptı.

Kendimi yukarı iterek yüzümü sildim ve mağaranın hala zifiri karanlık olduğunu, kırık noktalardan içeri giren hiçbir ışık hüzmesi olmadığını fark ettim.

Güneş henüz doğmamıştı.

Finley yanımda kıpırdadı, sanki ben üzerine düşüp bayıldığımdan beri hiç kıpırdamamış ve uzuvlarını esnetmesi gerekiyormuş gibi.

"Üzgünüm," diye mırıldandım, sesim kısık çıkmıştı. "Seni yastık olarak kullanmak istememiştim."

En hafif bir homurtu onun cevabı oldu ve ben de vücudumu hareket ettirmek için birkaç santim kıpırdadım, kan dolaşımını sağlamak için kalçamı kaldırdım.

"Sorun çıkmadığına sevindim," diye devam ettim, aynı yumuşaklıkla.

Finley beni bir kez dürttü ve ben bunu, benim sözlerime katıldığını ve sorunlar olduğunu *kabul etmediğini* anlamına geldiğini düşündüm.

"Tamam, koca adam, şimdi uyku sırası sende. Ben hallederim."

Bu seferki gürültü çok daha güçlüydü, ama beni dürtmedi

Yere yığıldı ve aptalca olduğunu biliyordum ama kendimi onun sırtını okşarken buldum. Yavaşça bir okşama, ardından bir tane daha ve şaşırtıcı bir şekilde nefes alış derinleşti, uykuya dalmış olmalıydı. Slade bana Finley'in iyi uyuyamadığını söylemişti, bu da onun tamamen bitkin olduğu anlamına geliyordu.

Orada oturup kendi yorgunluğumla mücadele ederken, ona dokunmaktan kendimi alamıyordum. Benim hayal kırıklığım, bizi korumak için öne çıkan ayısı değil, Finley'in diğer haliyle ilgiliydi.

Yaklaşık bir saat sonra, kanın tekrar popoma akması için pozisyonumu değiştirdim ve ayı kıpırdadı. Birkaç hızlı vuruşla onu tekrar uykuya daldırdım ve sonraki bir saatimi kurtumdan güç almaya çalışarak geçirdim. Sanki o da uyanamayacak kadar derin bir uykudaydı ve onun varlığını hissetmeme rağmen, bu his çok zayıftı.

Finley'in ayısının onu koruduğu düşüncesi, benim kurtumun da benim için aynı şeyi yapıp yapmadığını merak etmeme neden oldu. Onun gizli özü, Hunter ve Kellan'dan ayrılmanın acısını hafifletiyor muydu? Yeni bağlarda eş ayrılığı acısını hiç yaşamamıştım, ama hala işlevsel olabilmem beni şaşırtıyordu.

Eşimin hala dışarıda, *yukarıda dolaşarak* bana yardım ettiğini umuyordum. Göğsümdeki *çekişme*, ne kadar zorlasam da azalmıyordu.

Güneş doğmaya başladığında, mağaraya ışık sızmaya başladı ve Finley kıpırdadı. Bunun onunla geçireceğim son huzur dolu anlar olabileceğini bilerek, ellerimi kürküne soktum ve kokusunu içime çektim. "Üzgünüm dostum," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Muhtemelen birbirimize düşman olan sürü arkadaşlarından öteye geçemeyeceğimizi biliyorum ve bunu kabul ediyorum, ama keşke acını dindirebilseydim. Başına gelenleri hak etmedin."

İkimiz de hak etmedik.

Sihirli bir karıncalanma tenimi okşadı ve değişim onu sararken ben geri çekildim. Yumuşak bir geçiş oldu ve artık kürkle kaplı olmayan büyük bir vücuda bakakaldım.

Finley'in pürüzsüz, açık kahverengi bir teni, uzun uzuvları ve kalın kasları vardı.

Sakalının ve saçlarının her zamankinden daha uzun ve dağınık olduğunu fark edince boğazım düğümlendi, bu da onun görsel çekiciliğini daha da artırıyor. Aptalca seksi pislik.

Sanki sonunda benim burada olduğumu hatırlamış gibi başını kaldırdı ve ben onun bakışlarına kilittim, yanan gözlerinin ısı onları yanık altın rengine çeviriyordu. Gözlerine öfkeli bir ifade eşlik ediyordu ve beklediğim gibi, aramızdaki barış sona ermek üzereydi.

Şiddetli bir şekilde.

BÖLÜM 10

EMME

"Ne halt ediyorsun, Emmeline?"

Güzel bir giriş cümlesi, pislik. Finley'in bu halini geri görmek neredeyse bir rahatlama oldu, çünkü onun tüylü tarafına karşı yumuşamaya başlamıştım.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" diye karşılık verdim. "Sen uyurken göz kulak oluyorum. Aynen söylediğim gibi."

Finley kendini yukarı itti, güçlü kol kasları kısa bir süreliğine bakışlarımı çekti, sonra gözlerimi kaçırdım. Dış görünüşü güzeldi, ama içi kırık ve sert biriydi. Ne yazık ki, diğer alfa erkekler kadar kaslı olduğunu fark etmek zor değildi. Daha az belirgin, daha çok *iri* yarısı bir vücudu vardı.

Aptalca çekici pislik.

Ayrıca, sanatçının kendi cildi için ne seçtiğini merak ettiğimden, dövmelerine bakmamak da zordu, ama...

Hayır! Finley pisliğin tekiydi ve ben onun saçmalıklarından bıktım.

Kurtum bu sözüme karşı çıkmadı bile, bu da en azından dikkatimi çıplak alfa'dan uzaklaştırdı. Onu çabucak geri almazsam, annem gibi sonumun geleceği tehlikesi vardı. Annem içindeki canavarın enerjisini hissetmeyi bıraktığı gün, Blaine'in koleksiyonundan bir ip aldı — o, farklı nedenlerden dolayı beni ve annemi bağlamayı severdi, tanrıçaya şükür — ve apartmanımızın önündeki sokak lambasına kendini astı.

Onu ben buldum.

Yaşamaya devam edemeyecek kadar boş olduğunu açıklayan notuyla birlikte. Aynı gün kaçtım, onunla ilgili son anımı ve aynı şekilde sonumun geleceğine dair yeni keşfettiğim korkuyu geride bırakarak.

"—Öylece ortadan kaybolamazsın. Lanet olası bir saldırı altındayız."

Finley'in bağırıları travmamı bozdu ve ben inleyerek şakaklarımı ovuşturdum. "Birkaç dakika susabilir misin? Babam olmayabilir, ama senin bu rolü üstlenmene gerek yok."

O homurdanırken göğsü titriyordu. "Bana susmamı mı söyledin? Seni kurtardığımı hatırlatmam mı gerekiyor, Buz Kraliçesi? Biraz minnettarlık göstermeye ne dersin?"

Ayağa kalktım, bu tartışmayı oturarak sürdürmeyi reddederek. "Beni bulduğun için minnettarım ve bunu nasıl başardığını açıklamak zorunda kalacaksın, ama *senin lanet kum torban* olmaya devam edecek kadar minnettar değilim."

Gözleri bana ateşli bir şekilde bakıyordu, ama ben haftalardır ona söylemek istediğim her şeyi döküverdim. "Dinle, Finley Thornton. Sana bunu daha önce de söyledim ve tekrar söyleyeceğim: Geçmişteki travmalarını ve kötü tavırlarını benden çıkarma. Ben bunu hak etmiyorum ve artık kabul etmeyeceğim."

Zarif bir sıçrayışla ayağa kalktı ve üzerimde yükseldi. "Bunu hak etmiyor musun?"

Yaklaşırken, kalçasının yanında bir yazı gördüm, bir tane de göğüs kafesinde, ama kelimeleri seçemedim. "Bunu hak etmiyorum," diye sertçe tekrarladım ve gözleri karardı.

Aramızda fiziksel olarak sadece birkaç metre mesafe vardı, ama duygularımız birbirinden milyonlarca kilometre uzaktaydı. "Sen benim kurtuluşum olabilirdin," dedi Finley, öfkesinin altında bir hüznün tonu vardı. "Bunun yerine, beni sevmesi gereken diğer şekil değiştirenler gibi sen de beni mahvettin."

Bu sözler göğsümün derinliklerinde yaktı ve ben savunmacı bir tavırla tepki verdim. "Kendi sorunlarını aşmadıkça asla kurtuluşu bulamayacaksın," dedim, zihnim kırmızı bir sisle kaplanmıştı. "Senin bir kurban olduğunu biliyorum, ama bu rolü sonsuza kadar oynayamazsın. Kendi berbat davranışlarını mazur göstermek için bu travmayı sonsuza kadar *kullanamazsın*."

Derin bir nefes aldım ve sesimi alçaltmaya çalıştım, çünkü hala bir ejderha tarafından avlanıyorduk. "Benim de kendi travmam var, Finley. Benim de kendi trajik geçmişim ve parçalanmış kalbim var. Beni sonsuza dek etkileyecek ve değiştirecek

var ve bunlar beni sonsuza kadar etkileyecek ve değiştirecek. Ben kimsenin kurtarıcısı değilim. Zaten zar zor hayatta kalıyorum, başka bir şekil değiştirenin sorumluluğunu üstlenmek bir yana. Travmanla başa çıkmalısın. Başka birinde aramadan önce kendi içinde güç bulmalısın."

Bu konuşma sadece onun için de değildi.

İleride uygulayacağım yeni planım, kendimi daha güçlü hale getirerek savaşlarımda alfalara güvenmekten vazgeçmekti. Elbette onlar da yardım edebilirdi, ama ben de zaman zaman *kendimi kurtarmak* istiyordum.

"Reddedilmenin sorumluluğunu hiç üstlenmedin," dedi alaycı bir şekilde, kollarını göğsünde kavuşturarak omuzlarının ne kadar geniş ve kalın olduğunu yeniden vurguladı.

Sözleri her zamanki gibi keskindi ve benim kahkaham kırılıyordu. "Az önce söylediğinin ironisi bir üst seviyede."

O sırtıttığında, görüş alanımın kenarında beliren kırmızı renk eridi ve ağızından çıkacak her şeyin beni çileden çıkaracağını biliyordum. "Yaptıklarım tamamen haklıydı. Yaptıklarının sonuçlarını anlamam gerekiyordu ve sürümüzün geri kalanı, sana karşı tavırlarını kabul etmekten başka bir şey yapamayacak kadar korkak. Lanet olsun, Kellan'ı benden ve takımından çaldınız."

Finley ne kadar sinirlenirse, saldırıları o kadar mantıksız hale geliyordu, sanki kafası karışık ve acı çeken bir çocuk gibi. Ama o bir çocuk değildi ve ben artık buna tahammül edemiyordum.

"Hey, Finley..." dedim, dudaklarım gülümsemeye kıvrıldı.

Ses tonumun ani değişimi karşısında gözleri kısıldı. "Ne?"

Onun omuzlarını tuttum ve o bana doğru kollarını indirirken, dizimi tam testislerine vurdum. Yüzlerimiz o kadar yakındı ki, gözlerinin büyüdüğünü ve ağızının köşelerinde bir anlık acı ifadesinin belirdiğini gördüm. Ben geri çekildiğimde, o yere yığıldı ve nefes almakta zorlanıyordu.

Yaklaşana kadar çömeldi. "Yaptıklarının sonucu bu mu?"

O, nefes nefese bir homurtuyla cevap verdi ve ona acı çektirdiğim için duyduğum suçluluk duygusuna rağmen, ona vurduğum için pişman değildim. "Artık senin kum torban olmayacağım," diye mırıldandım, sesim titriyordu. "Artık senin hiçbir şeyin olmayacağım. Biz bittik."

Aramızda bir gerginlik vardı ve bir saniye sonra kurtum güçlü bir şekilde uyandı. İlk başta bunun Finley ile kavgamın bir sonucu olduğunu düşündüm, ama sonra onları orada hissettim.

Kellan ve Hunter.

Buradalar.

Finley yerden inledi. "Sürü burada," diye homurdandı. "Ama yürüyebileceğimi sanmıyorum."

Onu tekrar tekmelemek istedim - bu sefer yan tarafına, ben bir canavar değildim - ona baktım. "Şimdi buradan gidiyorum. Senin gelip gelmemen umurumda değil. Artık sana ayıracak zamanım ve enerjim yok, ve bir daha bana öyle konuşursan, hayalarını kesip kurtuma yem ederim. O da onları hemen yutar, ve ikimiz de bu yüzden uykumuzdan bir dakika bile kaybetmeyiz. Benden bu kadar."

Bunu sertçe tekrarlardım ve zaten fındık vuruşundan solmuş olan Finley'in yüzü bembeyaz oldu. Gözleri genişlemiş ve harcanmamış duygularla parıltıyordu ve bana gitmemem için yalvarıyor gibi geldi. Ben ise bunu tamamen görmezden geldim.

Tek ayağım üzerinde dönerek, arkama bakmadan mağaranın ağzından geçtim.

Finley bu sefer çok ileri gitmişti ve geçmişte başına gelenleri hak etmemiş olabilir, ama hayalarına attığım tekmeyi kesinlikle hak etmişti.

Parlak sabah ışığı yüzüme vurduğunda, hızımı artırdım ve soğuk havanın ısırığını görmezden geldim. Haklı öfkem kanımı kaynatıyordu, bu yüzden sorun olmazdı. Gün ışığının sertliğinde orman daha da ıssız görünüyordu ve çıplak ayaklarımın maruz kaldığı yeni saldırıyı görmezden gelerek ormanda aceleyle ilerledim.

Daha kötüsü de olabilirdi; çıplak kalmış Finley olabilirdim. Onun tekrar ayıya dönüşüp sıkışıp kalma riskini alacağını sanmıyordum, özellikle de ona bir daha yardım etmeyeceğim için.

Bir dahaki sefere kendi başına kalacaktı.

Arkadaşlarımın içimdeki çekişmesi güçlenirken, kurtumun varlığı ağır dalgalar halinde geri geldi. Hareket ettiğimde yer titredi ve gökyüzünü sarsan bir gürültü duyduğumda hızımı artırarak koşmaya başladım. Yukarıdan gelen ateşin saldırısı altında havanın soğukluğu kayboldu

yukarıdan gelen ateşin saldırısı altında kayboldu ve ağaçların arasından çıktığımda gökyüzünde ne bulacağımı oldukça iyi biliyordum.

Dağınık dikkatimi toplayarak, budaklı kökler ve açıkta kalan çalılar üzerinde tökezlememek için tüm gücümü kullandım ve saçlarım dallara takılsa bile durmadım. Başka bir gürültü beni sendeletti, sağır edici kükremeler etrafımızdaki havayı parçaladı.

Yüzüm yanıyordu ve bu doğal olmayan sıcaklık yüzünden pembeye döndüğünden hiç şüphem yoktu. Aldığım her nefes ciğerlerimi yakıyordu ve çantamı bulduğumda, dışarıda olanları durdurmak için çok geç kalacağımdan korkuyordum.

Bu, tarih kitaplarına geçecek bir olaydı. Türünün ilk örneğiydi.

Tanrıça adına yapılan dürüst bir ejderha savaşı ve onların birbirlerini öldürmelerini ve bu sırada geri kalanımızı da öldürmelerini nasıl engelleyeceğimi hiç bilmiyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

SLADE

Ülkeyi hızla geçerek Teksas'a vardık ve omega'mı kaybetmenin ağır duygularından korunmak için ejderha formuma geçmeyi ne kadar istesem de, varana kadar kendimi yormayı reddettim.

Ne beklemem gerektiğini veya onları bulmanın ne kadar zor olacağını hiç bilmiyordum; yaptığım hiçbir aramada Blaine veya sürüsünün Teksas, Marfa'da sahip olduğu herhangi bir mülk çıkmadı. Emme'yi tuttukları yer, kayıtlı elektrik veya su tesisatı bağlantısı olmayan, tamamen izole bir yerdi.

Onları eski usul yöntemlerle takip edecektik, umarım Hunter, Kellan ve Emme arasındaki somut bağlantı bize yardımcı olurdu. Benim henüz sahip olmadığım, belki *de hiç sahip olamayacağım* bir bağlantı ve bir kez olsun kardeşlerimle birlikte acı çekmediğim için minnettardım. Düşman topraklarında kafamı açık tutmam gerekiyordu.

Uçuşumuz sırasında Hunter, ellerini önünde birleştirip düşünceli bir şekilde pencereden dışarı bakmaya başlamıştı. Yüzü ifadesizdi ama gözleri altın rengi parlıyordu; sınırdıydı. Onu hiç bu kadar kaybetmeye yakın görmemiştim ve kontrolünü tamamen kaybetmesi, hatalar yapmasına neden olabilirdi.

Emme'ye zarar verebilecek hatalar.

Bu yüzden, içimde biriken öfkeye rağmen mümkün olduğunca sakin kalmaya kararlıydım.

Kellan uçakta bir aşağı bir yukarı yürümeye başlamış, elini göğsünde dairesel hareketlerle ovuşturuyordu. İkisi de keder, acı ve çaresizlik içindeydi ve ben, dönüşmemek ve bu lanet uçağı parçalamamak için çabalarken, onunla bağ kurup sonra onu kaybetmenin ne kadar zor olduğunu anlayamıyordum.

, ben dönüşmemek ve bu lanet uçağı parçalamamak için mücadele ederken, onunla bağ kurup sonra onu kaybetmenin ne kadar zor olduğunu anlayamıyordum.

Emme o kadar kusursuz bir şekilde kalbimi çalmıştı ki, bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. İlk ortaya çıktığında merak uyandırmıştı ve ben de bu davetsiz misafiri kabul mu edeceğimi yoksa yok mu edeceğimi bilemiyordum. Bu merak, kısa sürede takıntıya dönüştü ve kendimi onun her adımını takip ederken, hem dijital ortamda hem de gerçek hayatta onu izlerken buldum.

Gözlerinin parlaması, gerçekten mutlu olduğunda başını geriye atıp gülmesi, kelimeleri çözmeye çalışırken yüzündeki konsantrasyon... Onunla ilgili her şey beni şaşırtıyordu. O ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu, ama ben görüyordum. Her gün görüyordum.

Siktir, onun yüzünü kendiminkinden daha iyi tanıyordum, bronzlaşmış teni ve çilleriyle -uykuda bile çizimini yapabilirdim- buz mavisi gözleri ve saçlarındaki çilek rengi tonuyla.

Onu tanıyordum... ama yine de onu kaybettim.

Şaka savaşımızın anıları hayatımın en güzel anıları arasındaydı, ama bunun tekrar olmasına izin veremezdim. O kameraları kapattığında çok eğlenmişim ve önceden haberim olmadan onun şakasını deneyimleyebilmek için kameraları devre dışı bırakmamıştım.

Bencil ihtiyaçlarım yüzünden kaçırılmış ve incinmişti.

Seçimimin ona neye mal olacağını henüz bilmiyordum, ama yakında öğrenecektim. Sadece yaptıklarımın sonuçlarıyla yaşayabileceğimi umuyordum. Kesin olarak bildiğim tek şey, bunun bir daha asla olmayacağıydı.

Eşim daha önce gözetim altında olduğunu düşünüyor olabilir, ama şimdi onu ne kadar yakından izleyeceğimi düşünemezdi. Her adımını. Her nefesini. Her saniyesini, o benimimdi.

Pilot hoparlörden iniş yapacağımızı ve koltuklarımıza geçmemizi söyledi. Kellan onu tamamen görmezden geldi, homurdanarak ve mırıldanarak koridorda bir aşağı bir yukarı yürüdü. Hunter, ufukta henüz güneş doğmamışken, karanlık gökyüzüne bakmaya devam etti.

Kullanmak için bir ton para ödediğimiz özel bir havaalanına gidiyorduk, isimlerimizi ve organizasyonumuzu tüm evrakların dışında tutarak.

O piçlere varışımızı önceden bildirerek Emme'yi tehlikeye atmayacaktık.

Hunter ayağa kalktı ve uçağımızda her zaman sakladığımız taktik teçhizatı aldı. Kellan'a zırhlı yelek ve silahları verdi, sonra kendi teçhizatını giydi. Ben uğraşmadım. Muhtemelen bu savaşta ejderha formunda olacaktım ve sadece yok olacak teçhizatla kendimi ağırlaştırmamak daha iyiydi.

"Burada bizi bekleyen bir araba var," dedi Hunter, sesini kullanmadığından dolayı kısık bir sesle. "Ve Marfa'da bir ATV. Eğer yeraltı sığınağında tutuluyorsa, onu kasabada tuttuklarını sanmıyorum ve her şeye hazırlıklı olmak istiyorum. İzole ve engebeli araziler de dahil."

"Ejderha formunda olacağım," dedim düz bir sesle. "Böyle onu daha iyi takip edebilirim. Sen benim liderliğimi takip edeceksin."

Hunter'ın yanında genelde hakimiyetimi hafifletmiyordum, ama asla zorlamıyordum da. O benim seçimimle alfa olmuştu; hepimiz hiyerarşiyi sorgulamadan kabul etmiştik, ama bugün çok öfkeli ve endişeliydim, özümü kontrol altında tutamıyordum.

Neyse ki Hunter sadece başını salladı, başka pisliklerle uğraşmamız gerektiği için o da benimle kavga edecek kadar sinirli değildi.

Uçak sorunsuz bir şekilde indi, hiçbirimiz emredildiği gibi koltuklarımızda değildik ve uçak durduğunda Kellan kapıyı açmış ve iniş için hazırlanıyordu.

"Yakıtı doldurun ve kısa sürede kalkışa hazır olun," dedi Hunter, pilot ve yardımcı pilota merdivenlerden inerken. Hemen pistin kenarında duran siyah bir Mercedes Maybach S680 gördüm, Hunter'ın söz verdiği gibi bekliyordu.

Hiç böyle bir arabamız olmamıştı ve açıkçası bugün arabalar umurumda bile değildi, ama en azından hızlı ve biraz da göze çarpmayan bir araba olduğunu biliyordum. Hunter sürücü koltuğuna oturdu, Kellan arka koltuğa kayd, böylece ben de ön koltuğa oturabildim. Saldırıya uğrarsak en büyük savunmamız bendim, bu yüzden bu en iyi düzenlemeydi.

"Çabuk oraya git," diye homurdandım, canavarım vücudumun içinden alevler saçarken, araba duman kokusu ve ejderha ateşinin ısıyla doldu.

"Ne zevkli," diye mırıldandı Hunter ve ayağını o kadar sert bastırdı ki koltuklarımıza yapıştık.

Hız beni sakinleştirmeye yardımcı oldu. Uçmaktan sonra en iyi ikinci his olduğunu düşündüm.

Havaalanı Marfa'dan oldukça uzaktaydı, ama araba yollarda iyi gidiyordu ve bizi rekor sürede şehre ulaştırdı. Ana caddeye vardığımızda, Hunter bir dizi arka yoldan geçerek eski bir tamirci dükkânına ulaştı. Hunter şifreyi girdikten sonra metal kapılar açıldı ve bu tesisin insanlara ait olduğunu anladım.

İnsanlar parayı severdi ve bu, onların yardımına ihtiyaç duyduğumuzda işimize yarardı. Hepsinin bir fiyatı vardı ve genellikle biz de bunu karşılayabilirdik.

Hunter, aracı eski motor parçalarının arkasına park etti, sonra ATV'ye geçtik. Bu, daha yeni bir modeldi, her türlü arazide hızlı ve yetenekli olan sağlam arazi versiyonlarından biriydi. Yol kullanımı için kayıtlı görünmüyordu, ama bu önemli değildi.

Her şey plana göre giderse, buradaki kimse farkına varmadan şehirden çıkmış olacaktık.

"Şimdi geçecek misin?" diye sordu Kellan.

Zaten önceden hesaplamıştım, başımı salladım. "Evet, güneş henüz doğuyor ve bu bölge ıssız. Kimse fark etmeden yeterince yükseğe çıkıp ortama karışabilirim. Siz ikiniz olabildiğince yakın takip edin ve bağlarınız aracılığıyla onu hissederseniz işaret verin."

Giysilerimi Mercedes'in arka koltuğunda bırakarak attım. Değişim sorunsuzdu ve canavarım, nihayet tekrar eşimizi avlama özgürlüğüne kavuştuğu için kükremek istiyordu. Ancak fark edilmeden kalmak için, o kükremeyi içimizde tuttuk.

Ağır kanatlarımı açıp vücudum havalanana kadar çırpma, yürümek kadar kolaydı. Soğuk sabah havasında süzülürken, içimdeki ateş daha da sıcak ve parlak yanıyordu. Güneş doğarken gölgelerin içinde seyahat ettim ve pullarımın parıltısı ışığı yansıtana kadar özümü yüzeye çıkardım. Eğer herhangi bir insan yukarı bakarsa, ben sadece bir güneş ışığı gibi görünecektim.

Bu formda duyularım çok keskinleşmişti ve Emme'nin kokusunu alamamış olsam da, içimde bir çekim hissettim ve bu çekim beni kasabadan uzaklaştırıp ıssız bir araziye doğru götürdü.

Bir süre uçtum, çekici takip ederek yönümü değiştirdim. Her zaman omega'ya doğru bir çekim hissetmiştim, ama bu çağrı farklıydı. Bu, volkana geri dönüp benim gibi olanları aramak için içimi kaplayan dürtüyü hatırlattı bana — hayal kırıklığıyla sonuçlanan bir arayış. Bugünün de aynı sonuçları vereceğine inanmayı reddettim.

Beni çeken şeye yaklaştığımda, içimdeki canavar kontrolü ele geçirdi ve sanki geç kalacağımızdan korkuyormuş gibi çılgınca hareket etmeye başladı. Onun içgüdülerine güvenerek, zihnimin insani tarafının ejderhanın vahşiliğinin altında kaybolmasına izin verdim. Türümüz kadim ve bilgeydi ve eşimiz söz konusu olduğunda onun doğru davranacağına güveniyordum. En azından onu kurtarmak söz konusu olduğunda.

Göğsümdeki o çekim daha da derinleşti ve havada ilk kez yoğun bir tatlılık kokusu aldım. Ama bu Emme'nin çikolatası ve balı değildi, farklı bir şeydi. Daha derin ve toprağa bağlı, benim kokumun aynı dumanlı kokusunun çok hafif bir alt tonu vardı.

Canavarım aniden kükredi ve lanet olsun ki, buna karşılık bir kükreme geldi.

Bir ejderha kükremesi.

O sesi her yerde tanırdım. Kanatlarım daha hızlı çırpınarak kırsalda koştum ve ilk kez kardeşlerimi geride bıraktım.

Orada beni bekleyen her neyse, ona ulaşmam gerekiyordu. Beni çağıranın kim olduğunu bilmem gerekiyordu.

Ufukta bir ejderha belirdi, benimle yaklaşık aynı boyutta ve ölçülerdeydi, ama pulları mürekkep siyahıydı, sadece su üzerindeki yağ tabakası gibi yeşil bir parıltı vardı. Canavarım tekrar kükredi ve o da bir kez daha cevap verdi, bu sefer sesinin altında bir öfke vardı.

Emme de buradaydı, içgüdülerimle hissediyordum, ama içimi kemiren şey bu şekil değiştiren yaratıktı. *Bir ejderha.*

Benim merkezimde, klanımın bir parçası olduğunu bildiğim kişi. Aile soyum.

Ben gençken beni çağıran aynı kişi. O zaman geldiğimde orada değildi. Ama bugün buradaydı ve omega'mla bir ilgisi vardı.

Koyu renkli ejderha bana doğru koştu ve ne yapmaya niyetli olduğunu anlayamadım, ta ki kuyruğuyla boğazımın savunmasız bir bölgesine vurana kadar. Kaçtım ve yana yuvarlandım, kafa karışıklığını ve acıyı silkeledim, çünkü akrabam olsun ya da olmasın, savaşmak üzere olduğumuzu anladım.

Başka bir kaçış manevrası yaparak, onun altından yukarı çıktım, dişlerimi göstererek ateş püskürttüm ve pençelerimle onun yan tarafını kestim. Ateş hiçbir işe yaramazdı, ancak bu formda çok az silaha karşı savunmasızdık, ejderha pençeleri pullarımızı kesip geçiyordu.

Yanından kan damlayan yaraları umursamadan, sağ ön bacağıma şiddetle saldırdı. Zamanında çekilip sadece küçük bir çizikle kurtuldum, ama kıl payı kurtulmuştum.

O da iyi eğitilmişti.

Yine birbirimize yaklaşıp havada çarpıştığımızda, bakışlarımı onun koyu renkli gözlerine sabitledim ve gözlerinde pullarında olduğu gibi yeşil bir ton olduğunu fark ettim. Sanki benim renklerimin tersi gibiydi ve onun yeşili, canavarın ruh haline göre koyulaşılıyor mu yoksa açılıyor mu diye merak ettim.

Dur. Onun hakkında hiç merak etmemeliydim. Bana saldırmıştı ve Emme'yi kaçıranların bir parçası olduğu açıktı. Bu da onun düşman olduğu anlamına geliyordu.

Ölmesi gereken bir düşman.

Bu süreçte kendi kalbimi söküp çıkaracakmışım gibi hissetsem bile.

Arkadaşım için bunu ve daha kötüsünü bile yapardım.

Bu dünyadaki tüm kalpleri kesip, onun kan banyosu yapmasını sağlardım.

BÖLÜM 12

EMME

Ormanda saklandığımdan açık alana çıktığım ana kadar geçen sürede güneş tüm gücüyle ortaya çıktı ve havayı daha da soğuttu. Güneş ışınlarının altına çıktığımda, göreceğim şeyi tahmin etmeye çalıştım, ama beklentilerim gerçekliğin yanına bile yaklaşamadı.

Gökyüzü yoğun turuncu ve kırmızı alevlerle doluydu, iki ejderha birbirlerinin etrafında dönüyor, dev kanatlarını çırpıp dalışlar yaparken gölgeler oluşturuyor, öfkelerini dünyaya haykırıyorlardı. Slade'in ejderhası bana hemen tanıdık geldi, sabahın erken saatlerinin ışığı onun ağırlıklı olarak yeşil pullarına yansıyor ve diğer ejderhadan farkını gerçekten vurguluyordu.

Talon. Canavarı o kadar siyahtı ki, sanki pullarının etrafında bir karanlık tabakası varmış gibi, ışıktan yoksun görünüyordu. İkili hareket ederken, Talon'un derisinde yeşil bir ton gördüğümü sandım, ama bu, çarpıştıklarında Slade'in yansıması da olabilirdi.

Renkler dışında, ikisi birbirinin aynısıydı.

Aynı boyutta, aynı kafa şekli, aynı boyun, kemik yapısı ve kuyruk. Aynıydılar.

Bunun nasıl mümkün olduğunu tam olarak anlayamadım, ama açıkça Fletcher bir tane daha ejderha yumurtası bulmuştu ya da Slade'in haberi olmadan onu klonlamanın bir yolunu bulmuştu.

Blaine'in tüm bu olayda ne gibi bir rol oynadığını bilmiyordum, ama o da Fletcher'ın hayatındaki gizli bir aile üyesiydi.

Slade'in ağzından daha fazla alev fışkırdı ve uzaktan bile ısı, açıkta kalan cildimi yakıyordu. Soğuk esintilere karşı iyi bir caydırıcıydı, ama aynı zamanda rahat hissetmek için biraz fazla yoğundu.

Eşlerim tekrar karıncalanmaya başladığında -üçü de- diğerlerinin yaklaştığını anladım.

Kurtumdan nefret ediyordum ve şekil değiştiren özümde Talon, diğer ikisi kadar eşit bir eştı. Bağımız daha az eksiksiz hissedilebilirdi, ama şekil değiştiren tarafımız için daha az önemli değildi.

Kurtum sanki aynı fikirdeymiş gibi birdenbire ortaya çıktı ve neredeyse kontrolümü kaybedip dönüşecektim. *Neredeydin?* Zihnimde haykırdım, ellerim titreyerek yumruklarımı sıktım.

Eşler.

Aldığım tek cevap buydu ve umuyordum ki o, daha önce düşündüklerimi doğruluyordu. Gergin eş bağlarının acısından bizi korumak için geri çekilmişti. Şimdi onlar buradaydı, o güçleniyor ve bana şekil değiştiren tarafımı geri veriyordu.

Etrafıma bakarak Hunter ve Kellan'ın ortaya çıkmasını bekledim, üstümüzdeki savaşa bir çözüm bulmak için kafamı yoruyordum. Talon ve Finley'in savaştığı zamanki gibi, aralarına girecek durumda değildim. Uçamamanın yanı sıra, bir ejderhanın tek bir vuruşundan bile sağ çıkamazdım.

Ama bir şeyler yapmam gerekiyordu. "EMMELINE!"

Lanet olası ayı demişken... Onun bağıırışı bana çarptı, ama ben dönüp ona aldırış etmedim. Tanıştığımız andan itibaren aramızda bir çatlak vardı ve bu çatlağın benim eylemlerimden kaynaklandığını kabul etsem de, Finley'in *tepkileri* bu çatlağı giderek büyüttü ve şimdi aramızda Grand Canyon büyüklüğünde bir uçurum var.

Bu uçurum asla doldurulamayacak kadar büyüktü ve ben artık onun tavırlarına tahammül edemezdım.

Başa çıkmamız gereken o kadar çok sorun vardı ki, Finley'in travması artık benim listemde yoktu.

"Emme!" diye tekrar homurdandı, yanıma daha da yaklaşarak. "Emmeline Anders, beni duyuyor musun?"

Sesi kalınlaşmıştı, ama yukarıdaki ejderha savaşı karşısında onu görmezden gelmek kolaydı. Muhteşem canavarların ikisi de bir santim bile ilerleyemiyordu, ama en azından henüz ciddi şekilde yaralanmış görünmüyorlardı.

"Emme." Finley'in sesi yumuşadı ve onun ısı ve kokusu benimkilerle karışınca titredim. "Lütfen."

Bu fısıldayan yalvarış boğazımı sıkıştırdı ve gözlerimin arkasında bir yanma hissettim, ama pes etmedim. Kimse beni bu ayıdan daha hızlı ağlatamazdı ve sesindeki lanet olası acı benim sonum oldu.

Eğer dönüp onun güzel gözlerine bakarsam, kararlılığımı kaybedeceğimi ve aramızdaki hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyordum. Finley bana daha önce yumuşak tarafını göstermişti — kısa bir sıcaklık ve şefkat akışı

—ama sonra bunu acımasız ve yıkıcı bir şekilde geri almıştı.

Kendimi ve ruh sağlığımı korumak zorundaydım, ki gerçekçi olursak, o anda diş macunu ve ip ile bir arada tutuluyordu. Bu hafta zaten bir şekil değiştiren tarafından zorla bağlanmıştı ve bu, pislik ve zorba davranışlara karşı maksimum toleransımdı.

Finley sessizleşti, ama bakışları yüzümün yan tarafında hissedebiliyordum, benim bakışlarım ise gökyüzünde sabit kalmıştı. Aslında, onların kavgası yüzünden çıldırmak üzereydim ve her iki ejderhaya da buraya inip bu sorunu yetişkinler gibi çözmeleri için bağırma isteğine zar zor direniyordum. Sadece, insanlar bu kelimeyi kullandığı anlamda *yetişkin* değildik. Bizler, ruhlarımızda canavarlar barındıran şekil değiştirenlerdik ve canavarlar köşeye sıkıştıklarında, incindiklerinde veya korktuklarında savaşırlardı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Finley, konuşma havasında görünmeye çalışsa da sesinin derinliklerinde hala acı hissediliyordu. "Nasıl olur da bizim dünyamızda başından beri başka bir ejderha vardı ve kimse bunu bilmiyordu? Ve o Slade'e tıpatıp benziyordu, değil mi? Ayı öfkemle bunu hayal etmedim. O, bizim arkadaşımızın tıpatıp aynısıydı."

Eşimiz. Benden ve bu sürüdeki yerimden uzaklaşmayı bir sanat haline getirmiş bir pislik için ne kadar kapsayıcı bir ifade. Onunla bunu tartışmak istediğimde onu görmezden gelmek daha zordu, ama aramızdaki uçurum beni sessiz kalmaya zorladı.

"Sen ortadan kaybolduğunda panikledik, Emme," diye devam etti, "ve o anda durumu çok kötü idare ettiğim için özür dilerim. İçimdeki ayı ortaya çıktığında, aklımı kaybediyorum. Tamamen ayıya *dönüşüyorum* ve o, seni kaybettiğimiz için çok korkmuştu. Omega tarafının sakinleştirici etkisi olmasaydı,

Dönüşmek için Kenz'in beni canavardan çıkarmak için haftalarca uğraşması gerekti. Korku veya öfke içindeyken kötü tepki veririz, bu da benim yanlış yere suç atmamla sonuçlandı." Tamamen bana döndü ve *lanet olsun, bu çok zordu*. "Ama hiçbirimiz kendi isteğiyle gittiğine inanmadık."

Kaçırıldıktan sonra olan biten her şeyi, kimlerin bunu keşfettiğini, beni aramaya gelmelerinin ne kadar sürdüğünü ona sormak için can atıyordum. Ama cevaplar şu anda bulunduğumuz yerle hiçbir ilgisi yoktu, bu yüzden güçlü ve sessiz kaldım.

Finley'in kahkahası beklenmedi. "Kaçmayı seçmediğini nereden bildiğimizi mi soruyorsun? Öncelikle, notu Emmeline olarak imzalamıştın. Bizi terk etsen bile Emme adını kullanırdın. İkincisi, bunu konuşmadan gitmeyeceğini söylemiştin ve seni yeterince tanıyorum, kısa bir notun 'konuşma' sayılmayacağını biliyorum."

Nefesim kesildi ve ondan bir adım uzaklaştım, keşke kanatlarım olsaydı da gökyüzüne kaçabilseydim diye düşündüm. Finley yine canımı yakıyordu, ama bu sefer nazik davranışlarıyla, ve bu çok az ve çok geç geliyordu.

Yine de, benim ve onun da parçalandığımızı inkar edemezdim, ta ki sonunda ikimiz de yerde kırık parçalar haline gelene, rüzgârla savrulana ve ruhlarımızın parçaları evrene dağılana kadar.

Dikkatimi başka yere çekmek için çaresizce, motorun hafif gürültüsünü duyar duymaz başımı sola çevirdim ve ufukta bir ATV'nin belirdiğini gördüm. Kurtum da canlandı ve araç yaklaşırken benim tutuşuma karşı direndi, ta ki açık kabinin içindeki iki devasa alfa'yı görebilene kadar. *Hunter ve Kellan*.

Bir sonraki nefeste koşmaya başladım, çıplak bir ayı dönüşümcü yanımda hızımı tutuyordu. Finley her adımda benimle kaldı.

"Çok iyi gidiyorsun," diye cesaretlendirdi beni, ben bir mil koştuktan sonra nefes nefese kalmaya başladığımda. O kendini beğenmiş piçin nefes nefese bile kalmadığını fark etmemiştim.

Değişim. Kurtum sesini çıkardı ve dayanıklılığımın eksikliğinden dolayı onun öfkesine ben de gözyaşlarımı tutamadım. Onun varlığını bir daha asla

varlığını bir daha asla hafife almayacaktım.

Şu anda çıplak olamazsın, diye hatırlattım ona, o da birkaç kez homurdandı ama tartışmadı.

ATV, kayalıkların ve yoluna çıkan her şeyin üzerinden atlayarak manzarayı aşarken, iki alfa da açık kapı boşluklarından dışarı sarkmıştı. Yaklaştıklarında, Hunter'ın direksiyonda olduğunu gördüm ve aracı durdurduğunda, bir anda dışarı atladı, Kellan da hemen arkasından.

Üçümüz birden bana ulaştılar ve beni kollarının arasına alırken hepimiz yere yığıldık.

Beni çevreleyen uzuvlar arasında kimin nerede olduğunu bilmiyordum ama önemi yoktu. Bu büyük bir sevgi yığınıydı ve ben onlara sarılarak her saniyesini içime çektim, günlerdir tuttuğum gözyaşları gömleklerini ıslattı.

Dünyada, bu kadar derinden parçalanıp, parçalarımı toplayıp beni yeniden bir araya getirecek başka hiçbir şekil değiştiren yoktu. Bu, hiç beklemediğim bir güven düzeyiydi ve hayatıma bu şekilde girmiş olması, kaderin artık benim düşmanım olmadığını gösteriyordu. Artık değil.

Sonunda kendimi ondan uzaklaştırdığımda, Kellan'ın yüzü de nemliydi ve Hunter, sanki yaralarımı arıyormuş gibi yüzümü ve vücudumu incelerken gözleri altın rengi parladı. Yeni ısırik izim gömleğimle örtülüydü ve mutlu buluşmamız sırasında ona bunu söylemeye gönlüm el vermedi.

Yani, başımızın üzerindeki ejderha savaşını saymazsak mutluyduk.

Umarım *birisi* bunun için bir çözüm bulmuştur.

BÖLÜM 13

EMME

Kellan ve Hunter aynı anda konuşmaya başladılar.

"Güzelim, geçen hafta seni aramak için Amerika'yı baştan başa dolaştık," diye haykırdı Golden. "Bir daha asla yanımdan ayrılma. Lütfen. Akıl sağlığım buna bağlı." Tutunurken mavi gözleri beni delip geçiyordu.

Hunter'ın sesi tamamen hırıltılıydı: "Sen benim ölümüm olacaksın, Emmeline. Ve bizden uzaktayken sana dokunan herkesin de."

Onların açıklamalarıyla zihnimde mutlu bir yerde sevinçle zıplarken, arkadaşlarıma yaslandım. "Seni gördüğüme çok sevindim. Sen ve bağımız olmadan milyonlarca kez öldüm. Senin canavarların da özüne çekildi mi?"

Hunter ellerini yukarı kaydırarak yanaklarımı kavradı ve ikisine de eşit şekilde bakmaya çalışırken dikkatimi ona vermemi sağladı. Onların mükemmel yüzlerini çok özlemiştim. "Canavarın geri çekildi mi?" diye sordu ve ben onun kavrayışının etrafında başımı salladım.

"Evet, neredeyse insan olmuştum. Ekstra duyularım ve dönüşme yeteneğim yoktu. Tamamen gitmediğini biliyordum, ama o kadar yakındı ki onu kaybedeceğimden gerçekten endişeleniyordum."

Hunter'ın ifadesi hiç değişmedi, ama homurtusu sabah havasını yırttı, üstümüzde savaşıyor ejderhalar kadar gürültülüydü.

"Bu kadar endişe verici olsa da," Finley arkamızda durduğu yerden, benim hoşuma gitmeyecek kadar yakın bir mesafeden, "biraz daha acil bir sorunumuz var. Muhtemelen fark etmişsinizdir, Slade türünün son örneği değil. Emme'yi diğer ejderhayla birlikte bir yeraltı sığınağında buldum

sığınakta buldum. Duvarlar kaplı ve sihirle engellenmiş olduğundan, kokusunu gizleyerek onu orada bulmak neredeyse imkansızdı. Kasabada malzeme alan bir şekil değiştireni takip ettiğimde doğru izi buldum."

Bir süre durdu, ben dönüp ona bakmadım, hatta "Emme ejderhayla birlikte bir odaya kilitlenmişti" diye eklediğinde bile.

Kellan, Hunter'ın tehditkar homurtusuna katıldı, gözleri yoğun bir menekşe rengine büründü. "Sana ne yaptı, Emme?" diye sordu yavaşça, sanki kelimeleri zar zor çıkarır gibi. "Sana herhangi bir şekilde zarar verdi mi?"

Boynumdaki zonklayan ısırik izini düşününce, bu zor bir soruydu. "Bana tecavüz etmedi ya da dövmedi," dedim çabucak, elimden geldiğince onu sakinleştirmeye çalışarak. "Sana anlatmam gereken çok şey var, nasıl kaçırıldığımı ve bunun sorumlusunun kim olduğunu da dahil, ama önce Slade yaralanmadan ejderha savaşını halletmeliyiz."

Ya da Talon.

Tabii, tüm bilgileri paylaşmadan bunu yüksek sesle söylemeyecektim, bizim sürümüzün artık başka bir ejderhayla geri dönülmez bir şekilde bağlandığını da dahil.

Hunter yüzümü bırakmadı, kurt bakışları bana kilitlenmişti. Ona sessizce zaman vermesi için yalvardım ve sürümüzün artık acil bir tehlike altında olmadığı zaman ona her şeyi anlatacağımı söyledim. Derin bir nefes alarak öne eğildi ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Kısa bir dokunuş, dilini benimkine sürmekten ibaretti, sonra da beni bıraktı.

Kellan o boşluğu doldurdu ve elleriyle saçlarımı okşayarak beni kendine çektiğinde öpücüğü daha da tutkulu oldu. Dili içeri girmeyi talep etti ve ben de memnuniyetle itaat ettim, tüm dikkatimi kaybettim. Birlikte olduğumuzu, hayatta olduğumuzu ve canavarlarımızın güvende olduğunu teyit etmeye ihtiyacımız vardı.

"Acını hissettik," diye fısıldadı, hala ensemini kavrayarak uzaklaşırken. Yorgun görünüyordu ve eminim ki ben kaçırıldığımdan beri hiçbirisi düzgün bir şekilde uyumamıştı. "Sen kaçırıldıktan saatler sonra, bir acı dalgası geldi ve sonra bağımızdan kayboldun. Ölmemiş olduğunu biliyorduk, ama bağlantımız engelleniyordu."

Sertçe başımı salladım. "Evet, Termaine cadıları ile işbirliği yaparak bizi engellediler." Ve beşli grubumuzu da bozdular. Fletcher, zorla bağlandığımdan hemen sonra, o cadı grubuyla ilişkisini sürdürdüğünü açıklamış ve sürümün beni kurtarmasını beklemenin umutsuz olduğunu iyice kafama sokmuştu.

Hunter gözlerini bana dikti. "Termaine... yani şuradakiler mi..."

"Evet, son savaşın ön saflarında yer alan o güçlü soy. Görünüşe göre hepsi öldürülmemiş ve bunu uzun zamandır planlıyorlar. Benim kaçırılmamda, annemin ölümünde ve daha birçok pislikte parmakları var."

Hunter, "Ne elde etmeye çalışıyorlar? Geçen sefer bir alfa liderleri vardı, ama şimdi tek başlarına mı çalışıyorlar?" diye sorduğunda, hepsinin yüzünde hala şaşkınlık vardı.

Yutkunarak, bu kısmı açıklamak zorunda kalmamayı diledim, ama onun şaşırmayacağından emindim. "Evet, hala bir alfa var ve o da geçen seferkiyle aynı sonucu istiyor. Beşli grupların ve şehirlerin sonu, tek bir alfa ile sürünün geri dönüşü."

"O pislik Blaine'i öldüreceğim," diye bağırdı Kellan, botlarını toprağa vurarak.

Gözlerimi kısaca kapatıp başımı salladım. "Sadece Blaine değil. O da ışın içinde, ama başında daha güçlü bir alfa var." Hunter gözlerime baktı ve ben "Fletcher Davenport" demeden önce yüzündeki pes etme ifadesini gördüm.

Hunter, ben söylemeden birkaç saniye önce tahmin etmiş gibi başını salladı. "Dahası da var. Blaine ona... Baba dedi."

Hunter'ın fırtına bulutu gibi gözlerinin en karanlık köşelerinde altın rengi bir parıltı belirdi ve şöyle dedi: "O kısmı bilmiyorum ve umurumda da değil, ama Fletcher'ın bu işe karışmasına şaşırmış olmayı dilerdim. O pislik her zaman omegalara takıntılı olmuştur, bu yüzden onu sana asla yaklaştırmamaya kararlıyım."

Yutkunarak fısıldadım, "Sanırım geçmişte omegaları öldürmüş. Yıllardır onları gizlice kaçırıp üzerinde deneyler yaptığını düşünüyorum. Deney yapmak için yeterli sayıda olmadığını ima etti, ama aynı zamanda annemin ölümünün onun işi olduğunu söyledi. Hayatını araştırırsak, eminim başkalarını da buluruz."

Bağımız aracılığıyla Hunter'ın öfkesi dalgalandı. "Sana dokundu mu?"

"Hayır," diye aceleyle cevap verdim. "Aslında hayır. Kirli işlerini halletmesi için başkaları var."

İstemediğim bakışlarım Talon'a kaydı ve gerinirken sweatshirt'ümün yakası kaydı. Kellan'ın uluması, onun yeni ısırık izimi fark ettiğinin ilk işaretiydi.

Kırık, öfkeli çığlığı havayı doldururken, ejderhanın da dikkatini çekti ve Slade dalışa geçerek doğrudan bize doğru geldi.

Talon da hemen arkasındaydı.

Kellan ellerini pazılarımın etrafına dolayarak beni yerden kaldırdığı için sonra ne olduğunu görmedim. Her zamankinden daha solgun yüzüne odaklandım, umarım bu, sürümün onarılamayacak şekilde yok edildiği an değildir diye düşündüm. "Emme," diye boğuk bir sesle konuştu. "Bebeğim. Sana ne yaptılar?"

Hunter yanıma daha da yaklaşıırken, onun öfkeli canavarını sakinleştirmek için elimi yanağına sürdüm. Hunter, neyi kaçırdığını merak ediyordu.

Finley benimle göz göze geldiğinde üzgün bir ifadeyle başını salladı, sanki beni desteklediğini söylemek istercesine.

"Fletcher yıllardır o ejderhayı kontrolü altında tutuyor," dedim, olabildiğince sakin bir şekilde. "Beni ilk aldıklarında, ejderhayı beni ısırmaya zorladı ve ben de sihirle kontrol edildiğim için onu ısırmaktan başka seçeneğim yoktu." Gözyaşlarıyla dolu bakışlarımın önünde yıkılmış ifadelerle tereddüt ederken, devam ettim. "Biz birbirimize bağlıyız. Ben ve Talon. Bu da onu öldüremeyeceğiniz anlamına geliyor, en azından bu bağın kırılıp kırılamayacağını anlayana kadar."

Hunter'ın ifadesi parçalandı ve sanki Kellan'ın titrek kollarından beni koparmak istercesine elini uzattı, ama buna fırsatı olmadı. Slade'in ejderhası yere çarparak hepimizin dikkatini dağıttı ve dört ayak üzerinde bize doğru koştu. Talon da hemen arkasındaydı.

"Beni indir," diye fısıldadım, Kellan'a karşı kıvrınarak. "Hadi, Altın Çocuk, kendini toplaman lazım. Hepimiz hala buradayız ve savaşabiliriz. Henüz pes etme."

Bu onu sersemliğinden uyandırdı ve ayaklarım yere değdiğinde, Slade'e doğru koşmak için döndüm, ama Hunter yoluma çıktı. Onun tutuşundan kaçmak için eğildim, ama lanet olası alfanın kolları benim vücudumdan daha uzun olduğu için bu imkansızdı.

"Birbirlerini öldürmelerine izin veremeyiz," diye bağırdım, onun tutuşuna karşı mücadele ederek. "Bunu durdurabilecek tek kişi benim."

"Hayatta olmaz!" diye bağırdı Finley, ikimizi de şaşırtarak. Hunter, beni koruyan ayıyı anlamaya çalışırken kaşlarını çattı. "İki ateş püskürten ejderhanın arasına girerek kendini tehlikeye atmayacaksın. Onlar kendilerini koruyabilirler. Sen koruyamazsın."

Tanrıça, benim bu savunmasız küçük kek gibi görünmemem için uygun bir dövüş eğitimi almam gerekiyordu. "Talon'u sığınakta gördün," dedim sert bir sesle. "O koruyucudur. Beni klanının bir parçası ya da mülkü olarak görür... ejderhaların kullandığı kavram neyse. Beni öldürmez, özellikle de yeni bağlandığımız için, bu onu da öldürebilir."

Finley'in inatçı ifadesi yumuşamadı ve Hunter'ın tutuşu daha da sıkılaştı.

Evet, hepimiz şok olmuştuk.

"Bebeğim," dedi Kellan, hala çok üzgün bir sesle, sanki o kelime kalbimi bıçaklamış gibi hissettim. "Seni kaybedemeyiz. Slade'i kurtarmak için bile."

Hunter'ın tuttuğu yerden onu göremiyordum, ama beni gayet iyi duyabiliyordu. "Her şey yoluna girecek, Golden. Seni neredeyse kaybetmekle karşı karşıya kaldıktan sonra, hiçbirimizin hayatta kalamaması ve sonsuza dek mutlu yaşamamızı kabul edemem. Bunu düzeltmenin bir yolu var, eminim, ve eğer yoksa... şey, biz ilk altılı grup ya da altı kişilik bir gruba ne diyorsan o olacağız. Talon sonsuza kadar bodrumda kilitli kalmak zorunda kalsa bile. Fletcher Davenport tarafından izole bir şekilde yetiştirildi, bu yüzden onun kurtarılabilir olup olmadığını bilmiyorum, ama şimdilik o bizim grubumuzun bir parçası."

Hunter'dan boğuk bir homurtu geldi, bu da bana onun aynı erkek tarafından yetiştirildiğini hatırlattı. "Sen tanıdığım en iyi alfalardan birisin," dedim, her kelimesinde samimiydim. "Slade de öyle. Bu da Talon için bir şans olduğu anlamına geliyor ve ben bu şansa bahis oynamaya hazırım."

Ona en yalvaran bakışımı attım. "Şimdi sadece bana bahis yapmanı istiyorum. Lütfen, Alfa."

Hunter, nefesleri düzenli ve derin bir şekilde isteğimi düşünürken, Finley bana daha da yaklaştı. "Doğruca bize geliyorlar." Vücudu, dönüşmek istermiş gibi şişti, ancak son dönüşümü gerçekleştirmedi. "Ne yapmak istiyorsun?"

Ona kızgın olsam da, eğer dönüşüm geçirdiğinde geri dönemeseydi, onu yalnız bırakmayacağımı ona garanti etmek istedim.

Her ne olursa olsun, biz her zaman bir sürü olacaktık.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

EMME

"Dönüşebilirsin," dedim yumuşak bir sesle ve ona bakmasam da, bu sözün ona yönelik olduğunu biliyordu.

"Bu çok büyük bir risk," dedi. "Ayı fiziksel bir kavgada işe yarar ama ejderhalara karşı değil. Bunu kazanmak için sözlere ve müzakerelere ihtiyacımız var."

Hunter sert bir sesle araya girdi. "Isırık dışında tecavüz olmayacağını söyledin, yani bağ tamamen kopmuş değil... Onu koparmanın bir yolunu bulacağız, küçük omega. Ne pahasına olursa olsun."

Zorla kurulan bağ bir ihlaldir, bu yüzden başlangıçta kurtumun travmadan geri çekildiğini düşünmüştüm. Ancak şimdi, onun geri çekilmesinin beni yeni eş bağlarının ve mesafenin etkilerinden korumak için olduğu anlaşılıyordu.

Bu ihlal, insan tarafımın travmasıydı ve eve güvenli bir şekilde döndüğümde, acının tüm boyutunu hissetmeme izin verdim. O zamana kadar, kriz modundaydık.

Ejderhalar bize doğru koşarken yer gürledi ve korkunç canavarlarla karşı karşıya kaldığımızda, onların sürüsünden olan bizler bile içgüdüsel bir korku duyduk. Ejderhalar mistik yaratıklardı ve sadece boyutları bile beni altıma işlemeye yaklaştırdı.

Devasa bedenleri arasında kadim bir enerji kıvılcımlanıyordu, ama artık alevler yoktu. Talon koşarken kanatları hafifçe havada kalıyordu ve karanlıkları güneş ışığında keskin bir şekilde göze çarpıyordu. Slade'in yeşili ise buna kıyasla parlak bir şekilde parlıyordu.

İkisi de nefes kesiciydi.

"Şu anda korkmamız gerektiğini biliyorum," diye mırıldandı Kellan, Finley'in yanına yaklaşırken, "ama daha önce hiç bu kadar muhteşem bir şey gördün mü? İki ejderhanın çölde koştuğunu izlediğimizi övünmeden önce bizi kızartırlarsa çok yazık olur."

Hunter homurdandı ve Finley boğuk bir kahkaha attı. "Henüz erken, dostum," dedi ayı, "Ölümümüz gerçekleşene kadar bununla ilgili şaka yapamazsın. Şu anda hala ateş hattındayız."

Kellan'ın kahkahası daha hafifti. "Hayır, Slade bizi asla kızartmaz. En azından Emme'yi... Tabii ki hiçbirimiz onu insan kalkanı olarak kullanmayacağız. Hayır, tabii ki hayır. O hemen arkamıza geçmeli." Arkalarının arkasına geçmek bir işe yaramazdı. Önde olmam gerekiyordu.

Hunter'ın tutuşuna bir kez daha karşı koymaya çalışırken, Slade'in bana daha büyük bir rakibe karşı kullanmam için öğretmeye çalıştığı savunma hareketlerini hatırlamaya çalıştım. Saldırganın üzerine ağırlığımı verip, sonra da tutuşunu kırmak için bükülmem gereken bir adım vardı...

"Yüzündeki ifadeyi sevmedim," dedi Finley, herkesin dikkatini bana çekerek. "Bir şeyler planlıyor."

Burnumu kırıştırarak, sinirimi dışa vurdum. "Kellan, lütfen Finley'e beni bu kadar iyi tanımadığını ve bu tür yorumlar yapmaması gerektiğini hatırlatır mısın?"

Finley sadece güldü, kibirli ayı benim yorumumdan hiç rahatsız olmamıştı. "Seni tanıyorum, Buz Kraliçesi. Seni sandığından daha iyi tanıyorum."

Kellan boğazını temizledi ve ona baktığımda, yüzünde sakın bir gülümseme vardı.

"Finley'e toplarını da sormalısın," diye sırtarak önerdim ve devam edemeden Kellan'ın kıkırdaması sözümü kesti.

Muhtemelen ejderhalar tarafından ezilip ölecektik, ama tabii ki şimdi gülmek için doğru zamandı.

"Toplarım da gayet iyi," diye cevapladı Finley soğukkanlı, gür sesiyle.

"Aşağıya bakarsan, kendin görürsün. Beni uzun süre yerde tutmak için etkileyici sağ dizinle yetmez. Ben... acıya alışkınım." Öfkem söndü, pasif-agresif bir cevap vermeyi bıraktım

ve dikkatimi ejderhalara geri verdim. Slade hala Talon'un biraz

önündeydi ve bir dakika içinde bize ulaşacaktı.

"Bana güvenmenizi istiyorum," dedim, umarım bu sürünün içindeki gerçek rolümü kabul ederler. "Bu ejderhaların hiçbirinin bana zarar vermeyeceğine ve bu durumu çözebilecek tek kişinin ben olduğuma güvenin. Fazla vaktimiz yok. Fletcher, muhafızlarının sığınakta öldüğünü fark etmiş olmalı ve tüm ordusuyla buraya gelecek. Golden Claw'dan uzakta, burada güçsüzüz ve o piçi yenmeye kararlıyım."

Fletcher Davenport güçlü bir alfa idi ve gücünün sihirden geldiğinden hiç şüphem yoktu, bu da eve dönmemiz için bir başka nedendi. Dönüp yeniden toplanmalıyız.

Her iki ejderha ile birlikte.

"Onlara gitmene izin veremem," dedi Hunter, sesinde kararsızlık vardı. "Sana ve gücüne güveniyorum, küçük omega. Sen bizim sürümüzün tam anlamıyla kalbi ve benim için kimsenin görüşü senin görüşünden daha önemli değil, ama kurtum vahşi ve kontrolü bırakmayı reddediyor. Seni korumak zorunda. Kendinden bile."

Finley yaklaşarak yanıma geldi ve gözlerime baktığında, onun da aynı fikirde olduğunu söylemesini bekledim. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve sonra... bir omzunu indirip Hunter'a saldırarak alfa'yı şaşırttı ve beni bırakmasını sağladı.

Ne oluyor lan? Görünüşe göre bir ara onu benim yöntemimi denememe ikna etmiştim.

Kellan da bu mücadelede yakalandı ve Finley "Koş, Emme" diye bağırırken üç alfa da birbirine dolanmış bir şekilde yere düştü.

Yana doğru savrulmuştum ve kendimi toparlamak için birkaç adım attım, sonra ejderhalara doğru koşmaya başladım. Önce Slade'e yöneldim, yeşil canavarı çarpışmadan önce kayarak durdu.

Diğer alfa erkeklerin kavgası arkamızda gürültülü bir şekilde devam ediyordu, ama ben hepsini görmezden gelerek ejderhanın sarsılmaz yeşil bakışlarına odaklandım ve onun şu anki ruh halini değerlendirmeye çalıştım. Slade başını eğdiğinde, burun delikleri genişleyerek vücudumu kokladı. Soğuk ve kirli ayaklarıma ulaştığında, bir sıcaklık dalgası onları sardı ve o işini bitirdiğinde ayaklarım çok daha sıcaktı.

"Slade, iyi misin?" diye sordum, bakışlarımı onun üzerinde gezdirerek, pullarını bozan çizikleri inceledim. "Talon seni incitti mi?"

Canavarın ağzından net ve alaycı bir homurtu çıktı ve ben geri çekildim. "Yani, senin bu dünyada yürüyen en vahşi canavar olduğunu biliyorum, ama bugün başka bir ejderhayla karşılaşmayı beklediğini sanmıyorum. Bu senin için zor bir durum olmalı."

Koca kafasını salladı, sonra kalın göğsünü sarsan bir gürültüyle başını yukarı kaldırdı. Talon yaklaşık üç metre ötede durmuştu. Canavarı, sığınaktaki diğer haliyle aynı yoğun bakışla beni izliyordu.

Bu kadar yakından, koyu renkli gözlerinin ortasında oldukça fazla yeşil pigment olduğunu ve gece yarısı rengindeki pullarının üzerinde parıldadığını fark ettim. Sanki aramızdaki mesafeyi kapatmak istercesine ona doğru ilerlediğimi fark ettim. Ancak bir adım daha atmadan, uzun bir boyun etrafıma dolandı ve beni geri çekti. Bu da Talon'un kükremesine ve gökyüzüne alevler püskürtmesine neden oldu.

Hiçbirimize zarar vermeye çalışmaması iyi bir işaretti ve bu ejderhaya gerçekte kim olduğunu bize gösterme şansı vermemiz gerektiğine olan inancımı pekiştirdi. Ve bu, Fletcher veya Blaine geri dönmeden önce gerçekleşmeliydi.

"Bana güvenmelisin," dedim Slade'e, daha önce söylediğim sözleri tekrarlayarak. "*Hepimizin* ilerleyebilmesinin tek bir yolu var ve bunun için Talon'un bizimle gelmesi gerekiyor. *Hoşuna gitse de gitmese de.*"

Slade'in vücudu gürlledi, beni ve yeri salladı, sonra şaşkınlığım üzerine, beni saran kollarını açtı. Bir adım öne çıktığımda, o da peşimden geldi, ama beni tekrar durdurmadı.

Vay canına. Asla arkamı kollayacağını ummadığım iki alfa, o kadar başarılı olmuştu ki, zavallı kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Kellan, Hunter ve Finley arkamızda boğuşmaya devam ederken, ayı bana durumu yatıştırma şansı verdi.

Aramızdaki uçuruma ilk kürek dolusu toprağı attı ve daha fazlası olup olmayacağını sadece zaman gösterecekti.

Talon ben yaklaşıncaya sakınlaştı ve ben de kendimi kıpırdamamaya zorladım. "Hey," dedim yumuşak bir sesle, "kavga etmek bu sorunu çözmez. Sen bu sürüye eşleştin ve bu nedenle bizimle çalışmak zorundasın. Fletcher sana benim yüküm olmadan geleceğime söz vermiş olabilir, ama yanılıyordu. Ben zaten bir beşlinin parçasıyım. Benim sahip çıktığım bir beşlinin."

Talon'un burun deliklerinden gözle görülür buhar çıkıyordu ve başını eğdi, bu da Slade'in tüylerini diken diken etti. "Yeter!" diye bağırdım, sahte cesaretle. Nabzımın hızından ve terle kaplı cildimden bunu açıkça anlayacaklardı. "Talon, konuşabilmemiz için eski haline dönmen gerekiyor. Bunu benim için yapar mısın? Slade'in ejderha formunda sana saldırmayacağına söz veriyorum." Daha yeşil olan ejderhanın bakışlarına dönerek, "Değil mi?" dedim.

Slade'in canavarı başını sallarken bir duman bulutu püskürttü.

Uzakta, bir helikopterin sesi bize ulaştı, bu da zamanımızın neredeyse dolduğu anlamına geliyordu. "Lütfen. Bunu benim için yap," diye Talon'a yalvardım. "Aramızda zorla kurulan bir bağdan daha fazlası olduğunu bana göster."

Bu yeni bilgi Slade'in canavarını harekete geçirdi ve kulaklarımın ağrmasına neden olacak kadar yüksek sesle kükredi, ama Talon bu öfkeye tepki göstermedi. Aksine, merakını ifade eden bir hareketle başını eğdi, ama nedenini anlayamadan, elektrik enerjisi cildimi okşadı ve kara ejderha ortadan kayboldu.

Adam geride kaldı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

EMME

Slade'i bir kez çıplak, birkaç kez de gömleksiz görmüştüm, ama devasa, kaslı ejderha şekil değiştirenlerin vücutlarına alışmak mümkün değildi.

İlk bakışta Slade ve Talon arasında dövme ve piercing olmaması, Talon'un daha kısa saçları ve yüzündeki yara izi gibi bariz farklar vardı. Ama aynı zamanda o kadar da benziyorlardı ki, bu korkutucuydu.

Hunter, şu anda Finley'i yere sermeye çalışmakla meşgul olmasaydı, bu manzarayı görünce çıldırırdı.

"Talon," diye seslendim, ona yaklaşması için işaret ederken, planımın işe yarayacağını umuyordum.

Ufukta helikopter varken, plan yapmak için zaman yoktu.

B.

Hiç duraksamadan, tam da umduğum gibi yaptı ve doğruca bana doğru yöneldi, dikkatini benimle arkamda sıkışmış olan Slade arasında bölüştürerek.

"Geri çekil," diye ejderhaya fısıldadım.

Talon'un adımları yavaşladı, ama geri çekilmeden önce, ben ileri atıldım ve onu kucaklamak istercesine kollarımı kaldırdım. Gözleri fal taşı gibi açıldı, ama kollarımı omuzlarına doladığımda geri çekilmedi ya da dokunmamdan kaçınmaya çalışmadı. Çıplak vücuduna bastırdım, cildim karıncalanıp kurt ulumaya başlayınca sinirlendim.

Talon da dahil olmak üzere tüm eşlerine yakın olmak istiyordu. Sığınakta, benden saklandığı için onda bu kadar sahiplenici bir tavır hissetmemiştim. Ama şimdi ilgisi güçlü ve barizdi.

Talon'un kokusu da daha güçlü hale geldi ve Slade'in marshmallowunda olduğu gibi, onun akçaağaç kokusunda da dumanlı kül kokusu sezdim.

Hayır, içimden haykırdım, canavarım onun meraklı ejderhasına yaklaşırken. Güzel kokması umurumda değil. Bunu nasıl düzelteceğimizi bulana kadar onu zaptetmemiz gerekiyor.

Kurtumun inlemelerini görmezden gelerek kulağına fısıldadım, "Sen benim eşimisin, Talon. Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim."

Kollarını bana dolamak için hareket ettirdiğinde kocaman göğsü gürledi, ama buna izin veremezdim. Ayaklarımı yerden kaldırırsa, onu pozisyonuna getirmek için ihtiyacım olan dengeyi kaybederdim.

"Ama sana güvenmiyorum," diye ekledim nefes nefese, ellerimi omuzlarında daha da aşağı kaydırarak onu kendime doğru çektim.

Tüm ağırlığımla geriye düştüm ve o bu hareketi açıkça beklemiyordu, ama umduğum gibi dengesini tamamen kaybetmedi. Neyse ki, Slade'in ejderhası kafasını sallayabilecek kadar yakınında sendeledi ve sert kafatasını doppelganger'ının yan tarafına çarptı, diğer şekil değiştiren ayaklarından yere düşürdü ve bayılttı. Yere yığılma şekli bir göstergeyse tabii.

Talon bana yaptıklarından sonra bunu ve daha kötüsünü hak etmesine rağmen, içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Finley ile işini bitiren Hunter yanıma geldi ve düştüğüm yerden kalkmama yardım etti.

"Buradan gitmeliyiz," dedi, beni hızlıca kontrol ettikten sonra. "Takviye kuvvetler yolda ve bugün onlarla başa çıkamayacak kadar çoklar. Özellikle de bu piç uyanıp onların tarafına katıldığında. Slade, onu buradan uğur. Uçakta buluşuruz."

Kimse itiraz etmedi ve kendimi, haklı olarak alfa olan adamın kollarında bulduğumda hiç şaşırmadım. O, çölü geçerek ATV'ye doğru koşarken, etrafımızda tozlar uğuşuyordu. Beni göğsüne sıkıca sarıp yolcu koltuğuna oturdu, Kellan sürücü koltuğuna atladı ve Finley arkaya atlayarak, biz yola çıkarken tavan barlarına tutundu.

"Slade iyi olacak mı?" diye bağırdım, helikopterin sesi vadide yankılanıyordu.

"İyi olacak. O, herhangi bir helikopterden daha hızlıdır," diye cevapladı Hunter, Kellan neredeyse doksan derecelik bir dönüş yapıp helikopterin ters yönüne doğru hızla ilerlerken beni daha sıkı tuttu.

Slade, Talon'u pençelerinde tutarak üstümüzde göründü.

İronik bir şekilde.

Sağ kolunu saran dev pençe ve sağ ayak bileğini saran diğer pençeyle rahat bir tutuş gibi görünmüyordu, ama Talon'un rahatlığı Slade'in endişe listesinde şüphesiz alt sıralardaydı, özellikle de Fletcher peşindeyken.

Hunter'a yaslandım ve o da kollarını bana daha sıkı sardı. Kellan etkileyici sürüş becerilerini sergilerken ikimiz de ayaklarımızla zemine dayanıyorduk. Araç, hız sınırını zorluyordu ve üstelik sürekli kumdan kayaya geçiş yapan engebeli bir arazide gidiyordu.

"Uçağımızı ana kasabanın dışındaki özel bir pistte bıraktık," dedi Kellan, küçük bir tümseğin üzerinden atlayıp sert bir şekilde yere inerken beni neredeyse koltuğumdan düşürerek. "Ama önce araç değiştirmeliyiz."

"Harika," diye mırıldandı Finley arkamızdan. "Benim için endişelenmeyin, ben burada kalacağım, hayalarım rüzgarda sallanacak."

Kellan hiç tereddüt etmedi. "En azından hava soğuk. Eminim bu sallanmayı en aza indirmeye yardımcı oluyordur."

Finley homurdandı ve Hunter bile kısa bir gülümseme attı. Gülmemek ve arkama dönüp yorumlara görsel bir katkı yapmamak için kendimi zorladım.

"Aramıza biraz mesafe koyarsak," diye devam etti Kellan, havalı bir tavırla, "sürücüleri değiştirebiliriz, Fin. Testislerine biraz dinlenme fırsatı ver... ve sana da, çünkü Emme kaçırıldığından beri pek uyumadığından eminim."

"Bu... bir haftadan fazla oldu mu?" diye sordum, sığınakta öğrendiklerimi doğrulamak için.

"Evet," diye mırıldandı Hunter, yüzünü saçlarıma gömerek. "Hayatımızın en uzun sekiz günü boyunca yoktun. Blaine'in sürüsünü takip ettiğimiz için şanslıyız, yoksa seni bu kadar çabuk bulamazdık."

"Peki *burası* tam olarak nerede?"

"Teksas," diye seslendi Finley. "Notunu bulduğum andan itibaren izini sürüyorum. Ayı formumun duyuları çok güçlüdür ve seni eski kulübeden kaçırana kadar izini takip etti. Oradan seni özel bir uçağa bindirdiler, ama neyse ki birkaç güvenlik görevlisini hallettikten sonra Teksas'a giden uçuş planını buldum. Ayım bir kamyonun arkasına binerek buraya geldi, bu yüzden buraya gelmem çok uzun sürdü. Özellikle de geri dönüş yapıp diğerlerini uyaramadığım için çok geç kalmayacağımı umuyordum. Ama görünüşe göre her şeyi kontrol altına almışsın."

Hepsinin beni bulmak için gösterdikleri çabaya, özellikle de Finley'e hayran kaldım. Bu, uçuruma atılan bir kürek toprak daha oldu. Geçen hafta yaptığı şeyler, bana karşı kayıtsız olmadığını çok iyi göstermişti. Ve... benden nefret etmemesi gerekiyordu.

Nefret ettiğin biri için bu kadar çok çalışmazsın.

"Rogers çetesini takip etmeye karar verdik," diye devam etti Hunter, "Silver City'deki mülklerini araştırdık. Bu pisliklerin bu işe karıştıkları belliydi."

"Ama Blaine'i yakalayamadık." Kellan içini çekti, elleri direksiyonda gergindi. "Ama geri kalanlar öldü. Bir daha seni rahatsız etmeyecekler."

O sürünün çoğunun bu dünyadan silindiğini öğrenince hissettiğim rahatlama beni neredeyse bayılttı. "Uyandığımda Blaine sığınaktaydı," dedim, anılarım geri gelmeye başlamıştı. "Bu yüzden sürüsüyle birlikte değildi. Hâlâ Fletcher ve Termane cadıları ile birlikte dışarıda ve hepsi tehlikeli."

"Biz de öyleyiz," dedi Hunter, ellerini uyluklarımın üzerine sıkıca koyarak, sanki tutuşunu gevşetip tekrar kayıp gitmemden korkuyormuş gibi.

"Dürüst olmak gerekirse, hepinizin o notu inanıp inanmayacağınızı bilmiyordum," dedim, o kalemi elimde tuttuğum andan itibaren hissettiğim korkuyu dile getirerek. "İlk başta, Kel ve senin, aramızdaki bağ sayesinde benim kontrol altında tutulduğumu anlayacağınızı düşünüyordum, ta ki beni kilitleyen büyü'nün korkularımı ve duygularımı engellediğini fark edene kadar."

"Hiçbirimiz notu inanmadık," dedi Hunter, şüpheyi yer bırakmayacak şekilde kesin bir şekilde. "Başından beri Chelsea'nin seni kaçırdığını biliyorduk. Sorenson ya da başka biri de işin içinde miydi? Bizi kim ihanet etti?"

Kahretsin... Chelsea'yi de biliyorlardı.

O sürünün ihanetini haber vermekten korkuyordum, Sorenson'un bu işin içinde olduğundan emin değildim ama yine de onun sürüsüydü. Onun sorumluluğuydu.

"Ben sadece Chelsea'yi gördüm," dedim, Kellan yine keskin bir sağa dönüş yaparken, helikopterin gürültüsü nihayet azalmaya başladı. "O, benim o lanet kitapları açma ihtimalime karşı günlerce bizim yerleşkenin dışında bekledi. Sayfaların arasına bir büyü saklamıştı ve bu beni onun enerjisine bağladı, böylece onun peşinden gitmek zorunda kaldım. Size yazılan notu yazan oydu. Beni Fletcher ve Talon'un ellerine teslim etti." Aklıma başka bir şey geldi. "Oh, ve Golden Claw'dan ayrılırken bir güvenlik görevlisine rüşvet verip görmezden gelmesini sağladı. Onu araştırmaya değer."

Finley homurdandı. "O öldü. Onun için endişelenmene gerek yok."

Gözlerimi kırptım, ama Fletcher'ın muhafızlarına yaptıklarını gördükten sonra, bu itiraf beni şaşırtmadı.

"Fletcher, Talon hakkında ne dedi?" Hunter dikkatli bir ses tonuyla sordu ve sesinin derinliklerinde duyduğum merak izine şaşırmadım. Kardeşinin tıpatıp aynısı olan bu şekil değiştiren hakkında pek çok sorusu olduğu kesindi.

"Fazla bir şey söylemedi. Fletcher onu kontrolü altındaki bir silah gibi görüyor, ama o Slade'in ikizi ya da kardeşi olmalı ya da... sence tüm ejderhalar birbirine benzer mi?"

"Bunu bilmenin bir yolu yok," dedi Finley sinirli bir şekilde. "Slade dışında başka birini hiç görmedik."

Kellan, direksiyonu kavrayan ellerini esneterek başını salladı. "Talon onların akraba olup olmadığını biliyor olmalı, değil mi? Güvende olduğumuzda ve o artık bilinçsiz olmadığında ona sorabiliriz. Eminim Hunter'ın babası ona kökenleri hakkında bir şeyler söylemiştir."

Hunter içinden küfretti. "O benim babam değil. O piçle tüm bağlarımı kopardım ve er ya da geç benim ellerimle ölecek. Slade daha önce onun ölümünün peşine düşmeye değmeyeceğini düşünmüş olabilir, ama şimdi öyle düşünmeyeceğinden eminim. Eşimize dokunduğu anda hayatı sona erdi."

Ellerimi Hunter'ın kollarına kaydırdım ve onu kendime daha yakın çektim. "Sizin onunla karşı karşıya gelmenizden korkuyorum. O güçlü ve emrinde büyü var

. Güç düşkünü cadıların eski soyundan gelen büyü. Bu iyi bir kombinasyon değil."

Hunter hiç irkilmedi. "O da benim ne kadar güçlü ve tehlikeli olabileceğimi bilmiyor. Yıllardır birçok nedenden dolayı kendimi tuttum, ama artık bu bitti. Slade bana destek olacak ve ikimiz bir arada olduğumuzda, onun hiç şansı yok. Özellikle de Talon artık bizim tutsağımız olduğuna göre."

"Dördümüz," diye karşılık verdi Finley, kokusu bana ulaşana kadar eğilerek. "Hepimiz bu işte birlikteyiz."

Bu fikir hoşuma gitti. "Beşimiz," dedim kararlı bir sesle.

Bu son savaşta diğerlerinin yanında yer almaya kararlıyım. Onlar kadar güçlü olmayabilirdim, ama antrenman yapacaktım ve umarım bir gün onları şaşırtacak kadar güçlenecektim.

Özellikle de beni başından beri küçümseyenleri.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

KELLAN

Muhteşem ATV ile çölde sürüşün tadını çıkarmak için zaman yoktu. Helikopterdeki bir pislik tüm yol boyunca bizi takip ediyordu. Onu atlatmak umuduyla Marfa'ya dönmek için mümkün olan en uzun yolu seçtim ve Mercedes'e geçtiğimizde Fletcher'dan hiçbir iz yoktu.

Hunter direksiyona geçti ve Emme arka koltukta kucağımda uykuya daldı.

"Eve döndüğümüzde bunlardan bir tane almayı düşünmeliyiz," dedim, yumuşak deriyi ellerimle okşayarak. "Süper araba gibi ama daha mütevazı. Gerektiğinde ortama uyum sağlarken, aynı zamanda buradan hızla uzaklaşmamızı sağlayacak bir hız da sunuyor."

Finley yolcu koltuğunda kıpırdadı ve arkadaşımızın dikkatini dağıttı, bakışları onun güzel yüzünde sabitlendi. Yüzünde özlem dolu bir ifade vardı ve ben, biz gelmeden önce Shortcake ile Fin arasında ne olduğunu merak ettim. Gerginlik gözden kaçması zordu.

"Mütevazı olmak genelde senin tarzın değildir," dedi sonunda, gözlerini ondan ayırıp benimkilere bakmayı başardı.

Omuz silkiyerek, ellerimi onun yumuşak saçlarında gezdirdim, onu kollarımıza aldığımızda kurt içimdeki kurt sakinleşti. "Ben evrim geçiriyorum," diye karar verdim, bu gerçeğin kemiklerime işlediğini hissederek. Elimi Emme'nin yanağına dokundurdum ama o kıpırdamadı ve gözlerinin altındaki narin cildi bozan koyu morlukların uyanana kadar azalmasını yürekten diledim.

Elim omzuna dokunduğunda, yeni ısırtığı ortaya çıkarma dürtüsüyle mücadele ettim. Bir kez daha bakmak beni delirtirdi, ama aynı zamanda onu tekrar görmek için can atıyordum. "Sürümüzde altıncı bir üye olması umurumda değil," dedim. Bu benim için hiçbir şeyi değiştirmezdi. "Yani, beni yanlış anlama, onu öldürüp sorunu çözebilsek çok sevinirim. Ama Emme'ye olan risk nedeniyle, artık altı kişi olduğumuzu kabul edip hayatımıza devam etmeliyiz."

Onun bir bağ kurmaya zorlanmış olmasına çok kızmış olsam da, bu bizim aramızdaki bağı ya da Emmeline Anders'a olan sevgimi hiç azaltmadı. *O benim her şeyimdi.* Onsuz geçirdiğim günlerde bu gerçek bir kez daha ortaya çıktı.

Finley, "Beş kişiden fazla bir sürüye bağlanan kimse var mı? Beşlinin mükemmel büyüğü ne olur?" diye sorduğunda Hunter, onaylar gibi homurdandı.

Hunter direksiyonu sıkı ve homurdandı. "Sürünün beş kişiden fazla olmasını engelleyen bir kural yok, ama bunun sürünün gücünü zayıflattığı kanıtlanmıştır. Bu yüzden beşli norm haline gelmiştir. Şahsen beş kişiden fazla olan sürüler bilmiyorum, bu yüzden onlar için ne değiştiğini söyleyemem."

Emme dokunuşumla kıpırdadı, nefesi hızlandı ve inleyince, sakinleşene kadar parmaklarımı yanağına doğru okşadım. "Tüm gücümüzü kaybedip insan olsak bile umurumda olmaz," diye mırıldandım, eğilip dudaklarımı onun tenine bastırmaktan kendimi alamadan. "Emme tek istediğim şey. O olmadan güç hiçbir şey ifade etmiyor ve insan dünyasında lanet olası krallar gibi yaşamak için zaten yeterince zenginiz."

Hunter, tahmin ettiğim gibi başını salladı. "Burada öncelik Emme'dir. Güç kaybı, onu korumamızı engellediği takdirde sorun olur. Bize yönelik tehditleri ortadan kaldırdıktan sonra, insan olup olmadığımız umurumda değil. Ama önce Fletcher ve lanet olası evcil ejderhası gibi acil sorunları halletmeliyiz. Büyü onun vücudunu kontrol ederken, onun rızası dışında dişlerini ona geçirdiğini düşünemiyorum bile, çünkü iki saniye sonra çıldırıp dünyayı paramparça edeceğim."

Finley'in ayısı, kendini toparlamadan önce yüksek sesle kükredi. "Onun

sahiplenme duygusu içinüzün de ötesindeydi ve o ondan kaçmak için çaresizdi."

Görüşüm kısa bir süre karardı ve Emme dokunuşumla gerginleştğinde kendimi sakinleştirmeye zorladım. Bir parçam, Slade'in kötü ikizini gökyüzünde taşıyan kişi olmayı diledi, böylece onu kocaman bir çukura atıp oraya gömebilirdim. En azından bunu hak etmişti.

"Chelsea ve Sorenson konusunda ne yapacağız?" diye homurdandım ve konuyu bir başka, aynı derecede korkunç konuya çevirdim.

Hunter hırıldayınca arabada gerginlik arttı. "Sorenson'la konuşmak istiyorum, ama bana kalırsa, sürüsünün yaptıklarından o sorumlu. Chelsea'nin eylemleri Emme'yi sonsuza dek incitti ve yaraladı, bu yüzden hepsi ölmeli."

Hunter'ın en eski arkadaşlarından birine olan sadakatinin Emme'ye üstün geleceğinden endişelenmemiştim ve ben de onunla aynı fikirdeydim, hepsinin bu olaydaki payları için bedel ödemelerini sağlamaya hazırdım.

Finley başını geriye attı, yorgunluk dudaklarını büküyordu. "Onları zaten öldürmemiz gerekiyordu, diğer tüm sürülere bir uyarı olarak. Eşimize dokunmak anında ölüm demektir. Mazeret yok. Yargılama yok."

"Katılıyorum," dedim, tüm bu düzenleme hakkında oldukça neşeli hissederek.

Emme, havaalanına varana kadar bir daha kıpırdamadı ve çevrede Fletcher'ın izine rastlamadığım için rahatladım. Bizi bu kadar uzağa kadar takip etmemişti ve Hunter'ın daha önce verdiği emirle hazır ve yakıtı doldurulmuş olan uçağımız, pistte tek başına duruyordu. Hunter'ın buraya gelen izimizi gizlemek için yaptığı her neyse işe yaramıştı ve eve döndüğümüzde, yeniden toplanıp bir sonraki hamlemizi planlama fırsatımız olacaktı.

Golden Claw bizim bölgemizdi ve Fletcher Davenport artık konseyde yer almadığı ve çoğu zaman şehir dışında olduğu için, orada çok az gücü vardı. Onunla sadece birkaç kez karşılaşmıştım ve onun varlığı her zaman kurt tarafımı tedirgin ve gergin bırakıyordu. O zamanlar bile onun yüzeyinin altında gizlenen karanlığı görmüştüm ve Hunter'ın ondan uzak durmam konusunda yaptığı uyarıları ciddiye almıştım.

Uykulu Emme'yi içeri taşıyıp yatak odasına yatırdığımda Slade henüz gelmemişti. Hunter ve Finley ise uçağı gözden geçiriyorlardı.

kontrol ediyorlardı.

"Neredeyse geldi," dedi Hunter, ben açık kapıdan dışarı eğilip ilerlemeleri hakkında bilgi almak için. "Yaklaştığını hissedebiliyorum."

Kardeşlerim ve ben, hayvanlarımızın özünü birbirine bağlayan resmi bir Altın Pençe töreniyle birbirimize bağlandık. Emme ile paylaşılan ısırik kadar güçlü değildi, ama o hepimizi birbirine bağladığında, daha güçlü ve tamamlanmış bir beşli-altılı olacaktık. *Her neyse*. Tamamlanmış olacaktık.

Hunter ve Slade, gençliklerinden kalma kan bağı sayesinde zaten daha güçlü bir bağa sahiptiler.

"Tamam, güzel," diye mırıldandım. "Buradan gitmeye çok hazırım. Kızımızı eve götürmeli ve burada olanların ardından ona destek olmalıyız. Sonra da avlayacağımız bazı pislikler var."

Hunter'ın yüzü gerildi, genelde yorgun görünmezdi ama bugün havası kararmıştı. Haklı alfamız olarak her şeyi *kendi sorumluluğu* olarak görüyor ve herhangi bir yanlış adımda kendini suçluyordu. "Onu bulduğumuzda nispeten stabil görünüyordu ama bir sonuç olacağını mı düşünüyorsun?"

Evet, söyledim. "Olanların tüm sonuçlarının henüz ona tam olarak yansımadığını düşünüyorum. O mücadele ve hayatta kalma modunda, ama eve dönüp güvende olduğunda, ondan çalınanlarla yüzleşmek zorunda kalacak." Ve psikopat olabilecek başka bir eş şeklinde kazandıklarıyla.

Hunter ve Finley sessiz kaldılar, ta ki ayı mırıldanana kadar: "Bana bittiğini söyledi. Artık benim kum torbam olmayacağını söyledi ve ben aramızda bir çatlak hissettim. Sanki, sonunda onaramayabileceğim bir bağı kopardım."

Önce panik ve acı beni sardı, ona neredeyse yumruk atacaktım, onu sonunda çok fazla zorladığı için çok kızgındım. "Seni bu konuda uyarmıştım, gerzek. Şimdi, bunu düzeltmen iyi olur," diye bağırdım. "Ne pahasına olursa olsun umurumda değil. Eğer onun mükemmel beşlisini tamamlaması için öldürdüğümüz kişi olmak istemiyorsan, kırdığın şeyi düzelt." Finley'i seviyordum. O benim kardeşimdi. Ama benim de bir sınırim vardı ve onu Emme'ye çizmiştim.

"Yapacağım," diye bana güvence verdi ve gergin yüz hatlarında sadece kararlılık ve azim vardı. "Öfke ve acıma duygularına kapılarak büyük bir hata yaptım... hayır, kapılmak değil, zevk almak. O duygulara gömüldüm ve çıkamadım, ama artık ilerlemeye hazırım. Değişmeye hazırım. Ona layık olduğumu göstereceğim. Ne pahasına olursa olsun."

Bu, hepimizin beklediği bir dönüm noktasıydı. Umarım çok geç kalınmazdı.

Bunu sadece zaman gösterecekti.

"Bu süreçte sana destek olacağız," dedi Hunter, elini Finley'in omzuna koyarak. "İkinizin de hayatında ilerlemeniz için ne gerekiyorsa yapacağız."

Finley ağlamak ister gibi görünüyordu ve ben ona bu kadar öfkelendiğim için kendimi pislik gibi hissettim. Kırık kardeşimizin desteğe ihtiyacı vardı ve ben onun beşli grubumuzun tam bir üyesi olmasını çok uzun zamandır hayal ediyordum, şimdi vazgeçemezdim. "Siktir," dedim, yüzümü elimle silerek. "Ben de senin için buradayım, Fin. Bunu biliyorsun. Ne gerekiyorsa yapacağım."

Kanatların şingirdaması gerginliği bozdu ve biz de bu konuyu şimdilik bırakmaya karar verdik. Finley ve ben yakında tekrar görüşmemiz gerekecekti, ama bugün halletmemiz gereken daha önemli sorunlar vardı.

Slade yaklaştığında, bilinçsiz şekil değiştireni oldukça yüksek bir yerden düşürdü ve yanına indi. Hızla eski haline dönerek, "Yolda birkaç kez durup onu tekrar bayılttım. Sonuncusu oldukça sert bir darbeydi, bir saat kadar etkisi sürer," dedi.

Hunter, kocaman erkeği omuzlarına yüklerken, memnuniyetle alçak bir kahkaha attı. "Onu koltuğuna bağlayacağım. Sen uçağı kontrol et."

Slade saçlarını eliyle düzelterip başını salladı ve kendi güvenlik kontrolünü yapmak için etrafta dolaşmaya başladı. Pilotlarımız Carl ve Eugene de şekil değiştirenlerdi ve bizim yöntemlerimizi biliyorlardı, bu yüzden önce giyinmeye gerek duymadı.

Hunter, Talon'u bir sandalyeye oturturken ben kenara çekildim ve sonra elimizden geldiğince o pisliği bağlamasına yardım ettim. Slade'e benziyorsa, burada hiçbir şey onu gerçekten zapt edemezdi, ama hareket etmeye başladığında onu bayılmaya devam edebilirdik.

Kulağa eğlenceli bir köstebek avı oyunu gibi geliyordu.

Hunter, onu bağladıktan sonra geri çekildi. "O Slade'in ikizi," dedi, ona bakarak. "Fletcher bunu nasıl yaptı? Onu bunca yıl bizden nasıl sakladı? Başka çocukları olması beni şaşırtmadı, ama gizli bir ejderha... buna inanmak daha zor."

Ben de homurdandım, acaba bizim dünyamızda da başka efsanevi yaratıklar gizli miydi? Devasa bedenleriyle ortalıkta dolaşıyorlar mıydı? "Emme hayatımıza girdiğinden beri, kafamda sadece sorular var. Umarım sonunda bazı cevaplar alabiliriz ve bu cevaplar, her zaman arka planda bekleyen tehditlerle başa çıkmamıza yardımcı olur."

Hunter başını salladı, ifadesi daha sertleşti. Daha kararlıydı. "Evet, ilerlemek için planımız bu. Cevaplarımızı alıp düşmanlarımızı ortadan kaldıracacağız." Talon'a son bir kez tiksinti dolu bir bakış attı ve sonra uçağın içine doğru ilerledi. "Emme'yi kontrol etmem lazım. Kurtum öfkeli ve onu gözden uzak tutmayı sevmiyoruz."

Ben de aynı şekilde hissettiğimi ona söylemeden önce uzaklaştı. Emme'siz geçen günlerin ardından, huzursuz bir enerjiyle doluydu ve ne pahasına olursa olsun, onun bir daha bizden alınmasına izin veremezdik.

Ben ejderhayı gözetlerken, Finley sadece bir spor şortu giymiş halde ana kabine girdi. Yanıma geldiğinde, "Kalkışa neredeyse hazırız," dedi. "Slade son kontrollerini bitirdi..."

Slade kabine girerek sözünü kesti ve biz de giyinmiş olan şekil değiştirenin arkasındaki ana kapıyı kilitletiğini izledik. Pilotlara kalkışa hazır olduğumuzu bildirmek için kokpit kapısını tıklatırken sinir ve öfke yayıyordu.

Bize ulaştığında, Talon'u bağlayan zincirleri ve ipleri gördü, ama yüzündeki ifade değişmedi. "Kalkışa hazırlanın," dedi, sesi sakindi. Fazla sakindi.

Kardeşimiz iyi değildi, iyi olmaktan çok uzaktı.

Sanki bu yorumu duymuş gibi, Hunter yatak odasından çıktı ve bakışları koridorda Slade'in bakışlarıyla buluştu. Bu, ikisi arasında sessiz bir iletişim olan, gergin bir bakıştı.

Motorların sesi yükselirken ve pilotlar uçağı hareket ettirirken, ben yatak odasına doğru yöneldim. Emme, yanına kayarken gözlerini açtı ve onu kollarıma sardım. "Güvende miyiz?" diye fısıldadı ve sesindeki kırıma kalbimi parçaladı.

"Güvendeyiz, bebeğim," diye fısıldadım, onu kemikleri benimkine değene kadar sıkıca sarılmamak için kendimi zor tutuyordum. Ona deli gibi aşkıttım. Onun derisinin altına girebilseydim, girerdim. "Ne pahasına olursa olsun, seni güvende tutacağız."

Emme yüzünü göğsüme bastırdı ve ben bir saniye durup onun kokusunu içime çektim ve onun varlığıyla içimdeki canavarın sakinleştiğini hissettim. "Ne pahasına olursa olsun," diye tekrarladım, bunun onun başka birinin elinde acı çekmesinin son olacağına kararlıyım. "Hepsini yok edeceğiz ve sonsuza kadar mutlu yaşayacağız."

Bana gülümsediğini hissettim. "Seni seviyorum, Golden. Eve vardığımızda beni uyandır." Dudaklarını gömleğime kısa bir öpücük bastırdı ve sonra hemen tekrar uykuya daldı, yorgunluğu mücadele edemeyecek kadar büyüktü.

"Ben de seni seviyorum, Shortcake," diye fısıldadım, boğazım sıkışmış, sakın görünüşümün altında karanlık duygular kabarıyordu.

Golden Claw'a kadar kendimi tutmayı başardım ve tanıdık şehir görünür hale geldiğinde, Emme uyanmış ve kollarımda kıvrılmış olarak onu görüyordu.

İlk kez gerçek bir rahatlama iç çekişi duyuldu ve gözlerinde eski ışıltısı parladı. "Ev," diye mırıldandı.

"Evet, tatlım. Sonunda evimizdeyiz."

Ve Fletcher'ı ve onun kötülüğünü dünyadan ortadan kaldırmanın bir yolunu bulana kadar burada kalacaktık. Kalıcı olarak.

BÖLÜM 17

FINLEY

Golden Claw'a döneli bir hafta olmuştu.

Kafa karışıklığı, konsey toplantıları ve bundan sonra yapmamız gerekenler için planlar yaptığımız bir hafta. Slade'in kafayı yediği ve herkesi hakimiyetinin gücü altında ezdiği bir hafta. Ama bu bir şeyi değiştirmede. Hainler ya kayıptı ya da ölmüştü, Fletcher ve onun aptal çetesi ortadan kaybolmuştu ve şimdi öfkesini çıkarabileceği tek kişi Talon'du. O da sessizlik konisini kesinlikle bırakmıyordu.

Hepimiz yıpranmış durumdaydık ve yakında büyük bir değişiklik olmazsa, Reeves sürüsü yıkıma doğru giden bir düşüşe geçecekti.

İronik, çünkü ben muhtemelen son birkaç aydaki en iyi ruh halindeydim.

Emme ile o çölde büyük bir uyanış yaşadım ve ona olan gerçek duygularımı inkar etmeyi bırakmaya karar verdim. Ben de diğer sürü üyeleri gibi o omega'ya takıntılıydım ve sonunda travmam ve geçmişimle yüzleşmeye kararlıydım.

Böylece geleceğimi mahvetmemişti.

Geçen hafta, savunma hattı yardımcı koçu Connor ile üç antrenmana, geri döndüğümüzden beri sessiz kalan koç Gerrado ile ise iki antrenmana katıldım. Arkadaşımız *yine* kaçırıldığında pek bir şey söyleyemedi, ama mutlu olmadığını hissettim.

"Bununla başa çıkmak için sürünüzün ihtiyaç duyduğu kadar zaman ayırın," diye Kellan ve bana dönüşümüzde söylemişti, ama bu durumun nasıl devam edeceğini merak eden tek kişinin ben olmadığımı biliyordum.

Hokeyi kaybetme düşüncesi beni bir girdaba sürüklemeliydi, ama yeni zihinsel berraklığım ile, bu konuda çoğunlukla kayıtsızdım. Önceliklerim değişmişti ve yakında bir gün hokeyin hayatıma uymayacağı bir nokta geleceği açıktı. İlk kez, bu dünyanın sonu gibi gelmedi.

Sabahki spor seansımı bitirdikten sonra, Kellan'ı mutfak kapısında oturmuş Emme'ye bakarken buldum. "Kek pişirmeyi bırakmıyor," diye mırıldandı, biz de onun fırından bir tepsi kurabiye çıkarmasını izlerken. "Kurabiyeler, tartlar ve mini kekler, omega'mızdan sonra ağzıma giren en lezzetli ikinci şey, ama onun bu kadar acı çekmesini görmek kalbimi parçalıyor. Neden ağlamıyor? Sanki tüm acısını pişirmeye aktarıyor gibi."

Kellan anlamıyordu; o istikrarlı, sevgi dolu bir ortamda büyümüştü. Onun evinde, sorunlarınızı konuşur ve herkes bir çözüm bulmak için harekete geçerdi. Emme ve benim için durum böyle değildi. Slade ve Hunter'ın birbirleri vardı, ama bizim kimse yoktu. Gerçekten yoktu.

Kardeşim öldürüldüğünde çok küçüktü ve Kenzo ailesiyle uğraşıyordu, her şeyi bana bırakmıştı. Ya da canavarıma. Bu yüzden ayı bazen beni korumak için kontrolü ele geçiriyordu.

"Kendini bölümlere ayırmak ve meşgul olmak, başa çıkmanın ve üstesinden gelmenin bir yoludur," dedim ona, sesimi alçak tutarak, bakışlarımı sabitleyen omega duymasın diye. Zihinsel olarak orada gibi görünmüyordu, gözleri boş bakarken, iyi prova edilmiş bir rutinle hareket ediyordu.

"O başa çıkamıyor," diye mırıldandı Kellan. "Benim Shortcake'im kesinlikle başa çıkamıyor."

Onun sözlerini yalanlayamazdım. Eşimiz solgundu, gözlerinin altındaki koyu halkalar belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. Geceleri Hunter ve Kellan her iki yanında olsa bile, hepimizin duyduğu kabuslar yüzünden ağlıyordu ve bu da bizim karanlık düşüncelerimizi yüzeye çıkarıyordu.

"Buradan her bir çili sayabiliyorum," diye ekledi Kellan, derin bir nefes alarak. "Onun çillerini seviyorum, ama uzaydan bile görülebilecek kadar belirgin olmamalılar. Çok solgun."

"Ben de onun çillerini seviyorum," diye mırıldandım, sonunda gerçeği itiraf edebildiğim için gurur duyuyordum. "Yine de sana katılıyorum. Onların bu kadar belirgin olması hoşuma gitmiyor, ama eğer o da benim gibi biriye, bunu kendi yöntemleriyle çözmesi gerekir. Sonsuza kadar sürmeyecek."

Kellan bana yan gözle baktı, yüzünde sinirli bir ifade vardı. "Seninkiler sonsuza kadar sürdü, pislik. Hâlâ dünyaya kızgınsın."

Ağzımı açıp tartışmaya başladım çünkü *bu kendini beğenmiş pisliği siktir etmeliydim* — bu koşullar altında elimden gelenin en iyisini yapmıştım. Bu düşünceyi dile getirmeden önce, birkaç kez nefes alıp verdim ve travmamı kabullendim. Kabullenmeye başlamalıydim. "Haklısın."

Bana göz kırparak başını omuzlarından neredeyse koparacaktı.

Gülümsememi saklayarak devam ettim: "Ama ben büyümek ve geçmişimden kurtulmak için kararlıyım. Emme için, tüm şeytanlarımı yenip, tavrımdan çok daha fazlasını değiştireceğim."

Bu sözler, onun çaresiz bakışlarını eşimizden ilk kez uzaklaştırdı. Uzun saniyeler boyunca bana baktı ve ben kararlılığımı gizlemeye çalışmadım. Bunu yapabiliirdim ve yapacaktım.

"Tanrıça'ya şükürler olsun," diye fısıldadı, yüzü bir anlığına buruştu, sonra kendini kontrol altına aldı. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

Elimi yüzüme sürdüm, sakalımın acilen kesilmesi gerekiyordu. Şu anda bu öncelikli bir mesele değildi ve Emme'nin benim dağınık mağara adamı havamdan hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim. "Emme kaçırıldığında, hissettiğim panik, onu ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsam çalışayım, onunla zaten bir bağım olduğunu çok net bir şekilde ortaya koydu. O, benim için var olan en önemli shifters'lardan biriydi ve ben, *kendim acı çektiğim* için ona da acı çektiriyordum. *Onu kaybetmekten korktuğum* için onu uzaklaştırıyordum. Bu çok berbat bir durumdu ve bunu anlamam çok uzun zamanımı aldı."

Kellan'ın kaşlarını çatarak alaycı bir şekilde gülümsemesi tamamen gereksizdi. "Hepimiz öfkeni yönlendirenin korku olduğunu ve

eğer o gerçekten giderse çılgına döneceğini biliyorduk."

"Evet, babamın *sevgiyle* söylediği gibi, '*Sen aptal bir pisliksin, Finley Thornton.*' Meğer bu, onun yaptığı birkaç doğru açıklamadan biriymiş."

Kellan yine çabucak sinirlendi, bu sefer beni savunmak için. "Kesinlikle hayır. O bir pislikti ve senin geçici akıl kaybına rağmen, sen aptal olmaktan çok uzaksın. Senin sık kafalı baban, tekrar incinmekten korkmanın nedenlerinden biri. Aptal olan o pislikti."

Ne yaparsam yapayım bana destek olan sürüm için içimdeki minnettarlık dalgaları her zamankinden daha güçlüydü. "Teşekkürler, kardeşim. Ama evet, Emme kaçırıldığında ve boynunda o ısırık iziyle bulduğumda, zihinsel olarak kendimi kaybettim ve ona saldırdım... onu yine suçladım. Düşünmeden yaptığım bir hareketti ve çok pişmanım." Kellan, itirafım üzerine yumruklarını sıktı ve bana vurmuş olsaydı, o anda bunu memnuniyetle kabul ederdim.

"Eğer bu seni biraz olsun rahatlatacaksa, o kadar sert bir tekme attı ki, boğazımda tadını hissettim."

Yüzündeki öfke yerini bir acı ifadesine bıraktı. "Sert ama hak ettiğin bir şey."

Hüzünlü bir gülümsemeyle başımı salladım. "Tamamen hak etmişti, sonra da bana bittiğini söyledi. Ayıcığım ve ben, onun ciddi olduğunu biliyorduk... Gerçekten ciddi olduğunu. Ondan sonra onunla konuşmaya çalıştım, ama sanki ben yokmuşum gibi davrandı. Bu beni mahvetti dostum. Hiç bu kadar yıkılmış hissetmemiştim ve psikopat annem tarafından kelimenin tam anlamıyla yıkılmıştım." Nefesim çok hızlı çıkıyordu ve sesim çok yüksekti. Bu, Emme'nin duyması gereken bir konuşma değildi, bu yüzden kendimi toparlamaya çalıştım.

Kellan'ın eli omzuma kondu ve anlayış ve destek dolu bir şekilde sıktı. "Peki şimdi ne yapacaksın? Bunu düzeltmek için?"

Bu kısmı çoktan kararlaştırmıştım. "Yardım alacağım. Şehirdeki terapist Dr. Whittier'dan randevu aldım bile. İlk tanışma randevum birkaç gün önceydi. Anlaşılan o ki, geçmiş travmalar ve bastırılmış öfke konusunda önde gelen bir uzman. Başlamak için iyi bir yer olduğunu düşündüm."

Kellan beni daha sıkı tuttu, sonra beni kollarına çekti ve o kadar sıkı sarıldı ki, normal şartlarda yüzüne yumruk atmak isteyeceğim kadar. Ama bugün... bugün bu sarılmaya ihtiyacım vardı, ne kadar rahatsız edici olsa da.

"Bana yumruk atmadın," diye gülerek mırıldandı. "Sanırım gerçekten değişiyorsun."

"Fazla zorlama," diye homurdandım ve elimi omzuna vurarak, sonunda beni bıraktığı için minnettar oldum. Slade kadar dokunulmaktan hoşlanmayan biri olmasam da, yoğun fiziksel temas hala beni rahatsız ediyordu.

Sessiz kaldık ve şimdi un ve şekeri ölçen Emme'yi izlemeye devam ettik. Limonları rendelemek başladığında, Kellan gerçekten inledi. "Üç gün önce onun limonlu tartlarını denedin mi? Lütfen denediğini söyle. Aslında şimdiye kadar yediğim en iyi şeylerden biriydi, ama daha önce de söylediğim gibi, Emme'nin amcığından sonra ikinci sıradaydı..."

Bu sefer ona yumruk attım ve bunun sebebi tamamen kıskançlıktı. O, eşimizin ne kadar lezzetli olduğunu zaten söylemişti ve ben, ona dokunmayı bırakın, tadına bakmayı bile hak etmeyen çaresiz bir şekil değiştirciydim.

"Bütün limonlu tartları sen yedin," diye hatırlattım ona, o kolunu ovuştururken. "Hatırla... eğer *tartlara* dokunursak, uykumuzda siklerimizi keseceğine dair tehdit etmiştin..."

Kellan derin bir kahkaha attı. "Sanırım hatırlıyorum. İlkini yedikten sonra bayılmış olabilirim. Ama dürüst olmak gerekirse, bu sefer de onlara dokunan herkesle savaşıcağım."

Bu çılgın herifin yardıma ihtiyacı vardı.

Slade, baştan aşağı siyah infazcı kıyafetleri giymiş, yüzünde kan izleri ve kolları kanlı, somurtkan bir ifadeyle giriş salonunda belirlediğinde, ayak sesleri zeminde yankılandı.

Yine kötü ikizini *sorguya* çekiyordu.

"Bir şey söyledi mi?" diye sordum, Kellan ile benim aramda durduğunda, ikimize de dokunmadan. Bu kapı, mutfağa geri geri giren bir kamyonun geçebileceği kadar genişti.

Slade'in sıkı dudaklarından çıkan hırıltı o kadar tehditkardı ki, ayım bile başını kaldırdı. "O iyi eğitilmiş."

Emme ile olan bağıımızdan dolayı ona çok fazla zarar veremem, ama yine de denediğim hiçbir şey onu konuşturmaya yetmedi.

Ejderha kılığına girmiş adam şu anda bizim gözaltı odasında tutuluyordu — garajın arkasında bulunan, ses geçirmez, büyülü olarak güçlendirilmiş bir hücrede. Emme onun nerede olduğunu bilmiyordu, ama bağlarının kopmaması için yakınlarda olduğunu biliyordu. Şimdiye kadar onu görmek istememişti ve hiçbirimiz onun psikopatın yanına yaklaşmasını istemiyorduk.

"Hiçbir şey söylemedi mi?" diye ısrar etti Kellan.

Slade derin ve ağır bir nefes aldı. "Bir kez konuştu ve bundan sonra sadece Emme ile iletişim kuracağını söyledi. O zamandan beri orada oturup bana bakıyor, ejderhası yüzeyin hemen altında uçuyor."

"Emme onunla başa çıkacak durumda değil," diye mırıldandım, Emme'nin yürek parçalayan rutinini bir kez daha izlerken ayım homurdandı. İleri geri. Ölç ve dök. Pişir ve tekrarlar. Tekrar tekrar.

Slade sertçe başını salladı. "Onu nasıl kıracağımı bulacağım."

Hunter da bize katıldığında, telefonunu kulağına dayamış halde, daha fazla ayak sesi yankılandı. "Ne pahasına olursa olsun umurunda değil," diye bağırdı. "Onlardan birini bulun. Fletcher Davenport, Blaine Rogers, Sorenson Thenguard. Dışarıda, onlardan birinin nerede olduğunu bilen bir şekil değiştiren var ve ben onların bugün ölmesini ya da kapıma getirilmesini istiyorum."

Mutfak kapısında duran üçümüzün önünde durdu ve sanki ne yaptığımızı tam olarak biliyormuş gibi, çılgın bakışları Emme'ye kaydı. Onun güvende ve nispeten işlevsel olduğunu görünce omuzları gevşedi. "Bu geceye kadar bir cevap bekliyorum," diye bağırdı ve telefonu kapattı.

Fletcher ve onunla bağlantılı herkesi bulmak için elimizdeki tüm bağlantıları ve kaynakları kullanıyorduk. Normalde, Slade bizim iz sürme kaynağımız olurdu, ama o tamamen Talon'a odaklanmıştı — bu onun için bir tür takıntı haline gelmişti. Bu hafta neredeyse tüm vaktini gözaltı hücresinde geçirmişti.

"Saklandılar," dedi Hunter, dağınık saçlarını eliyle düzeltirken. "Hepsi. Sorenson ve Chelsea dahil, hiç kimsenin izi yok."

En iyi arkadaşının sürüsünü e le geçirdiği anda yok edeceğini hiç gizlemiyordu, ki Sorenson

. Yakın zamanda bir buluşma için geri dönmeyecekti.

"Emme'yi tuttuğu sığınak son teknoloji ürünüydü," diye hatırlattım ona. "Somut bir iz bulmadıkça orada olduğunu asla anlayamazsın. Üstünde dururken bile orada olduğunu zar zor fark ettim. Fletcher de benzer bir yerde saklanıyorsa, o bizi bulmaya hazır olana kadar onu bulamayız."

Hunter, sözlerimi sindirmek için yüzünü elleriyle ovuşturdu, sonra derin bir nefes aldı. "Kimseye bir şey söyledi mi?" diye sordu, Emme'ye odaklanarak, sesinde bir parça çaresizlik vardı. "Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. İlgili herkesi yok ettik ve konseyin yarısı artık bizden korkuyor, ama bu hiçbir şeyi değiştirmede. Gerçekten ihtiyacımız olanları bulamadık."

Elindeki telefonu sıkıca kavradığı için telefon çatladı, bu da bir hafta içinde dördüncü kez değiştirilmesi anlamına geliyordu.

"O sadece... yemek pişiriyor," dedi Kellan, gözlerini sıkıca kapatarak. "Yemek pişiriyor, uyuyor ve kabuslar görüyor. Onu eşleri olarak hayal kırıklığına uğratıyoruz."

Daha önce onun bana yaptığı gibi onu sakinleştirmek istedim, ama durumu düzeltmek için ne söyleyebilirdim ki? Biz onun arkadaşlarıydık... onun sürüsüyduk ve bunun olmasına izin verdik.

Ve sorumlular hala dışarıdaydı.

"Bir saat sonra başka bir konsey toplantımız var," dedi Slade düz bir sesle. "Onlara küçük tutsağımızdan bahsedecek misin?"

Hunter başını salladı. "Hayır. En azından şehrin girişlerinde ve çevresinde devriyeleri iki katına çıkarmış olsalar da, işe yaramaz olduklarını zaten kanıtladılar. Ayrıca aile kompleksimize güvenlik görevlileri eklediler. Bu da bize, *o boktan ejderhayı* takip edip kaçmasını engellemeye odaklanmak için biraz nefes alma fırsatı veriyor."

Emme, tezgâhın üzerindeki pişmiş ürünlerin üzerine bir tepsi daha kek eklediğinde, Kellan daha fazla dayanamadı. Düşük bir homurtuyla mutfığa yöneldi ve Emme'yi kollarına aldı. Onun isteklerine saygı göstermeye çalışıyorduk ve bu ona alan tanımak anlamına geliyorsa, bunu yaptık... Ama Kellan için, içinde o kadar alan vardı.

Emme kısa bir süre gerildi, *o kadar kısa bir* süre ki Kellan'ın fark ettiğinden şüpheliydim, ama ben gördüm. Başını geriye eğip onun sabit bakışlarıyla buluştuğunda, sanki o da gerçekten bir kucaklaşmaya ihtiyaç duyuyormuş gibi, tüm vücudu onun kollarında gevşedi.

"Selam, Golden," dedi, gülümsemesi hüzünlü gözlerini aydınlattı. Kapıda duran geri kalanımızı fark edince bir an şaşırdı. "Oh, hepiniz buradasınız. Gelin de bu tatlılardan yiğın. Üçlü çikolatalı kekler ve browniler yaptım, ayrıca Nutella dolgulu kurabiyeler. Nasıl olduklarını bana söyleyin."

Bu, günlerdir söylediğı en uzun cümleydi ve Hunter ilerlerken ben de hemen arkasıındaydım. Haklı alfamız, Emme ve Kellan'ı kollarının arasına almakta tereddüt etmedi, hatta kardeşimizin ayaklarını yerden kaldırdı.

Hunter başını Emme'nin boynuna gömdü ve kaslarını titreten gerginlik sonunda azalana kadar derin nefes aldı. Kellan da kucaklamaya direnmedi, sorgusuz sualsiz kucaklamayı kabul etti.

Omzumun üzerinden bakınca, Slade'in kapıda tereddüt ettiğini gördüm. Ejderha hepimizden uzaklaşıyordu ve hiçbir şey söylememiş olsa da, Emme'yi zorla bağlayan ejderhayı -ki onun yüzünü takıyordu-kendi yüzüne mal ediyordu. Ayrıca, fırsatı varken Fletcher'ı öldürmemişti.

O geri çekilirken, "Bu senin hatan değil," dedim açıkça. "Şimdi çekip giderek ona zarar verme. İçeri gir, o lanet olası ikramları ye ve bizim gibi bağımlı ol. Arkadaşımızı sakinleştirdikten sonra işkence seanslarına geri dönebilirsin."

Onun sürüsünden biri için bile, Slade ile bu şekilde konuşmak riskliydi. böyle konuşmak bir risk oluşturuyordu.

Ama bu günlerde Emme'yi öncelikli tutuyordum, bu yüzden kıcıım tekmelense bile

Şaşırtıcı bir şekilde, Slade mutfağa girdi, oturmak için mutfak taburelerinden birini tekmeledi ve bir muffin aldı. Ben birkaç adım gerideydim ve oturduğumda kendi muffinimi aldığımıda, Hunter onları kucaklamasından kurtarmıştı.

Emme sersemlemiş görünüyordu, yanakları normaldeki pembe renginin hayalet gibi bir görüntüsüyle kızarmıştı. Sersemlemiş bakışları odanın içinde dolaştı, ta ki elimdeki muffini fark edene kadar. Bu, dudaklarında memnun bir gülümseme oluşturdu.

Teksas'taki küçük kavgamızdan beri yaptığı gibi, hala doğrudan bakışlarımdan kaçınarak bana doğru yaklaştı. "Son birkaç gündür biraz kendimde değildim, biliyorum," diye fısıldadı yumuşak bir sesle, uzanıp kurabiyeleri soğutma raflarına koymaya başladı. "*Olanları* sindirmeye çalışıyordum ve sizi dışladığım için üzgünüm, ama artık birlikte olduğumuza göre, size her şeyi anlatmanın zamanı geldiğini düşünüyorum."

Muffin ağzıma gitmeden donakaldım ve nefesini tutarak bekleyen tek kişi ben değildim.

"Uzun zamandır size geçmişte neler olduğunu ve neden sizden kaçtığımı anlatmak istiyordum. Ama garip bir şekilde, kaçırılmadan önce size bunu anlatsaydım, hikaye tam olmazdı. *O sikik Fletcher'dan* daha fazla bilgi aldım."

Kellan ve Hunter, onu rahatlatmak için iki yanından ona yaklaşıp ellerini omurgası boyunca yukarı aşağı gezdirdiler.

"Rogers sürüsünden bu hikayenin bir kısmını duyduk," dedi Hunter, ve Emme ona şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Kellan, Donnie'nin anlattıklarını bana aktarmıştı, ama ben Emme'den duymayı daha çok istiyordum. Hunter da öyleymiş ki, "Ama biz senden duymayı tercih ederiz. Bize anlatmak istediğin her şeyi," diye ekledi.

Boğazı sertçe yutkundu ve sonra başını salladı. "Evet, muhtemelen en iyisi bu. O sürü gerçeği söylemezdi, sadece kendilerine yarayan kısımları söylerdi." Derin bir nefes daha aldı ve devam etti. "Bildiğiniz gibi, annem pek de iyi bir şekil değiştiren değildi. Dört yaşına kadar sık sık taşındığımızı söylemiştim, o zaman Rogers sürüsüne katıldık."

Onun pişirdikleri ne kadar lezzetli olsa da, muffin sonunda ellerimde kırıntılara dönüştü. Onun maruz kaldığı istismar ve ihmalin beni tetikleyeceğini zaten biliyordum, ama bunun benimle bir ilgisi olmamasına kararlıyım. Hayatımda bir kez olsun, travmanın galip gelmesine izin vermeyecektim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 18

EMME

Eve döndüğümüzden bu yana geçen bir hafta içinde ben parçalanmıştım.

Girişe adımımı attığım ve *evin* rahatlatıcı kokusunu ve atmosferini içime çektiğim anda, bedenim ve zihnim acı çekmeye başladı. İlk birkaç gün kabuslarla geçti, uyanınca hiçbirini hatırlamıyordum ama her zaman yanaklarımdan gözyaşları akarken bir kayıp hissi kalıyordu.

Kellan ve Hunter gece boyunca bana en büyük teselliği verdiler, onlar olmasaydı aklımı kaçıırırdım. Yataktan kalkamadığım günlerde Kellan yanıma oturup bana Finley'in ölürken ona okuduğu romanı okudu. Altın çocuğumun sesi ayınıniki kadar derin ve gürültülü değildi, ama yatıştırıcı ve şiirseldi, romantizm, ihanet, şehvet ve entrika dolu bir hikaye örüyordu.

Hatta beni birkaç kez güldürdü, özellikle de herkese kendi "sesini" verdiğiğinde. Her şey ruhumu iyileştiriyordu, ta ki sonunda yataktan kalkma iradesini bulana kadar. Duş alıp saçımı yıkadıktan ve vücudumun yarısını tıraş ettikten sonra, işlevsel bir şekil değiştiren gibi hissettim. Hunter, yemek yemem umuduyla beni aşağıya indirdi ve haklı alfa'mızın taleplerini karşıladıktan sonra, kendimi Florence'a pastacılıkta yardım ederken buldum.

Sonra ben de pişirmeye başladım.

Restoranlarda çalıştığım dönemden kalma tarifleri kullanarak, kısa sürede tezgahlarda kurabiye, kek ve tartlar sıralanmaya başladı. Alfalar bunları sokağımızdaki ailelere, Reeves Technologies'deki çalışanlarına ve tesisi koruyan güvenlik görevlilerine dağıtmaya başladı. Cora ve Warrick bile ziyarete geldiklerinde iki büyük sepetle ayrıldılar, ancak ben

onları kucaklamak ve yakında görüşeceğimize söz vermekten başka bir şey yapmaya gücüm yetmemişti.

Kimseye ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Talon'un davranışlarına öfkeli ve kırgın olmama rağmen, onu tamamen suçlamadığımı nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Ruhumda kalıcı bir umut kırıntısı vardı.

Fletcher Davenport'tan tüm ruhumla nefret ediyordum, ama Talon'a karşı hislerim daha... karmaşıktı. O da bu evin bir yerindeydi ve onu görmek istiyordum, ama zorla kurulan bağla başa çıkmak için hala çok dağınıktım.

En azından, sürümdeki diğerlerine gerçeği açıklamak için sonunda zihinsel gücü bulmuştum, her ne kadar onlar gerçeğin bir kısmını zaten biliyor gibi görünseler de. "İlk başta belli değildi," diye devam ettim, ellerimi meşgul etmek için soğutma raflarına koyacak daha fazla kurabiye olmasını dileyerek. "Onunla nasıl kötü davrandıkları. Ya da belki farkına varmak için çok küçüktüm. Ama büyüdüğçe, bunu saklamanın bir yolu kalmadı."

Hiçbiri kıpırdamadı, sanki herhangi bir kesinti beni geçmişimi açıklamaktan *yine* alıkoyacakmış gibi. Bir asteroidin evimize doğru gelebileceğini ve onlar tüm gerçeği öğrenene kadar burada duracağımı bilmiyorlardı.

"Çürükler her zaman oradaydı, iyileşmekte olan kesikler ve izlerle birlikte. Yıllar geçtikçe ruhu zayıfladı, bu da benim için olumlu oldu, çünkü boş zamanlarında bana işkence etme isteğini kaybetti.

"Bir gün, ben on iki yaşındayken, Blaine'in annemi ısırdığını gördüm. Bu tek başına garip bir şey değildi, ama fark ettim ki, ne zaman bunu yapsa, annem daha solgun ve zayıf görünüyordu. Isırık izleri eskisi kadar çabuk iyileşmiyordu ve annemin acı çektiği belliydi."

Slade'in sert bakışları benimkilerle buluştu, ama ikinci muffinini ısıırken ifadesi nötr kaldı. Hepsinin benim pişirdiklerimi yemesi beni aptalca memnun etti — eşlerimizi beslemenin gururu, kurtumun kendini beğenmesine neden oldu.

"O zamanlar bilmiyordum, ama kısa süre sonra Blaine'in annemin kurt enerjisini çektiğini anladım. Onun şekil değiştiren özünü. Onu alıp kendini daha güçlü ve daha kuvvetli hale getiriyordu.

Ölmeden hemen önce, annem odasına kapanmış, çoğunlukla rastgele mırıldanarak konuşuyordu."

Solumda oturan Kellan, sanki en kötüsünün henüz gelmediğini hissetmiş gibi bana yaklaştı. "Bu saçmalıklarından birinde, omegaların alfalara güç vermelerine izin veren tasarım hatası için tanrıçayı lanetledi. Temel olarak, onların rızası olmadan. Bir alfa, bir kez bağlandığında, izin istemeden bizim özümüzden yararlanabilirdi."

Derin bir nefes daha aldım, anılarım o gün hissettiğim korkunun sivri uçlarıyla lekelenmişti. O zamanlar söylediklerinin doğru olup olmadığından emin değildim, ama her halükarda, bu benim için her şeyi değiştirdi.

"Alfa sürüsüne bağlandığında en kötüsü olduğunu söyledi," diye söylemeyi başardım, sesim bastırılmamış korku ve acıdan boğuklaşmıştı. "Başlangıçta alışılmadık bir bağdır ve genellikle kriz zamanlarında olur. Ayrıca alfaların her zaman daha fazla güç ve kuvvet arzuladığını söyledi. Bunun sizin doğanızda olduğunu." Omuz silktim. "Rogers sürüsü için bu kesinlikle doğrudur ve son yıllarında onu mahvettiler, o kadar çok enerji çektiler ki kurtluğunu kaybetti. Öldüğü gün, canavarı gittiğini ve kendisinin de gittiğini söyleyen bir not bıraktı. Sonra kendini astı. Onu indirmek zorunda kaldım ve o anda, omega olarak atanmamın beni annem gibi kendimi kaybetme durumuna soktuğunu anladım."

Dört alfa da sessiz kaldı ve ben ellerimi incelerken bile, onların bakışlarını üzerimde hissettim. Kurtum başını kaldırdı, ilgiyi zevkle karşıladı, ama ben onların tepkilerini görmekten tedirgindim... özellikle Finley'in.

"Beni böyle kurtardın," dedi Kellan aniden, sesi sessiz bir dehşetle doluydu ve ben bakışlarımı ona çevirdim. "Bağlandığımızdan sonra, özünü kullanarak bana cadı büyüyle savaşacak gücü verdin."

Kulağa imkansız gelse de, onunla özümü paylaştığımı neredeyse unutmuştum. Bildiğim kadarıyla, bundan kalıcı veya uzun süreli bir zarar gelmemişti. "Yaptım ve bir saniye bile düşünmeden yine yapardım," dedim, içtenliğimi ortaya koyarak.

Kellan, alınlarımız birbirine değene kadar öne doğru eğildi, keskin mavi gözleri benimkilere delici ve çaresiz bir şekilde bakıyordu. "Hayır, yapmayacaksın, güzel dostum. Bir daha asla. O olaydan sonra

ama zamanla bunun gerçekten zararlı olup olmayacağını bilmiyoruz. Özellikle de hepimizle bağı kurduktan sonra."

İsteğim dışında, başını eğmiş, avuçlarında muffin kalıntıları sadece kırıntılar olan Finley'e baktım. Aramızdaki uçurumu azaltmak için attığı küçük adımlara rağmen, hala *iyi bir noktada* olmaktan çok uzaktık.

Bu gerçeği öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini hiç bilmiyordum, çünkü başından beri bana bunu söylemem için baskı yapan oydu. Onların benim reddimi anlamaları için açıklamam gerektiğini söylüyordu.

Kellan dudaklarını yanağıma bastırırken, içimden bir iç çekiş geldi. "Hepinizin Rogers sürüsüyle aynı olacağınıza inandığım için çok üzgünüm. Korkmuştum ve bilgisizdim, içgüdülerim kaçıp kendimi her ne pahasına olursa olsun korumamı söylüyordu. Ama yanılmışım."

Hunter düşük ve derin bir şekilde homurdandı ve ona döndüğümde, altın rengi irislerin içinde kendimi bulduğuma şaşırmadım. "Bu senin hatan değil. Tepkin mantıklıydı ve bize söylememek de mantıklıydı. Her gün, sonsuza kadar, bizim farklı olduğumuzu söyleyip seni rahatlatabilirdik, hatta bunu içtenlikle söyleyebilirdik, ama bu güç zamanla alfaları yozlaştırıyorsa, bunun olma ihtimali hala var."

Geri çekilecek gibi görüldüğünde, uzandım ve gömleğini tuttum. "Bekle, hikayenin devamı var. Fletcher bana annemin ölümünün sebebinin kendisi olduğunu itiraf etti... Annem onun deneylerinden biriydi. Yıllardır deneyler yaptığını ve Blaine ile sürüsünün annemin hayatına yerleştirildiğini söyledi. Onlar annemin özü tarafından yozlaşmamışlardı; yozlaşmış olarak çiftleşmeye gelmişlerdi." Öfke beni sararken sesim yükseldi. "Ve sol göğsümü ortaya koyarım ki, kokuları uyuşmuyordu, hatta düzgün bir sürü bile değillerdi. Her şey bir oyundu ve bu annemin hayatına mal oldu."

Kellan sert bir kahkaha attı. "Vücut parçaları üzerine bahis yapma, Shortcake. Her iki göğsünü de çok seviyorum, ama bu düşünceyle doğru yolda olduğunu düşünüyorum."

Daha fazlası vardı ve bunu yüksek sesle söylemekten nefret ediyordum, ama önemliydi. "Fletcher ayrıca, annemin benim bağlanma yaşına gelmemi beklerken sadece bir yer tutucu olduğunu söyledi. O bunu

Sanki başından beri istedikleri kişi bendim gibi konuşuyorlardı, ama ben omega mirasımı talep edecek yaşa gelene kadar hiçbir şey yapamadılar. Annemin ölümü, tam da doğru zamanda gelen bir katalizör oldu. Hemen kaçtım, ama garip olan, hiçbiri beni bulamadı.

Mutfakta sıcaklık yükseldi ve bunun nereden geldiğini anlamak imkansızdı, ama büyük bir kısmı kesinlikle ejderhalardan geliyordu. "Bu hikayenin bir parçasını hep atlıyordum," dedi Slade ve onun sesini duyduğumda o kadar rahatladım ki neredeyse iç çekecektim. "Ve o parça lanet olası Fletcher'dı."

Tüm alfalardan, bu hafta Slade'i neredeyse hiç görmedim. Kellan bana onun çoğunlukla Talon'la birlikte olduğunu söyledi, bu hiç de rahatlatıcı değildi, ama olan biten her şeyi nasıl idare ettiğini merak ediyordum. Bunun onu çok zorlayacağını biliyordum ve yeni bir ejderha, Fletcher'ın ihaneti ve bana olanlarla başa çıkarken onun yanında olmak istedim.

Umarım artık alfalarım da yardım edebilecek kadar zihinsel olarak yeterince güçlüydüm.

"Eksik olan tek parça bu muydu?" diye sordum, onun parlak yeşil bakışlarına bir kez daha kapıldığım için mutlu bir iç çekişimi zar zor bastırarak.

Cevabını düşündü ve sonra başını salladı. "Hayır, daha fazlası var. Onlardan biri, hiç tanımlayamadığım gizemli şekil değiştiren olabilir. Senin doğumunda orada olan. O gece Rogers sürüsüyle karşılaştığı görüntüleri sana göstermiştim. Onda cevaplar var. Bunu hissedebiliyorum."

Değişkeni hatırladım. Oldukça sıradan görünümlü bir erkekti ve onu hayatımda hiç görmemiştim. "Onun hakkında başka bir şey öğrenemedin mi?"

Slade'in sesi karanlık ve kırılğan bir tona büründü. "Son zamanlarda iz sürmede büyük başarısızlıklar yaşıyorum. Bunun, işin içindeki büyü gücünün yüksekliğinden kaynaklandığını biliyorum ve artık bunun bir Termaine cadısı olduğunu bildiğim için şaşırmıyorum. Onların soyu, türlerinin ilklerinden gelen kadim bir soydur ve birçok kez karanlık büyülerden hoşlandıklarını kanıtlamışlardır."

Finley, sonunda muffin'i bırakıp ellerini yanlarına silerek sessizliği bozdu ve "Jewels'ı tekrar aramıza katmamız gerekecek, değil mi?" dedi.

Bir yanım, Kellan'ı kurtarmak için yaptıklarından dolayı Jewels'a sonsuza kadar minnettar olacaktı, ama diğer yanım onu bir daha asla görmemek için can atıyordu. Ne yazık ki, kimse itiraz etmediğinde, bu durumda onun bizim tek şansımız olduğunu anladım. Onun yardımı olmadan büyüyle savaşmak imkansızdı.

"Büyü Fletcher'ı koruyor," dedi Hunter, sözleri hançer kadar keskindi. "Ama sonsuza kadar saklanamaz. Planını ilerletmek için çaresiz kalacak, ayrıca biz de onun silahını elimizde tutuyoruz. O da silahını geri almak isteyecektir."

Slade aniden ayağa kalktı, yüzündeki sert ifade bir kez daha belirginleşti. "Onu parçalara ayırıp geri göndermeden önce o piçi kırmam lazım."

Talon'u alt etme düşüncesi kalbimi sızlattı, daha da kötüsü, bunu Slade'in yapacağı düşüncesi. Sözler ağızımdan bir anda döküldü. "Önce onunla konuşabilir miyim?"

Finley'in bana attığı dehşet dolu bakışı kaçırmadım ve hemen açıklamaya başladım. "Ona sormak istediğim sorular var ve ikimizden birinin ya da ikimizin de ölmeden bu bağı çözmenin bir yolu olup olmadığını bilmem gerekiyor. Fletcher bizden daha fazla bilgiye sahip ve umarım bu, Talon'un da daha fazla bilgiye sahip olduğu anlamına gelir."

Hunter başını salladı. "Eğer o Fletcher'ın silahıysa, seninle aynı odada olmasına güvenemeyiz."

Bu mantıklıydı, ama aynı zamanda tüm gerçek de değildi. "O, onların kötü planlarına eşit bir ortak olarak dahil değil. Fletcher ona... bir evcil hayvan gibi davranıyor. Hayır, evcil hayvandan da beter, ona gerektiğinde kullandığı bir silah gibi davranıyor. Ona ejderha, o şey ya da şey diyordu. Ona Talon adını veren bendim." Sonunda bir isim aldığında yüzündeki ifadeyi hatırlayınca göğsüm sıkıştı. Bir kimlik ve biraz onur geri kazanmıştı. "O hiç bir zaman bir şekil değiştiren gibi muamele görmedi ve bana yaptıklarına çok kızgın olsam da, Talon'u suçlamak, bıçağı bıçaklayan kişiye değil, bıçağı bıçaklamakla suçlamak gibi olur. Talon bıçağı saplayan kişi olabilir, ama Fletcher

kullanıcı. Yani demek istediğim... bu durum siyah ve beyaz kadar net değil ve onunla konuşmam gerekiyor."

Mutfakta tam bir sessizlik oldu ve sonra, beni şaşırtacak şekilde, Slade ilk olarak sessizliği bozdu. Bana onu takip etmem için eliyle işaret etti. "Onun kaçmamasını ve sana zarar vermemesini sağlayabilirim." Hunter da bizi takip etmek istediğinde, Slade başını salladı. "Geri kalanlarınız burada beklemelisiniz. Ejderha herkes varken konuşmayacaktır."

Hepsi kararsız görünüyordu, ama hiçbiri Slade ile tartışmadı.

Onun şu anki ruh haliyle, onun talimatlarını yerine getirmek çok daha güvenliydi.

Mutfaktan çıkarken, mikser ve malzemelere son bir kez baktım ve nihayet kederimin bir sonraki aşamasına geçebileceğimi hissederek rahatladım. Başıma gelenlerle yüzleşmek yerine pişirmeye tutunuyordum, ama gerçeklik insanı açığa çıkmaya zorlamadan önce ancak bir süre saklanabilirdi. Ve şimdi içimdeki şeytanlarla yüzleşme zamanı gelmişti

—bu evin bir yerinde kilitli olanla başlayarak.

"Zamanlayıcı çaldığında fırından tartları çıkarabilir misiniz?" diye seslendim, kimin cevap vereceği umurumda değildi.

Finley, "Sorun değil," diye bağırdı, aynı anda Kellan da, "Benim! Tartlar benim ve onlara dokunanı keserim," diye bağırdı.

Omzumun üzerinden son bir kez bakınca, göğsü inip kalkan, kolları iki yana açılmış, parmaklarıyla Hunter ve Finley'i işaret eden Kellan'ı görünce gülümsedim. "Aklından bile geçirme."

Her iki alfa da bu aptalın tatlılar için onlarla kavga etmeye kalkışacağına inanamıyormuş gibi bir ifade takındılar ve ben günlerdir ilk kez kendimi gerçekten mutlu hissettim. Arkadaşlarımla birlikte olmak, henüz hiçbir şey kaybetmediğimi hatırlattı bana. Hepimiz hayattaydık ve birlikteydik, sorunlarımızı çözecektik. Öyle ya da böyle.

BÖLÜM 19

EMME

Hunter giriş kapısında bana yetişti ve sol elini belime dolayarak beni durdurdu. Sağ eli boğazımı kavrayarak beni sahiplendi ve başımı geriye doğru eğerek gözlerime baktı.

Alfa'dan açlık ve sıcaklık yayılıyordu ve kaçırıldığımdan beri ilk kez, bir heyecan dalgası içimi ısıttı. Nefesim hızlandı, dilim kuru dudaklarımı yaladı ve Hunter her hareketimi avcı gibi odaklanarak takip etti.

"Bana ihtiyacın olursa, küçük omega," diye mırıldandı, yaklaşırken kokusu daha da güçlendi, "sadece seslen. Bir saniyede orada olacağım."

Parmakları kasıldı ve dudaklarımdan çıkan düşük iniltiyi kimse kaçırmamıştı. Hunter'ın yüzünde memnun bir ifade belirdi. "Seni gözümün önünden ayırmak istemiyorum. Kurtum seni tekrar sahiplenmek istiyor."

Onun arzusu bana da yansıdığında bağımız güçlendi ve ısırganının verdiği karıncalanma bacaklarımı güçsüzleştirdi. "Ben de bunu isterim," dedim, sahiplenildiğime dair son anılarımı silmek için çaresizce. "Şu anda berbat durumda olduğumu biliyorum, ama bunu aşmaya başladığımı hissediyorum. Karanlıkta zayıf bir ışık var."

"Sen gayet iyi gidiyorsun," dedi bana, sözlerinde gerçekliğin sertliği vardı.

İnleyerek, eğildi ve dudaklarını benimkilere bastırdı, ben de tereddüt etmeden ona açıldım, onu tatmak istiyordum. İlk başta yumuşak bir dokunuştı, ama Hunter'ın hakimiyeti kısa sürede onu

kontrolü ele geçirmeye itti. Dili ağzıma kaydı ve benden bir inilti kopardı.

İkimiz de sürümüzün bizi izlemesinden rahatsız olmadık. Hatta, onların orada olması beni daha da rahatlatmıştı. O, dudaklarıma birkaç öpücük kondurup, elini boğazıma dolayarak uzaklaştığında, kendimi sakin ve huzurlu hissediyordum. Günlerdir ilk kez bu kadar sakin hissediyordum.

"Buna ihtiyacım vardı," diye mırıldandım, başımı sallayarak beni esir alan uyuşturucu gibi tahrik edici duyguyu silkeledim. "Ama Talon'u sorgulamadan önce birkaç dakika beklememiz iyi olabilir."

"Harika iş çıkardın Hunt," dedi Kellan mutfak kapısından alaycı bir şekilde, sırtışı benim lanet dünyamı aydınlattı. "Kızımızı yine şekerçi dükkanı gibi kokutmuşsun ve bizim en sevdiğimiz tatlıyı tatmaya vaktimiz kalmamış."

Sessizce yanında oturan Finley, gürültülü bir alaycı ses çıkardı ve ben onun yorumuna hazırlandım. "Kendi adına konuş, Golden. Şu anda dünyadaki tüm zaman benim."

Dünyam durdu ve yemin ederim, mutfağın pencerelerinin dışında hafifçe yağın kar bile yavaşladı. *Az önce o...*

Kellan ani bir hareketle kardeşine bakmak için döndü. "Az önce... dedin mi? Artık içinden geçenleri yüksek sesle mi söylüyorsun? Bu harika! Sana iki hediye hakkında söylediklerimi unutma, tamam mı? *Onları birleştirme!*"

Kellan'a gözlerimi kısarak baktım, neyden bahsettiğini merak ederek.

Hediyeler mi? Noel hediyeleri mi?

Evin etrafında süslemeler olduğunu fark etmişim ve oturma odasının bir köşesini dolduran, süslenmiş, çam kokulu dev ağacın yanında keyifli anlar geçiriyordum. Ama kimse hediyelerden bahsetmemişti.

Daha da önemlisi, Finley Thornton ve onun yeni kişiliği ne olmuştu? "Seni yere serdiğimde sadece hayalarına vurdum, değil mi?" diye sordum, kollarımı kavuşturarak. "Kafana da vurmadın, değil mi?"

Hunter eğlenerek gürlledi ve Slade bile gülümsedi. Finley, kararlılık ve biraz da arzu karışımı bir bakışla gözlerime baktı.

"Bak, bunu daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim... Sen bizden alındığında, Emme, tüm bakış açım değişti. Bu bağı reddetmeyi bıraktım ve onu kucaklamaya başladım, çünkü *hayatımda sana ihtiyacım var*. Dahası, hayatımda olmanı istiyorum." Gözleri beni delip geçti ve ben onların kadifemsi derinliklerine çekildim. "Bu bağı ve onun getirdiği her şeyi istiyorum."

İçimde bir karıncalanma ve titreme hissettim, göğsüm çöküyormuş gibi ağrıyordu. Bu açıklamayı duymak beni çok mutlu etse de, olan biten her şeyi silip süpürmedi. Aramızdaki uçurum hala duruyordu ve onu doldurmak için *güzel sözlerden* fazlası gerekiyordu.

"Bu duyguyu anlıyorum," dedim, kurt içimdeki ses bana bağırır da sesimin titrememesini sağlayarak. "Aramızda olan her şeyi öylece unutamam. Bu ilişkiye olan duygularım ve güvenim zarar gördü. Sana olan duygularım ve güvenim zarar gördü. Tamamen dürüst olmak gerekirse, bundan sonra ilişkimizi düzeltebileceğimizden emin değilim, Finley."

Gerçeği söylemem gerektiğini ve onun hassas duyguları bunu kaldıramazsa, benim haklı olduğumu kanıtlayacağını bilsem de, içimden yine de ürperdim ve onun keskin cevabına kendimi hazırladım.

Ama Finley birkaç dakika içinde beni ikinci kez şaşırttı. "Kesinlikle haklısın, ben büyük bir hata yaptım. Reddedilmen beni incitti, ama olgun davranıp kardeşlerim gibi sana bizi tanıma şansı vermek yerine, sen beni terk etmeden önce seni uzaklaştırmaya çalıştım. Bu duygusal olarak olgunlaşmamış bir tepkiydi ve davranışımдан pişmanım. Davranışımдан dolayı çok üzgünüm. Bana daha önce, asıl kızgın olduğum şeyin geçmişteki travmam olduğunu söylemiştin ve haklıydın, *Ice*. Haklıydın."

Hafif bir esinti bile beni devirebilirdi. Ona bakarak, daha önce *kötü* bir lakap olan bu ismi nasıl bu kadar yumuşak ve sevgi dolu hale getirebildiğini anlamaya çalıştım.

"Peki bunu nasıl düzelteceksin?" Hunter, ben zihinsel olarak bocalarken araya girdi.

Finley yine tereddüt etmedi. "Emme'nin hak ettiği dönüşümcü olacağım." Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı ve onun kederli bakışlarının ağırlığı beni o kadar rahatsız etti ki

neredeyse yıkıldım. "Değerimi kanıtlayacağım ve buna layık olduğumu anladığımda gerçek ailemizi kucaklayacağım."

Ben Finley'in bu ele *geçirilmiş* bedenine bakarken, Kellan gururlu bir baba gibi ellerini çırpı ve sürüsünün üyesine sarılmak için ileri atıldı. "Kendini toparlayacağını biliyordum," diye bağırdı ve Finley onu itmeye çalışırken daha sıkı sarıldı.

Ayı sonunda pes etti ve kucaklamayı kabul etti, Kellan'ın sırtını gerekenden biraz daha sertçe okşadı. "Henüz erken," diye mırıldandı, ama hepimiz onu duyduk.

Benim için, yargımı saklı tutuyordum, ama artık bunun bizim için gerçek bir dönüm noktası olmasını ümit eden daha güçlü bir yanımdı. Geleceğin ne getireceğini bekleyip görmekten başka bir şey yapamazdım.

Finley ve Talon için. Beşli, altılı ya da sonunda *ne* oluşturursak oluşturalım.

Finley'in açıklamaları sırasında sessiz kalan Slade, sonunda konuştu: "Mahkûmla ilgilenmemiz gerek." Düz, hayal kırıklığına uğramış ses tonunda yeni bir endişe belirmişti: Slade bizden uzaklaşıyordu. Bağımızdan.

Hunter da aynı şeyi düşünmüş olmalı ki, yanağıma son bir öpücük kondurup beni kardeşinin yönüne itti. "Siz ikiniz gidip *o pislikten* yararlı bir bilgi alabilir misiniz bir bakın, biz de bu pisliklerden biri Fletcher'ı, Termaine cadılarını, Sorenson sürüsünü ve bu işe karışan herkesi bulana kadar tanıdığımız herkesi tehdit etmeye devam edelim."

Bir hafta boyunca pişirme işleriyle meşgul olduğum için gelişmeleri kaçırmıştım. "Döndüğümüzden beri hiçbirinden haber yok mu? Hiçbir iz yok mu?"

"Hiçbir şey yok," dedi Hunter, gözleri fırtına bulutlarıyla doluydu. "Hepsinin sihirle korunduğunu ve bu yüzden onları takip edemediğimizi varsayabiliriz."

Yutkunarak, içimde kabaran öfkeyi bastırmaya çalıştım. Chelsea irademi çalıp beni Fletcher'a teslim ettiğinden beri, onun neden böyle yaptığını anlamaya çalışıyordum.

"Dünyada çok azımız kaldı," diye somurarak söyledim. "Omega'lar zaten nadirdi ve Fletcher bizi yok olmanın eşiğine getirdi. Bir başka omega'nın bize ihanet etmesi..."

sürüsünü korumaya çalışıyor olsa bile, bunun mazereti olamaz. Peki şimdi neredeler? Bahse girerim Fletcher ona başından beri yalan söylüyordu ve onu yine de ele geçirdi."

Bu, onun en azından hak ettiği şeydi ve ben sadece, sürüsünün onun aldatmacasına kapılmış olması nedeniyle hafif bir acı hissettim. Hunter, her iki durumda da umursamıyormuş gibi omuz silkti. "Eğer Fletcher'ın yanındaysalar, onun onları sonsuza kadar saklamasını ummak zorundalar. Sorenson sürüsünü ele geçirdiğimde, hepsi ölecek. Olanları haklı gösterecek hiçbir lanet olası açıklama yok."

Slade onaylayarak homurdandı ve Kellan'ın "Evet, lanet olsun" dediğini duydum, Finley de başını salladı; tüm alfaları bu konuda aynı fikirdeydi.

"Soren ve sürüsü merhameti hak etmiyor mu sence?" diye sorduğumu fark ettim, ama neden böyle bir soru sorduğumu anlayamadım, çünkü ben de onlara kızgındım. "Yani, beni korumak için kaçırdın, değil mi?"

Hunter hırladı, sert, tehditkar sesi odada yankılandı. "Seni korumak için ne gerekiyorsa yapardım. Koşmak, savaşmak, bu gezegendeki hayatı sona erdirmek. Ve eğer yaptıkların yüzünden ölmen gerekseydi, senin önünde savaşır ve senden önce öldürdüm. Ama bununla uğraşmam gerekmeyeceğini zaten biliyorum, çünkü sen asla Chelsea ile aynı seçimleri yapmazsın. Sen dürüst birisin ve onun yanında savaşırdın."

Slade ve ejderhası sohbete katıldığında giriş holü sıcaklık ile doldu. "Katılıyorum," dedi kısaca. "Şimdi, tutma odasına ve Talon'a gidelim. O pisliğin iyileşmesine izin vererek zaman kaybediyoruz."

İyileşmek. Kulağa pek iyi gelmiyordu.

Slade, tüm donanımıyla büyük bir dikkat dağıtıcıydı, ama kollarında ve yüzündeki kan lekelerini gözden kaçırmamıştım. Hafta boyunca Talon'u sorguya mı çekmişti?

Slade beni garaja götürürken alfa'ların hiçbiri bizi durdurmadı ve bu tutma odalarına arabayla gitmemiz gerekip gerekmediğini merak ettim. Bağımızın ne kadar rahat olduğunu düşününce Talon'un evde olduğundan emindim. Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü Slade'e kayıtsız şartsız güveniyordum ve o öncülük ederse ben de onu takip ederdim.

"Tüm bu yeni gelişmeleri nasıl karşılıyorsun?" diye sordum arabaların arasından geçerken.

O homurdanana kadar hiçbir yanıt gelmedi. "Peki hangi gerçeği kastediyorsun, Emmeline?" Adımın tamamı onun sert dudaklarından döküldüğünde, zorlukla yutkundum. Sandığımdan daha da kızgındı. "Senin şakan sırasında kameraları kapatıp, spoiler olmadan deneyimleyebilmek için yaptığım şeyin, senin kaçırılmana ve zorla bağlanmana neden olduğu gerçeği mi? Yoksa seni zorla bağlayan şekil değiştirenin benim yüzümü taşıdığı gerçeği mi? Yıllar önce doğum yerime dönmem için hissettiğim çağrının kaynağı olan şekil değiştiren, tüm bu zaman boyunca bize karşı komplo kuruyordu." Nefesi ağırlaşmıştı ve ben havadaki sıcaklıktan terliyordum. "Ya da belki de, yıllar önce Hunter'ın Fletcher'ı parçalamasını engellemeseydim, sen içten içe çökmeyecektin." Bir başka duraklama oldu ve ben, bunların hiçbirinin onun suçu olmadığını ona nasıl ikna edeceğimi bulmak için çaresizce aradım. "Seni koruyacağıma söz verdim," diye devam etti, "ama sonra benim gözetimim altında kaçırıldın ve hiç olmadığı kadar kötü yaralandın. Tüm *bu gerçeklerle* nasıl başa çıktığın hakkında söyleyebileceğim pek bir şey yok."

Bu, ondan duyduğum en uzun konuşmalardan biriydi ve her bir ifşaat kalbimi parçaladı.

Slade, sanki benden uzaklaşarak benim tepki vermemi engelleyebileceğini düşünerek hızını artırdı, ama ne yazık ki yanılıyordu. Ben de ona yetişmek için koşmaya başladım. "Bunu konuşmamız gerek," diye geniş omuzlarına doğru seslendim. "Olanların hiçbiri senin suçun değil, Talon'un da tamamen suçu olduğunu sanmıyorum."

Onun homurdanan cevabı, bu konuda ne düşündüğünü anlamamı sağlamadı, ama mutlu görünmüyordu. Garajın arka tarafında hafifçe yükseltilmiş bir panelin önünde durduğunda, daha fazla konuşmaya zorlayacak vaktim yoktu. Daha önce hiç fark etmemiştim, duvara neredeyse kusursuz bir şekilde uyum sağlamıştı, ama açıkça bir kapıydı. Kapı kolu yoktu, sadece bir tuş takımı vardı ve Slade'in erişim için girdiği şifreyi gizlice izledim. Sanki basınçla kapatılmış gibi bir hisшти sesi duyuldu, sonra panel duvara kaydı.

Slade tek kelime etmeden içeri girdi, ben de onu takip ettim ve garajla ilgisi olmayan yeni kokuları içime çektim. Akçaağaç ve metal kokuları aldım. Koridor beyaz ve parlaktı, steril bir ortam izlenimi veriyordu ve altından geçerken ışıklar yanıp söndü, sonunda bir duvar boyunca parmaklıklı bir alanın bulunduğu büyük bir odaya girdik.

"Burası bir ejderhayı tutmak için tasarlandı," dedi Slade, yanına gelmem için işaret ederek.

Büyük odanın parmaklıklı bölümünde Talon'u ararken dikkatli bir şekilde hareket ettim. Hücrenin arkasından bir gölge hareket etti ve Talon ışığa çıktığında, Slade'in yanında beni fark edene kadar yüzünde sert bir ifade vardı. Onun karanlık gözleriyle buluştuğum anda, parmaklıklara çarptı, ellerini parmaklıklara sıkıca tutarak bir avcı gibi bana odaklandı.

Onu en son görmeyeli bir hafta olmuştu ve omzumdaki ısırik zonklarken kurtum uludu. Talon'un akçaağaç kokusu, boğulacak kadar yoğunlaştı ve Slade yanımda kıpırdadığında, bunun Talon'un kokusuna uyum sağlamak için çikolata ve bal tonlarımın yükselmesine tepki olduğunu anladım.

"Koku eşleşmesi," diye fısıldadım, kendimi tutamadan.

Onu ilk kez güçlü bir şekilde kokladığımda böyle olabileceğimizi düşünmüştüm, ama bu an bunu kesinleştirdi. Artık kurtum geri dönmüş ve tam gücüne kavuşmuştu, Talon ile olan bağı da güçlenmişti ve artık bunu inkar etmek mümkün değildi. Ayrıca kokularımız da uyuşuyordu.

Peki bu nasıl mümkün olabilirdi ve bu beşli için ne anlama geliyordu?

BÖLÜM 20

EMME

"Eş," Talon derin bir sesle mırıldandı.

Slade'in yanıtı daha güçlü ve daha tehditkardı. "Ona öyle deme lan. Kutsal olması gereken bir anı çaldın ve bunu yaparak omega'mı mükemmel bir beşli olmaktan mahrum bıraktın. Yaptıklarının bedelini ödeyeceksin, ama ona eş demeye devam edersen bedeli çok daha ağır olacak."

Talon Slade'e bakmadı bile, beni görsel olarak tüketene kadar, onun dünyasında başka hiç kimsenin var olmadığını hissettiren o şeyi yaptı. Ejderhayı hızlıca taradığımda, siyah pantolonunda, dar siyah gömleğinde ve çıplak ayaklarında hiçbir yara veya yırtık görmedim. Slade'in kıyafetlerini giyiyordu, bunu kesin olarak biliyordum ve bunun neden midemi bulandırdığını incelemek istemedim.

İki ejderha şekil değiştirenle kapalı bir alanda olmak, bir omega için kesinlikle çok fazla hakimiyet ve güzellikti.

İkizlerin kışkırtmak için tasarlandıkları görüntülerle zihnimin bulanıklaşmasını zar zor engelleyebiliyordum...

Hayır. Kahretsin. HAYIR!

İkizlerden biri dokunulmaktan hoşlanmıyordu, diğeri ise daha da büyük bir psikopata bağlılık yemini etmiş bir psikopattı. Onlar zevklerini alırken ve bana zevk verirken, onların arasında kafese kapatılmış olduğum zihinsel imge, tüm yasak düşüncelerimin saklandığı kutuya sıkıca giriyordu. Bir daha asla bakılmayacaktı.

Talon parmaklıklara daha sert bastırdı, bir kolunu dışarı sarkıtmış, avucunu yukarı doğru çevirerek bana öne çıkmamı işaret etti. "Dostum," diye homurdandı bu sefer, ve ben ona doğru adım atmaktan kendimi alamadım, ancak belimi saran sert bir kol beni durdurdu.

Slade beni sıkıca tuttu ve tüm vücuduyla kaldırarak pozisyonumuzu değiştirdi, böylece Talon ile benim aramda durdu. "Emmeline Anders," diye bağırdı ve dikkatimi yüzüne çekti. Arka planda ejderhanın tehditkar uğultusu duyuluyordu. "Talon sana ne yapıyor? Ne olduğunu anlat bana. Tüm bilgileri ve değişkenleri bilmeden durumu düzeltemem."

"O benim eşim," diye onayladım, Talon'un ısırtıcı karıncalandıkça aramızdaki bağ güçlendi. "Bağımız henüz tam olarak tamamlanmadı, ama tanrıçaların kaderinde olduğumuzu bilecek kadar güçlü."

Artık kurtum geri dönmüş ve işlevsel hale gelmişti, bağımızın eksikliği onu bana daha da yaklaşıtıyordu.

"Sadece zorla kurulan bağ yüzünden böyle hissediyorsun," dedi ve ben bile bu sözlerine rağmen onun tereddütünü fark ettim.

Tanrıça, onları incitmekten nefret ediyordum. "Bu bir koku uyumu, Slade," diye tekrarladım, kelimeleri zorla çıkardım. "Bana onun tatlı akşaağaç kokusunu aldığını söyle ve..."

Slade'in iç çekmesiyle sözüm kesildi. "Dumanlı," diye homurdandı, her zamanki gibi dürüstçe. "Tıpkı benimki gibi."

Boğazım düğümlendi ve bu, hepimizi saran gerginliğin ne kadar çılgınca olduğunu, *Slade'in hala bana dokunduğunu* fark etmemin bu ana kadar sürmesini gösteriyordu.

Dokunmaktan daha fazlası, beni yanına yapıştırmıştı ve tutuşunda hiç tereddüt etmiyordu — onun dokunmayı daha iyi idare ettiğini fark etmeye başlamıştım, özellikle de dokunmayı başlatan kendisi olduğunda.

"Dumanlı," diye onayladım, sesim titriyordu, onun kollarında kıvrınmamaya çalışıyordum. "Senin kokunun izleri var ve o da aynı hafif aksanla konuşuyor, bu da *ejderhalarla ilgili* olmalı, değil mi?"

Slade işkence görüyor gibi görünüyordu ve "Evet, bu aksanla büyütülmedim. Sözlerimde her zaman hafif bir melodi vardı. *Ejderha ile ilgili* olması en mantıklı açıklama." dedi.

Kurtum uludu ve onunla sürtünme ihtiyacını zar zor durdurdum, kokusuyla şekil değiştireni işaretliyordu.

Slade'in ifadesi karardı ve ejderhası onun ihtiyacını hissetmiş olsa da şaşımazdım. "Zaten dört alfan varken nasıl senin eşin olabilir? Beşincisi nasıl sığar?"

Boyutlarına bakılırsa, bunların herhangi birinin *sığması* bir mucizeydi, ama onun tam olarak kastettiği bu olmadığı için, kafamın karışık olmasına rağmen odaklanmaya çalıştım. "Bazı teorilerim var," dedim, bunların doğru olup olmadığından emin olmadan. "Ama belki de Talon'a sormamız en iyisi. Sonuçta ben bu yüzden buradayım."

Slade beni uzun bir süre bırakmadı, bu da Talon'u tekrar öfkелendirdi ve hırladı.

"Peki," dedi Slade sonunda, "ama ona dokunacak mesafeye yaklaşma. Sana dokunursa, iki kolunu da kırarım."

Onun ses tonundaki ölümcül hava, göğsümde doğal bir korku tepkisi uyandırdı, ama geri çekilmeye çalışmadım. Nabzımın hızlandığını açıkça hisseden Slade, yüzümü yakından inceledi. "Benim canavarımdan korkma içgüdü'n var," diye mırıldandı, "ama ona da güveniyorsun. Sana zarar vermeyeceğimize güveniyorsun, değil mi Snow?"

"İkinize de tamamen güveniyorum," tereddüt etmeden cevap verdim.

Yüzündeki ifade, bu cevabı beğenmemiş gibi bir kez daha gerildi ve sonra, beni şaşırtacak şekilde eğilip, "Kıpırdama," diye fısıldadı.

Bu emre karşı gelemездim ve o bana yaklaşıp, yüksekte inerek dudaklarını ağzımın köşesine bastırduğında nefes bile alamıyordum. Vücudumda bir ateş patladı — kelimenin tam anlamıyla değil, ama bir ejderha söz konusu olduğunda asla emin olamazsınız — ve midem bulanıp içim çaresizce kasılırken, canlı canlı yanıyormuşum gibi hissettim.

Slade'in dokunuşu o kadar çabuk bitti ki, hayal mi gördüm diye merak ettim, ama dilimi o noktayı tatmak için uzattığımda, kalıcı bir marshmallow tatlılığı kaldı ve bu beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. Gözleri karardı. "Dikkatli ol, omega. Bu durumdayken *beni* ya da ejderhamı zorlama."

"Biraz zorlamamak zor," diye boğuk bir sesle söyledim, odayı heyecanımın kokusu doldurdu ve Slade'in arkasındaki parmaklıklara bir el çarptığında, burada tam olarak yalnız olmadığımızı hatırladım.

Slade gözlerini kapattı ve görünüşe göre ikizini öldürmemek için güç toplamaya çalışıyordu. Gözlerini açtığı anda, görünüşte kendini kontrol altına almıştı ve ellerindeki hafif titremeyi görebilecek kadar yakınında durmasaydım, hiç etkilenmemiş olduğunu düşünürdüm.

Talon, özgürlüğünü talep ederek yardımcı olmadı. "Beni çıkarın. Hemen!"

Onun görüş alanına girerek, ona sert bir bakış attım. "Senin sürümüz ve Golden Claw'ın şekil değiştirenleri için bir tehdit olmadığını teyit edene kadar, burada kalacaksın." Yanımda duran Slade'e baktım. "Bu odanın her türlü izleme büyüünden korunduğunu varsayıyorum, değil mi?"

O tek bir kez, sertçe başını salladı. "Evet, bu aslında benim için tasarlandı. Tamamen kontrolümü kaybettiğim gün için bir önlem. Kardeşlerim, beni öldürmenin ya da benimle canavarım arasındaki bağı onarmanın bir yolunu bulana kadar, insan formumu tutacak bir yere ihtiyaçları vardı. Onu tutmak için en güvenli yer burası."

Slade duvara yaslandı ve rahatlamış gibi görünse de, geniş omuzlarındaki gerginliği fark ettim. "Blaine, denemek için bir ejderhaya sahipken beni hapse atarak nasıl bir hata yaptığını bilmiyorum, ama ben aynı hatayı yapmayacağım."

"Blaine fazla kendinden emin," dedi Talon homurdanarak. Biz soru sormadan bilgi verdiği için bunu olumlu bir işaret olarak algıladım. "Kendini dokunulmaz sanıyor. Alfa ona fazla serbestlik tanıyor, sonunda kendi kendini mahvedecek."

Gözlerimi kırptım ve ona küçük bir gülümseme attım. "Aferin, Talon. Bu oldukça zekice bir gözlemdi, *Alfa'nın* mükemmel olmadığını vurguladın."

Bununla ilgili düşüncelerini ifade etmek için, bir şekil değiştiren için bilinen en düz bakışla bana baktı.

"Her neyse," diye devam ettim, rahat ve dostane bir sohbet yapıyormuş gibi davranmaya devam ederek, "gerçek soruları soralım, olur mu?"

Talon'un kolu parmaklıklar arasında uzanmış halde kaldı. "Elimi tut, sorduğun her soruya cevap vereceğim."

Slade artık sahte bir rahatlık görüntüsü sergilemiyordu, tek bir uzun adımla yanıma ulaştığında omurgası dikleşti. "Hayatta olmaz. Seni bir saniyede öldürebilir, Snow. Elleri sana dokunduğu anda ben bile onu durduramam."

Talon, yüzümden yoğun bakışlarını çekip Slade'e dik dik baktı; artık o kadar yakın duruyorlardı ki, benzerliklerini görmek için yutkunmak zorunda kaldım. Siyah giysiler içinde, tanrısal mükemmelliğin ikiz heykelleriydiler.

"Omega benim," dedi Talon, her kelimeyi o kadar net telaffuz etti ki, her harfi tek tek vurguladı. "Benim. Korumak için. Sahip çıkmak için. Gerektiğinde kullanmak için. *Benim!* Ve bir ejderha, kendisine ait olanı incitmez."

Slade öne atıldı ve yumruğunu Talon'un yüzüne o kadar sert vurdu ki, ejderha geriye savrulurken kolu parmaklıklar arasında kırıldı. Nefesim kesildi ve aklım başıma gelmeden önce, parmaklıklara yaslanıp yaralı şekil değiştirene ulaşmaya çalışıyordum.

"Slade!" diye bağırdım, omzumun üzerinden ona öfkeli bir bakış attım. "Bu hiç gerek yoktu. Sana onun Fletcher tarafından programlandığını ve bana karşı herhangi bir şiddet göstermediğini söylemiştim. Bu kadar acımasızca tepki vermek için hiçbir neden yoktu."

Talon, kırık kolu yan tarafında garip bir şekilde sarkarken, kendini yukarı çekerek ses çıkarmadı. "Yakında iyileşeceğim, endişelenme Emme." Sesi, sanki acıyı hissetmiyormuş gibi, düzgün ve sakindi.

Bu sırada Slade, hücreyi aşırı sıcaklıkla doldurdu ve ben omzumun üzerinden ona baktığımda, tüylerim diken diken oldu. İronik bir şekilde.

Kontrolünü kaybetmişti.

Gözleri yeşil noktalar gibiydi.

Talon kolunu belime doladı ve beni parmaklıklara doğru çekti. "Ondan uzaklaşmalısın," diye hırladı. "Hayvanını kontrol edemiyor ve burada dönüşürse seni ezip geçer."

Slade'in bakışları belimi saran kola çevrildi ve havanın ısınmasıyla yüzündeki öfke arttı. "Bırak beni," diye fısıldadım. "Bırak ona gideyim. Bu bizim tek şansımız."

Talon tereddüt etti, beni daha sıkı tuttu ve sonunda mantıklı davranıp beni bıraktığında panikledim. Slade'e ulaşmak için iki adım attım

ellerim yükseldi ve aramızda havada asılı kaldı.

Dokunuşumun onu çılgına çevirip çevirmeyeceğini bilmiyordum, ama omega enerjimin onun içindeki canavarı yatıştıracağına dair bir umut vardı. Ejderha şekil değiştirenin uzuvları titriyordu ve dumanlı hava beni çevreliyordu, ta ki onun marshmallow kokusu kül tarafından boğulana kadar.

"Slade, sana dokunacağım," diye uyardım onu. "Hayır demek, başını sallamak ya da hırlamak için iki saniyen var. Alfa homurtusu bile beni durdurur."

Cevap gelmeyince, yavaşça hareket ettim ve ellerimi göğsüne doğru indirdim.

Avuç içlerim gömleğine değdiğinde, çıplak tenine dokunmamaya dikkat ederek sert bir nefes verdi. Reddedilmediğimi ve öfkesinin artmadığını görünce, bir adım daha yaklaştım ve başımı avuçlarımla arasına eğdim. Kalbinin üzerinde durmuyordum, ama sessizce dururken hızlı atışlarını duyabiliyordum. Bu çarpıntıların sakinleşmesi birkaç dakika sürdü ve sonunda Slade'in elleri yukarı doğru uzanıp sırtımı sardı.

Tanrıça'ya şükürler olsun.

"Sana asla zarar vermem," diye kulağıma fısıldadı. "Asla kontrolümü kaybedip sana zarar vermem. Ama onu öldürürdüm, bu da sana zarar verebilirdi. Bağınız tam olarak tamamlanmadığı için onun ölümünden kurtulacağına inanıyorum, ama yine de bu, düşünmemem gereken bir risk."

Cevap vermek istedim ama onun kollarında sıkıca sarılmış hissi beni ele geçirdi, gücünün sadece bir kısmı beni sarmıştı. Gözlerim yanıyordu, duygularımı kontrol altına almak için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım.

Talon boğazını temizlemeseydi, odada başka kimsenin olduğunu bile unutacaktım.

O anda ikimiz de kıpırdamadık ve umarım Slade de bu mükemmel anın biraz daha uzun sürmesini istemiştir. Ya da sonsuza kadar.

BÖLÜM 21

EMME

Talon elini hücresinin parmaklıklarına vurdu ve ben Slade'in kollarından kurtulup iki adım geri çekildim. Slade peşimden gelmedi ve bakışlarımız buluştuğunda, onun tekrar sakin ve kontrollü olduğunu görünce rahatladım.

"Neden onunla bağ kurmadın?" diye sordu Talon, kırılmamış kolunu parmaklıklara dolayarak. "Hayvanın, bu bağı reddetmene öfkeleniyor."

Slade bana bakarken yüzündeki ifade yumuşadı, ama Talon'a döndüğünde tekrar sertleşti: "Ejderham bağlanacak kadar dengeli değil." Dürüst biri olmasına rağmen, *bu zayıflığını* düşmanına ifşa etmesi beni şaşırttı. "Aramızda bir kopukluk var ve Emmeline'e somut bir şekilde bağlanırsam ve bir gün ejderhaya kapılırsam, onu da benimle birlikte yok edeceğimden korkuyorum."

Slade'in sorunlarının farkındaydım ve dokunuşunun izi hala vücudumda dururken, bundan daha fazlasına asla sahip olamayacağımızı bilmek canımı yakıyordu.

"Benim ejderham da aynı," dedi Talon, sanki umursamıyormuş gibi. "Ama Emme'nin yanında daha dengeli. O bir omega ve onların görevi alfaları sakinleştirmek ve güçlendirmek. Ne şekilde olursa olsun."

Teknik olarak yanlış değildi, ama bunu söyleme şekli bana anında Blaine ve Fletcher'ı hatırlattı.

"Benim görevim sana güç vermek değil, pislik," diye bağırdım, kırık koluna tekme atabilecek kadar yakın olmayı dileyerek. "Benim enerjim ve özüm sadece *bana* aittir. Onu paylaşmayı seçersem, o başka bir şey, ama

sen *kendi malını almaktan* bahsediyorsan, bu haddini aşmaktır ve ben bunun bir parçası olmayacağım."

Talon başını eğdi ve bu hareket Slade'i o kadar çok anımsattı ki, öfkeli konuşmam *neredeyse* raydan çıkacaktı. "Neden arkadaşlarınla paylaşmak istemeyesin ki?"

Ben burnumdan soludum. "Ters psikoloji bende işe yaramaz, gerzek. Hayat memat meselesi olduğunda arkadaşlarımla paylaşırım, bunu zaten kanıtladım, ama hepiniz başlangıçta benden daha güçlü olduğunuz için, bunu düzenli olarak sizinle paylaşmam için mantıklı bir neden yok. Özellikle de bunun bir canavara ve özüne uzun vadede verebileceği zararı yaşadığım için. Kurtumu tamamen kaybetme ve sonunda yıkılmış bir halde ölümü dileme riski var."

Slade'in alçak, tehditkar hırıltıları, ejderhasının yüzeye yakın olduğunu gösteriyordu.

Elini sırtımın ortasına bastırdığında, ısısı omurgamı okşarken, iniltiyi zar zor bastırdım. "Emme bir daha asla özünü paylaşmayacak," dedi, ses tonu beni buna zorlayan herkesi öldüreceğini açıkça belli ediyordu. "Hayatlarımızı kurtarmak için bile. Burada neyle uğraştığımızı bilmiyoruz ve uzun vadeli sonuçlarını kesin olarak öğrenene kadar onu riske atmayacağız." Diğer ejderhaya sert bir bakış attı. "Onu önemsiyor olsaydın ya da koku uyumunun gerçek çekiciliğini hissetseydin, sen de onun için bunu istemezdin. Onu güvende ve sağlıklı tutmak için *her şeyi* yapmak isterdin."

Talon'un yüzünde şimdi bir parça şaşkınlık vardı ve ben de bu durumdan yararlanarak en acil sorularımızı sormaya karar verdim. "Sen ve Slade'in akrabalığı nedir? Neredeyse aynı görünüyorsunuz, bu da bana aynı ebeveynlere sahip olduğunuzu düşündürüyor. Yoksa aynı yuvadan mı geliyorsunuz? Ejderhalar için durumun nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Ejderhaların yuvaları vardır," diye doğruladı Slade, elini sırtımdan çekerek, ben de bu kaybı üzülmemeye çalıştım. "Hepimizin aynı görünüp görünmediğini bilmek için başka ejderhalarla hiç tanışmadım."

Talon burnunu çektirdi ve ben onun diğer kolunu da kırmayı düşündüm. Eğlence olsun diye. "Hepimiz aynı görünmüyoruz. Alfa'nın bizim türümüzü gösteren birçok eski fotoğrafı ve kitabı var. Her şekil, boyut, renk ve yüz özelliğinde varız."

"Ama siz ikiniz tamamen aynısınız," diye tekrarladım.

Gülümsemesi tehditkar bir hava taşıyordu. "Ah, evet. Her şeyi bilmiyorum ama Alfa'nın birkaç kez bizim hakkımızda konuştuğunu duydum. *Diğer* ailesinden bahsederken."

Sessiz kaldım, konuşmaya devam etmesine izin verdim. O ise sadece bana keskin bir bakış attı, kırılmamış kolunu parmaklıkların arasından uzattı.

Siktir git. Koşullarını daha önce belirtmişti ve ben bunları yerine getirmiyordum.

"İyi misin, koca adam?" Slade'e sordum, hareketsiz kalarak, çünkü başka bir ejderha kavgasına gerçekten ihtiyacım yoktu. "O, benim vermek istemediğim hiçbir şeyi istemiyor."

Slade'in nefesinde hayal kırıklığı vardı, ama beni durdurmadı. "Peki, ama *senin lanet elini tutmaktan başka* bir şey yapmaya kalkışırsa, bir sonraki sefer onun boynunu kırarım. Bu da çok daha uzun bir iyileşme süresi gerektirir."

Talon'un eğlenen ifadesi bir göstergeyse, endişelenmiyordu.

Yaklaştım ve parmaklıkların önünde duran devasa vücudunun gölgesinde kendimi küçük ve garip bir şekilde savunmasız hissettim. Ellerimiz birbirine değdiğinde, kurtum başını kaldırdı ve *eşine doğru* hırladı. Belki tesadüftü, ama tam o anda Talon'un gözlerindeki karanlık parladı ve gözlerindeki yeşil çizgiler belirginleşti.

"Çikolata ve bal kokuyorsun," diye mırıldandı, başını eğip beni inceledi. "Neden koku, sığınaktayken olduğundan daha güçlü?"

Midemdeki gerginlikten rahatsız olan sözlerim daha sert çıktı: "Sen beni esir tutarken, kurtum kırılmış ve saklanıyordu." Kokunun etkisini hafifletmek için ağızımdan nefes aldım, ama diğer sürü arkadaşlarım gibi, bunun da çok az etkisi oldu. "Bağlı olduğum eşlerim olmadan kurtum geri çekilip beni korumak zorunda kaldı, bu yüzden ben de senin kokunu güçlü bir şekilde alamadım."

Slade, "Teknik olarak, bu, dış güçlerin canavarın ve kokuların üzerinde etkisi olmadan ilk kez düzgün bir şekilde birlikte olduğunuz zamandır" diye eklediğinde çok isteksiz görünüyordu.

Evet, Talon bayılmadan önce çölde geçirdiğimiz birkaç saniyeyi saymazsak.

Talon elimi daha sıkı tuttu ve her zamanki sert ifadesi yumuşadı. Kısa bir süreliğine, ancak

"Sen mükemmelsin," diye fısıldadı. "Eşim için çok uzun zaman bekledim."

"O senin değil," diye hatırlattı Slade sert bir sesle.

Talon onu görmezden geldi ve başparmağıyla avucumun etli kısmını okşadı. "Alfa'nın yanında hüküm süreceğiz."

Ve o an bozuldu. "Hayır. Fletcher Davenport'un tarafında asla yer almayacağım." Sesimin ne kadar kararlı olduğundan, bunun benim için zor bir karar olduğunu anladığımı umuyordum. "Onun geleceğe bakışı ve oraya ulaşmak için seçtiği yol benim değerlerimle uyuşmuyor. Onun tarafına geçmektense ölmeyi tercih ederim. Talon, lütfen bu konuda ne kadar ciddi olduğumu anla. Önce ölürüm. Ve sen eşin olmaz."

Sözlerim, kalın taş duvarlarda yankılanacak kadar yüksek sesli iki hırıltıyla karşılandı, sanki yer sarsılmış gibi hissettim. "Yanlış omega'ya bağlandın," diye bilgilendirdim onu.

Ne yazık ki, onların öfkesini görmezden geldi. "Ben ahlaki değerlerimden ödün vermeyen ve kolayca manipüle edilemeyen biriyim. Fletcher'ın anneme yaptıkları beni mahvetti ve yeniden şekillendirdi, artık kötü niyetli bir alfa için boyun eğmeyeceğim."

Başparmağının hareketleri durdu, ama Talon her kelimesine kulak kesilmişti, bakışları sabitti.

"Tarihin hangi tarafında olmak istediğini bir düşün," dedim, ses tonumu yumuşatarak. "Ama önce, lütfen Slade ve senin hakkında bildiğin her şeyi anlat bana."

Talon'un gözleri benimle odadaki diğer ejderha arasında kısa bir süre gidip geldi ve onun kafasının karıştığını *hissede biliyordum*. "Tek bildiğim, yumurta çatladığında ikimiz olduğumuz. Ejderha efsanelerinde buna..."

"*Salatrina*."

Gözlerimi Slade'e çevirdim, ama onun Talon'a baktığını gördüm.

"Sen... bunu daha önce duydun mu?" diye sordum, ikisi arasında bakışlarımı gezdirerek. "İkiniz de aynı yumurtadan mı çıktınız?"

Slade, hayalet görmüş gibi başını salladı. "Evet. Bu, benim türüm hakkında bulabildiğim kitaplarda ve efsanelerde belki üç kez bahsedilen nadir bir olgudur. Tek bir yumurtadan doğan ikiz ruhları anlatır, bu ruhlar normalin ötesinde bir şekilde birbirlerine bağlıdır. Bildiğim tek şey bu ve dürüst olmak gerekirse, bunun bir efsane olduğunu düşünüyordum."

Talon elimi okşamaya devam etti ve midemde istenmeyen kelebekler uçuştı. "Alfa, yeteneklerimizi gerçekten bilen kimse kalmadığını, ama bizim normal beşlilerin ötesinde bir bağla birbirimize bağlı olduğumuza inandığını söyledi."

Bunun anlamını düşündüm ve tek bir sonuca vardım: "Bu, senin de benim koku eşimin olmasının nedeni olmalı. Sen ve Slade, sanki tek bir madalyonun iki yüzü gibi, kelimenin tam anlamıyla aynı yumurtadan doğdunuz. Yin ve yang gibi."

Şoktan sonunda kurtulan Slade, Talon'u ruhunun diğer yarısı olarak kabul etmektense bir kamyonun altında kalmayı tercih edermiş gibi alaycı bir şekilde güldü. Talon ise *kardeşine* özlem dolu bir bakış attı, ama hemen sonra bu bakışı gizledi. "Bu sürü hayatı bana göre değil," dedi sonunda, gözlerinde hayatın ışığı sönerek. "Bir görevim var. Görevimi yerine getirmek için iyi eğitildim. Alfa Fletcher yakında bizim için gelecek ve sürüyü eski ihtişamına kavuşturacak. Amerikan şekil değiştirenlerin gerçek alfa'sı olacak ve ya onun emrine girersiniz ya da onun yönetimi altında ölürsünüz."

Onu tekrar kaybettiğimiz an buydu, tam da ona ulaşmak üzere olduğumuzu hissettiğim anda. Kesinlikle hak etmeyen bir alfa'ya olan sarsılmaz sadakati çok sinir bozucuydu, ama kendimi anlamaya zorladım. Fletcher, Talon'un tek bildiği şeydi.

Belki zamanla ona gerçek bir ailenin neye benzediğini gösterebiliriz.

Önümüzdeki savaş beni yoruyordu ve bu gece gerçekten uyuyabileceğimi umuyordum. "Fletcher'la geçirdiğin normal bir gün nasıldı?" diye sordum, kokularımız karışana kadar ona yaklaştım. "Onun için savaşmaya ya da öldürmeye çıkmadığın zamanlarda ne yapardın? Sana iyi davranır mıydı? Ailece akşam yemeği yer miydiniz? Ailece oyun geceleri yapar mıydınız? Birlikte televizyon izler miydiniz?"

Gözlerini kırptı, kaşları çatıldı. "Görev için çağrılana kadar odamda otururdum. Egzersiz yapmak için bir spor salonum vardı ve canavar formumda tüketmem için günde bir kez yemek getirilirdi."

Slade arkamdan yaklaşırken kokusu burnuma geldi ve ben de onun da Talon'a karşı bir çekim hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Sevdiğin bir şekil değıştiriciye böyle davranılmaz. Ya da aیلenden birine," dedim, onun gerçeği anlamasını istiyordum. "Bu sürülerde, birbirleriyle kaliteli zaman geçirirler. Şakalaşıır, birbirleriyle dalga geçer ve birbirlerinin arkasını kollarlar. Birlikte yemek yerler, birlikte çalışırlar, arabalarıyla yarışır ve spor takımlarını desteklemek için stadyuma giderler. Birbirlerini korurlar. Her zaman yalnız kalıp, *bir sonraki görevinle* dikkat çekmek için oturup beklemek zorunda değilsin." Serbest elimi kaldırıp Talon'un göğsüne koydum ve ifadesi o kadar kapandı ki ne düşündüğünü anlayamadım.

Bana yaşattığı onca şeye rağmen, bu şekil değıştirene karşı bağışık değildim, ama ikimiz de zorla kurulan bu bağı aşabilmek için, gerçeklerle yüzleşmek zorundaydık: Fletcher kötü bir herifti ve biz gerçek eşlerdik.

Ayrıca, burada tek kurbanın ben olmadığım gerçeği de vardı ve Slade ile sürümüzün geri kalanı bunu kabul etmeliydi ki, tek olası geleceğimizi talep edebilirdik.

Altılı bir grup oluşturmak.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

HUNTER

Emme, Slade ve o *diğer pislikle* birlikte bizim gözaltı odalarında kaldığı süre boyunca, ben ön girişte volta atıp durdum. Vola atıp, telefonda konuşabildiğim herkese bağırdım.

Reeves Industries, ben *görevde* olmadığımda tam olarak çökmedi, ama her zaman daha fazla sorun yaşıyordu. Tüm tesislerimizde binlerce işin kaybedilmeyeceği kesin olmasaydı, bu lanet şeyi tamamen kapatırdım. Şu anda, üst düzey yöneticilerim günlük işleri yürütüyorlardı, ama geri döndüğümde, işten atılacak birkaç beceriksiz pislikten fazlası olacaktı.

Yeni ürünümüzün lansmanının tam bir felaketle sonuçlanmaması için yarın ortaya çıkmam gerektiğini zaten biliyordum. Sihir dirençli, zırhlı göğüs plakaları genel halka gönderilmek üzereydi ve yaklaşan savaşın gidişatını değiştirecekti.

Bu plakalar, birkaç kolay kullanılır bantla herhangi bir gömleğin içine dikilebilir veya üstüne giyilebilirdi. Birkaç yıldır üzerinde çalışılıyordu, ama ben üretimi hızlandırmıştım. Sürümüne yapılan tüm büyümlü saldırılarla, ufukta bir savaşın olduğunu biliyordum ve şekil değiştirenler için kolay erişilebilir ve nispeten uygun maliyetli bir koruma yaratmak istedim.

Tam zırhlı yeleklerin üretimi daha uzun sürüyordu ve alıcıya uygun boyutta olduğunda en iyi sonucu veriyordu. Özel üretim ucuz veya kolay değildi ve bu yeni ürün o kadar etkili olmasa da, sihirli bir savaş sırasında bize yine de bir avantaj sağlayacaktı.

Fletcher'ın başlattığı bir savaş. O piçi yıllar önce öldürmeliydim ve sen sperm bağışçını öldürdüğünde ortaya çıkan psikolojik sonuçlarla başa çıkmalıydim. Emme son birkaç haftayı yaşamak zorunda kalmasaydı, o sonuçları on kat daha fazla göze alırdım.

Fletcher'ın Rogers sürüsüyle olan sorunlarımızla bağlantılı olduğuna dair tüm işaretleri nasıl gözden kaçırdığımı hiç bilmiyorum, ama bilmeliydim. Bu büyük bir ihmaldi ve sürüm çok pahalıya mal oldu.

Emme ve Slade merdivenleri tırmanarak yukarı çıktıklarında, yorgun ve duygusal olarak yıkılmış görünüyorlardı. Ben ise, onları rahatsız eden her lanet şekil değiştireni, hapishane odasındaki o haydut doppelganger da dahil olmak üzere, öldürmeye hazırdım.

"Bir şey öğrendiniz mi?" diye sordum ve ikisi de beni daha önce bıraktıkları yerde gördüklerinde hiç şaşırmadılar.

Emme kollarımın arasına sendeleyerek düştüğünde, bir eşin yapması gerektiği gibi onu desteklememe izin verdi ve kurtumda güçlü bir tatmin dalgası yarattı. Aramızdaki bağ sayesinde, kollarımda olduğu için rahatlamış olduğunu hissettim ve lanet olsun, bu duyguyu şişeleylebilseydim... milyarlarca dolarım olurdu.

Slade sert kalmaya devam etti ve kardeşimi yeterince iyi tanıyordum, tüm kırık parçalarını yeniden bir araya getirmeye çalıştığını görebiliyordum. "Biraz öğrendik. Emme yakınındayken çok daha alıcı oluyor. Önemli noktalar, Talon'un Emme ile koku olarak uyumlu olması ve aynı yumurtadan doğmuş olmamız. Fletcher bizi doğumda ayırdı, ama biz kesinlikle *salatrina'yız*."

Siktir.

Bu kelime hemen tanıdık geldi ve sertçe yutkunarak kardeşimin geniş gözlerle bakışlarına karşılık verdim. Slade, on yıl boyunca kendi türündeki şekil değiştirenler hakkında her türlü bilgiyi ortaya çıkarmaya çalışmıştı ve ben de ona yardım etmiştim.

Salatrina, *ikiz ruhlar* anlamına geliyordu.

"Fletcher sizi doğumda ayırdı mı?" O piç kurusu onların arasındaki bağı çalmış olmasına şaşırmadan öfkeyle sordu. "Ve sizi onlarca yıl ayrı tuttu..."

Emme bana daha da yakınlaştı ve ben avuçlarımı onun uyluklarının arkasına kaydırarak onu kendime doğru çektim. Uzun bacakları

belime dolandığında, beni sıkıca kendine bağıladığında, rahatlama hissi tüm varlığımı sardı.

"Sperm bağışçın tam bir pislik," diye mırıldandı boynuma, kokumu içine çekerek derin nefes alıp, içindeki canavarı yatıştırdı. "Sadece büyürken hayatınızı cehenneme çevirmekle kalmadı, Slade'in kardeşini, onun ikiz ruhunu çaldı ve onu bir kafese kilitleyip dövüşmeyi ve itaat etmeyi öğretti. Talon hiçbir zaman sevgi ve ilgiye layık bir canlı gibi davranılmadı. Ona yardım etmeliyiz."

Kurtum yanıt olarak uludu ve ben bir sonraki sözlerimi dikkatlice seçtim. "Ona gerçekten yardım etmek istiyor musun?"

Omzunun üzerinden, loş ışıkta yeşil renkte parıldayan Slade'in gözlerine baktım. Emme hemen cevap vermediğinde, Slade, "Başka seçeneğimiz olmayabilir. Talon güçlü ve iyi eğitilmiş. Tek umudumuz onu bizim tarafımıza çekmek ve Fletcher'ın onun sandığı gibi bir alfa olmadığını ona göstermek olabilir." dedi.

Ben hırıldadım, "Ya da daha iyisi, Fletcher'ı öldürüp onun varlığını unutmak."

Slade omuz silkti. "Evet, benim planım da bu. Onu öldürmenin senin insanlığının son kırıntılarını da yok edeceğini ve senin yıkılmanla benim de kendimi kaybedeceğimi hep düşündüm. Ama o, Emme'ye dokunduğu anda ölümü seçti. Onu öldürmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

"Sıraya gir lan," diye mırıldandı Emme ve sözlerindeki alaycı tonu duyunca rahatlardım. Günlerdir onu kaybetmiştik, ama canavarı ve özünün nabızı daha güçlüydü, eski haline daha çok benziyordu.

"Yarın cinayet listemizi konuşabiliriz," dedim, elimi omurgasından saçlarına doğru kaydırarak. "Şimdilik, küçük omega'mızın dinlenmesi gerekiyor." Slade'e bakarak ekledim, "Yalnız kalmak ister misin kardeşim? Yoksa arkadaşına mı ihtiyacın var?"

Otuz yıl boyunca birbirimize destek oldular ve birbirimize karşı sorumlu davrandık. Canavarlarımızın akıl sağlığını kontrol ettik ve bir takım olarak içimizdeki şeytanlarla savaştık.

Ancak Teksas'tan döndüğümüzden beri Slade benden ve sürümüzden uzaklaşıyordu. Kenarları yıpranmaya başlamıştı ve ben onu bununla başa çıkması için yalnız bırakmaktan bıkmıştım.

"Uçmam lazım," dedi kısaca, bakışlarımı sabit bir bakışla karşıladı. "Biraz keşif yapacağım, sonra *ikizimle* takılıp daha fazla bilgi verecek mi diye bakacağım. Bu savaşı kazanmanın anahtarı onun olabilir diye düşünmeye başladım."

Onun içgüdüüne güvenerek başımı salladım. "Nerede olacağımızı biliyorsun. Topraklanmaya veya sürü enerjisini paylaşmaya ihtiyacın olursa, bizi nerede bulacağını biliyorsun. Bu mücadeleyi tek başına sürdürmeyeceğine söz ver."

Emme başını kaldırdı ve artık Slade'in ilgisi bana değil, tamamen ona yönelmişti.

"Bize söz ver," diye yumuşak bir sesle tekrarladı. "Tek başına savaşma."

Göğsü inip kalkarken, ona daha önce hiç kimseyle paylaşmadığını gördüğüm bir bakış attı. Emme, bizim için ne kadar değerli olduğunu bilmiyordu. "Söz veriyorum, Snow," dedi ona ve Emme, onun sözlerine güvenebileceğini biliyormuş gibi mutlu bir şekilde iç geçirdi.

Slade gömleğini kaldırıp soyunmaya başladı ve kapıya doğru yöneldi. Onu gözden kaybolana kadar izledik, sonra merdivenlerden odama çıktım. İçeri girdiğimde, Emme bana ağır ağır yaslanarak uykuya dalmış gibi göründü, ama yatağa doğru ilerlediğimde fısıldadı, "Önce duş alabilir miyiz?"

Bağımız sayesinde onun ihtiyacını hissettim ve kendi çaresiz arzum da canlandı. Sikim pantolonumun içinde hareketlendi ve ben o piç kurusuna sakinleşmesini emrettim. Emme hiç bu kadar kırılgan görünmemişti ve benim bakım ve şifama ihtiyacı vardı. Onun hak sahibi alfa erkeği ve onu varlığımdan daha çok seven bir erkek olarak, onun verebileceğinden daha fazlasını ondan almaktansa kendimi öldürürdüm. Bir daha ondan hiçbir şey zorla alınmayacak ya da çalınmayacaktı.

Işıkları loş tutarak, kıyafetlerimizi çıkarmak için onu sadece bir anlığına yere indirdim, sonra onu tekrar kollarıma aldım. Kokusu patladı ve o bana sarıldığında tek hissedebildiğim yumuşak teniydi. Testislerimdeki şiddetli zonklama, penisimin nabzına katıldı, ama ben sadece onun yıpranmış ruhunu yatıştırmaya kararlıyım.

Su istediği sıcaklığa ulaştığında, ben su akıntısının altına geçtim ve o da yüzünü omzuma gömdü. Uzun süre o su akıntısının altında durduk ve yağmur duş başlığının işini yapmasına izin verdik.

Gerginliği yavaş yavaş azaldı ve kollarımda ne kadar zayıf hissettiğini görmezden gelmeye çalıştım.

Yine kilo kaybetmişti. *Elbette kaybetmişti*. O pislikler onu bir hafta boyunca alıkoymuşlardı ve biz onun güvenliğini sağlamak ya da beslenmesini sağlamak için orada değildik. Döndüğümüzden beri, tekrar düzenli yemek yemeye başlamıştı, ama bu, verilen zararı telafi etmek için yeterli değildi. Henüz değil.

"Seninle böyle birlikte olmayı seviyorum," dedi Emme, dudakları boynumu okşarken. Parmaklarım onu daha yükseğe çıkarmak için kalçasına bastırdı, o omzumun üzerinde dilini gezdirip beni tadarken iniltiyi bastırdım. *Tanrım*. Bunun için yeterince güçlü değildim.

Parmaklarımın daha aşağıya, yumuşak kıvrımlarının üzerine kayma, onun sıcaklığına girip arzusunu tatma isteği, neredeyse dayanılmazdı. Emme inleyip bana karşı kıvranınca, dişlerimi sıktım ve kendimi kontrol edebilmek için dua ettim. "Biliyorum, genelde beni burada sakinleştirirsin, ama Hunter..."

Sözünü yarım bıraktı ve ben de çaresiz bir pislik gibi daha fazlasını istedim. "Evet, neye ihtiyacın var, bebeğim?"

Bana doğru eğildi ve yemin ederim ki bir anlığına bayıldım. "Unutmam lazım," diye devam etti, kontrolümü paramparça ederek. "Bana emir vermeni ve zevk ve acıdan başka hiçbir şey hissetmeyeceğim kadar bedenimi yok etmeni istiyorum. İkisini de istiyorum. Hepsini istiyorum."

Kurtum ileri atıldı ve dişlerimi omzuna geçirdiğimde çenem kaydı. Bu, bağımızı yeniden teyit etmektir. Artık Talon'un koku eşleşmesi olduğunu bildiğimize göre, onun zorla sahip çıkmasının beşli enerjimizi neden bozmadığını anladım.

Tüm bilgilere sahip olmasak da, ikiz ruh büyüsünün her şeyi yoluna koyduğu açıktı. Bir şekilde.

Emme nefesini tuttu ve bana doğru eğildi. Çenem normale döndüğünde, yarayı kapatmak için yaladım ve kanının tatlı metalik tadını çıkardım. Kalçalarını ileri doğru ittiğinde, ellerimi kıcına kaydırdım, hareket ederken kalçalarını ayırdım ve parmak uçlarımı kıcı ile amı arasında ileri geri gezdirdim. Onun çoktan ıslandığını fark ettiğimde hiç şaşırmadım.

"Seni burada çok sikmek istiyorum," diye mırıldandım, parmağımı kıcındaki sıkı kas halkasına bastırarak, çok fazla zorlamadan

çok sert bastırmadan. Eğer bu gece istediği şey zevk ve acıysa, ikimizi de mahvedecek şeyin ne olduğunu çok iyi biliyordum. "Daha önce burada sikildin mi hiç?"

Başını sallayarak hayır dediğinde nefesleri hızlandı, kısa bir süre gerildikten sonra benim devam eden okşamalarımı kendini bıraktı. İki parmağımı kıvrımlarının arasına kaydırđım, sıkı ve ıslak sıcaklığının içinde pompaladım, sonra bir kez daha kışındaki doğal kayganlaştırıcıyı kullandım.

"Bunu istiyor musun, bebeğim?" diye fısıldadım, onun açık rızasını duymaya ihtiyacım vardı. "Sana acı ile karışık bir zevk yaşatmamı istiyor musun?"

"Evet!" Daha sert bastırdığımda yüksek sesle inledi, direnci sadece bir saniye sürdü, sonra kışının içine kayıverdim.

Lanet olsun. Parmağımı sıkıca sarıyordu ve içine girmeden boşalacak mıyım diye merak ettim.

"Oh, evet," diye boğuk bir sesle söyledi. "Her şeyi istiyorum, Hunter. Lütfen, lütfen, lütfen sadece bedenimi kullan ve beni unutmamı sağla."

Taşaklarımda zonklama arttı. Sıkım o kadar sertleşmişti ki, vücutlarımız arasında zonklayan bir ağrıya dönüşmüştü. Yakında onun içine gireceğimi bilmek bile beni doruğa çıkarmaya yetiyordu.

Parmağım onun bakire kışının içindeyken, yavaşça hareket ettim ve onu bana doğru salladım. "Acele etmeyeceğiz," diye fısıldadım ve onun içine daha derine kayarken çıkardığı inlemeli çığlıkları sevdim. "Eğer hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam, sadece 'Kırmızı' demen yeterli. Anladın mı, küçük omega? Kırmızı, hemen duracağım anlamına gelir."

Parmağımı ilk eklemi kaydırđım ve o, "Oh evet, bu çok iyi geliyor" diye inledi.

"Anladın mı, küçük omega?" diye tekrarladım ve hareketlerimi yavaşlatarak onun odaklanmasını sağladım.

Göğsüme hızlıca başını salladı. "Evet, evet. Anlıyorum. 'Kırmızı' dersem, yaptığın şeyi durduracaksın."

"Aferin benim kızım," diye mırıldandım ve parmağımı sıkılaştırdığını hissettiğimde hiç şaşırmadım. Kellan kadar övgüleri seviyordu. "Şimdi, seni temizleyelim de önümüzdeki birkaç saati seni yiyip bitireyim."

Bana doğru itişinden anlaşıldığı kadarıyla, bu ses çok hoşuna gitmişti ve parmağımı çekmek için büyük bir isteksizlik duydum.

parmağımı çıkardım.

Çok yakında onun içinde olacaktım, ama önce vücudunun her santimini tadacak ve yüzüme patlayana kadar onu tahrik edecektim. Sonra onu istediği yere götürecektim.

Tutmayı planladığım bir söz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

EMME

Son iki hafta boyunca olan biten her şeyden sonra, kendimi Hunter'a kaptırmaya hazırdım. *Avcı* ve *av* olarak birbirimizi sahiplendiğimizden beri birlikte olma fırsatımız olmamıştı ve ben, parmağının kıcıma girmesinin verdiği hissi yaşamaya hazırdım. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve tanrıça beni korusun, hoşuma gitmişti.

Hunter elini vücudumdan çekip beni yere indirdiğinde, dudaklarımı büzüştürmekten zar zor vazgeçtim. Alçak bir kahkaha atarak, vücut şampuanıyla ellerini sabunladı. Kokusu benim kullandığımdan çok daha erkeksiydi ve yakında Hunter kadar karanlık ve baharatlı kokacağımı düşünmek hoşuma gitti.

Gözleri neredeyse kapkara olmuştu, ellerini omuzlarımdan üzerinde gezdirirken, ısırıldığı yere takılıp kaldı, diğer ikisini ise görmezden geldi. Göğüslerimi yıkarken, ellerini göğüslerimin üzerine koydu, başparmağıyla meme uçlarımı çalgınca ileri geri okşadı. Karşılık olarak çıkardığı inilti kısık bir sesle oldu, ama ben duydum ve onun da benim kadar etkilenmiş olduğunu sevdim.

Beni deliye çevirdikten sonra, karnıma, uyluklarıma doğru devam etti ve hatta dizlerinin üzerine çökerek bacaklarımı, ayaklarımı ve ayak parmaklarımı sabunladı. Dizlerinin üzerine çökmüş bu alfa, benim *sonum* oldu.

Beni temizlemeyi bitirdiğinde, cildim karıncalanıyordu ve içim neredeyse beni de dizlerimin üzerine çökertmek üzere olan düzenli bir ritimle zonkluyordu. Hunter ağırlığını kaydırarak bizi suyun altına çekti ve sabunu kasıtlı bir şekilde çıkardığı için benim acılı ihtiyacım daha da arttı.

"Lütfen," diye yalvardım, ellerimi onun gür saçlarına kaydırarak. "Benim kastettiğim acı bu değil, Hurricane. Çaresiz durumdayım ve beni orgazma ulaştırmanı istiyorum."

Kurtunun hırıltısı karnımda gürültüyle yankılanırken, dili dilimden sıçrayarak cildimden aşağı akan suyu silip süpürdü. Öpüp ısırarak aşağı doğru ilerledi ve ben de kafasını *ihtiyacım olan yere* çekmeye çalıştım, ama o çok güçlüydü ve yerinden kıpırdamadı.

Kontrolümü bu alfa erkeğe teslim etmiştim, çünkü kendimi bırakmam gerekiyordu, bu da onun beni tahrik ettiği her saniyenin tadını çıkarmak ve acı çekmek anlamına geliyordu.

Avuç içleri uyluklarımı sardı ve uzun parmakları merkezimi ayırdı. Uzun saniyeler boyunca baktı ve yüzündeki açgözlü arzu, kendimi bilinçli hissetmemi engelledi. "Bu gördüğüm en güzel am," diye mırıldandı ve ben, aramızdaki bağ aracılığıyla sadece hayranlık ve arzu hissedebiliyordum. Cevap veremedim, Hunter ileri doğru eğildi, sıcak, ıslak dilini kıvrımlarımın arasında ve içimde gezdirerek tüm mantıklı düşüncelerimi kesip attı.

Dilini düzleştirip kık deliğimden klitorisime kadar uzattı ve uyluklarımı sıkıca tutmasaydı, bacaklarımın gücü kesilirdi. Vücudumu yavaşça keşfetmeye devam ettikçe çığlık atma isteğim arttı, ta ki nefesim kesilene kadar.

Her şeyi hissetmeye ve aynı zamanda nefes almaya çalışırken, muhtemelen oksijen eksikliğinden dolayı görüşüm yanlardan karardı.

Hunter beni yerinde tutarken ve beni yutarken acımasızdı. Benim merkezim ağır bir ritimle zonklayana ve çok yoğun bir zirvenin tepesinden düşmek üzere olana kadar, zevki kasıtlı olarak yavaş ve sabit bir şekilde artırdı.

Bacaklarım ve uyluklarım titriyordu ve alt tarafımdaki baskı, arzuladığım gerçek acıyı yaratıyordu. Ön sıvı uyluklarımın arasına akıyordu, ama Hunter hiçbirinin dışarı çıkmasına izin vermedi. Parmakları ağzının kaçırdığını yakaladı ve benim boşalmamı tekrar içime kaydırıldığını hissedebiliyordum. Tanrım, bu kadar acı verici olmasına rağmen, aynı zamanda muhteşemdi ve o kesinlikle iyi çocuk olarak adlandırılmayı hak ediyordu.

Sadece bu onun fetişı değildi.

Onun tutkusu kontrol etmekte ve ben bu gece ona teslim olmuşum.

Yalvarmak boşuna olacağını bilerek, kan tadana kadar dudağımı ısırdım ve zonklamaya karşı gözlerimi kapattım. Başparmağı klitorisimi daireler çizerek okşarken dilini içeri soktu ve bu sefer geri çekilmedi. Beni o lanet olası sınırın ötesine itti ve o kadar şiddetli boşaldım ki başımın arkası düşün fayanslı duvarına çarptı.

Beni kontrol etmek için harekete geçtiğinde, ellerimi saçlarına sıkıca tuttum ve o ipucunu anlayana kadar bacaklarımı yüzüne sıkıca doladım. Parmaklarını içime daldırdı, dilini klitorisimin etrafında dolaştırırken sertçe pompalandı ve aşırı duyarlı sinir uçlarım bana çılgılık atarken, birkaç saniye içinde tekrar boşaldım.

Ayağa kalkıp beni kollarına aldığı anda, doygunluk ve yorgunluktan bayılmak üzereydim. "Kafan iyi mi dostum?" diye sordu, yakında iyileşecek olan küçük şişliği nazıkçe yoklayarak.

"Mükemmel," dedim, sesim titriyordu. "Ben mükemmelim. Tam da ihtiyacım olan şey buydu." O benim ağırlığımı desteklerken başım göğsüne yaslandı.

"Henüz bitmedi, bebeğim," dedi, sağ eliyle boğazımı kavrayarak başımı geriye doğru eğip öptü. Dudaklarımı adeta taparcasına öptü, ben de öpücüklerin etkisiyle sersemlemiş, dengemi sağlamak için kalın pazılarına tutunmuşum. Öpücük dönüştürücüydü ve o bitirdiğinde aynı şekil değiştiren olacağımı sanmıyordum.

Hunter beni duştan çıkarıp banyo paspasına koyarken suyu kapattı ve ikimizi de saniyeler içinde kuruladı. Beni tekrar öptü, ta ki ben zonklayan, ihtiyaç içindeki bir karmaşa haline gelene kadar, en ufak bir dokunuşta patlamaya hazır hale gelene kadar. Karanlık, serin yatak odasına girdiğimizde, yatağa doğru yöneldim, ancak odayı karamel ve tarçın kokusu dolduruyordu. En sevdiğim şekil değiştirenlerden biri de oradaydı.

"Burada ne yapıyorsun, sinir bozucu yavru?" Hunter, ikimiz de neredeyse çıplak, siyah boxer şortuyla uzanmış, bizi yakından izleyen şekil değiştireni gördüğümüzde homurdandı.

Kellan'ın tembel gülümsemesi, gözlerindeki mor parıltıyla uyuşmuyordu. "Antrenman erken bitti ve eşimin siren şarkısı beni partiye çağırdı." Dirseklerine dayanarak kendini kaldırdı ve bakışlarım

doğrudan o pozisyonda kalın ve belirgin olan karın kaslarına kaydı.

Bu alfaları ve onların aşırı başarılı tavırları gerçekten hoşuma gitmeye başlamıştı.

"Onu kendine saklamayı düşünmüyorsun, değil mi?" Kellan, Hunter ve bana bakarak ekledi. "Sonuçta paylaşmak, önemsemektir."

Hunter'ın göğsü şişti, ama kardeşini azarlamadı. "Eşimiz bu geceyi unutmak istiyor," diye mırıldandı, elini omzumdan aşağı doğru kaydırarak, bu da beni titretti. "Kontrolü ele almamızı istiyor. Bu göreve hazır mısın, yavru?"

Kurt enerjisi yükseldiğinde, Kellan'ın gözleri daha da karardı. "Tabii ki. Shortcake'imın ihtiyacı ne olursa olsun, ben hazırım."

"Aferin benim oğlum," diye fısıldadım, çünkü bu tek yönlü bir yol değildi. Hepimizin kendi ihtiyaçları ve istekleri vardı.

Kellan inledi ve boxerının üzerinden penisini avuçladı, kalın hatları karın kasları kadar belirgindi. "Sanırım az önce boşaldım. Neyse ki, çabuk toparlanıyorum."

Onun refrakter dönemi olağanüstüydü. Hunter'ınki de öyle. Ben şanslı bir omegaydım.

Hunter beni ileri itti ve ben yatağa sürünerek ortasına doğru kaydardım. Kellan hemen soluma yuvarlandı, elleri göğüslerimden kayarak onları avuçladı. Dili sol meme ucumu okşadıktan sonra sert ucu ağzına aldı ve klitorisime kadar uzanan bir zevk kıvılcımı gönderdi.

Buna karşılık, bacaklarımı ayırdım ve o, bir elini karnımdan aşağıya, içime doğru kaydırıp ve çok az dirençle karşılaştı. Sert ve hızlı bir şekilde içime girdi ve Hunter diğer tarafıma sürünerek gelip beni öptüğünde, çığlığım onun ağzında kayboldu.

"Sana asla doyamayacağım," diye fısıldadı, dili benim dilimin üzerinde kayarken, beni yine o uyuşturulmuş, çaresiz hissi içinde bıraktı. "Çok tatlı ve baharatlı. Ve hepsi benim."

Kellan'ın başparmağı klitorisimin üzerinde kaydı ve onun dokunuşu ile Hunter'ın sözleri arasında, başka bir orgazma doğru sürükleniyordum, çığlıklarım yatak odasını dolduruyordu.

Benden son damla zevki de emdikten sonra, Kellan meme ucumu ağzından çıkardı ve ıslak parmaklarını vücudumda yukarı doğru kaydırды, karnımda sperm izleri bırakarak.

Hunter da ona katılarak izleri temizlemeye başladı, ikisi de benim boşalmamı tadarken cildimi yalayıp inliyorlardı. Kellan sonunda ağzıma ulaştı ve dokunuşu Hunter'inkinden daha yumuşak olsa da, sahiplenici tavrı aynıydı.

Hunter, amıma ulaşana kadar aşağıya doğru devam etti, dili boşalmamın kalıntılarını izledi. Parmaklarını bir kez daha kıcıma doğru kaydırды, beni kayganlaştırmak için spermimi kullandı.

Daha önce kimse kıcıma girmedi, ama bu konuda gergin ya da endişeli değildim.

Duşta yaşadığım kısa deneyim, anal seksi seveceğimi anlamam için yeterliydi ve iki alfamın ikisini birden alabilmek için sabırsızlanıyordum. Eninde sonunda.

"Kıcının ilk kez bizim tarafımızdan ele geçirileceğini bilmek kurtumu vahşileştiriyor," diye homurdandı Hunter, büyük parmağını içime bastırırken, kık kaslarım sadece birkaç saniye direndi.

"Artık kık bakiresi olmak istemiyorum," dedim nefes nefese, ihtiyacım beynimi lapa haline getiriyordu.

Hava alfa erkeklerin kokusuyla doluydu ve Kellan meme uçlarıma geri döndüğünde, hassas ucunu bir kez daha ağzına kaydırırken Kellan'ın başının arkasını tuttum.

"Rahatla," dedi Hunter, parmağını içime daha da sokarken, eğilip klitorisimi yalamaya başladı.

Kalçalarım onun dokunuşuna doğru kıvrıldı ve hafif bir rahatsızlık hissetmeme rağmen, zevk daha büyüktü... ve bir şekilde farklıydı. Vücudum onun için gevşerken, Hunter ikinci parmağını da ekledi ve kıcımın gösterdiği direnç, elinin her zevkli itişiyile azaldı.

"Yine boşalacak," diye mırıldandı Kellan, sanki bu şekilde *boşalmamı tatmak* istermiş gibi başını bir kez daha ağzıma kaldırdı. Orgazm acımasızca üzerime çöktü ve iki alfa beni aralarında tutarken ben anlamsızca çığlık attım.

Sonunda yorgun düştüğümde, Hunter parmaklarını içimden çıkardı ve emrettiğinde bakışlarında vahşî bir eğilim vardı: "Dön ve yatağın başını tut."

Uzuvlarım jöle gibiydi, ama itaat etmekten başka çarem yoktu. Karnımın üstüne dönerek, hala titrek olan vücudumu sürükleyerek, yatağının başlığındaki koyu renkli ahşap çatalara tutundum. Çerçeve kalın ve sağlamdı ve Hunter'ın dayanıklılığını test etmek üzere olduğunu biliyordum.

Onlara kıcıımı gösterdiğimde, ikiz inlemeler yankılandı ve omzumun üzerinden baktığımda, açgözlü bakışlarla bana bakıyorlardı. Alfalar yan yana diz çökmüş, vücudumun her bir çizgisini ezberler gibi bakıyorlardı ve bu güzel erkekleri eşlerim olarak adlandırabildiğime inanamıyordum.

Tanrıça beni hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Kellan, başka bir iniltiyle boğulurken elini yüzüne sürdü. "Lanet olsun, Hunt. Neyse ki sen hak sahibi alfasın, yoksa bu onur için seninle savaşırdım."

"Beni zorlama, yavru," diye homurdandı Hunter ve Kellan akıllıca çenesini kapattı.

Hunter arkama bastırdı ve sert vücudunun benimkine değmesinin verdiği hazzı inleyerek ifade ettim. "Sen çok iyi bir kızsın," diye mırıldandı, ellerini hassas tenimde gezdirerek önceki orgazmlarımın uyluklarımda bıraktığı izleri silerek. "Söyleneni aynen yapıyorsun. Tekrar boşalmak ister misin, bebeğim? Bu tatlı kıcını sikip seni bir kez daha çığlık atarak boşaltmamı ister misin?"

"Evet," diye hıçkırarak, vücudum yanarken ona doğru sallandım. Yanma hissinden daha da iyisi, zihnim bulanık ve karanlıktı, bir kez olsun beni kovalayan şeytanlar yoktu. "Bayılana kadar beni sik. Lütfen."

Daha da yaklaştı, ağırlığı neredeyse eziciydi. "Kendini hazırla, küçük dostum."

Kalın penis başı kıcıma bastırdı ve parmaklarından o kadar büyüktü ki içgüdüsel olarak geri çekildim.

Hunter'ın elleri kalçalarıma kondu ve beni yerinde tuttu. "Güvenlik kelimesi," diye hatırlattı. "Aksi takdirde, istediğini sana vereceğim." *Kırmızı*. Evet, güvenlik kelimesini kullanmaya kesinlikle niyetim yoktu.

Yavaşça hareket etti ve acı, zevk galip gelene kadar ısırtıcıydı, beni nefes nefese, muhtaç, hıçkırarak ağlayan bir halde bıraktı. Hunter kıcıma girerken, amım da sıkıştı, doldurulmak istediğimde çok boştu.

"Seni yakaladım, güzelim," diye mırıldandı Kellan, ağzını ağızıma bastırarak, sonra vücudumdan aşağı kayarak dilini klitorisime ulaştırdı ve parmakları amımı doldurdu.

"Ben de senin içimde olmanı istiyorum," diye bağırdım, bunun ihtiyacım olan şey olduğuna emindim.

Kellan'ın kıkırdaması hassas kalbimi titretti. "İlk seferinde biraz fazla gelebilir, güzelim, ama merak etme. Çok yakında o noktaya geleceğiz."

Hunter, sanki bu düşünce ona çok ağır geliyormuş gibi inledi ve son bir hamle ile kendini tamamen kıcıma yerleştirdi. *Ayın kutsal tanrıçası.*

Bu hem çok fazlaydı hem de yetersizdi, bayılmamak için kendimi zor tuttum. Bana alışmam için birkaç saniye verdi, sonra Hunter hareket etmeye başladı, sıkı tutuşuyla beni yerinde tuttu. Zaten başka bir yere gitmek istemiyordum.

İyi geliyordu.

Çok iyi hissettiriyordu.

Kellan'ın parmaklarına ve yüzüne bastırırken çığlık attım, bu da zevki daha da artırdı. Başlığı bırakıp duvara tırmanmaya başladığımda, Hunter'ın eli kıcıma sert bir tokat attı ve bu da içimde başka bir zevk-acı patlaması yarattı, ön sıvı içimden sızmaya başladı.

"Bırakmanı söyledim mi, omega?" diye sordu ve hareketleriyle zamanlayarak kıcıma tekrar tokat atarken daha sert itti.

"Hayır," diye inledim ve tekrar çerçeveyi kavradım, bunun üzerine Hunter avucunu tokatının acı verdiği yere sürterek beni mükemmel sözlerle övdü.

Onun hareketleri hızlandıkça, Kellan'ın dili de hızlandı ve Hunter'ın testisleri alnına çarparak onu boğmak üzereydi, ama bu onu rahatsız etmiyor gibiydi. Bu alfa erkekler birbirlerine cinsel olarak ilgi duymuyor olabilirlerdi, ama kendilerine yeterince güveniyorlardı ve bu şekilde paylaşmaktan rahatsız olmuyorlardı.

Hunter'ın inlemesi dikkatimi dağıttı ve ona baktım, başını geriye atmış, boynundaki ve omuzlarındaki kasları sertçe belirginleşmişti. "Çok iyi hissettiriyorsun bebeğim. Kıçın sikimi sıkıyor ve içinde patlamadan önce fazla dayanamayacağım. Hayatımızın geri kalanında her gece senin her yerini sikmek istiyorum. Ve her sabah tatlı amını yalamak istiyorum."

Kellan sikini avuçladı, kalın ucu karnına yaslanarak ıslanıyordu, boxerının kenarından görünüyordu. "Siktir," diye inledi. "Bitirebilir misin Hunt? İki saniye içinde eşimin içine girmezsem öleceğim."

Bu, Hunter'dan karanlık bir kahkaha kopardı. "Uslu bir çocuk gibi sıranı bekle. Uslu çocuklar ödülleri alırlar."

Kellan ölüyormuş gibi bir ses çıkardı ve sikini tamamen serbest bırakarak kalın tabanını sıkıttı. Elinin pompalama görüntüsü beni başka bir orgazma sürükledi ve Hunter bir saniye sonra onu takip etti, sıcak spermi kıçımı doldururken benim adımı inleyerek haykırdı.

"Ben böyle ölmek istiyorum," dedi Kellan, ben onun üzerine yığıldığımda, yüzünün ve göğsünün benim boşalmamla kaplandığını hissedebiliyordum. "Senin tatlılığında boğulmak."

"Seni bayat herif," diye homurdandı Hunter, nefesi kesilmiş gibi. "Ama... çok iyi bir noktaya değindin."

Hunter kıçımdan çıktığında, boşluk hissiyle inledim, ama Kellan altımdan kalkar kalkmaz bu hissi giderdi. Beni Hunter'ın kollarından kaptı, kucağına çekti ve o kadar hızlı bir şekilde amıma girdi ki, neredeyse boynum incinecekti.

Hareketleri hızlı ve çaresizdi, gözlerimiz birbirine kilitlendi ve ben onun güzel bakışlarının girdabına çekildim, ta ki sihir gibi sayılabilecek kadar çabuk tekrar boşalana kadar.

Kellan'ın rahatlaması belliydi. "Tanrıya şükür," diye mırıldandı ve saniyeler sonra içimde boşaldığında gülmekten ve inlemekten kendimi alamadım.

Üçümüz dağınık, yapışkan, muhteşem bir yığın halinde yere yığıldığımızda, bayılmaya hazır olan tek kişi ben değildim. Muhtemelen çarşafı değiştirmemiz ve tekrar duş almamız gerekiyordu, ama bunun için bacaklarımı hissedebilene kadar beklememiz gerekecekti. Belki önce biraz kestirirdim.

"Bu mükemmel bir geceydi," diye mırıldandı Hunter ve ben de aynı fikirdeydim.

Fletcher benden çok şey çalmış olabilir, ama bunu bunu almadı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

EMME

Alfalarım tarafından neredeyse unutulacak kadar sevildikten sonra, üçümüz için yeterince büyük olan küvette uzun ve keyifli bir banyo yaptım ve neredeyse bütün gece huzurlu ve kesintisiz bir uyku çekmeyi başardım. Kabuslar yoktu. Tüyler ürpertici bir korku hissi yoktu. Sadece mükemmel bir uyku.

Ertesi sabah, Kellan ve Finley antrenmanları vardı ve Hunter yeni bir ürünün piyasaya sürülmesi ile ilgilenmek için ofise gitmesi gerekiyordu. Ayrıca daha sonra bir konsey toplantısı da vardı ve ben ona tamamen iyi olacağımı söyledim. Bugün Slade'den beni eğitmesini isteyeceğim gündü.

Yalnız kaldığımda ve giyindiğimde, döndüğümde beri hiç bakmadığım telefonumu aradım. Yatağımın yanında şarjda olduğunu gördüm. Kişiler listesini kaydırarak Slade'i aradım. "Snow?" dedi, sanki benim aramamı bekliyormuş gibi ilk çalınıştta cevap verdi. Onu tanırıyorsa, öyle yapmıştı.

"Merhaba, günaydın," dedim, onun derin, gür sesini duyunca boğazımı yuttum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu hemen. "Bu sabah erken kalkacağınızı beklemiyordum."

Dün gece çok gürültü yaptığımızı fark edince yanaklarım kızardı, çünkü hiçbir şekil değiştiren Hunter'ın odasında olanları duymamış olamazdı.

Boğazımı temizleyerek, yüzümün hissettiğim kadar kızarmamış olmasını umdum. "Evet, her şey yolunda. Sadece bugün antrenmanıma başlamayı düşünür müsün diye sormak istedim. Hunter, beni yalnız bırakmamaya karar verdiğiniz için zaten beni izlediğinizi söyledi, bu yüzden

başlamak için bundan daha iyi bir zaman olamaz diye düşündüm. Daha güçlü ve daha zinde olmalıyım. Gelecek olan her türlü savaşta savaşabilecek durumda olmalıyım."

Dün gece, tecrit odasından çıktığımızda, Slade'e bir daha asla kurban olmak istemediğimi söylemiştim ve o da beni tekrar eğitmeye başlamayı kabul etmişti. Ancak bu kadar çabuk olacağını tahmin etmediğini sanıyordum.

"Bugün başlayabiliriz," diye cevapladı sonunda. "Güvenlik görevlilerim eğitim merkezinde olacak, orada güvende oluruz. Hazırlanmak için otuz dakikan var."

"Harika! Teşekkürler!" diye bağırdım. "Aşağıda buluşuruz."

Slade homurdandı ve hat kesildi.

Gardırobumun önüne koştum ve antrenmana uygun bir kıyafet bulmaya çalıştım, kötü hava koşullarına karşı kat kat giyinmem gerektiğini biliyordum. Yeni hoodie koleksiyonunun önünde durdum, Kellan'inkinden çok daha fazlasının asılı olduğunu görünce şaşırdım.

Hunter'ın siyah veya gri renkli kocaman kazaklarından, Kellan'ın sırtında en sevdiği *Clawtine* markasının bulunduğu renkli kapüşonlu sweatshirtlerine kadar, hangi parçanın hangi alfa'ya ait olduğunu anlamak kolaydı. Ancak ilk kez Slade ve Finley'in giysileri de vardı.

Slade'in ceketleri çoğunlukla kahverengi, siyah ve kömür grisi deri ceketlerdi ve onları kokladığımda, onun kokusunu alınca inledim, bu da onun onları yakın zamanda giydiğini kanıtlıyordu.

Finley bana hokey formaları ve kapüşonlu sweatshirtler bırakmıştı ve onları görünce ne hissedeceğimi bilemedim.

Onun çabasını hissetmek hoştu, ama onları giymeye henüz hazır olduğumdan emin değildim.

Bugün kendi başıma güçlü olmam gerektiğine karar vererek, alfa erkeklerin kıyafetlerinden hiçbirini seçmedim ve kendi kürklü spor pantolonumu, termal tişörtümü ve sade beyaz süveterimi giydim.

Dolaptan çıktığımda banyoya gitmeyi planlıyordum, ancak yatağın ucunda yeni bir yığın araba ve motosiklet dergisi dikkatimi dağıttı. Daha önce telefonumu aramak için buraya koştüğümde onları kolayca gözden kaçırmış olabileceğimden, ne zamandır orada olduklarını bilmiyordum.

En son böyle bir hediye aldığımda, kimin bıraktığına dair hiçbir ipucu yoktu ve sonrasında olan biten her şey yüzünden,

sormayı bile tamamen unutmuştum.

Yığına eğilip bakarken, yine net bir koku alamadım, ama yeni bir şey vardı: parlak kapağın üzerinde duran bir origami hayvan.

Bunun turuncu kağıttan yapılmış bir kedi olduğunu anlamam bir saniye sürdü, minik burnunun altındaki beyaz üçgen rengi bozuyordu. Çok karmaşık bir şekilde yapılmıştı ve nasıl bu kadar mükemmel ve minik olabildiğini anlayamadım. Bu kadar küçük bir kağıt parçasını bu kadar hassas çizgilerle katlamak kesinlikle zor olmalıydı.

Bunu bırakan alfa hangisi olursa olsun, zanaatında mükemmeldi ve kendimi bu basit hediyeye biraz hayran hissettim. Hayatımda hiç fazla bir şey almamıştım ve içlerinden birinin benim için bu kediye yapmak için zaman ayırdığını bilmek bana çok özel geldi.

Yan masamdaki çekmeceyi açarak kediye dikkatlice içine koydum ve hazinelerimi sergilemek için raflar alana kadar onu güvende tuttum. Dergileri daha sonra karıştırmak üzere bıraktım. Banyoya koşarak saçlarımı at kuyruğu yaptım, sonra cildimi hava şartlarından korumak için üzerine biraz yağ ve bal sürdüm.

Odadan çıkarken, Finley'in kırdığı için yakın zamanda değiştirilen panjurları kapattım ve ışıkları söndürdüm. Duvarlarda hâlâ duran kırmızı ejderha gözlerini bir anlığına seyretmek için. Slade'in şakasından geriye kalan tek şey buydu ve ben onları rahatlatıcı buluyordum. Sanki ejderha beni koruyor ve güvende tutuyormuş gibi.

Otuz dakikam neredeyse dolduğunda, telefonumu alıp odadan çıktım ve merdivenlere doğru yürüdüm. Dikkatsizce mesajlarımı kaydırırken, kaçırıldığım sırada Cora'dan gönderilmiş birkaç mesaj buldum.

Döndüğümde mesajları okuyacak durumda değildim, ama şimdi yeniden hayata döndüğüm için arkadaşlarımla iletişime geçme zamanı gelmişti.

■

En iyi arkadaşım: Emme! Ne oluyor lan! War, senin yine kaçırıldığını söyledi ve ben deliye dönüyorum. Telefonun olmadığını bildiğim halde neden mesaj attığımı bile bilmiyorum

ama bir şekilde bağlantı kurmam gerekiyordu. Sadece bu olsa bile. İyi olduğunu ve bu mesajları yakında okuyacağını umuyorum.

En iyi arkadaş: Tamam, sürün Golden Claw'ı parçaladı ve şimdi insan dünyasında seni arıyorlar. Kafayı yediler Em. Yani... onlara bakma bile, lanet olsun!

Onlar seni öldürecekler. Hiçbirini böyle görmemiştim ve av peşinde oldukları için sonsuza kadar minnettarım. Seni çalan kişi büyük pişmanlık duyacak. VE BU SADECE ONLARI ELİME GEÇİRDİĞİM ZAMAN OLACAK.

En iyi arkadaşım: War, Hunter ile iletişim halinde. Teksas'ta olduğun konusunda bir ipucu buldular. Tanrıça'ya, senin iyi olman için dua ediyorum. Lütfen hayatta ve iyi olduğunu bana haber ver. Ne olursa olsun, düzelteceğiz. Sana söz veriyorum. Ne olursa olsun. Sen hala bizim Emme'sin.

Bana olan sevgisi ve endişesinin kanıtı karşısında boğazım düğümlendi. Hayatımda beni bu kadar derinden önemseyen şekil değiştirenlerin olması garip geliyordu. Dünyada tek başıma gibi davranma alışkanlığından kurtulmak zordu, ama gerçek şu ki, yeni hayatımı seviyordum ve eskisine asla dönmek istemiyordum.

Asla.

Cevap vermek için düğmeye bastım ve birkaç dakika boyunca hissettiklerimi bir mesaja sığdırmaya çalıştım. Garaja vardığımda hala mesajı yazıyordum.

"Disleksi yazı tipini kullanmakta giderek daha iyi oluyorsun," dedi Slade, omzumun üzerinden mesajımı okuyarak.

Havaya bir metre kadar zıpladım, neredeyse gönder tuşuna basacaktım. "Siktir, bir zil almalısın. Bu kadar ürkütücü olma."

Dudakları seğirdi, ama ondan düzgün bir gülümseme alamadım. "Herhangi bir hata görüyor musun?" diye sordum, telefonu uzattım.

O bunu üç saniye içinde okudu ve ben hem kıskandım hem de onun yeteneklerinden etkilendim. Tabii ki, Slade'in yanında beni etkilemek çok da zor değildi ve okumak da gelişmiş ya da zor bir beceri değildi, ama benim için o, Hunter'dan sonra tanıdığım en yetenekli şekil değiştiriciydi. "Mükemmel görünüyor, Snow." Başını eğdi ve onayladı.

"Ve

bu da bana okuma derslerine de başlamamız gerektiğini hatırlattı. Yardımcı olacak kaynakları topluyorum."

Elbette toplamıştı. "Evet, yeni yazı tipi ve arka planla daha kolay idare ediyorum, ama iyileştirilecek çok şey var. Dayanıklılık ve dövüş eğitimi benim için en büyük öncelik, çünkü bu konularda hiç becerim yok."

Slade kaba bir şekilde bu konuda benimle tartışmadı. Kafamı sallayarak Cora'ya mesajımı gönderdim.

Emme: Çok üzgünüm, Cores. Berbat bir arkadaş oldum. Seni endişelendirdiğim için özür dilerim, ama senin beni önemsemen benim için çok önemli. dönüşümden beri kendimi toparlamakta geciktiğim için üzgünüm, ama söz veriyorum iyiyim. Ya da iyi olacağım. Sana anlatacak çok şeyim var . Hem de çok şey. Yakında görüşebilir miyiz? Seni seviyorum ve hayatımda olduğun için sonsuza kadar minnettarım.

Slade, telefonumu cebime koyana kadar bekledi ve sonra şöyle dedi: "Çocukların bugün maçı var, ama hepimiz büyük etkinliklerden uzak durmanın senin için daha güvenli olacağına karar verdik. Fletcher'ın etki ve kontrolünün ne kadar geniş olduğunu daha iyi anlayana kadar."

Onların benim adıma *karar vermiş olmaları* beni çok kızdırmış olsa da, maçlarını kaçırmanın hayal kırıklığı bir yana, onların değerlendirmesine gerçekten karşı çıkamazdım. Kendim ve sürüm için tehlikeli bir durum yaratmak istemiyordum. "Siz dördünüz benim adıma karar vermeye alışmayın, ama bu durumda size karşı çıkmıyorum. Sadece o pisliğin sevdiğim şeyleri benden almasına gerçekten çok sinir oluyorum."

Slade, G sınıfına gitmem için işaret ederken yüzü asıktı. "Evet, umarım sana tekrar yaklaşımdan önce onu ortadan kaldırabiliriz. Talon'un işbirliği yapmaya başlaması gerekiyor."

"Sana yeni bir şey söyledi mi?"

Bana kapıyı açarken yüzünde sert bir ifade vardı. "Pek bir şey yok. Yumurtamızın bulunduğu volkanı birkaç kez ziyaret ettiğini itiraf etti ve benim geri dönme isteğimin sebebinin bu olduğunu kabul etti. Bu ilk veya tek sefer değildi, ama ilk aramam sonuçsuz kaldığı için geri kalanını görmezden geldim."

Kafamı sallayarak yolcu koltuğuna oturdum. "Onun başından beri orada olduğuna inanamıyorum, senin ruhunun yarısı.

Fletcher pisliğin teki ve lanet olası bir yalancı. Blaine muhtemelen onun oğlu bile değildir."

Slade homurdandı. "Görünüşe göre bu kısım doğru olabilir. Talon, Blaine'in annesinin bir omega olduğuna inanıyor... Fletcher'ın *ölene* kadar yanında tuttuğu bir omega."

Başımı salladım. "Dediğim gibi, lanet olası bir yalancı. O piçin, dünyada sayımızın bu kadar az olmasının nedenlerinden biri olduğunu biliyordum."

Oğul sahibi olmak için yaptıklarını düşününce midem bulandı. Fletcher'ın üremek için bir omegayı hapsetmesi ve tecavüz etmesi düşüncesi, arabada kusmamı sağlayacak kadar yeterliydi.

"Neden bunu yapıyor?" Bu gerçeği sindirmeye çalışırken kendimi dengesiz hissederek boğuk bir sesle sordum. "Zaten yeterince gücü ve parası var. Hunter onun zengin ve bağlantıları olan biri olduğunu söylemişti, ama belli ki bu ona yetmiyor."

Slade'in yüzü gölgelerle kaplıydı. "O dengeli biri değil," dedi sonunda. "Bizi kontrol etmek umuduyla yıllardır bizim atamalarımızı bozmaya çalışıyor. Gücü ve parası onun içinden canavarı çıkardı. Artık doğruyu yanlıştan ayırt edemiyor."

Ben cevap veremedim kapımı kapattı ve ben bu bilgiyi düşünürken o sürücü tarafına geçti.

O içeri girdikten sonra, "Hâlâ onu veya başka birini bulamadın mı?" diye sordum.

Slade başını salladı. "Günlerce, kendisi ve eylemleri etrafında ördüğü ağı çözmeye çalıştım, ama sihir işin içinde olduğunda, bunu dijital olarak çözmek neredeyse imkansız. En iyi şansımız Talon'u serbest bırakıp onu takip ederek efendisine ulaşmak, ama bununla ilgili büyük bir sorunum var."

Bu sorunun ne olacağını zaten tam olarak biliyordum. "Ben de gitmeliyim, yoksa kurtum yine geri çekilebilir."

Motor gürültüyle çalışmaya başladı ve Slade, direksiyonu ustaca çevirerek geri geri çıktı. "Evet. Senin bağı, Hunter ve Kellan'ınki gibi yepyeni. Canavarın mesafeye alışması haftalar sürer, bu yüzden senin bağı oturana kadar onu bırakamayız."

Ayrıca, bağımızı düzgün bir şekilde tamamlayamazsak ve aramızdaki yıpranmış bağları sağlamlaştıramazsak ne olacağı sorusu da cevapsız kalmıştı.

Talon ve benim asla ayrılamama ihtimalimiz var mıydı?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

SLADE

Emme, eğitim tesisine giderken yolun ilk kısmında sessizdi, koltuğunda kıpır kıpır oturuyor ve at kuyruğunu karıştırıp duruyordu. Normalde yanımda zıplayan bir şekil değiştiren beni rahatsız ederdi, ama endişe en güçlü duygum haline gelmişti.

"İyi misin, Snow?"

Başını bana doğru çevirdi, bakışları yüzümde dolaştı ve içini çekti. "Aklımda çok fazla düşünce ve soru var. Bilinmeyeni ifade edemeyeceğim kadar çok nefret ediyorum."

Ben de aynı şekilde hissediyordum, bu da beni hacklemeyi öğrenmeye iten şeydi. Eğer bir şekil değiştiren bana cevap vermezse, onu kendim bulurdum.

"Dikkatini başka yere yöneltmelisin," dedim, bakışlarımı yola çevirerek, ama dikkatimi değil.

Bu sözler onu şok etti ve koltuğuna daha da gömüldü. "Dikkatini dağıtacak bir şey... Yirmi soru oyunu nasıl olur?"

Bu omega beni sürekli şaşırtıyordu ve o ortaya çıkmadan önceki sıradan hayatımı zar zor hatırlayabiliyordum. Onun kaosunu her gün, her lanet gün kabul ederdim. "Yirmi soru mu? Senin hakkında her şeyi bildiğimi düşünürsek, bunun benim için bir cazibesi olduğunu sanmıyorum."

Umdüğüm tepkiyi aldığımda rahatladım ve onun neşeli kahkahası arabayı doldurdu. Canavarım bile bu sestən zevk alarak kükredi. Bu omega'ya olan hayranlığımız her geçen gün artıyordu.

gün geçtikçe, onu *kendimden bile* korumaya kararlılığımı sürdürmek gittikçe zorlaşıyordu.

"O zaman ben yirmi soru sorayım mı?" dedi. "Beni memnun et, yoksa sandalyemden kalkıp kendimi pencereden atarak düşüncelerimden kurtulmaya çalışacağım."

Onun incinmesi düşüncesi bile ellerimle direksiyonu sıkıca kavramama neden oldu. "Tamam, Snow," dedim, kendimi sakinleştirmeye çalışarak. "On soru sorabilirsin. İyi düşün."

Bir saniye düşündü, parmağını çenesine dokundurdu. "Kurtum ve ben yıkılmış ve geri çekilirken," diye sonunda konuştu, bu hatırlatma içimde bir ateş dalgası uyandırdı ve arabayı ısıttı, "Sizin hakkınızda bilmediğim her şeyi düşünmeye devam ettim. Ve aklıma birkaç soru geldi... Hazır mısınız?" Tek yapabildiğim başımı sallamaktı, bu ona yetti.

"Tamam,

İlk soru: Hacklemeyi ne zaman öğrendin? Ve neden?

Bu soru kolaydı ve direksiyondaki sıkı tutuşumu gevşettim. "On yaşlarındayken. Her zaman meraklıydım ve cevaplardan çok sorularım olduğunda, o cevapları kendim aramaya başladım. Garip bir şekilde, bilgisayarlar benim için her zaman kolay olmuştur. Her şey mantıklı geliyor. Kodlar matematik ve mantıkla ilgili olduğu için mantıklı geliyor. O dünyaya adım attığımda, bir daha geriye bakmadım, ekranımın arkasından her şeyi manipüle edip kontrol edebiliyordum."

O sertçe yuttu ve bakışlarının yüzümün yan tarafına saplandığını hissedebiliyordum. Gözlerinin böyle bana bakmasından hoşlanıyordum. Gözlerini benden ayıramadığında.

Onun takıntısını istiyordum.

"Bazen çok korkutucusun," dedi boğuk bir sesle. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bu değerlendirmeden de memnun kaldım. "Biliyorum. Sıradaki soru."

Kafasını sallayarak çabucak toparlandı. "Uçmak nasıl bir his? Hiç korkutucu oluyor mu? Hızlı dalış yaparken midem bulanıyor mu?"

Bu soru daha karmaşıktı ve bu hissi tarif edecek kelimeleri aradım. "Güç ve özgürlük gibi bir his," dedim sonunda. "Ve hiç korkutucu değil. Heyecan verici, ama aynı zamanda yürümek kadar içgüdüsel. Vücudum ne olacağını bildiği için midem hiç bulanmaz

ne olacağını bilir ve buna göre ayar yapar. Dünyanın üzerinde uçmak, varoluşumdaki en sevdiğim anlardan biridir."

Dudakları titredi ve kendini kontrol altına almadan önce onun arzusu ve hüznünü hissettim. "Kulağa harika geliyor. Bir gün denemek isterim."

Hiç kimseyi sırtımda uçurmamıştım, ama eğer uçurursam, Emme olurdu.

"Tamam," dedi, boğazını temizleyerek. "Ejderha ateşi. Ağzından püskürtmek nasıl bir his? Seni yakıyor mu?"

Benim canavarıma en çok onun merak duyması mantıklıydı ve canavarım da onun ilgisini çekmekten oldukça memnundu. *Piç kurusu*. "Ejderha ateşi, canavar formundayken içimizde yanar," diye açıkladım, "ve ateş püskürdüğümüzde, bu ısı genişler ve ağızımızdan püskürene kadar yükselir. Ama onu serbest bırakmak zorunda değilim ve beni yakmaz ya da incitmez. Bu ısı bizim türümüz için oldukça hoştur ve diğer canlıları donduracak yüksekliklerde uçmamı sağlar."

Kafasını salladı ve tekrar "Korkunç" diye mırıldandıktan sonra bir sonraki soruya geçti. "Ejderhan da senin gibi düşünceler mi kuruyor?"

Ben başımı salladım. "Evet, ama daha az empati ve onlara karşı eski, soğuk bir his var."

"*Daha az* empati mi?" diye fısıldadı ve ben gülmeden edemedim.

"İster inan ister inanma, bu doğru. Sürüsü dışında, ejderhanın umursadığı tek bir canlı bile yok.

tek bir canlı bile yok. Seni aramak için köyleri yerle bir ettik."

Yoldan gözlerimi ayırıp ona baktım, zorlukla yutkunurken cildi soluyordu. "Kimsenin benim için ölmesini istemiyorum. Özellikle de masumların."

Ejderham için, sürümüz dışındaki herkes karınca gibiydi, önemsiz ve değersiz.

"Başka sorunuz var mı?" diye sordum, stadyum uzaktan görünmeye başlamıştı.

Emme sessizdi ve tekrar baktığımda yanakları pembeye dönmüştü. Kokusu taksiye yayılmıştı ve artık onun bir sonraki sorusunu merak etmeye başlamıştım. "Anlat,"

emdim, yüzüncü kez onun üzerinde hakimiyetimin işe yaramasını dileyerek.

Onu kontrol edebilseydim, kesinlikle güç delisi olurdum

"Uh," diye başladı ve ona uzun uzun baktığımda aceleyle devam etti, "Piercinglerin... dokunma nefretinle nasıl uyuşuyor? Dövmelerle aynı mı? Ve... ejderha formunda da görünüyorlar mı?"

Sorabileceği onca şey varken, bu benim beklediğim bir soru değildi ve kendimi *neredeyse* şaşkınlık içinde buldum. Ama pembe yanakları şimdi mantıklı geliyordu. "Zevk aldığımda acıdan da hoşlanırım," diye itiraf ettim, kızarıncaktaki kızarıklığın derinleşmesinden zevk alarak. "Yani kendi kendime zevk vermekten hoşlanırım, çünkü başka birinin bana o şekilde dokunmasına hiç izin vermedim."

Emme bu sözlere boğuldu ve şimdi adeta itfaiye arabası kırmızısı olmuştu, bu da bana o güzel kızarıklığın vücudunun geri kalanına da yayılıp yayılmadığını görmek için çaresiz bir istek uyandırdı. Bu gezegende neredeyse otuz yıl geçirdikten sonra, dokunma nefretimi aşip birlikte olmak istediğim ilk şekil değiştiren oydu. Keşke bu onun için, hatta belki de tüm dünya için tehlikeli olmasaydı.

"Sen bakir misin?" diye sordu, nefesleri hızlanmıştı ama şaşırmış gibi görünmüyordu. Meraklanmış gibiydi ve onun uyarılmasının kokusunu alabiliyordum, bu da içimdeki canavarı uyandırdı.

"Evet, Snow. Dokunulmaktan hoşlanmadığım bir şekil değiştiren bulamadım." *Ta ki sen gelene kadar, küçük dostum. Ta ki sen gelene kadar.*

O, sanki o yorumu kafasından silkeliyormuş gibi birkaç kez başını salladı ve sonra boğazını temizledi. "Piercinglere geri dönelim..."

Konuyu değiştirmek istediği belliydi ve ben ona karşı çıkmadım. "Finley beni delerken kendimi tuttum," dedim, Emme'yi yutmak için içimdeki temel içgüdüyle mücadele ederken sesim daha sert çıkmıştı. Nasıl mı? Kim bilir? "Fin bu durumdan pek memnun değildi, ama ben penisimdeki dikenlerin verdiği hissi seviyorum. En sevdiğim an, iyileşirkenkiydi, ama vücudum onları reddetmeye çalıştığı için şimdi de zevkli bir acı veriyorlar."

Onun geniş mavi gözlerinin tuzağına düşmüştüm, göz bebekleri büyümüş, dili dudaklarını nemlendirmek için dışarı çıkmıştı. Park yerinde durduğumuzda

, eğildim ve fısıldadım, "Ve benim ejderhamın penisi dikenlidir. Eşine takılmak için tasarlanmıştır, böylece tatmin olana kadar içinde kalabiliriz. Piercinglerim de *tam olarak aynı pozisyonda*, bu yüzden *diğer formumda* ne kadar teknik *olmak* istediğine bağlı."

"Tanrıça merhamet etsin," diye fısıldadı, hala gözlerini kırpmadan ve kıpırdamadan.

"Sana merhamet yok, Snow," diye cevap verdim, dengesiz canavarımla bu oyunu oynayarak ne halt ettiğimi bilmeden, ama durduramıyordum.

Şimdi kendi dikkatimi başka yöne çekmem gerektiğinden, onun tatlı kokusuyla dolu havayı derin bir nefesle içime çektim ve otoparkın etrafına baktım. Otopark arabalarla doluydu ve benim adamlarımın yanı sıra Warrick'in adamlarının da çoktan gelmiş olduğunu gördüm.

"Hadi Emmeline," dedim, kapımı açarak, kontrolünü kaybetmeden önce onun kokusunu canavarımdan temizlemek için çaresizce. "Soru zamanı bitti. Şimdi antrenman yapacağız."

Arabasının onun tarafındaki kapısının altındaki karı temizledim ve o da karın üzerine atladı. "Sorularımı cevapladığın için teşekkürler," dedi, utangaçlığının kızarıklığı azalarak yanakları altın rengi bir ton almaya başladı. "Teksas'tan döndüğümüzden beri mesafeli davranıyordun. Sana tekrar yakın hissetmek güzeldi."

İçimdeki canavar kükredi, ama onu hemen susturdum. "Aramızda her zaman belli bir mesafe bıraktım," dedim, ona ilişkimizin sınırlarını hatırlatarak. Ya da belki de kendime hatırlatıyordum. "Ejderhamın dengesizliği nedeniyle, sana sunabileceğim en fazla şey koruma ve arkadaşlık. Tam bir bağ değil."

Ne kadar inanılmaz derecede çekici olursa olsun.

Emme dudaklarını sıkı ve gözlerindeki parıltı söndüğünde, kendimi tekmelemek istedim. Onu incitmek gibi bir niyetim yoktu, ama bu bağ tamamlayabileceğimden emin olmadığım halde yalan söylemek daha kötü olurdu — baği tamamlamak ve onu güvende tutmak.

Elimi uzattım ve onun elini tuttum, dokunmamın yol açtığı çok hafif olumsuz tepkiyi zar zor fark ettim. Emme gövdesini bana doğru çevirdi, ancak bakışları birbirine kenetlenmiş avuç içlerimize düştü.

Sonunda kalın kirpiklerinin altından bana bakarak gözlerimi karşıladığında, vücudumda uyanan arzuyu mantıkla bastıramadım.

Onu istiyordum. Her parçasını.

Uzun bir nefes vererek, "Sorun sen değilsin, Emme. Tanrıça seni benim olmam için kaderine yazmış ve çok iyi bir seçim yapmış. Dünyada senden başka kimseyi istemem, ama bağımız derinleşse de ben değişmedim, ejderham da değişmedi. Ona asla tam olarak güvenilemez ve bu nedenle sana güvenilemem. Sen çok değerlisin, riske atamam. Anlıyor musun?"

Bana bakarken mavi gözleri deliciydi ve ifadesi nötr kalmasına rağmen alt dudağı titriyordu. "Ya bu riski almaya hazırımsa?" diye sertçe cevap verdi ve ben de bu cevabın mantığını kabul etmek zorunda kaldım.

"Bir dereceye kadar, bu senin riskin," diye kabul ettim, "ama sonuçlarıyla yaşamak zorunda olan benim. Seni korumak benim sorumluluğum. Birden fazla kez başarısız olduğum bir sorumluluk."

Kafasını salladı, kahkahası acı ve kırıkçaydı. "Ben sadece senin sayende buradayım. Bana karşı sorumluluğunu fazlasıyla yerine getirdin. Kendini bu kadar hırpalamasan, bunu anlardın. Blaine bizi Silver City'ye götürdüğünde beni kurtardın, sonra da Teksas'ta, Fletcher dönmeden Talon'u bayılttıracak kadar güçlüydün ve onunla birlikte uçup gittin. Sen benim kahramanımsın."

O bana yaklaştığında, ejderham göğsümde gürültüyle kükredi ve sikim pantolonumun içinde hareketlendi. Ejderhanın öfkesi yeni bir şey değildi, ama tahrik olmak öyleydi ve bu sadece Emme'nin yanında oluyordu. *Sakin olun lan, ikiniz de.*

"Artık hepimizle bağ kurmanın ne anlama geldiğinden korkmuyor musun?"

Ona yıllardır bizden neden kaçtığını hatırlatmak alçakça bir hareketti, ama kararlılığım onun kokusu, samimi ifadesi ve bakışlarımı çeken o mükemmel çillerin altında parçalanıyordu. O benim arzuladığım uyuşturucuydu ve muhtemelen ondan sonsuza kadar uzak durmak için kendimi öldürmem gerekecekti.

Bu onu güvende tutacaksa, bunu yapardım.

Emme sorumu dikkatle düşündü. "Artık, sürümüzde tam olarak bağlanmamış olmanın ne anlama geldiğinden daha çok korkuyorum."

Bu şekilde daha zayıfız ve bu da Fletcher'ın bizden yararlanmasına olanak tanıyor. Onu yenmek için gücümü beşiniz arasında paylaşmam gerekse bile, buna daha fazla tahammül edemem."

Bu düşünce bile içimdeki ateşi alevlendirmek için yeterliydi ve Emme sıcaktan yanmadan önce zar zor onu sakinleştirebildim. Gözlerimdeki ejderha parıltısını yakaladığını biliyorum, nefesini tutarken bakışları yüzüme çevirdi.

Ama geri çekilmedi.

Cesur küçük omega'm bir adım daha yaklaştı, göğsü benimkine değecek kadar yaklaştı. O dokunursa ne olacağını bilmiyordum ve bunu düşünerek elini bıraktım ve uzaklaştım, eğitim tesisine doğru yöneldim.

Arkadan duyulabilir bir şekilde sinirli bir nefes verdi, ama sanki çıkmaza girdiğimizi biliyormuş gibi, tek kelime etmeden peşimden geldi. Çıkmaz bir durum. Benimle canavarım arasında bir şey değişmedi.

"Talon da aynı dengesizliğe sahip," dedi, antrenman sahasına neredeyse vardığımızda, sanki yürüyüş boyunca bunu düşünmüş gibi.

Karın temizlendiği orta kısma doğru ilerlemeye devam ettim. "Bu da seninle bağ kurmam için bir neden daha," dedim sertçe. "Onun sana zarar vermesini engelleyebilecek tek kişi benim, bu yüzden soğukkanlılığımı korumam gerekiyor."

Onun tatlılığına karışan keder kokusu beni durdurdu, ama arkama baktığımda yüzünde tarafsız bir ifade gördüm. Tarafsızlığı, gözyaşları kadar beni rahatsız ediyordu.

Emme, geçmişteki tüm travmalarına rağmen, genellikle duygularını açıkça gösterirdi.

Duygularını asla saklamazdı ve ben, kar beyazı kurdu ormanda zıplarken gördüğüm ilk andan itibaren bu ferahlatıcı dürüstlüğü özlemiştim.

"Benden saklanma, Snow," diye homurdandım ve ona bakmak için durakladım. Gözlerini devirdi. "Sen huysuz bir piçsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bu noktayı tartışamazdım bile. Son zamanlarda ruh halim, lanet olası aya ulaşacak kadar büyük bir sarkaç gibi sallanıyordu. O da bana bunu yapmıştı... hayatımı kargaşa ve güzelliikle dolu bir hale getirmişti. Ejderham bununla başa çıkacak donanıma sahip değildi, erkek de öyle.

"Peki ben nasıl saklanıyorum?" diye devam etti, ellerini ince beline koyarak. "Buradayım, seni güvenli ve mükemmel olan rahatlık alanından çıkarıyorum."

Eğilip dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırdım, karantina odasında tattığım o tadı hatırladım. "Çevremde güvenli ve mükemmel hiçbir şey yok, Snow. Ve benden duygularını saklamamı istemiyorum. Onlar benim. Arzuların benim. Gözyaşların benim. Hepsini istiyorum."

O sertçe yutkundu ve "Karşılığında hiçbir şey sunmasan bile mi?" diye sordu.

Ah, zavallı Snow'um. "Evet. Ben bencil bir piçim, ama bunu zaten biliyordun. şimdi hadi seni eğitelim."

O homurdandı, ama ona cevap verme şansı vermedim. Uzakta, Warrick ve adamları ısınmaya başlamışlardı ve benim ekibim de engelli parkur odasından, teçhizatlarını giymiş, silahlarını kuşanmış olarak çıkmıştı.

Bize yaklaşırken Emme'yi merakla süzdüler ama fazla yaklaşmamak gerektiğini biliyorlardı. "Bu Emmeline," dedim, her birinin bakışlarıyla göz göze gelerek. Çoğu, benim canavarımın hakimiyetine dayanamayıp başka yere baktı. "Onu canımız pahasına koruruz. Ona bir şey olursa, bu lanet dünyayı yok ederim. Anladınız mı?"

Emme kekeledi ve itiraz etmek için ağzını açtı, ama ekibim göğüslerine yumruklarını sertçe vurarak ona fırsat vermedi. "Evet, Alfa Slade," diye bağırdılar. "Emirlerimizi aldık." Ve itaatsizlik edenlere merhamet gösterilmeyecekti.

Emme'ye döndüğümde, yüzünde artık tarafsız bir ifade yoktu ve onu buz gibi zemine yapıştırıp ejderhanın dişlerini boğazına geçirmek istedim. Onun ateşi bağımlılık yapıcıydı ve ben çaresiz, ahlaksız bir şekil değıştiren vardım.

"Hadi, tatlım," dedim, sevgi dolu sözler ağızımdan döküldü. "Eğitimine başlayalım."

Yanakları pembeleşti ve bakışlarındaki öfke ve bana bağırma ihtiyacı ortadan kayboldu.

Zaten umurumda da değildi. Emmeline, bana istediği tonda konuşabilen dünyadaki tek şekil değiştiren kişiydi ve ben de bunu kabul ederdim. Buradaki tüm güç ondaydı.

"Evet, efendim," diye mırıldandı ve o yaramaz gibi davrandığında, onu yatağıma bağlayıp, dokunuşumla parçalanana kadar vücudunun her yerini kontrol etmek istedim.

O, dolgun dudaklarının köşelerinde hafif bir gülümseme bırakırken, göğsümde bir gürültü yükseldi. İkimiz de onun ne tür bir oyun oynadığının tam olarak farkındaydık. Tehlikeli bir oyun. "Koş, Snow," diye sertçe emrettim ve o da göz kırparak emrimi harfiyen yerine getirdi.

Güvenlik görevlilerim arkamızdan geldi ve ben onun yanında kaldım, hızlı bir yürüyüşten biraz daha hızlı hareket ederek. Uzun boyluydu, ama kondisyonu ve koşma yeteneği çok yetersizdi.

Stadyumun ilk turunda Warrick'in ekibinden kaçındık, ama ikinci turda ısınmalarını bitirmişlerdi ve kenarda bekliyorlardı. Emme geçerken Warrick ona el salladı ve Emme, nefes almakta zorlanmasına rağmen gülümsemeyi ve el sallamayı başardı.

Fiziksel kondisyonunu bir günde geliştirmesi mümkün değildi, ama geçen seferkinden daha fazla zorladığını görmek beni memnun etti. Kendini güçlendirmeye kararlıydı ve hissettiğim gurur beni şaşırtmadı. Bu, ona karşı zaten karmaşık olan duygularıma bir katman daha ekledi.

Isınma ve esneme hareketleri bittiğinde, antrenman ve dövüş hazırdık. Takımım her zamanki partnerleriyle takım oluşturdu ve ben Emme için Horton'u seçtim, ona dokunabileceğime emin değildim.

"Her tatbikat için kesinlikle gerekli olandan daha fazla fiziksel temas kurarsan," diye kartal şekil değiştireni uyardım, "sonsuz kadar cezalandırılacaksın." O da başını salladı, yüzünde rahat bir ifade vardı — bu tehdidi bekliyordu.

Emme, küçük bir velet gibi aramıza girdi. "Onu dinleme. Sana en ufak bir zarar verirse, odasındaki her şeyi tuhaf bir açıyla çeviririm. O da bunu biliyor."

Horton'un dudakları seğirdi ama gülümsememekle kendi hayatını kurtardı. "Buna gerek yok, Omega Emmeline. Bir erkeğin dişisini koruması gayet normal."

Bu yüzden o benim en iyi infazcılarımdan biriydi. Kuralları anlıyordu.

"Lütfen bana Emme de," diye düzeltti. "Bu kadar resmi hitap edilmesinden nefret ediyorum."

Horton gözlerini kaldırıp benimkilere baktı ve o unvanı hak etse de, onun isteğine karşı gelmeyecektim. Ben başımı sallayınca, rahatlamış bir gülümsemeyle ona baktı. "Emme olsun o zaman. Bana..."

"Hiçbir şey," diye homurdandım. "Adını bilmesine gerek yok. Şimdi dövüş antrenmanına geçelim. Emme'nin kayda değer bir becerisi yok, bu yüzden en baştan başlayacağız."

Horton kıkırdayan bir şekilde bana bakarken, Emme bana sert bir bakış attı. "Hepimiz başlangıçta aynıydık, Emme. Seni kısa sürede eğiteceğiz."

Bana son bir kez daha sert bir bakış attıktan sonra Emme dikkatini ona geri verdi ve ben de en iyi infazcımı öldürmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce kendimi zorla uzaklaştırdım.

"Neye ulaşmayı umuyorsun?" Horton'un sorduğunu duydum.

Onun cevabı tam da umduğum ve beklediğim gibiydi. "Hepsini gafil avlamak istiyorum," dedi her zamankinden daha sert bir ses tonuyla. "Onların hiç beklemedikleri gizli bir silah olmak istiyorum. Onların en kötü kabusu olmak istiyorum."

Emme'nin benim yıkımım olduğunu *ve her zaman öyle olacağını* kabul ederken gururum yeniden alevlendi. Onun Fletcher'ın yıkımı olması da uygun olurdu.

Bunu görmek için sabırsızlanıyordum.

BÖLÜM 26

EMME

Antrenman sırasında neredeyse ölmek üzereyken, bir saat boyunca duşta kendimi boğdum, eşofman giydim ve kırık, paramparça olmuş bedenimi merdivenlerden aşağıya, yemek odasına sürükledim. Hunter, bu akşam aile yemeği yiyeceğimizi ve yemeği kaçırانların başının *büyük belaya* gireceğini bana çoktan söylemişti.

Çoğu zaman *onun* türünden belaya bulaşmayı tercih etsem de, bugün ölmemek, kusmamak ve ağlamamak için harcadığım tüm enerjiyi yenilemek ve yemek yemem gerekiyordu.

Üçünün aynı anda gerçekleşmesi kıl payı olmuştu.

Yemek odasına girdiğimde, dört çift göz bana kilitlendi ve *lanet olsun*, tüm dikkatlerinin merkezinde olmak çok rahatsız ediciydi. Bu daha önce pek sık yaşanmamış bir şeydi, çünkü Finley genellikle benden ve doğrudan göz teması kurmaktan kaçınırdı. Ancak bu gece, bakışları en sert şekilde bana kilitlenmişti, irislerinin viski rengi tonları hafif ve dönen bir hal almıştı.

"Merhaba," dedim yumuşak bir sesle, garip bir gerginlik midemi sarmıştı. "Geciktiğim için özür dilerim."

Hunter sağındaki koltuğu işaret etti. "Geç kalmadın dostum. Tam zamanında geldin."

Tamamen normal davranmaya çalışarak, sandalyeme doğru yürürken tökezlememeyi başardım, oturup ağrıyan uyluklarımı dinlendirmek için sabırsızlanıyordum. Kurtumun iyileşme hızı, Slade'in barbarca antrenmanına karşı koyacak kadar hızlı değildi.

Sandalyeye uzanmadan önce Finley ayağa fırladı ve kanatlı sandalyeyi masadan çekti. Bu gece şık giyinmişti

kot pantolon, beyaz gömlek ve üzerine giydiği kırmızı-beyaz flanel gömlek, koyu kahverengi saçlarının kızıl rengini ortaya çıkarmıştı.

Dudaklarım şaşkınlıkla açıldığında gözlerimiz buluştu ve Finley nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Seni hiç gülümserken görmemiştim," diye fısıldadım, ona aptal gibi göz kırparak.

Gülümsemesi gittikçe büyüdü ve *lanet olsun*, gamzeleri vardı. Yakın zamanda berbere gitmişti ve kalın, koyu ve artık bakımlı sakalının altında, her iki yanağında da muhteşem çukurlar olduğunu fark edebiliyordum.

Rahatsız edici bir süre boyunca ona bakakaldığımda, Kellan güldü ve gerginliği yumuşattı. "Onu mahvettin Fin. Aferin dostum."

Finley'in gülümsemesi hiç bozulmadı ve bu sadece gamzeleri yüzünden değildi. Gözlerindeki kehribar ve altın rengi parlaklık, ayının mutlu olduğunu gösteriyordu.

"Onu kırmak istemiyorum," diye cevapladı Kellan'a, ama gözleri bana dikilmişti. "Onu korumak ve dünyanın bize ne getireceğinden kurtarmak istiyorum. Ne pahasına olursa olsun, kimsenin aileme tekrar zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Daha da yaklaştı ve burnuma hafifçe vurduğunda nefes almakta zorlandım. "Sen benim ailemsin, Ice. Şimdi ve her zaman. Ne olursa *olsun, ne seçersen seç.*"

Bununla birlikte, beni sandalyeme itti ve beni masaya ittiğinde şok olmuş ve suskun kaldım. Hunter sandalyesine yaslanıp viskisini bardağında döndürürken kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı. "Her şey zamanında olur. Tam da tahmin ettiğim gibi."

Finley koltuğuna dönerken, sağımda oturan Kellan eğilip dudaklarını yanağıma bastırdı. "Bu gece çok güzelsin, Shortcake. Bu renk sana çok yakışmış."

Sade siyah eşofmanımı gözden geçirdim ve duştan çıkarken saçlarımın ıslak ve dağınık olduğunu hatırladım. Ona başımı salladım. "Sen delisin, Golden. Berbat görünüyorum. Slade, Fletcher'ı alt etmek için bugün antrenman sırasında beni öldürdü."

Dört alfa da somurtunca şaka suya düştü. "Çok mu erken?" dedim zayıf bir sesle, hepimizin *gerçek travmayı hafifletmek için mizahı* kullanmamı kabul etmelerini dileyerek.

"Eğer seni bize dokunmak, incitmek veya bizden çalmak isteyen birini tartışırıysak," dedi Slade, viskisini de çevirerek, ama ben onun içtiğini görmemiştim, "o zaman evet, Snow, çok erken. O durumda asla *çok erken olmayan* bir zaman olmayacak."

Haklıydı.

Kellan'ın neredeyse ölmesi hakkında asla şaka yapamazdım, bu yüzden onların nasıl hissettiklerini anlıyordum.

Florence'ın benim için bıraktığı şarabı alıp, Moscato'dan uzun bir yudum aldım ve dilimde hissettiğim serin, tatlı tadı tadını çıkardım. Kellan bugün oynadıkları maçtan ve Silver City Cobras'ı nasıl ezip geçtiklerinden bahsetmeye başlayınca vücudum gevşedi.

"Sanki yedek oyuncularını getirmişler gibi," dedi, bir yudum bira içerek burun kıvrırdı. "Dikkatimi kaybetmemek için rastgele antrenmanlar yapmak zorunda kaldım."

Maçı kaçırdığım için çok üzgündüm. "İzleyemediğim için çok üzgünüm," dedim, biraz somurtarak.

Finley bana yine gülümsedi ve *tanrıça lanet olsun*, bunu yapmayı bırakması gerekiyordu. Sanki rastgele elektrik çarpması gibi bir şeydi. "Bugün pek bir şey kaçırmadın. Onları sekize bir yendik. Ve o bir gol de kazara kalecimiz tarafından atıldı."

Kellan'a şaka yapıp yapmadığını görmek için ona bir göz attım, ama görünüşe göre şaka yapmıyordu. "Evet, koç Carlson'a neredeyse yeni bir kış deliği açacaktı. Çok sinirlenmişti, ama sonunda galibiyeti aldık ve önemli olan da bu."

"Tabii ki önemli," diye bağırdı Finley, masanın diğer ucundan Kellan'a birayla *kadeh tokuşturmak* için birayı kaldırdı.

Ayı şekil değiştireni izledim ve başımı salladım. "Kimse onun bedeninin ele geçirilmediğini doğrulamak için DNA testi yaptırdı mı?" Bunu söyler söylemez hemen pişman oldum. "Siktir, özür dilerim. Beni ve aptal sorularımı görmezden gelin. Peki, akşam yemeğinde ne var?"

Gözümün ucuyla Finley'in yaklaşmasını gördüm ve onun cevabına kendimi hazırladım. "Sorun yok, Ice," diye yumuşak bir sesle başladı. "Söz veriyorum, bu benim, ve bu Finley hiçbir yere gitmiyor."

Sözleri henüz pek bir anlam ifade etmese de, bana nazik bir ses tonuyla konuşmasına giderek alışmaya başlamıştım. Huysuz ayının

"Tamam," diye cevap verdim, cevabımı basit tutarak. "Bunu duymak güzel."

Finley, sesli olarak söylemediğim her şeyi anlamış gibi başını salladı. "Sözlerimi eylemlerle destekleyeceğim, merak etme."

Florence, omzunda kocaman gümüş bir tepsi ile odaya koşarak girdiğinde konuşmamız kesildi. "Akşam yemeği hazır," diye seslendi, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Bugün pizza gecesi."

Tepsiyi masanın ortasına, bizim için hazırlanan tabakların yanına bıraktı ve yanında sarımsaklı ekmek, peynirli çubuklar ve soslar ekledi.

"Gerry ve ben bütün öğleden sonrayı bunları el yapımı olarak hazırlamakla geçirdik," dedi gururla, ve ben erimiş peynirden yükselen buharla birlikte lezzetli görünen çeşitli malzemeleri inceledim. "Hepinizin her şeyi yemesini bekliyorum. Hiçbiriniz günlerdir düzgün bir yemek yemediniz."

O anda midem gürültüyle kükreyerek bu sözlerle katıldığını gösterdi. Haftalarca yemek yiyemeden ve aç kalarak geçirdiğim günlerin ardından, artık beslenmeye ve güçlenmeye odaklanabileceğim için heyecanlanıyordum.

Alfalar yemeğimle ilgili bana sataşmadan önce, peynir ve barbekü sosu bol olan en etli üç pizzayı seçtim. Sebze izi yoktu ve bundan daha mutlu olamazdım. Son olarak iki dilim sarımsaklı ekmek ve bir peynir çubuğu da aldım.

Yemekler tabakımın kenarlarından taşıyordu ve Hunter, yüzünü benimkine gömdüğü zamanki kadar memnun görünüyordu...

Evet, şimdi kesinlikle bu tür düşüncelere kapılmanın sırası değildi.

"Aferin kızım," diye mırıldandı ve viskisinden bir yudum daha aldı.

Onu görmezden gelmek, verebileceğim tek olgun tepkiydi. Peynir ve etin aromasını içime çekmek için bir dakika durdum, bunun benim yeni favori yemeğim olacağından emindim.

Bu yemek, et, peynir ve ekmek gibi tüm önemli besin gruplarını içeriyordu.

Beslenmenin üçlüsü.

İlk ısırtığı aldığımda, inlememem gerektiğini kendime hatırlattım, ama *lanet olsun*, bu pizza seksle rekabet edecek kadar iyiydi. Tamam, belki değil, ama lanet olsun, çok iyiydi.

"Lezzetli," diye mırıldandım ve tadı tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım. "Hepiniz masanın ortasında çıplak uzanmışım gibi bana bakmayı bırakıp bu pizzaları yemeye başlayın. Ben bitirmeden siz de bana katılırsanız dünya sona ermez."

Hunter homurdandı ve gözlerimi açtığımda onun gözlerinin altın rengi parladığını gördüm. O elini uzattı ve başparmağıyla dudaklarımdaki sosu silerek, benim silmeyi unuttuğum bir parça sosu sildiğinde çiğnemeyi bıraktım. "Böyle pizza yemeye devam et, küçük omega," diye gürlledi, "yoksa masanın ortasında çıplak kalacaksın. Yemeğimizi senin lezzetli vücudundan yiyeceğiz."

Kalbim sıkıştı ve inlememin yemekle hiçbir ilgisi yoktu. Nefesimi düzenlemeye çalışırken kelimeler boğazımda düğümlendi, ama bir şekilde sakinleşip bir lokma daha almayı başardım. İlk pizzamı bitirip ikinciye başladığımda, alfa erkekler tabaklarını doldurmaya başladılar, tabii ki tepside bolca etli pizza bırakarak.

Hükümdarlık taslayan pislikler olmalarına rağmen, o kadar düşüncelilerdi ki bu beni biraz kırdı.

"Hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır," dedim, bu anın beni ne kadar duygulandırdığını belli etmemeye çalışarak. "Her şeyin berbat olduğunu ve dışarıda hala birçok tehlike olduğunu biliyorum, ama sizleri bir grup olarak yanımda olduğu için çok şanslıyım. Bu, hiç beklemediğim bir şans, ama hepinizin bilmesini istiyorum ki, artık bundan kaçmıyorum. Sonuçları umursamıyorum; sizi seçiyorum. Bu grubu seçiyorum ve sahipleniyorum..."

Kellan sandalyemin kenarını tuttu ve beni yanına çekti. Başını omzuma yasladı ve tenime burnunu sürttü. "Bebeğim, asıl şanslı olan biziz. Sen bir armağan ve bir lütufsun, kimi öldürmemiz gerekirse gereksin, bu dünyanın senin için güvenli olmasını sağlayacağız."

Hunter'ın göğsü gürlledi. "Ben daha iyi ifade edemezdim. Şimdi Emme'nin üzerine salya akıtmayı kes. Yemeğini bitirmesi lazım." Eğilip sandalyemi yerine çekti ve Kellan somurturken, tartışmadan beni bıraktı.

Sonraki on dakikayı elimden ne geçerse yiyerek geçirdim ve bitirdiğimde, onların beni yuvarlamaları gerekeceğinden emindim.

beni buradan çıkar.

"Florence'in tatlısı henüz gelmedi," dedi Slade, içkisini yudumlarken. "Kaçma, Snow."

Kafamı salladım. "Bugünkü antrenmandan dolayı bacaklarım ağrıyor, ayrıca pantolonum da çok dar, yürümek için bile zorlanıyorum... koşmak ne kelime."

Slade'in bakışları yüzümden kayarak masanın arkasında kalan vücuduma kaydı. "Eşofman giyiyorsun."

"Aynen öyle," dedim ve onun ifadesine gülmeden edemedim. "O kadar çok yedim ki *eşofmanım* dar geldi."

Hunter, Slade'in eşofman altı durumunu daha fazla derinleştirmeden konuyu değiştirdi. "Tamam, Fletcher, Blaine ve Termaine'in cadıları ile ilgili planlarımızı tartışmamız gerekiyor."

Neşeli atmosfer hızla kayboldu ve yerini daha kasvetli ve ciddi bir hava aldı. "Talon için planımız ne olacak?" diye sordum.

Hunter'ın ifadesi bana güven vermedi. "Talon'un durumu karmaşık, bu yüzden şimdilik olduğu yerde kalacak. Slade onu izliyor, sonunda bir çözüm bulacağız. Umarım onu bizim lehimizde kullanabiliriz."

"Zaman gösterecek," diye ekledi Slade ve bu konuda söyleyecekleri tek şey buydu.

Daha acil sorunlar olduğu için, bu konuyu bir kenara bırakmaya karar verdim. Şimdilik.

"Talon'a göre, Fletcher davasına daha fazla cadı katıyor," diye devam etti Slade, "ve Silver City'deki saldırı sırasında onun şekil değiştirenlerinin bir kısmını ortadan kaldırmış olsak da, onların geldiği yerde daha fazlası var. Bu saldırıyı yıllardır planlıyor ve sabırlı bir piç."

"Blaine'in annesinin omega olduğunu doğruladık mı?" diye sordum, bunun neden önemli olduğunu bilmiyordum ama yine de bilmem gerekiyordu.

Slade başını salladı. "Evet, sanırım onu Blaine doğmadan yaklaşık bir yıl önce bildirilen bir kayıp şekil değiştiren raporundan buldum. Her şey uyuyor."

Midem bulandı ve o lezzetli yemeği kusmamayı umdum. "Kasten ailesinden veya sürüsünden bir omega çaldı, onu hamile bıraktı, sonra da öldürdü."

Bu nasıl gerçek olabilirdi?

Birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı, hepimiz olanların dehşetine kapılmıştık. Gerginlik midemi bir kez daha bulandırdı.

"Konsey seni bulduğunda, Em," dedi Finley sonunda, ifadesiz bir yüzle, "bize getirildiğin için çok mutluyum. O *pislik* sana elini sürseydi ne olurdu düşünsene. Ben..."

O da şimdi cildinde hafif yeşil bir renk tonuyla sözünü bitirdi.

"Annem ve Blaine'in annesi gibi olurdum," diye onun yerine cümleyi tamamladım. "Kullanılıp istismar edildikten sonra, gücüm tükendiğinde bir kenara atılırdım. Ve onlar gibi daha fazlası da olacaktır. Bundan eminim."

Hunter bardağını masaya vurdu. "Bu asla olmayacak. Sana bir daha dokunmadan hepsini öldüreceğiz. Ne pahasına olursa olsun."

"Cadılarla toplantımız ne zaman?" Finley, Hunter'ın bakışlarına karşılık vermek için öne eğilirken sordu. "Büyülü yardıma ihtiyacımız var. Fletcher veya Termaine cadıları bize ne yaparsa yapsın, Emme'nin güvende kalmasını sağlamak için büyülere ihtiyacımız var."

Hunter, kabul etmekten başka çaresi yokmuş gibi yavaşça başını salladı. "Jewels, sadık cadıların bize katılması ve gelecek hafta Alfa Konseyi ile görüşmesi için hazırlıklar yapıyor. Sonuçta, Termaine cadı grubunun egemenliğine boyun eğmek istemiyorlarsa, bizim tarafımıza geçmeleri gerekiyor. Fletcher'ın yeni gelecek planında, cadılar *onun* cadılarının emri altında olacak. Özgürlük ve sınırsız güçlere elveda."

"Büyü bizim tarafımızda olduğunda, bu pislikleri ortaya çıkarabiliriz," dedi Kellan, "çünkü onlar korkaklar ve bir cadının eteğinin arkasına saklanmak istiyorlar. Bence savaşı onlara götürelim. Oturup onların gelmesini beklemekten bıktım."

Ona katıldım ve *sadık* cadıların da aynı fikirde olmasını umdum, böylece Fletcher'ın güvenli evini bulmamıza yardım ederlerdi.

Bu, Talon'u serbest bırakıp onu evine kadar takip etmekten daha iyi bir plandı.

Cadılara ve onların motivasyonlarına güvenmiyor olabilirdim, ama ortak bir düşman varken, hepimizin birlikte çalışabileceği bir yol olmalıydı. Aksi takdirde, yaklaşan savaşta ezilip geçilecektik.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

EMME

Sonraki birkaç gün hem güzel hem de tuhaftı. Hayat neredeyse normale döndü ve Florence evin etrafına daha fazla Noel süsleri astı, bu da Golden Claw'daki ilk Noel'ime yaklaştığımız izlenimini verdi.

Hatta, yüzüncü kez oturma odasındaki ağaca hayranlıkla baktığımı fark ettikten sonra, kapıma birkaç sıra parıldayan ışık ve bir çelenk bile eklemişti. Günlerimin çoğunu antrenman yaparak ve Cora ile mesajlaşarak geçirdim, çünkü bir araya gelip sohbet etmek için uygun bir zaman bulmaya çalışıyorduk.

O yıl sonuna kadar projeleri tamamlamakla meşguldü, ben ise hala dağınık ve yorgundum, ancak genel olarak iyileşiyordum. Parça parça, gün be gün, travmamın etkisinden kurtulmamı sağlayan arkadaşlarımla yardımıyla daha güçlü ve mutlu hale geldim.

Onlar da çok meşgul olsalar bile.

Kellan ve Finley'in hokeyi, Hunter'ın Reeves Industries'teki draması, Slade'in bana verdiği eğitim, Talon'la geçirdiğim zaman ve güvenliğimizi gözetmekle meşgul olduğumuzdan, kendimizi çok yoruyorduk. Vücudum zorlu eğitim programına isyan ettiği için çoğu günü ağzımda kan ve kusmuk tadı ile bitiriyordum, ama pes etmeyi reddettim.

Ne zaman kolaylaşacağını bilmiyordum, ama şu ana kadar rahatlama belirtisi yoktu.

Beklemediğim bir olumlu yanı, Horton'ın ne kadar harika biri olduğuydu. Bir alfa olmasına rağmen nazik ve sabırlıydı, benim uygun olmayan

ve her hareket ve alıştırma beceriksiz kıcımları ortaya koyuyordum. Tekrar tekrar. Ta ki sonunda doğru yapana kadar.

"Bir vuruş yaptın," diye bağırdı, ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak. "Seninle gurur duyuyorum."

Bu, üç gün içinde dördüncü seansımdı ve bu sabah yataktan kalkarken, tekrar antrenman yapacağım düşüncesiyle neredeyse ağlayacaktım. Ama şimdi, zorlayarak devam ettiğim için çok mutluydum.

"İnanamıyorum," diye homurdandım, başımı sallayarak. "Bana daha önce gösterdiğinde bu imkansız gibi gelmişti."

Horton bir saatten fazladır bana daha büyük ve daha güçlü bir saldırgan karşı kullanabileceğim bir teknik öğretiyordu ve sonunda onun böbreklerine ilk düzgün vuruşumu yapabildim. Bu vuruş saldırganın tutuşunu gevşetecek ve sonra bir dizi hareketle kurtulup kaçabilecektim. Bana öğrettiklerinin çoğu karşı koymaktan çok kaçmakla ilgiliydi. Ben her zaman bir alfa erkeğinden daha küçük ve zayıf olacaktım.

Horton kollarını açtı ve sanki bana sarılacakmış gibi öne eğildi, ta ki alçak ve tehditkar bir gürültü duyulana kadar. Bu ses, herkesi olduğu yerde durdurdu.

Ve gerçekten herkes.

Slade'in infazcılar, Warrick'in infazcılar ve tesisin diğer tarafında eğitim gören üçüncü grup, hep birlikte dönüp, sahanın ortasından bize bakarak gözlerini dikmiş olan ejderha şekil değiştireni izlemeye başladılar. Horton'un kahverengi teni oldukça soldu, kollarını çırparak ve dönerek, sanki insan formunda uçmaya çalışıyormuş gibi.

"Bugünlük antrenman yeter, Snow," diye seslendi Slade, gözleri bana kilitli.

Teksas'tan beri olduğu gibi duygusal olarak mesafeli kalmaya devam etti, ama fiziksel olarak her zaman yanımdaydı. Beni izliyordu. Beni güvende tutuyordu. Yanımda olmadığında, tüm kameralarının odağında benim olduğumdan hiç şüphem yoktu.

Kimsenin şaşırmadığı üzere, şaka savaşlarımız şimdilik ara vermişti ve ben hayatıma eğlence katan bu şakaları özlememeye çalışıyordum.

"Henüz bitirmedim," diye itiraz ettim, yarı yararlı bir hareket yapmayı başardığım için hala heyecanlıydım. "Daha enerjim var."

Slade'in ifadesiz yüzü, bugün onunla tartışmanın bir anlamı olmadığını gösteriyordu. "İşin bitti, omega. Duş al ve soyunma odasında

Soyunma odasına git, sana bir kıyafet hazırladım."

Bu tuhaf istek karşısında durakladım. Genelde evde duş alıp giyinirdim, ama belki bugün Reeves Industries'e gitmemiz gerekiyordu. Her iki şekilde de umurumda olmadığına karar verip, buzlu zeminde ağır adımlarla yürüyerek soyunma odalarına doğru yöneldim. Bu tesisi daha önce sadece bir kez, gömleğimdeki kusmuğu yıkamak için kullanmıştım —*sorma*— ama etkileyiciydi.

Büyük, beyaz ve temiz olan bu odanın arka duvarında sıra sıra duşlar, girişinde ise tuvaletler vardı. Raflar, yumuşacık beyaz havlular dışında genellikle boştu, ama bugün katlanmış giysiler ve siyah botlardan oluşan ek bir yığın gördüm.

Slade'in benim için seçtiği kıyafetleri görmek için heyecanlanarak duşlara koştum ve rekor sürede yıkandım. Tuvalet malzemeleri kokusuz ve kaliteliydi ve duştan çıktığımda havada sadece kendi doğal kokum vardı.

Bir havluyu vücuduma, diğerini saçlarıma sardım ve raflara doğru yürüdüm. En üstte bir spor sütyeni ve ona uyan siyah külot vardı, önce onları giydim, sonra *bir tulumu* kaldırdım.

Ağır tulum açıldığında, botlar gibi siyah olduğunu, her iki kolunda pembe alevler ve bacaklarında altın şeritler olduğunu gördüm. Arkasında ismim nakışlıydı ve sonunda elime aldığım şeyin ne olduğunu anladım: bir yarış tulumu.

Ahhhhhh! Neden erken bitirdiğimizi anladığımda zihnimde çığlık atmaya ve tezahürat yapmaya başladım.

Pist günü.

Sonunda Reeves paket yarış pistini deneyimleyecek ve birkaç saat boyunca süper arabalar ve hızın tadını çıkaracaktım. Ne harika bir sürprizdi bu.

Malzemeyi vücuduma kaydırarak, mükemmel uyumuna hayran kaldım, fermuarımı çekip boğazımdaki düğmeyi ilikledim. Botlar en son giyildi, pantolonun üzerine kaydırıldı ve aynada kendime baktığımda, kendimi bir süper kahraman gibi hissettim.

Hız cezası kesen kadın. Böyle bir kıyafetle yavaş sürmek imkansızdı, tanrılar sizi olduğunuz yerde cezalandırırdı.

Duvara takılı saç kurutma makinesini kullanarak saçımı kuruttum ve sportif, yarışçı görünüşüme uyması için hızlıca bir örgü yaptım. Slade odaya girdiğinde örgünün ucunu bağlamayı bitirmiştım. "Hazır mısın Snow?" diye sordu ve ben aynanın yansımasında ona sert bir bakış attım.

"Çıplak olabilirdim," dedim, ellerimi belime koyarak. "Neredeyse göğüslerimi görecektin."

Belki çıplak halimi görmek eski Slade'i bana geri getirebilirdi. Bu yeni, soğuk hali hiç hoşuma gitmiyordu ve aramızda tuttuğu mesafeden nefret ediyordum.

"Seni yüzlerce kez çıplak gördüm," dedi aynı düz ses tonuyla. "Yine de, bunu canlı olarak görmek başka bir boyut katıyor."

Ağzım açık kaldı, ama güvenlik sistemi aracılığıyla beni izlediğine pek de şaşmamıştım. Bir yanımda, Hunter ve Kellan'la birlikte beni izleyip izlemediğini merak ediyordu, ama ona sormaya cesaretim yoktu.

"Evet, kesinlikle farklı," diyebilirdim. "Piercinglerin bu nedenle zihnimde görsel olarak kazındı."

Bir adım daha yaklaştı. "Mantıklı. Dokunma da bambaşka bir unsur katar."

Tanrım. Burası sıcak mıydı? Yangına dayanıklı giysim mi alev aldı?

"Bana çıplak dokunman için kesinlikle başka bir unsur daha olurdu," diye zayıf bir şekilde karşılık verdim.

Oda, aynadaki yansımam buğulanana kadar daha da ısındı. "Eğer sana çıplak dokunsaydım, Emmeline..." Slade, üzerimde dikilip mırıldandı ve ben buğulanmış aynadaki karanlık gölgesine umutsuzca odaklandım. "...seni asla bırakmazdım. Her gün, bütün gün çıplak kalırdın. Sen durmam için yalvarana kadar vücudunu sahiplenirdim. Benim ya da canavarım için orta yol yoktur. Seni tamamen tüketene kadar seni tükettirdim ve o zaman bile durmazdım."

Kalbimin derinliklerinde bir çarpıntı hissettim ve bu sözden anında etkilenmiş olmamın sebebi *neydi?* Ya da tehdit. Her neyse, daha fazlasını istedim.

"Güven bana," diye bitirdi, birkaç adım geri çekilirken, "bu mesafeyi korumam senin için daha iyi." Soyunma odasının kapısını açtı. "Hadi gidelim. Randevumuz var."

Titrek bacaklarımla, sert kumaştan yapılmış takım elbisenin sert kumaşına sert meme uçlarım sürtünürken, ona doğru sendeleyerek ilerledim. "Beni uyardığın zaman sesinde o kadar bas kullanma," diye geçiştirdim yanından geçerken. "Kurtum bas sesini seviyor." *Ben de seviyorum.*

Slade beni durdurmak için uzun kolunu kapının önüne uzattı ve ben onun ateşli bakışlarına karşılık vermekten kendimi alamadım. "Harika görünüyorsun," diye mırıldandı ve tek bir bakışıyla vücudumu yeniden ateşe verdi. "Sana her renkten yarış kıyafeti alacağım."

Azgın ruhuma merhamet et.

Sesim boğuk ve kısık çıkarken, "Biliyor musun, sanırım senin tarafından tüketilmek istiyorum, koca adam," diye cevap verdim.

Göz bebekleri büyüdüğüçe yeşil gözleri parladı, ta ki bu adamın içindeki canavarı fark edene kadar. Her şey karıştıktan önce, beni engelleyen kaslı kolun altından geçtim ve oradan uzaklaştım, Slade hemen arkamdaydı.

Arkadan bakıldığında sakın ve kendinden emin görünmeyi umuyordum, çünkü ifademi nötr tutmakta zorlanıyordum. Neyse ki, burayı artık yeterince iyi tanıyordum ve yardım almadan binada yolumu bulabiliyordum, bu yüzden geri dönmek zorunda kalmadım. Resepsiyona vardığımızda, telefonlara cevap veren ve bilgisayarlarda yazan çok sayıda vardiyalı çalışan, buranın gündüzleri yoğun bir merkez olduğunu hatırlattı bana. Hepsi Alfa Slade'e saygılı selamlar verdiler, ama o arkamda yürürken onları görmezden geldi. İyi bir koruma gibi.

Arabaya vardığımızda, ben açmadan kapıyı açtı ve yüzüme yakıcı bakışlarını hissettim, ama onu görmezden gelerek teşekkür edip içeri girdim. Slade çiftleşmemizin gidişatını kontrol ediyordu diye, benim de ona uymam gerekmiyordu. Onu zorlamayacaktım, ama işini kolaylaştırmak zorunda da değildim. Eninde sonunda bir seçim yapması gerekecekti ve ben o seçimin ben olmamı istiyordum.

Eğitim tesisinden arabayla yolculuk sessiz ama rahatsız edici değildi.

Yarış pisti görünür hale geldiğinde, kendime "Bugün Pazar mı? Neden bugün yarışıyoruz?" diye sorarken buldum.

Slade'in alçak gürültülü kahkahası mideme yumruk gibi çarptı. Damarlarıma şehvet damlayan bir yumruk. Bu alfa, tek bir sesle beni aptal ve çaresiz hale getirebilecek gerçek bir yeteneğe sahipti. "Bugün Perşembe," diye cevapladı. "Tarihi biliyor musun?"

Kafamı salladım. "Hayır, Teksas'tan beri günlere veya tarihlere pek dikkat etmedim."

Telefonum da yanımda değildi, yine unutmuştum.

Slade rahat kalmaya devam etti, ellerini direksiyonda gevşek tutarak pistlerine giden yolu hızla ilerledi. "Bugün iki nedenden dolayı özel bir gün," dedi sonunda, ama nedenlerini açıklamadan sözünü kesti.

Stadyum görünür hale geldi ve bu tesisin büyüklüğüne hayran kaldım. Oval bir tasarıma sahipti, uzağa kadar uzanıyordu ve açık ana kapılardan geçerken, her şeyi görebilmek için yüzümü cama dayadım.

"Hazır mısınız?" diye sordu Slade, yüzlerce arabayı rahatlıkla alabilecek bir otoparka girip motoru kapatırken.

Ne olduğunu hiç bilmesem de başımı salladım. Bir tür yarış olduğu sürece, benim için sorun yoktu. Daha önce de bisiklet ve açık yolları kullanarak içimdeki şeytanları kovmuştum ve bugün buna her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. "Sabırsızlanıyorum. Yarışta kendimi kaybetmeye hazırım."

Slade'in tüm dikkatini üzerimde hissetmek beni nefes nefese bıraktı. Aptal, karizmatik pislik. "Kaldırabileceğin kadar yarış süresi ve hız elde edeceksin," diye beni temin etti, "ama bugün burada olmamızın tek nedeni bu değil."

O bana yaklaşıncaya, nefesimi tuttum, beni öpecek mi diye merak ettim. Onun tatlı nefesi üzerime yayıldığında, olduğum yerde donakaldım, ama sonra onun "Mutlu yıllar, Snow" dediğini duydum.

Neler olduğunu anlamaya çalışırken beynim spazm geçirdi. *Doğum günün kutlu olsun mu?*

Bir dakika, kimin doğum günü? "Benim doğum günüm haftalar önceydi."

Eğer matematiğim doğruysa, esir tutulduğum zamandı. Zaten önemli de değildi, çünkü ben doğum günümü hiç kutlamamıştım... Aslında, hiç kutlamamıştım. Çoğu yıl, ben bile hatırlamıyordum, başkalarının hatırlamasını beklemek neydi ki?

Slade parmaklarını nazikçe çenemin etrafına doladı ve bakışlarımı ön camdan dışarıya çevirdi. Bir grup tanıdık şekil değiştiren, özel yarış kıyafetleri giymiş olarak *bir yerden* ortaya çıktı. Kellan bana bir işaret yaptı ve ben bir saniye durup okudum: *Mutlu Noeller ve Mutlu Yıllar, Güzel Eşim. Hadi yarışalım lan.*

"Doğum gününü kaçırmış olabiliriz, Snow," dedi Slade, ve ben onun dokunuşuna karşı titrememeye çalıştım. "Ama bugün Noel olduğu için, ikisini birleştirip, senin ne kadar inanılmaz olduğunu ve senin doğduğunu ne kadar mutlu olduğumuzu kutlamak için bir gün ayırmaya karar verdik." Sonunda iki nedeni de öğrendim, ve bunlar benim kırılgan kalbimin kaldırabileceğinden fazlasıydı.

Kahretsin. *Ağlama. Ağlama.*

Duygularımı kontrol etmeye çalışırken zihinsel olarak çıldırdım. Kendimi utandırmak ve Slade'in üzerine ağlamak üzereydim. Arabadan çıkıp kaçmak, arkaya saklanmak ya da çılgılık atmak istedim. Çok zordu ama bir şekilde kendimi toparlayıp "Hepinize hediye almadım" diyebildim.

Slade, kapısını açmadan önce sırtarak beni bıraktı. "Hediye sensin, Emmeline. Şimdi çık da yarışalım."

Derin nefesler aldım, bugün için zihinsel olarak hazır olup olmadığımı bilmiyordum, ama yine de bunu istiyordum. Doğum günü-Noel kutlaması benim için bir ilkti ve geçmişteki travmamın bu sürprizi mahvetmesine izin veremezdim. Ne kendim ne de sürüm için.

BÖLÜM 28

EMME

Ben tam olarak kontrol kontrol tarafından zaman zaman benim kapım kapım açıldığında Kellan Kellan Onun gülümsemesi gülümsemesi gülümsemesi ulaştığında ve ve kemerimi çözdü, sonra beni kapıdan dışarı kaldırdı, bu beklediğimden daha fazla yardımcı oldu. Güçlü olumlu duygular benim için nispeten yeniydi ve şimdi her yerdelerdi... yoğunluklarıyla beni boğuyorlardı. "Bebeğim," diye bağırdı Kellan. "Geçmiş doğum günün kutlu olsun. senin gelmeni bekliyordum."

Beni o kadar derin öptü ki zamanı, yeri ve varlığımı unuttum. Alfalarım ile o kadar yakın olduğumda, nerede başladığım ve onların nerede bittiğini bilmediğim zamanları seviyordum.

"Saat sabahın dokuzu lan," diye Hunter yakınlardan homurdandı. "Sen saat sekize kadar uyanmadın bile."

Kellan dudaklarına gülümsedi. "Alfa babamız bu sabah huysuz. O da beklemeyi sevmez."

Hunter ellerini belime doladığında ve beni Kellan'dan uzaklaştırdığında kokusu burnuma çarptı.

"Benim," diye homurdandı ve beni kendine doğru çevirdi. Bir kez olsun, ayaklarımın yere sağlam basmasına izin verdi, ben de parmak uçlarımda yükselerek yüzlerimizi birbirine yaklaştırdım.

"En güzel doğum günü-Noel," diye mırıldandım, ama elbette hepsi beni duydu.

"Bu ay olduğunu bile unuttuğu bir *doğum günü-Noel*," dedi Slade, o lanet olası hain, hepsine.

Bu, inlemelere ve ağlamalara neden oldu ve Cora'nın yumuşak kahkahasını duyduğumda Hunter'ın arkasından baktım. Warrick'in yanında duruyordu ve el sallıyordu.

bakışlarımız buluştuğunda coşkuyla karşıladı. Bir başka mutluluk dalgası beni neredeyse yere yıkıyordu ve günün geri kalanında neler olabileceği düşüncesiyle heyecandan kıpır kıpır olmuştum. Yarışmak, sürüm ve en iyi arkadaşlarım, hayattan tek istediğim buydu.

Hunter beni dikkatle süzerken gözlerinde kurt ruhu parladı. "Bütün bunlar sana sorun yaratmıyor mu?" diye sordu yumuşak bir sesle ve ben onun güzel, fırtınalı gözlerinin karanlık derinliklerine bakarken, çok kısa bir süre önce bu alfa'dan korktuğuma inanmak zordu.

"Daha da iyisi," dedim, ilk paniğimin dışında, bunu içtenlikle söylediğimi fark edince şaşırdım. "Şaşkınım, ama çok mutluyum."

"Tanrıçaya şükür," diye mırıldandı ve sonra dudaklarını benimkilere bastırdı, dili hemen içeri girmeyi talep etti. Her zamanki gibi, benden hiçbir direnç görmedi.

Neyse ki kısa bir öpücüktü, yoksa kalbimin çarpıntısıyla başa çıkmak için bir dakika yalnız kalmak isteyecektim. Hunter *doğum günümü kutlamayı* bitirdiğinde, Cora ve Warrick öne çıktı ve en iyi arkadaşım bana sarıldı.

"Bu kıyafet sana çok yakışmış," dedi beni sıkıca kucaklarken. "Doğum günün kutlu olsun ve mutlu Noeller, Ems. Birlikte kutladığımız için çok mutluyum."

Gözlerim yanıyordu ama yüzümü omzuna gömerek kendimi tutmaya çalıştım.

Oradan ayrılırken, yeşil detaylı beyaz yarış kıyafetini inceledim. "Harika görünüyorsun Cores, bence bu kıyafetlerden daha fazla almalıyız." O da heyecanla başını sallayarak onayladı ve aynı fikirde olan tek kişi o değildi. Kıyafetleriyle lanet olası mankenler gibi görünen alfalara gözlerimi devirdim, ama beni izleme şekillerini bir şekilde sevdim. "Ve buraya geldiğin için teşekkürler," dedim Cora'ya dönerek. "Sen olmasaydın bu kutlama olmazdı."

Beni deliymişim gibi eliyle uzaklaştırdı. "En iyi arkadaşın olmadan doğum günü partisi yapamazsın. Bu lanet bir kural ve ben de alfalarına bunu bildirdim."

Aramızda takım elbise giymeyen tek kişi olan Slade, hala infazcı kıyafetiyle, kollarını kavuşturdu. "Warrick o mesajı ilettiğinde hayatı gerçek bir tehlike altındaydı."

Sıra, onun büyük, korkutucu bir ejderha olduğunu bazen unutan Cora'nın onu eliyle uzaklaştırmasına gelmişti. "Emme seni öldürürdü ve o, dünyada korktuğun tek kişi, Alfa Slade. Kendimi oldukça güvende hissettim."

Slade'in bu iddiayı çürütmesini bekledim, ama o sadece sırttı ve başını salladı, sonra da benim tahminime göre piste çıkan tünele doğru yöneldi.

Cora parlak bir gülümsemeyle, o kadar kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı ki, gülmemi zorlukla bastırdım. Slade'i eş olarak görmek bazen korkutucu olsa da, onu hiçbir şeye değişmezdim. Cora da tehlikeli erkeklerden çekinmiyordu ve ikisi olduğunu öğrendiğinde ne diyeceğini merak ettim. Talon şimdilik sürünün sırrı olarak kalacaktı, ama eninde sonunda haber yayılacaktı.

Golden Claw çılgına dönecekti.

Kellan kolunu koluma taktı ve beni Slade'in peşinden götürmeye başladı, ama Finley yolumuza çıkınca durmak zorunda kaldık. Ayı şekil değiştireni süzdüm, altın ve siyah takım elbisesi onu devasa gösteriyordu; geniş omuzları, durduğumuz tüneli neredeyse tamamen kapattığı izlenimini veriyordu. Ama bu, yüzündeki kasvetli ifade kadar önemli değildi.

Onun düşüncelerini açıklaması için bekledim, ama o bir kelime bile söylemeden Kellan söz aldı. "Ben içeri girip her şeyi hazırlayayım. Fin seni piste götürecek, güzelim."

Diğerleri Kellan'ın peşinden gitti ve Hunter geçerken Finley'in omzuna elini koydu. Yalnız kaldığımızda Finley derin bir nefes aldı ve aynı hızla nefesini verdi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve biraz cam gibi parlıyordu. Onu daha önce hiç bu kadar gergin görmemiştim.

"İyi misin?" diye sordum, kalbim her zamankinden daha hızlı atıyordu. Avuç içlerim terlemişti, ama onları takım elbiseme silip kendi gerginliğimi ele vermemek için kendimi zor tuttum.

Finley bakışlarını benimkilere çevirdi ve inanılmaz kalın, koyu kirpikleri titreyerek viski rengi gözlerini bir anlığına gizledi. "Sana mutlu yıllar dilemek istedim," dedi, ses tonu her zamankinden daha sert ve kalındı. "Ama seni rahatsız etmek istemiyorum. Ne şimdi, ne de bir daha. Özellikle de senin ilk

doğum gününü ve Noel'i kutladığımız bir zamanda. Bugün burada olmamamı tercih ediyorsan, gidebilirim."

"Hayır!" Bu içgüdüsel bir tepkiydi, ama pişman olmadım. "Bütün sürümüz burada olmasaydı, bu gün bu kadar özel olmazdı."

Finley başını salladı ve yüzündeki gerginlik azaldığında rahatladım. "Tamam, bunu duyduğuma sevindim. Mutlu yıllar ve mutlu Noeller, Em." Bana attığı gülümseme yumuşak ve anlamlıydı. "Sürprizle nasıl başa çıkıyorsun? Eğer bana benziyorsan, muhtemelen sana adanmış bir günde ne yapacağını bilmiyorsundur."

O, içimde dolaşan karışık duyguları tam olarak yakalamıştı. Bu günün bazı yönlerinin benim üzerimde yoğunlaşması rahatsız ediciydi, ama aynı zamanda da minnettar hissediyordum.

"Hepinizin bu günü kutlamak istemeniz beni çok duygulandırdı," dedim, içimden gelen bir minnettarlık hissiyle. "Biraz garip ama tuhaf bir şekilde. Sanki... Bu kadar güçlü heyecan, mutluluk ve gerginlik dalgalarına alışkın değilim. Sanki içimde lanet olası bir duygu patlaması yaşanıyor ve ağlayacak mıyım, gülecek miyim, yoksa kusacak mıyım bilmiyorum."

Finley anlayışla gülümsedi. "Bırak onlar bunu senin için yapsınlar," dedi. "Bu gün senin için olduğu kadar onlar için de önemli. Sana sevgi, ilgi ve hediyeler yağdırmak hepsini mutlu edecek."

Hediyeler kısmını görmezden gelmeyi tercih ettim ve bunun yerine Finley'in son tavsiyesini ifade etme şekline odaklandım. "*Onlar mı? Sen* burada olmak istemiyor musun, Fin? Çünkü anlarım."

Belki. Gerçekten bilmiyordum.

Yüzündeki ifade birden değişti ve dudaklarını yanağıma bastırduğunda çok şaşırdım. Hafif bir dokunuştı ama cildimde yanık izi bıraktı ve zorlukla nefesimi tutabildim.

"Bunu seninle kutlamayı hak etmiyorum," dedi, "ama varlığım seni rahatsız etmiyorsa, o zaman her şeyden çok burada olmak istiyorum. Sürüyle geçirdiğin ilk doğum günün... benim için de bir hediye."

Hava kiraz-vanilya kokusuyla doluydu ve bu itiraftan sonra ne söyleyeceğimi bilemedim. Onun gitmeyeceğine dair hissettiğim rahatlama, aramızdaki duygusal mesafeye göre çok fazlaydı, ama bu

Ne kadar berbat durumda olduğumu derinlemesine düşünmek için bir gün. Hayır, bu yarını bekleyebilirdi.

"Hadi, Ice," dedi ve sonunda o gamzeleri ve kocaman gülümsemesiyle ödüllendirildim. "O pislikleri daha fazla bekletmeyelim. Bu sürprizi uzun zamandır planlıyorlardı."

Onun yanına yaklaştım ve garip bir şekilde, aramızda bir rahatlık ve sakinlik hissi vardı. "Hala Buz Kraliçesi'ne takılıyorsun," dedim, ses tonunun değişmesinden sonra nasıl hissettiğimden emin olamadan. "Ben de köprüleri onarmaya çalıştığınızı sanıyordum."

Finley'in gülümsemesi hiç bozulmadı ve lanet olsun... Ben o gamzelere bağımlıydım. Beni ömür boyu üye yapın. "İlk başta bunun senin buz gibi kalbine ve gerçek dostlarını nasıl uzak tutabildiğine atıfta bulunduğunu düşündüm..."

Sert ama adil. "Peki şimdi?"

"Dürüst olmak gerekirse, en sevdiğim yerlerden birini temsil eden bir isim seçtiğimi başından beri bilmeliydim. Buz benim huzurumdur ve başından beri sen de öyleydin. Ne kadar inkar etsem de." *Huzur.* Kahretsin, onun herhangi bir şeyi olmayı seçebilseydim, bu listenin en başında olurdu. "Paten kaymayı biliyor musun?"

Kafamı salladım ve sert bir şekilde cevap verdim: "Hayır, annem beni evden çıkarmayı pek sevmezdi. Ya da bana bir şeyler öğretmeyi. Ya da eğlenmemi izin vermeyi. Kar yağdığı bir şehirde olmadıkça hiç buzun üzerine basmadım ve o zaman da işe giderken kaymamaya çalışmak tam bir baş belasıydı."

Finley şaşırمامış gibi başını salladı. "Evet, benim de benzer bir annem vardı, ama o bizi bölgemizde dışarı çıkardı. Çoğunlukla alkol ve uyuşturucu ile kafası güzel olduğunda. Arazimizin arkasında bir göl vardı ve kışın orada yaşırdım. Sezonun çok erken saatlerinde oraya gittiğim için sayamayacağım kadar çok kez suya düştüm." Kafamda küçük, ıslak bir ayı canlandırdım ve bu çok sevimliydi.

"Annem benim etrafında olmamdan nefret ediyordu," dedim ona. "Bu yüzden beni çoğu zaman odama kilitliyordu. Aşağıdaki garaja gizlice kaçmamış olsaydım, çoktan aklımı kaçırmış olurdum." Annem benim evden çıkmam konusunda hep paranoyak davranırdı

ve ben hala nedenini ya da bizi kimden sakladığını bilmiyordum. Canavarlar zaten içerdeydi.

"Annelerimiz tamamen narsist pislikler olmasalardı, arkadaş olurlardı," dedi Finley kuru bir şekilde. "Ama en azından ikisi de öldü. İyi tarafı bu."

Morbid ama ne yazık ki doğru bir söz.

Tüneli geçmiştik ve diğerlerinin pistin girişine yakın park edilmiş etkileyici bir araba dizisinin yanında durduklarını gördüm.

"Vay canına," diye haykırdım, manzarayı tam olarak kavradığımda, "bu inanılmaz. Profesyonel bir yarış pisti gibi görünüyor." Daha iyi görebilmek için parmak uçlarımda yükseldi. "Hatta bir drag pisti ve sekizli pistin bile var. Her şeyin var."

Finley benim coşkuma gülerek karşılık verdi ve bugün Slade ve Finley'in kahkahalarını duyduğumda bunun bir

Slade ve Finley'in bugün gülüşlerini duyduğumda *bir Noel mucizesi* olduğunu söyleyebiliriz. "Hunter bunu birkaç yıl önce tasarladı ve inşa etti," dedi. "

Sokaklarda yarışmamızdan ve sinirli kolluk kuvvetleri ve belediye başkanlarıyla uğraşmak zorunda kalmamızdan bıkmıştı. O zamandan beri hafta sonları buraya geliyoruz. Hava durumuna bağlı olarak."

Bugün hava yine ılıktı, gökyüzü masmavi ve rüzgar soğuktu ama kar yoktu. "Yarış için koşullar iyi görünüyor," dedim, bunun doğru olup olmadığını bilmeden. Daha önce hiç profesyonel olarak böyle bir şey yapmamıştım. "Yani, lastiklere biraz ısı verdikten sonra."

Sıralamadaki dört Porsche GT3 R, garajdan gelmişti ve yarı slick lastiklerle yarışacaklarını zaten biliyorduk. Ölmek istemiyorsak, önce lastikleri ısıtmamız gerekiyordu.

Finley'in gözleri fal taşı gibi açılmış, gururlu ifadesi, lanet olası kürkümü kabartıp etrafta zıplamak istememe neden oldu. Görünüşe göre, birkaç nazik söz ve birkaç gamzeyle tüm huysuzluğu unutulmuştu. Burada önceliklerimi gerçekten belirlemem gerekiyordu.

"Kesinlikle," dedi, benim zihinsel olarak kendimi hırpaladığımdan habersiz. "Bu, yarışmak için en sevdiğim hava koşullarından biri. NA motorları serin havayı çok sever."

"Doğal emişli motorlar da turbo motorlar kadar seviyor mu?"

Bu da bana yine yavaş, alaycı bir gülümseme kazandırdı ve midem şiddetli bir şekilde altüst oldu. "Turbolar en çok sever, ama tüm motorlar serin havada daha iyi performans gösterir."

"Çok doğru," dedim başımı sallayarak, damarlarımdan kıvılcımlar çıkıyordu. Araba konuşması beni heyecanlandırıyordu, ama daha da önemlisi Finley'di. Ayı uçuruma toprak eklemeye devam ediyordu ve uçurum eskisi kadar geniş gelmiyordu.

Finley birkaç saniye boyunca gözlerime baktı, ama daha fazla bir şey söyleyemeden Kellan bizim varlığımızı fark etti ve zıplayıp el sallayarak *oraya gelmemizi* bağırmaya başladı.

Onlara doğru ilerlerken, kendimi şöyle derken buldum: "Bunu daha sık yapmalıyız. Sadece takılıp sohbet etmek için."

Elini benimkinin üzerine koyduğunda, vücudumdan bir titreme geçti ve nefesimi tuttum.

"Çok isterim," dedi yumuşak bir sesle ve bunu içtenlikle söylediği belliydi. "Em, telafi etmem ve özür dilemem gereken çok şey olduğunu biliyorum ve bunun için bir başlangıç olarak, gelecek hafta bir terapi seansına katılmayı düşünür müsün diye merak ediyordum. Geçmişimi derinlemesine inceleyeceğim ve senin de orada olup beni biraz daha tanımanı isterim."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Terapiye mi gidiyorsun?"

Bunu ilk kez duyuyordum ve bu bilgi içimde yeni bir umut dalgası uyandırdı. Terapi, gururlu ve inatçı bir şekil değiştireninden beklediğim son şeydi, ama bu, onun sadece lafta kalmadığının somut bir işaretiydi. O, sözünü tutuyordu. Onun vaat ettiği geleceğe güvenmeye başlayabileceğimin bir işaretiydi.

O da başını salladı ve bunu hiç önemsiz göstermeye çalışmadı. "Evet, ve gerçekten yardımcı oluyor. Sanırım. Geçmişimle başa çıkmak doğrusal bir yolculuk değil, ama zihinsel olarak daha güçlü hissediyorum. Travmalarımı kabul etmeye ve aşmaya başladığımı ve sağlıklı başa çıkma mekanizmaları öğrendiğimi hissediyorum. Doğrudan öfke ve şiddete yönelmek yerine. Yaralanmaktan korktuğum için sevdiğim insanları kendimden uzaklaştırmak yerine. Dürüst olmak gerekirse, keşke yıllar önce terapiye başlasaydım."

Kalbim güm güm atarken, onun elini tutmamak için kendimi zor tuttum. Kahretsin, onunla çok gurur duyuyordum. "Bir seansa katılmamı istersen, bana zamanı ve yeri söyle. Orada olacağım."

Şüphesiz benim de terapiye ihtiyacım var ve seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemek istiyorum."

Yanaklarının üst kısmında beliren pembe lekeyi gördüğümde neredeyse ölecektim. Ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Onu suskun bırakmıştım ve bunun nedeninin daha önce hiç kimsenin ona bu sözleri söylememiş olması olabileceğini düşünmek canımı yakıyordu.

Sürüye katıldığımızda, daha derin ve anlamlı konuşmalar kesildi ve Kellan ikimizi de kollarının arasına aldığı anda titreyerek nefes aldım. "Yarış zamanı!" diye bağırdı ve ben kendimi buna odaklanmaya zorladım.

Bugün her şeyin mükemmel olduğunu ve bunun normal bir doğum günü ve Noel kutlaması olduğunu varsayabilirdik.

Gerçeklik yarına kadar bekleyebilirdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

EMME

Hunter, Kellan, Finley ve ben Porsche'lerin direksiyonuna geçerek pistin başlangıcında sıraya girdik. Arabalarımız, koyu renkli asfaltta beyaz ve parlak bir şekilde göze çarpıyordu. Slade yeşil SVJ'sinde, Warrick ise parlak kırmızı McLaren Senna'sındaydı. Daha önce gerçek hayatta hiç böyle bir araba görmemiştim ve pistte onu görebileceğim için çok heyecanlıydım. Cora onun yanında oturuyordu ve iki araba ötedeki beni görünce gülümsedi ve el salladı.

Hepimiz heyecanlıydık. İçimi kaplayan adrenalin hissini, alfa erkeklerim bana dokunduğunda hissettiğim duyguya benzetebilirdim. Sanki ruhum lanet olası bedenimden çıkmak üzereymiş gibi.

Kellan motorunu çalıştırırken kahkahası yankılandı ve ben onunla birlikte gülmemeye zorlukla direndim. Lastikleri ısıtmak için iki tur ısınma turu yapmıştık ve şimdi hepimiz oturup ışığı izliyorduk. Işık kırmızıydı ve yemyeşil olmasını beklemek, inanılmaz bir heyecan vericiydi.

Hunter bana kalkış kontrolünü nasıl etkinleştireceğimi göstermişti ve daha önce hiç böyle bir arabayla yarışmamış olsam da, ısınma turlarındaki yol tutuşundan çok etkilenmiştim.

Sağıma döndüğümde, Hunter'ı gördüm. Hakikaten onun kocaman vücuduna sığmayacak bir arabada, sırtarak ve çok seksi görünüyordu. Solumda Kellan vardı ve o sandalyesinde zıplarken *Finley'in yenileceğini* haykırınca ben de güldüm. Ayı onun diğer tarafındaydı ve onun tepkisini göremedim ama eminim gözlerini deviriyordur.

Kellan bana odaklandığında, kısa bir süre sakinleştii ve altın çocuk tavrıyla gülümsedi. "Seni seviyorum, Shortcake!"

Ona bir öpücük gönderdim ve sonra yarışa hazırlanırken havadaki değişimi hissederek tekrar piste odaklandım. Sol ayağım frenin üzerindeydi, sağ ayağım ise gaz pedalına basılıydı. Devir sayısı altı ile yedi bin RPM arasındaydı ve ben kalkış hissini yaşamak için sabırsızlanıyordum. Işık kırmızıya döndüğünde nefesim kesildi, sonra sarıya döndü ve yeşile döndüğünde ayağımı frenden çektim.

Kalkışımı düz tutmak için direksiyonu gerçekten kullanmam gerekeceğini düşünmüştüm, ancak o kadar yumuşaktı ki, kalkış sırasında tek hissettiğim g kuvvetiydi. Hunter, Kellan, Finley ve ben ilk düzlükte yan yana gidiyorduk, Slade'in arabası o kadar hızlı ilerliyordu ki, hile yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordum. Ancak onun V12 motoru olduğunu ve bizim 4.0L altı silindirli aspirasyonlu motorlarımız olduğunu hatırladığımda, neden düzlükte bizi geride bıraktığını anladım. McLaren de aynıydı, V8 çift turbolu motoruyla düzlükte uzaklaşıyordu. Warrick, pistte hızla ilerleyen Slade'i yakalama şansı yoktu.

İlk virajda sıralama çok fazla değişmedi, ancak Kellan ölümcül bir arzu ile bir vites değiştirici gibi virajı dönerek Porsche'leri geride bıraktı. Cora bana onun pistte bir tehdit olduğunu, hayatı hiçe sayan bir cesaret timsali olduğunu söylemişti ve ben onun bu yönünü seviyordum. Biraz korkutucu olsa da.

Alfalar öldürölmesi zordu, ama yeterince kötü bir kaza kesinlikle hayatlarına son verebilirdi.

İlk tur bir anda bitti ve ikinci turda daha fazla hızlanarak virajları daha hızlı almaya başladım, bu özel olarak üretilmiş yarış arabalarının kusursuz yol tutuşuna güvenerek. Üçüncü turda, daha güçlü arabalar sınırlarına ulaşmışken, Porsche'ler daha yeni başlıyordu. Kellan ve Hunter aradaki farkı kapattılar, ama Finley benimle birlikte, grubun arkasında kaldı.

Bir gün bu yarışlardan birini kazanabileceğime emindim, ama şimdilik yarışma deneyiminden memnun kalmıştım. Altı turluk yarışın son turuna geldiğimizde, Kellan öndeydi, Slade onun hemen arkasındaydı ve Hunter üçüncü sıradaydı.

Warrick dördüncü sırada yarışı bitirdi ve Finley ile ben sonunculuk için mücadele etmeye başladık.

İlk başta, hızını kesecek ve beni kazanmaya bırakacak sandım, bu da beni çok kızdırdı, ama son viraja yaklaşırken gözlerim onun gözleriyle buluştu ve gözlerinde rekabetçilik parıltısı gördüm. Şimdiye kadar benimle aynı hızda gitmiş olabilir, ama son bölümde ikimizin de elinden gelenin en iyisini yapmasını istiyordu.

Hadi bakalım.

Ayağımı daha sert bastırarak direksiyonu sımsıkı tuttum, kontrolü kaybedip kendimi rezil etmemek için dua ettim. Neyse ki bu kadar duyarlı bir arabada bunu yapmak zordu ve kalbim ağzımda virajı dönerken, hayatta, yarasız ve *lanet olasınca önde* çıkmayı başardım.

Sanki var olmayan kalabalığın binlerce tezahüratını duyabiliyormuşum gibi, arabamı damalı bayrağa kadar ittim, heyecanla bağırarak gaz pedalından ayağımı kaldırdım ve arabanın doğal olarak yavaşlamasına ve viteslerin düşmesine izin verdim. Diğer arabalara yaklaştığımda, herkes arabadan atlayarak kapıları açtı, ben de frenlere basarak arabamı tamamen durdurdum.

Titrek bacaklarla arabadan atladığımda, kendimi en yakın alfa olan Finley'e attım. "Bu inanılmazdı," diye bağırdım, onun güçlü elleri kollarımın altına dolanıp beni kaldırıp, sanki prensler, prensesler ve sonsuza dek mutlu yaşamalarla ilgili bir filmde başrol oynuyormuşuz gibi beni döndürdüğünde.

"Son virajda harikaydın, Ice," diye bağırdı, içindeki ayı ortaya çıkarken. "Gerçekten iyi sürüyorsun."

Adrenalinle doluyken, gözlerindeki parlak kehribar rengi ve coşkulu gülümsemesini çevreleyen gamzelere odaklandım. O anda, ilk kez, Finley ile benim için bir şans olduğunu gördüm. Gözlerimdeki umudu fark etmiş olmalıydı, çünkü beni yere indirirken yüzündeki ifade ciddileşti, ama beni bırakmadı.

Bizi bu balondan çıkaran, sadece sürümüzün ve arkadaşlarımızın bağırışları oldu. Finley burnuma hafifçe vurdu. "Aferin, doğum günü kıızı. Şimdi gidip hayranlarına selam versene."

Uçurumları onarıp kanyonları doldururken ayrılmak istemiyordum, ama bunun henüz başlangıç olduğunu unutamıyordum. Kalbimde hissettiğim acıyı ve kokunun büyüsunü, hazır olmadan *ikimizi de* zorlamasına izin vermek aptalca olurdu.

"Teşekkürler, Huysuz Ayı," diye fısıldadım ve bu sefer bu isim onu alaycı bir öfkeye sürüklemedi. Tıpkı *Buz Kraliçesi*'nde olduğu gibi, ses tonum her şeyi değiştirdi ve benimki umut kırıntıları ile doluydu.

Kellan'ın kucağına atlamak için zamanında döndüm. "Çok iyiydin, bebeğim," diye mırıldandı ve yanaklarıma ve burnuma öpücükler kondurdu. Son öpücük dudaklarıma kondu ve *lanet* olsun, doğum günlerinin heyecanını anlamaya başlamıştım.

"Sen kazandın," diye karşılık verdim, nefesimi toparlamaya çalışarak. "Sen ölüm arzusuna sahip lanet olası bir cesaretkarsın, Golden. Sanırım o dönüşlerle benim ömrümden on yıl götürdün."

Yüzü adrenalin ve şehvetle parlıyordu, hepsini bana odaklamıştı, sonuçta nefes nefese kalan bir omega vardı. "Hiçbir zaman kontrolümü kaybetmedim, güzel dostum. Asla. Kazanmanın heyecanı için bile, sahip olduğumuz şeyi riske atmazdım."

Başını omzunun üzerinden eğip bağırdı. "Ama kazandım lan. Gelin buraya, ezikler. Hepiniz bir sonraki doğum günü kucaklaşmasını alabilirsiniz."

Hunter bir saniyede oradaydı, gürültülü sesleri hepimize onun Kellan'ın sağlığı için bir yarış arabasından daha ölümcül olduğunu hatırlattı. "Bir dakika sonra kafana arabayı takmış olacaksın," diye uyardı ve bana uzandı.

Kellan isteksizce beni bıraktı ve ben kollarımı Hunter'ın göğsüne doladım. "Güzel sürüş, Hurricane," diye fısıldadım takım elbisesine. "Direksiyon başında Kel kadar korkutucusun."

O eğilip yüzünü boynuma gömdü ve kokumu içine çekti. "Bu hiçbir şeydi, küçük omega."

"Onu motosiklet üzerinde görmelisin," dedi Slade sağımdan bir yerden, bu yüzden başımı geriye çevirip Hunter'ın yüzüne baktım.

"Motokros motosikleti sürer misin?"

Omuz silkti, ifadesi tarafsızdı. "Gençken yarıştım, ama sonra motosiklet kıyafetlerini takım elbiselerle değiştirdim. Şimdi yol motosikletlerine sadık kalıyorum."

Ducati'sinde Slade benim için önemli bir anıydı. Şimdi bu anıya Hunter'ı da eklemek istiyordum. "Bunu görmek isterim," dedim, aklıma müstehcen düşünceler gelerek.

Hunter'ın sırtışı şehvet doluydu. "Bir gün benim için sırt çantasıyla seyahat etmek ister misin, küçük omega?"

İçim sıkıştı ve bacaklarımın arasında sürekli bir zonklama hissettim. "Evet. Evet, bunu çok isterim, Alfa."

Bisiklet ve bacaklarımın arasındaki erkek arasında, yolculuğu zarar görmeden tamamlayamayacağımı biliyordum. Tanrıça izin verirse.

Hunter beni bıraktığında, Cora alfaları arkasından geçerek bana sarıldı, solumda duran Slade'e dokunmamaya dikkat etti. "Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım, seni erkeklerle böyle boğuşurken izlerken," diye kulağıma fısıldadı ve arka planda Warrick'in mırıldanarak inlediğini duydum.

"Harika. Bu piçlere yine yenildim, üstüne üstlük Reeves sürüsünün ortasında dururken ereksiyon oldum."

Cora başını geriye attı ve güldü. "Merak etme dostum. Ben hemen hallederim."

Cümlesini bitirir bitirmez kollarımdan çekildi ve Warrick'in omzuna atıldı. "Biz olmadan devam edin," dedi ve öfkeyle uzaklaştı. "Arkadaşımla biraz konuşmam lazım."

Omzunun üzerinden Cora bana kaşlarını oynattı ve ben gülmemi saklamak için ağzımı kapattım. Onun ciddi ve düzgün biri olduğunu düşündüğüme inanamıyordum. Elbette, dıştan bakıldığında zarif bir havası vardı, ama o sakın görünüşünün altında tamamen ateşli biriydi.

"İyi eğlenceler çocuklar," diye seslendi Kellan ve sonra elimi tutup nazikçe çekti. "Onlar yokken hediyeleri açalım."

Ayaklarımı yere sağlam bastım ve başımı salladım. "Bu benim için fazlasıyla yeterli bir hediye. Daha iyi bir gün geçirmedim ve... daha fazlası aşırı olur..."

Finley gözlerime baktı ve ifadesi nötr kalırken, daha önce söylediği şeyi hatırlamadan edemedim. Bugünün bazı kısımları benim için fazla olsa da, sürümü mutlu etmişti.

Onları mutlu etmek hayatımdaki hedeflerimden biriydi.

Kimse beni zorlamadı ve kendimi "Hayatımın en güzel günlerinden biri için teşekkür ederim. Hediyeleri açalım." derken buldum.

Hunter'ın eli boynumun arkasına sahip çıkarcasına dolandı. "Aferin kızım," diye kulağıma yakın bir sesle fısıldadı. "Bunun için daha sonra ödüllendirileceksin."

Tamam o zaman. Hediyeler artık bu günü sonlandırmanın *en iyi ikinci* yolu olmuştu.

O günün

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

EMME

Kellan beni, ana girişin diğer tarafında bulunan ve aslında özel bir otopark olan, onun "hediye odası" olarak adlandırdığı yere götürdü. Bu oda, pistin geri kalanından metal kapılarla ayrılmıştı ve ilk başta neden burada olduğumuzu anlayamadım, ta ki büyük bir nakliye konteynerine ulaşana kadar.

Kahretsin. Çılgınca cömert alfa erkeklerim doğum günüm için bana ne almışlardı?

"Önce benimki," diye bağırdı Kellan ve elimi bırakıp konteynerin kapısına doğru koştu.

Serbest eliyle mandalı kaldırdı ve her iki tarafı da açtı.

"Beni kaçırıp başka bir ülkeye mi gönderiyorsunuz?" diye şaka yaptım, açıklıktan içeriye bakmaya çalışarak. İçerisi çok karanlıktı, birkaç metre ötesini göremiyordum ve orada görünürde hiçbir şey yoktu.

"Seni güvende tutacak bir ülke bulabilirsek," diye mırıldandı Hunter, Slade ise başını sallayarak "Harika bir fikir" dedi.

Tamam o zaman. Artık onlara fikir vermeyi bırakayım.

Kellan o devasa ünitenin derinliklerinde kayboldu ve ben onun geri dönmesini beklerken kıpırdamamaya çalıştım. Slade, sıcaklığı omurgamı okşayacak kadar yaklaştı ve o gün Silver City'de yaptığı gibi elini belimin altına koyduğunda iniltiyi içime attım. Beni sakinleştirip rahatlatıyordu.

Kellan kısa sürede geri döndü, tanıdık ama aynı zamanda yabancı bir motosikleti sürerek. Gözlerimi onun üzerinde gezdirirken göğsümde bir sevinç parladı.

Hayatıma giren en yeni Ducati Panigali. Patlamada kaybettiğim motosikletin neredeyse aynısıydı, ama bunun yepyeni olduğunu ve farklı bir renk tasarımına sahip olduğunu anlayabiliyordum.

"Kellan, seni güzel alfa." Heyecanla nefes nefese kaldım. "Aman Tanrım. Bana başka bir motosiklet mi aldın? Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Ağlıyordum, bu da hediye vermek istemememin bir nedeniydi, benim için çok ağırdı. Ama bu alfaları benim güçlü duygularımı arzuluyor gibiydiler, hepsi de gözyaşlarımı yüzümden yalamak istercesine izliyorlardı.

"Bebeğim," Kellan güldü ve sonra başını sallayarak yüzümü okşadı, gözyaşlarımı sildi, "bu kesinlikle hiçbir şey, ama bu sefer rüya gibi bisikleti teslim ederken senin güzel yüzünü görmek beni çok heyecanlandırıyor." Diğer alfalara zafer dolu bir bakış attı. "Rüya gibi eşimiz için rüya gibi bir bisiklet."

Beni bıraktığında, motosikletime hak ettiği tüm ilgiyi gösterdim. Elimi ipeksi boyanın üzerinde gezdirdim ve bu sefer çoğunlukla siyah, birkaç pembe vurgu olduğunu fark ettim. Deponun üzerinde alevli pembe bir kurt başı vardı ve deri koltuk da aynı renkteydi. "Mükemmel," dedim boğuk bir sesle. "Onu seviyorum ve seni seviyorum, Kellan Jackson."

Gülümsemesi o kadar genişti ki, eğilip beni öperken neredeyse yüzünü ikiye bölecekti. "Hepsi bu kadar değil, güzelim." Beni koltuğu okşamaya bırakıp, arkasında Shortcake yazan ve altında aynı kurt ve alevlerin işlendiği siyah ve pembe deri bir ceket ile siyah ve pembe bir kask aldı. Son olarak, kutulu bir set içinde bir dizi ciltli kitap vardı.

Kitaplara baktım ve o bana şimdiye kadarki en küstah gülümsemesini attı. "Bunlar gerçekten benim için bir doğum günü hediyesi, çünkü her gece sana bu çok ateşli seriyi okumayı planlıyorum ve sonra sahneleri canlandıracağız."

Bu düşünce yanaklarımın kızarmasına neden oldu, bu da duygusal gözyaşlarımı durdurmama yardımcı oldu. "Doğum günün ne zaman?" diye sordum, onların benim için yaptıkları gibi benim için de özel bir gün hazırlamak istediğimi fark ettim.

"21 Şubat," dedi sırtarak. "Hediye olarak çıplak bir omega alacağım. Tabii ki önceden."

Bu benim için de bir hediye olacaktı. "Senden daha büyük olduğumu fark etmemiştim, Altın Çocuk," diye alay ettim.

Gözleri parladı, ama Slade yanımdan geçip konteynere girerek bizi böldü. "Sıra bende," diye seslendi.

Kellan eğilip fısıldadı, "Devam edecek, güzel eş."

Slade'in ortaya çıkmasını beklerken kıpırdamamaya çalıştım, ona da tüm dikkatimi vermeyi kararlıydım. Çoğu sürülerde hakimiyete dayalı doğal bir hiyerarşi vardı, ama ben beşimiz arasında böyle bir şey olmasını istemiyordum. Birçok nedenden dolayı birbirimize bağlıydık ve hepimiz farklı şekillerde birbirimize ihtiyacımız vardı. Hakimiyet bunun bir parçası olmak zorunda değildi.

Dev ejderha konteynirden çıktığında, iki adet orta boy siyah kutu tutuyordu.

Bana ilkini uzattı ve ben parmağımı sedef ve altın detaylarla süslenmiş koyu ve parlak ahşap yüzeyin üzerinde gezdirdim. "Sana vermek istediğim o kadar çok şey var ki, Snow," dedi, yüzünde garip bir kırılma vardı. "Ama bu günün senin için ne kadar zorlu geçeceğini bildiğim için, iki pratik eşya ile yetindim." Tabii ki benim mantıklı alfam pratik olanı seçmişti.

"Kutu tek başına bir sanat eseri gibi," dedim, altın tokayı açıp kapağı yavaşça kaldırırken. İçini kaplayan koyu mavi kadife üzerinde iki parça mücevher göründü.

"Vay canına, bu çok güzel, Slade," diye fısıldadım, kalın dokunmuş altın zincirin ucuna takılı devasa bir zümrüt parçasına bakarak. Zümrüt, bir ejderha şeklindeydi ve altın kenarları ile bir kolye ucu oluşturuyordu. Elime aldığımda avucumu neredeyse kaplayacak kadar büyüktü. "Ama bunun nasıl pratik olduğunu bana açıklaman gerekecek."

Slade, sanki elimde çok pahalı bir mücevher tutmuyormuşum gibi omuz silkti. "Golden Claw'da benzersiz takip cihazları üretimi konusunda uzmanlaşmış bir kuyumcudan aldım. Küçük olanı günlük kullanım için." Boğazını temizledi. "Tabii ki, büyük kolyeyi günlük olarak takmak istesen de kimse umursamaz, ama günlük kullanım için diğerini daha rahat bulacağını biliyorum." Küçük ejderha

kadifeye gömülmüştü ve çeyrek büyüklüğünde olması dışında tamamen aynı görünüyordu.

"Takipçiler," dedim başımı sallayarak, daha küçük olana geçerek ve Slade'e bana takması için uzattım. Kellan kutuyu aldı, böylece örgümü kaldırabildim ve Slade'in parmakları enseme okşadı, tokayı takarken omurgamdan aşağı titreme geçti. "Bu mantıklı."

Silah eğitimi nedeniyle alfa erkeklerin bile iyileştiremeyeceği kadar sertleşmiş parmak uçları çenemin kenarına kaydı. Sonra dudaklarımın köşesini okşadı. "Onların içinde de gizli kameralar var mı?" diye sordum, dokunuşuyla nefesim kesilmişti.

Beni bırakırken yüzünde pişmanlık dolu bir gülümseme belirdi. "Henüz yok, ama bana biraz zaman ver."

Sürüm tarafından takip edilmek beni hiç rahatsız etmiyordu, özellikle de mevcut koşullar altında. Parmak uçlarımda yükselerek Slade'in eğilmesini bekledim ve o başını eğdiğinde kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Yavaşça hareket ettim, böylece canavarı tepki verirse çekilebilmesi için ona zaman tanıdım.

Diğer alfa'ların bizi yakından izleyen bakışlarının yakıcılığını hissettim ve ejderha gergin olsa da, dudaklarım yanağına değdiği anda gevşedi.

Geri çekildiğimde gözlerinin derinliklerinde yanan bir ateş gördüm, ama neyse ki ikinci kutuya uzanarak ikimizin de dikkatini dağıttı. Kalbim hızla atarken, kutuyu aldım ve ilk kutunun kadar süslü olmadığını fark ettim. Bu kutu parlak, siyah ve açmak için parmak izi gerekiyordu, tıpkı Kellan'ın silah kutusunda olduğu gibi.

Slade'in benim parmak izimi nasıl aldığını bilmiyordum, ama kutu açıldığında, içinde bir çift muhteşem bıçak buldum. Saplarında daha fazla sedef kakma vardı ve kabzada ejderha şeklinde zümrütler gömülüydü. Burada yeşil ejderha teması vardı ve Slade'in bu hiç de ince olmayan dokunuşunu çok beğendim.

"Bunlar senin avuç içlerine göre özel olarak yapılmış," dedi bana, ve ben de parmak izimi çaldığında ellerimin izini de almış mı diye merak ettim. Bir gün hepimize takipçilik sanatını öğretmesi gerekecekti... bu konuda oldukça iyiydi.

"Kollarınızı kesmeyeceğinize emin olduğumda bunlarla pratik yapmaya başlayabiliriz. Bunlar Şam çeliğinden yapılmış, sihirli güçlerle donatılmış ve şimdiye kadar kullandığınız her şeyden daha keskindir."

Kellan eğilip çeliği öpmek üzereyken neredeyse salya akıtıyordu. "Yıllardır *Froyde'dan* bana bunlardan bir set yapmasını istiyordum, ama piç kurusu emekli olduğunu söyledi. Onu nasıl ikna ettin?"

Slade omuz silkti. "Benim yöntemlerim var."

Kellan, bu onu hiç şaşırtmamış gibi sadece başını salladı. "Ejderhanın gücü. Kedinin gücünden sonra gelen ikinci güç..." Hunter onun kafasının arkasına bir tokat attı, ama o sanki hissetmemiş gibi güldü.

Slade, kimse bıçaklanmadan önce bıçaklarımın kapağını kapattı ve ben de o kutuyu mücevherli kutunun üzerine nazikçe koydum. "Her iki hediyeyi de çok beğendim. Teşekkür ederim," dedim, tüm duygularımı açıkça göstererek Slade'e bakarak. Ejderha başını salladı, ama teşekkürlerimden memnun görünüyordu.

"Sıra sende Fin," dedi Hunter ve ben, ayı kızararak aceleyle kutuya girerken ona bakakaldım.

Slade yanıma oturdu, vücudum onun sıcaklığıyla ısındı. "Doğum günün ne zaman?" diye sordum beklerken.

O kadar uzun bir sessizlik oldu ki, cevap vereceğinden emin olamadım, ta ki "31 Ekim" diyene kadar.

Bir an durdum. "O gün... Cadılar Bayramı." Düşündüğümde, bu çok mantıklı geldi. "Bir ejderha için çok uygun."

Slade umursamıyormuş gibi omuz silkti ve bu, insanlar tarafından kutlanan bir bayram olduğu için, onun için hiç de önemli değildi. Bu da beni, aralarından herhangi birinin normal bir şekilde doğum gününü kutlayıp kutlamadığını merak etmeye itti.

Bugünkü çabaları öyle olduğunu gösteriyordu, ama bu alfaları genellikle karşılığında hiçbir şey beklemeden benim için ellerinden geleni yaparlardı. Bu da benim ilerlememi engelleyecekti.

Önümüzdeki yıl hepsinin doğum günü olacaktı ve ben hepsini özel kılacaktım. Bir şekilde.

Finley'in hediyesi o anda gözüme çarptı ve ben dikleştim, çünkü konteynerin ucunda kocaman bir ızgara belirdi, ardından da

arabanın geri kalan kısmı ortaya çıktı.

Bir zamanlar güzel bir gök mavisi olan eski Ford Bronco'ya bakarken, ayı sırttı. Artık boyası solmuş ve yer yer dökülmüştü. "Vay canına," dedim, gözlerimi kırpiştirarak ve hayretle bakarak. "Bana eski bir araba mı aldın?"

Kellan kahkahasını bastırırken, Finley'in gülümsemesi daha da genişledi. "Birlikte tamir edebileceğimiz bir arabam var. Eğer... istersen."

Hızla çarpan kalbim, sakın ol. Finley Thornton çok romantikti.

Yaklaşarak, muhteşem, yuvarlak farlarını elime aldığım anda arabaya aşık oldum. Finley yakından izliyordu ve ben onun hediyesinin benim için ne kadar değerli olduğunu anlatacak kelimeleri bulmaya çalışıyordum. Diğerlerinin hediyelerinden daha değerli değildi, ama yine de benzersizdi. Özellikle de, benim hayatlarında olmamamı ne kadar istediğini gizlemeyen alfa tarafından verilmiş olması nedeniyle. "Onu seviyorum," dedim, gözlerimin arkasındaki yanmayı hafifletmek için gözlerimi sıkıca kırpiştirarak.

gözler. "Eski arabaları ve onları tamir etmeyi seviyorum. Ve bize birlikte zaman geçirebileceğimiz bir hediye seçmiş olmanı çok seviyorum. Bu..."

Her şey.

Finley'in gözleri parlıyordu, boğazını sertçe temizledi, sesi kısık ve boğuktu. "Sana bir arabadan çok daha fazlasını borçluyum, ama bunun başlamak için harika bir yer olduğunu düşündüm. Sana nasıl davrandığım için ne kadar özür dilesem azdır, Emme, ve bunu telafi etmek için her gün çalışacağım."

Kellan hıçkırarak öksürdü ve hepimiz ona döndüğümüzde gömleğiyle gözlerini sildiğini gördük. "Alerji," dedi boğuk bir sesle. "Lanet olası polenler baharda çok rahatsız edici oluyor."

"Kış geldi," dedi Finley kuru bir şekilde, ama söylerken gülümsüyordu. Kellan, konuşamayacak kadar *alerjik* olduğu için ona orta parmağını gösterdi. Benim tatlı altınım.

Finley kapıyı açtığında, orijinal parçaları ve derinin iyi durumunu görünce sevinçle içeriye bakmak için acele ettim. "Çalışmıyor," diye uyardı, kocaman vücudu kapıda benim arkamda sıkışmıştı. "Bu zor olacak ama sen hazırsan ben de hazırım."

"Çok hazırım," diye bağırdım, eğilip yüksekteki bağlantıları fark ederek. "Oh, ve tavanı da çıkıyor mu?"

Finley daha da yaklaştı ve ben bu küçük alanda yanıyordum. "Evet, eski güzelliğine kavuşturduğumuzda mükemmel bir yaz arabası olacak."

Döndüğümde, o kadar yakındı ki neredeyse göğüs göğüse gelmiştik. "Doğum günün ne zaman?" diye sordum yumuşak bir sesle, onun henüz uzaklaşmasını istemiyordum.

Gözlerime baktığında yüzünde huzur dolu bir ifade vardı ve ben onun somurtkan yüzünün nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. *İsteyince ne kadar kolay unutuluyor.*

"Beş Ağustos."

Kıkırdadım. "Bir yaz bebeği. Bu, buzu seven kalbini rahatsız etmiş olmalı."

Kellan burnunu çektirdi ve Finley de gülmekten kendini alamadı. "İki dünyanın da en iyisini yaşıyorum. Yaz fırtınaları da bana çok yakışıyor." Oh, ne kadar doğruydı bu. En azından ilk tanıştığımızda öyleydi.

Finley'in iri cüssesi beni onunla yeni bebeğim arasında sıkıştırdı, ta ki Hunter sert bir nefes verene kadar. "Sıra bende lan. Hepiniz şansınızı kullandınız."

Ayı emre direnecek gibi görünüyordu, ben de elimi uzattım ve göğsünü okşadım, uzaklaşmadan önce gözlerini kısa bir süre kapattığını fark ettim.

Hunter benim tek odak noktamken, "Bana zaten her şeyi verdin, Alfa" demiştim. Elimini omzuna koyup, kalbinin atışlarını hissedene kadar aşağı doğru kaydırdım. Canavarlarımız bağımızla birbirine karışıyordu. "Beni sürü evine taşınmaya ikna ettin, korkmuş ve temkinli beni, sürümüzün armağanını anlayana kadar ikna ettin. Beni kurtardın, Hunter Reeves, ve şunu bilmeni istiyorum ki, *bana zaten her şeyi verdin.*"

Kollarını o kadar hızlı bana doladı ki başım döndü ve ayaklarım yerden kesildiğinde rahat bir nefes aldım. Hiç şüphesiz, bağımız sayesinde bütün gün boyunca benim yıpranmış duygusal durumumu hissetmişti ve beni bir arada tutmak için onun gücüne ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Sana hediyeler vermeye daha başlamadım bile, küçük omega," diye boğazıma doğru uyardı. "Kendini hazırla."

Dudaklarımı omzuna bastırarak kıkırdadım. "Sana hazırlanmanın bir yolu yok, Hunter Reeves. Ama bana ne yaparsan yap, hazırım."

Beni ayaklarımın üzerine indirdi, yüzümü avuçlayarak son bir öpücük verdi, sonra konteynere girdi ve bir saniye sonra omzunda kocaman bir çuval ile çıktı. "Tamam, bu da bana yine kaçırılma hissi veriyor ve endişelenmem gerekip gerekmediğini merak ediyorum. O çuval, makul boyda bir kadını kolayca içine alabilir.

"Henüz kaçırma yok," dedi Hunter sırtarak. "O daha sonra olacak."

O, çuvalı aramıza koyabilmek için bana geri çekilmemi işaret ederken, vücudumda bir sıcaklık hissettim. Çuvalın içine uzandı ve parlak, siyah ve altın rengi kağıda sarılmış bir hediye çıkardı. Hediye bana verirken, üzerinde büyük bir 1 rakamı yazılı etiketi fark ettim ve parmağımı ipeksi kumaşın üzerinde gezdirdim.

"Sana hediye açma deneyimini yaşatmak istedim," dedi Hunter, yüzümdeki en ufak bir değişikliği bile yakalayacak kadar yakından beni izleyerek. "Daha önce hiç çok fazla hediye almadığımı düşündüm."

Kağıdı açarken başımı salladım ve içinde parlak siyah bir telefon kılıfı buldum, arkasında pembe renkle adım yazılmış, özel yapım bir kılıftı.

"Hokey maçından sonra yaptığımız sohbette bana en sevdiğin rengi söylememiştin," dedi Hunter, bana daha da yaklaşarak, "ama pembe ve siyahı sevdiğini fark ettim."

Ah, o çok iyi bir takipçiydi. "Aslında hiç favori bir rengim olduğunu söylemedim," diye başımı sallayarak cevap verdim, "ama pembe ve siyahı çok seviyorum. Ve bu çok sevimli, benim yıpranmış telefonum için biraz geç olsa da."

Pratik ve abartılı olmayan bir hediye seçmesini çok sevdim, bu Hunter'ın normal tarzı değildi ama bana çok yakışıyordu. "Telefon durumunu düşünmüş olmalı," dedi Kellan, Finley'in yanında dururken, elini ayının omzuna koyarak kuru bir şekilde. Onların bu kadar yakın olmasını çok sevdim, Kellan neredeyse ölürken bu bağ daha da güçlenmişti.

"Telefonumun durumunu düşündün mü?" diye sordum ve Hunter'a döndüğümde elinde başka bir hediye olduğunu gördüm. Ah, tamam. Bu da

daha fazla Hunter Reeves'ti.

Sonraki yirmi dakika boyunca, giysiler, ayakkabılar, çantalar ve tahmin ettiğim gibi, kılıfla uyumlu yepyeni bir telefon da dahil olmak üzere düzinelerce hediye açtım.

"Bana kaç tane hediye aldın?" diye sordum, o bana yirmi üçüncü hediye verirken.

"Tabii ki yirmi altı," dedi Hunter, sanki bu saçma bir soruymuş gibi kaşlarını çatarak. "Yirmi altı yaşına girdin, küçük dostum."

Bu alfa erkeklerin, bugün kendilerinin açmadığı yaraları iyileştirdiklerini ve kendilerinin neden olmadığı acıları dindirdiklerini biliyorlar mıydı acaba? Asıl hediye onlardı, geri kalanı ise sadece üstüne serpilmiş parıltıydı.

Gerçekten çok güzel ve düşünceli bir parıltı.

Hunter'ın bir sonraki hediyesi, bir servet değerinde olan bir çift motosikletçi botuydu. Tokaları ve yumuşak kahverengi derisiyle anında ona takıntılı oldum. Yirmi beşinci hediye motosiklet eldivenleriydi ve yirmi altıncı hediye ise uyluk ortasına kadar uzanan, tüm motosikletçi kız hayallerimi gerçeğe dönüştüren uyumlu bir deri ceketti.

"Hepsini çok sevdim," dedim, etrafımı saran devasa hediye yığınının gözlerimi kocaman açarak. "Otuzdan fazla hediyeye ihtiyacım olursa, senin için de hediyeler düşünmeye başlamam gerek. Doğum günün ne zaman, Alfa?"

Özel günlerde kullandığım saygı ifadesini kullanmam üzerine gözleri karardı. "On Ekim," dedi, sesi hoş bir gürültüyle. "Ve bize hediye almana gerek yok. Sürümüzde ihtiyacımız olan her şey var."

"Tabii ki," diye bağırdı Kellan, "ama biri bana muhteşem, eşsiz bir *Froyde* bıçak seti almak isterse, buna kızmam."

Kellan'ın doğum günü çok uzak olmadığı için, bunu Slade'e sormak üzere bir kenara bıraktım.

Milyarderlere henüz sahip olmadıkları bir şey almak neredeyse imkansızdı, ama en azından denemeliydim.

Hunter'ın hediyelerini toplarken, bu sabah antrenman için yataktan kalkarken, bunun hayatımın en güzel günlerinden biri olacağını hiç tahmin edemediğime hayret ettim.

Bu günün daha da iyi olabilmesinin tek yolu, Fletcher ve cadısının işyerinde kazara patladıkları haberini almamızdı.

kaza ve dünyamız artık tehdit altında değildi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

EMME

Finley, tüm hediyelerimi eve taşımayı gönüllü olarak üstlendi ve geri kalanımız yarışa geri dönmek için yola çıktı.

Warrick, biraz dağınık haldeki Cora'yı da yanına alarak üçüncü yarışa bile yetiştii. Onlar da bana bir hediye getirmişlerdi, yüksek kaliteli bir fırıncılık ekipmanı setiydi. İkisini de kucakladığımda, doğum günlerinin Mart ve Haziran olduğunu öğrendim. Bunu zihnimde tuttuğum listeye ekledim.

Bütün öğleden sonra yarıştık ve ben hiç kazanamadım, hatta yaklaşamadım bile, ama umurumda bile değildi. Nasıl bakarsam bakayım, mükemmel bir gündü.

Eve döndüğümüzde, Finley ve Kellan antrenmana gittiler, Slade ise infazcılarıyla birlikte tesisin çevresinde devriye gezdi. Noel, Golden Claw şekil değiştirenlerinin normal hayatlarını yaşamalarına engel olmuyordu, bu mevsim şehre sadece biraz bayram havası getiriyordu.

"Sadece sen ve ben, Emmeline," dedi Hunter, sürümüz çeşitli işlerine dağıldıktan sonra. "Bu zamanı nasıl geçirelim?"

Sıkı siyah tişörtü ve kot pantolonuyla kaslarının genişliğini incelerken aklımda tek bir şey vardı: Yarış kıyafetlerini bir süre önce çıkarmıştık.

"Evde başka kimse var mı?" diye sordum, rahat konuşmaya çalışarak, ama sesim nefes nefese çıktı. "Ejderha rehinenin dışında?"

Slade, canavarı beslemek ve sulamak için aşağı inmişti ve ben, Talon'un bugün sürü yarışlarına katılmamış olması nedeniyle duyduğum suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştım

Ne kadar bağıımız olursa olsun, o henüz bizden biri değildi. Ve Fletcher hakkındaki görüşü büyük ölçüde değişmedikçe, asla da olmayacaktı.

En azından orada güvendeydi ve beş yıldızlı bir konaklama yeri olmasa da, bir yatağı, küçük bir banyosu ve günde üç öğün yemeği vardı. Slade de ona eşlik ediyordu, ondan daha fazla bilgi almayı umuyordu, bu da Talon'un umabileceği en iyi şeydi. "Biz biz ev ev ev bizim," dedi Hunter dedi, ve ve sesindeki gürleyen mırıldanma, ejderhayı tamamen unutmamı sağladı. "Florence ve Gerry, Noel Günü futbol maçındalar."

Benim spor dünyam tamamen şekil değiştirenlerin hokey ligi etrafında dönüyordu, ama görünüşe göre şehirlerde başka profesyonel spor ligleri de vardı. Florence koyu bir spor hayranıydı ve Noel futbol maçının onun geleneklerinden biri olmasına şaşırmadım.

Bu kocaman, muhteşem boş evde kendi Noel geleneğimi başlatmak istiyordum.

Bulutlar yoğunlaşırken mutfak pencerelerinden gelen ışık azaldı, bu da kar yağışının yakında sona ereceğini gösteriyordu. Hunter beni yırtıcı bir ifadeyle izliyordu ve ben omurgamdan aşağı bir titreme geçerken hareketsiz kaldım.

O yaklaşıncı, tek ayak üzerinde dönüp kaçarak gerginliği bozdum, çoraplarım cilalı zeminde kayıp kaydı. Hunter arkamda bir uluma çıkardı, ardından bir hırıltı geldi ve kurtum yakalandı ve tutsak kaldı. Aramızdaki bağ sayesinde, bağıımızı pekiştirdiğimiz gece olduğu gibi beni avlama ihtiyacını hissettim.

Ben de bunu aynı derecede istiyordum, bu da geri dönüp kendimi onun kollarına atmamı engelleyen tek şeydi. Kurtulmak için ne kadar çaresiz olsam da, acele etmeye gerek yoktu.

Bu yavaş, takip eden gerilim, eğlencenin yarısıydı. Bir zamanlar bir alfa tarafından takip edilip ele geçirilmek benim kabusumdu, şimdi ise cinsel fantezilerimi besliyordu, bu ironikti.

İlk planım merdivenleri koşarak çıkmaktı, ta ki yukarı çıktığımda gidecek hiçbir yerim olmadığını fark edene kadar. Planımı değiştirerek, evin arka tarafına doğru sola döndüm, oyun odası ve sinema odalarını geçerek koştum

odalarını geçerek koştum. Göğsümdeki çekişme, Hunter'ın yakın olduğunu söylüyordu ve omzuma baktığımda, onun koşmadığını gördüm.

Hayır. O piç kurusu peşimden geliyordu ve sırtışı, külotumun sünger gibi davranıp tahrikimi emmesini sağlıyordu, sanki bu onun tam zamanlı işiymiş gibi. *Aferin sana.*

Aklımda gerçek bir plan olmadan, dışarıya açılan cam sürgülü kapılara ulaşana kadar ilerlemeye devam ettim. Kilidi salladım ve sonunda kapı açıldığında, Hunter arkamdan bağırdı, "Buradan ayrılma, bebeğim."

Böyle bir niyetim yoktu ve onu duyduğumu belirtmek için elimi kaldırdım. Arka bahçeye koşarken, buz gibi hava yüzüme çarptı, beni daha hızlı koşmaya iten şeyin korku mu yoksa eğlence mi olduğunu bilmiyordum.

Her halükarda, yakalanana kadar koşmayı bırakamazdım. Bu kovalamaca böyle işliyordu.

Bahçenin arkasına doğru dönüp onu bulabilir miyim diye baktım, ama lanet olası alfa'nın kendisine çarptım. Kollarını bana doladı ve ben kurtulmaya çalışırken çığlık attım. "Hayır, yapamazsın küçük dostum," dedi Hunter gülerek ve beni yerden kaldırdı. "Avımı yakaladım ve şimdi seni sahiplenme zamanı."

Onun sıcaklığı benim soğuk bedenime işlediğinde, direnişim sona erdi ve onun planladığı her şeye hazırdım. "Beni kaçırmaya izin verdin, değil mi?" diye mırıldandım, onun kendini beğenmiş ifadesine gözlerimi kısarak. "Koşmadın bile, bu arada bu çok kaba bir davranış."

Hunter başını geriye attı ve güldü, bakışlarını boğazındaki ve göğsündeki kaslara çekti. "Ah, dostum. Elimden geldiğince uzatmaya çalıştım, ama ben çaresiz, susamış bir alfa erkeğim. Ve sen benim tercih ettiğim içkimsin."

Kalbimin çarpıntısına, içimdeki bir nabız da eşlik etti. Bacaklarımı ona doladım, böylece sert karnına sürtünebilirdim. "O zaman acını dindirelim," dedim, dudaklarını yalayarak öpüşmeye başladım.

O da benim hareketime karşılık verdi ve ağzımı ele geçirdi, sanki yarın yokmuş gibi öpüşürken inlemeleri aramızda yayıldı. "Seni yiyip bitireceğim," diye gürledi.

Evet. Lütfen.

O koşmaya başladı ve ben de tutunmaktan başka bir şey yapamadım. İçeri girdik ve Hunter cam sürgülü kapının yanındaki bir kapıyı tekmeledi ve beni mutfağın yanındaki depo odasına benzeri bir yere getirdi. "Üzgünüm, küçük omega," dedi boğuk bir sesle. "Bekleyemem..."

Onu bir öpücükle susturdum, dilimi onun diline kaydıldım, mocha tadının sarhoş edici etkisine kapıldım. Hunter yaklaşık iki saniye kontrolü bana bıraktı, sonra saçlarımın arkasını yumruklarıyla kavradı ve başımı eğerek istediğı erişimi ve kontrolü elde etti.

Onun sarhoş edici öpücüklerine o kadar kapılmıştım ki, kıcıımın masaya çarptığını neredeyse fark etmedim. Yüzümü kavradı, beni yerinde tuttu, ta ki sinir uçlarımın her biri titremeye başlayana kadar.

O uzaklaşırken nefes nefese kaldım ve sonra çılgınca gömleğine uzandım, onu çıplak halinden daha çok istiyordum. Bronz kasları ve dövmelele dokunuşlarımla altında kaldığında, sadece görünüşünün değıl, dokunuşunun da ne kadar iyi olduğına haykırdım.

Siktir. Ekstra bir uyarılmaya ihtiyacım yoktu, onu izlemekle zaten patlamanın eşiğindeydim. Hunter beni baştan aşağı süzerken ifadesi ciddileşti, sanki yüzümün her kıvrımını ezberliyor gibiydi. "Seni seviyorum, Emmeline Anders," dedi ve bana nadiren gördüğüm, daha savunmasız yanını gösterdi.

Ellerimi göğsüne bastırarak, onu nazikçe öpmek için doğruldum, bu dokunuş, daha önce birbirimizi nasıl parçaladığımıza kıyasla neredeyse iffetliydi. "Ben de seni seviyorum, dostum."

Hunter'ın koyu renkli gözlele, ışık kaybolana kadar daha da koyulaştı. Yavaşça, çok yavaşça, sweatshirt'ümün fermuarını aşağıya doğru indirdi ve ben de kollarımı serbest bıraktım. Tek eliyle kıcıımı kaldırarak pantolonumu çıkardı ve beni nefes nefese, siyah iç çamaşırlarımla baş başa bıraktı.

Arkamdaki masaya dirseklelelele dayayarak geriye yaslandığımda, Hunter öne eğildi ve sağı elini boğazımdan, nefes nefese olan göğsümden aşağıya doğru kaydıldı, sonra da bacaklarımla arasında durdu.

"Hepsi benim," diye homurdandı, hakimiyeti tam güçteydi. "Seni sadece bizim sürümüzle paylaşırım, başkasıyla değıl. Bir daha sana dokunan olursa, ölür."

"Talon ne olacak?" diye sızlandım, bu durumda diğer ejderhayı gündeme getirmenin iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim.

Hunter hemen cevap vermedi, ama "*Göreceğiz*" diye mırıldandı ve daha fazla soru sormamı engellemek için dudaklarını ısırığıma bastırdı, dişlerini batırarak sütyenimi vücudumdan kopardı.

Onun dokunuşuna karşı kendimi eğdim ve çığlık attım. "Lütfen," diye inledim, yalvarmanın Hunter'ın kriptoniti olduğunu bilerek. "Lütfen, Alfa."

Büyük göğsü, göğüslerime bolca ilgi gösterirken gürledi, bir meme ucunu, sonra diğerini ağzına aldı. İkisi arasında gidip gelirken, cildime karşı inlemeleri boğuklaştı ve ben de buna karşılık olarak titremeye başladım.

Sırada külotum vardı, onu da yırttı ve sonra vücudumu öperken onun önünde çıplak kaldım. Sağ eli boğazımda kaldı, hak iddia ettiği belli oluyordu, önümde diz çökmüş olsa bile. Tam bacaklarımın arasında.

Oh, *lanet olsun. Benim* kriptonitim ve ben bittim.

Bağırırken başım geriye düştü ve Hunter beni sıkıca tutarak yerinde tuttu, dili amıma yapışarak klitorisimi daireler çizerek yukarı doğru kaydı.

O benim en hassas noktamı yalarken, göğsünden çıkan çaresiz homurtular beni bacaklarımı onun yüzüne sıkıştırmaya itti. Ya da en azından denemeye. Onun kaldırdığı sağ kolu ve omuzları, bir elimi başının arkasına kaydırıp onu yerinde tutmaktan ve ona doğru eğilmekten başka bir şey yapmamı engelliyordu.

Tabii ki o hiçbir yere gitmiyordu, çünkü tam da söz verdiği gibi *beni* yalayıp *yutuyordu*.

Hunter'ın dili klitorisimin üzerinde kayana kadar içime girip çıktı ve o kadar şiddetli bir şekilde boşaldım ki, boğazımı tutmasaydı masadan geriye doğru düşerdim.

Buna değdi.

BÖLÜM 32

TALON

Eşimin uyarılmasının kokusu hapishaneme kadar ulaştı. Isırığımdaki zonklama ile birlikte, penisim hiç olmadığı kadar sertleşti.

Emme, tanıştığım en çekici şekil değiştiren kişiydi ve o benimdi, ama onun, birlikte olduğumuz gelecekte başka bir gelecek olamayacağını anlamasını beklerken sabrım tükeniyordu.

Beni sağlam bir hücreye kilitlemişlerdi, ama istersem buradan çıkabilirdim. Bu bana enerjiye mal olacaktı, bu yüzden şimdiye kadar olduğum yerde kaldım, ama bu alfaları benim neler yapabileceğimi bilmiyorlardı. Benimle boy ölçüşebilecek tek kişi ikiz kardeşimdi, ama o, gücüyle canavarı arasındaki uçurumu o kadar genişletmişti ki, bu durum onu zayıflatmıştı.

Alpha benim burada olmamı umursamazdı. Benimle planları tartışırken, yakalanmamın bir olasılık olduğunu ve bu süreyi onların zayıflıklarını öğrenmek için kullanacağımı tahmin etmişti.

Şu ana kadar, onların zayıflığı *benim* zayıflığımdı: Emmeline Anders.

Ona dişlerimi geçirdiğim andan itibaren hissettiğim bağ, anında oluşan bir bağ ve takıntıydı ve artık dünyada Emme'den daha önemli hiçbir şey yoktu.

Bunun bu kadar yoğun olacağını beklemiyordum.

Bu, sürü ve eş bağları hakkındaki düşüncelerimi altüst etti, ama Emme'ye zarar verecekse, onun sürüsünün geri kalanını öldüremeyeceğimi kabul etmeye başlamıştım. Bu nedenle, sonunda

planlarımıza katılmak zorunda kalacaklardı, yoksa sonsuza kadar hücrede kalacak olanlar onlar olacaktı.

Alfa, beni bir omega ile bağlamak niyetinde olduğunu bana Emme bu sürüye katılmadan önce söylemişti. Annesi öldükten sonra, Emme'nin şekil değiştirenlerin şehirlerinden ve alfalarından uzak durduğunu sanıyorduk. Kokularımızın uyumunun yoğunluğunu hissettikten sonra onu suçlamadım... buna karşı koymak imkansızdı.

Canavarım kıpırdadı, gücü kadim ve ejderha ateşiyle doluydu. Aramızda da her zaman bir uçurum vardı, ama bağlanacak başka kimse olmadığından, yakınlığımı zorladım. Kontrolü elinde tuttum, ejderha da öyle. Berbat bir takım olsak da, bir takımdık.

Kardeşim ruhuna zayıflık girmesine izin verdi ve böylece, kendi isteğiyle bir avcuyu aralarına soktu. Onlar için şanslıydı ki, bu avcı hepsinin hayatta kalmasına ihtiyaç duyuyordu, ama şans bizim dünyamızda sizi ancak bir yere kadar götürebilir.

Parmaklıklarına yaslanarak, gücümü kontrol altında tutmak için çabaladım. Ejderhalar, özü bir canavarın sihre en yakın olabileceği kadar yakın olan diğer şekil değiştirenlerden farklıydı. Etrafımızdaki enerjiyi ve maddeyi kontrol ediyorduk ve Slade'in bunu havayı temizlemek ve arındırmak için kullandığını görmüştüm, ancak onu silah olarak kullanmaya tenezzül etmemişti. Bilgi almaya *çalışırken* bile.

Orada bir fırsatı kaçırmıştı. Ama belki de benim gibi, o da ara sıra ellerini kirletmekten hoşlanıyordu. Akrabamla ilgili en büyük rahatsızlığım, sorgulama sırasında bana karşı çok yumuşak davranmasıydı. Emme için, beni parçalara ayırmalı ve o parçaları paslı bir dikenli tel ile birbirine dikmeliydi.

Eşimin varlığını tehdit eden kimseye merhamet göstermezdim.

Ama belki de beni incitmenin ona da zarar vereceğinden korkmuştu ve bu konuda onun seçimlerine saygı duydum. Zaten bu kaybedilecek bir savaştı. Alfa beni her türlü işkenceye hazırlamıştı ve hiçbir acı izolasyonla kıyaslanamazdı. Genelde bu şekilde acı çekiyordum.

Dört beyaz duvar ve monotonluğu bozacak hiçbir şey.

Slade de Alfa'nın kontrolü altında acı çekmişti, bu çok açıktı, ama onunki izolasyonla ilgili değildi. Her zaman kardeşi Hunter vardı

kardeşi Hunter vardı ve bu yüzden ara sıra ikisini de öldürmeyi hayal ederdim.

Bazen Alfa'yı öldürmeyi bile hayal ettim, ama o benim tanıdığım tek ailemdi ve bana yaşattığı her şey beni gelecek için güçlendirmek içindi. Değişkenlerin bütünlüğünün saf kalmasını sağlayacak bir gelecek. Ona sadakat borçluydum ve onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Zihnim ne kadar parçalanmış olursa olsun.

Bağımız güçlendikçe Emme'nin kokusu daha da yoğunlaşıyordu ve testislerimdeki ve penisimdeki zonklama, onu henüz tam olarak sahiplenmediğimizi hatırlatıyordu. Emme'den önce cinsel arzularım yoktu. Vücudumu disipline etmiş ve öldürmek dışında tüm temel dürtülerimi bastırılmışım.

Ancak eşimle birlikteyken, damarlarımı yakıp kavuran arzuyu durdurmak kadar, Dünya'yı ters yönde döndürmek kadar şansım vardı.

Emmeline benimimdi ve onu bir daha zorla almayı planlamasam da, sonunda bağımızın çekiciliğine boyun eğeceğinden emindim.

Uzakta bir kapı gürültüyle kapandı ve sanki onu bu düşünceyle çağırmışım gibi, odanın sonunda belirdi. Yalnızdı.

Kapıda tereddüt etti ve ben parmaklıklara daha da yaklaştım. "Dostum," diye hırıltılı bir sesle ona uzandım. "Ne oldu?"

Kokusu başka bir alfanın kokusuyla karışmışken ve sadece büyük bir gömlek çıplaklığını gizlerken beni aramasının bir nedeni vardı. Onu başka bir erkeğin kıyafetleriyle görmek, beni ve içimdeki canavarı onu parçalara ayırıp kokumuzla kaplamak istememize neden oldu, ama kendimi tuttum.

Şimdilik.

Amaç, onun sadakatini kazanmak ve Alfa'nın planının, şekil değiştirenlerin hayatta kalmasını sağlamanın tek yolu olduğuna onu ikna etmektir. Sadece hayatta kalmakla kalmayıp, dünyadaki en güçlü ırk olarak gelişip serpilmesini sağlamak. Tıpkı bizim yaratıldığımız gibi. Boğazını temizledi, elini yüzüne sürdü ve ben yanaklarının kızarmasını izledim.

"Bir sorun yok," dedi sonunda, ama yüzünde acı bir ifade vardı ve buz mavisi gözleri donuklaşmıştı. Yorgun görünüyordu ve ben onu kollarıma almak için kendimi zor tutuyordum. "Yeni bir sorun yok," diye açıkladı. "Senin kötü patronun hâlâ dışarıda dünyayı yok etmeyi planlıyor

Ve bana ihanet eden omega da sürüsüyle birlikte saklanıyor. Onlardan biri de Hunter'ın en iyi arkadaşı."

Diğer omega hakkında her şeyi biliyordum. İlk görüşmelerinde oradaydım, o görüşmede kendini ve sürüsünü güvende tutmak için pazarlık yapmıştı. Tabii ki, bu güvenlik sadece Alfa'dan geliyordu, Reeves sürüsünden değil. Bunu dikkate almalıydı, ama *Omega Programına* girmemekten başka bir şey düşünmemişti.

Sorun şu ki, artık Hunter ve onun deli sürüsünden korunmak zorunda oldukları için, Alfa'ya daha da bağlı hale gelmişlerdi.

"Alpha onları alacaktır," dedim, Emme'ye yalan söylemeye gerek duymadan ve istemeden. "O onları serbest bırakmaya hazır olana kadar onları bulamazsın."

Emme içini çekip soğuk zemine çöktü, çenesini dizlerine dayadı. Onu bu kadar rahatsız bir pozisyonda görmek beni çok rahatsız etti, ama ona yardım etmek için herhangi bir hareket yaparsam paniğe kapılıp kaçacaktı. Bu da kabul edilemezdi.

"Onu bulacağız," diye homurdandı, bana bakarak, ve ben onun çok sevimli olduğunu düşündüm. Küçük homurdanması bile bir kedi yavrusu kadar sevimliydi.

"Deneyebilirsin, ama denesen bile, o her türlü senaryoya hazırlıklı. Arkadaşlarını çok iyi tanıyor ve neyle karşı karşıya olduğunu çok iyi biliyor."

"Ve o da sana sahip," diye karşılık verdi, başını eğerek gözlerimin içine bakarak. Bunu yapabilecek kadar dominant olan pek kimse yoktu ve ben onun kıvılcımını ve ateşini hayranlıkla izliyordum. Hayranlıktan da öte, onu arzuluyordum. "Onun koruma ejderhası. Orada körü körüne emirleri yerine getiriyor."

Omuz silkiyorum ve bu konuyu dostane bir şekilde halletmeye karar veriyorum. "Onun gelecek vizyonuna katılıyorsam neden savaşayım ki? Planı yürürlüğe girdiğinde, lider olarak hak ettiğim yeri alacağım. Tabii ki sen de yanımda olacaksın. Varlığımı ona borçluyum ve bu beni sana getirdi, Tatlım."

Sanki beni doğru duymadığından emin değilmiş gibi gözlerini kırptı. "Tatlım mı? Gerçekten mi? Sanki eski bir evli çiftmişiz gibi bana takma isim mi veriyorsun?"

Neden bunu saçma bulduğunu anlamadım. Bana kalırsa, biz evli olmanın ötesindeydik, o benimdi ve Emme er ya da geç bunu öğrenecekti.

"Biz birbirimize bağlıyız," diye hatırlattım ona, sesimi alçaltarak. "Ve kokun çok tatlı. Sen bunu bilmezsin, ama ben yavruyken beri balın peşindeyim. Kampta, bana kontrol etmeyi öğretmeden önce, kaçıp ağaçlara tırmanır ve kovanları arardım. Eşimin o nektar kadar tatlı olması çok uygun." Dudakları kısa bir süre titredi, ama sonra kendini topladı ve sonraki sözleri neredeyse bir fısıltıydı. "Benden çaldığın şeyi nasıl affedeceğimi bilmiyorum."

Suçluluk duygusu benim için cinsel arzu kadar tanıdık bir şeydi, ama görünüşe göre ikisi hakkında da hızlandırılmış bir ders alıyordum. "Bağlantıyı zorladığım için mi?"

Aptal rolü oynamadım. Bana onu nasıl incittiğimi ve eylemlerimin neden yanlış olduğunu zaten anlatmıştı. O zaman anlamamıştım, ama hızlı öğrenen biriyimdir.

Onun *benim* olması yeterli değildi... Böylesine kutsal bir bağ zorlamamalıydım. O da beni seçseydi daha güçlü olacak bir bağ.

Emme yine içini çekti. "Evet. İkimizden de özel bir anı aldın. Bana seni daha iyi tanıma şansı verseydin, seninle bağ kurmayı seçebilirdim."

Göğsümde bir başka çatlak hissettim ve lanet olsun... Bu duygusal darbeler yerine fiziksel acıyı tercih ederdim. "Özür dilerim."

Daha önce bu iki kelimeyi hiç söylememiştim, ama içtenlikle söylüyordum. "Koku eşimle bağ kurmak için tek şansımdı ve ikimiz için de mahvettim. Alfa'nın benden istediği şeyler genellikle benim iyiliğim içindir."

Beni o kadar uzun süre inceledi ki, bakışları o kadar deliciydi ki, neredeyse gözlerimi kaçıracaktım. Göz teması kurmayı ilk ben bozmuştum hiç; ejderham buna izin vermezdi. Ama Emme'ye karşı ikimiz de farklıydık. "Belki de bu onun iyiliği içindir diye hiç düşündün mü?" diye sordu sonunda, ve bu da ruhumun derinliklerine yerleşen bir başka ifadeydi.

Canavarımın evi yıkmasını engellemek için bir odak noktasına ihtiyacım vardı, boğazımı temizledim. "Bir saç fırçası al," dedim sert bir sesle.

Bana gözlerini kırptı ve ben onu şaşırtmaktan keyif aldım. "Anlamadım?"

"Saç fırçası," diye tekrarladım. "Bir tane al, saçını tekrar tarayayım."

Bu, birlikte geçirdiğimiz zamanların en sevdiğim anlarından biriydi; parmaklarımın arasında ipeksi saçlarının dokunuşu, her fırçalamada bana doğru gelen bal ve çikolata kokusu. Bu muhteşem saçların yumruğumun etrafında kıvrılmış halini hayal ederek bunu çok sık düşünmüştüm, ama bu geceki amacım bu değildi. Bu gece ikimizin de sakinleşmeye ihtiyacı vardı ve bunun işe yarayacağını biliyordum.

Emme, dokunacak mesafeye yaklaşırsa ne olabileceğini hesaplar gibi odanın içinde göz gezdirdi. "Hunter ofisinde telefonla konuşuyor ve burada güvenlik kameraları var," diye uyardı beni, gözlerini kısarak. "Beni esir tutacak fazla zamanın olmaz."

Kafamı salladım ve gülümsemeden edemedim. O gerçekten çok sevimliydi. "Seni esir almayacağım. Aramızdaki hikayeyi değiştirmeye çalışıyorum. Adım adım, tamam mı?"

Emme'nin temkinli ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla, ikna olmamıştı ve o ayağa kalkıp odadan çıkarken, hayal kırıklığımla gülümsemem kayboldu.

Ta ki geri dönene kadar.

On dakika bile geçmeden elinde siyah bir saç fırçasıyla orada duruyordu.

O yaklaşırken, ben nefes almadan hareketsiz kaldım. Bu gece onun güvenliğini boşa çıkarmaktansa boynumu kırmayı tercih ederdim, bunu o da dokunabileceği mesafeye geldiğinde anlayacaktı. Parmaklıkların önüne geldiğinde, bana fırçayı uzattı ve ben de yavaşça hareket ederek onu aldım.

Parmaklarımızın kaymasını zevkle hissettim, bu onun ne kadar yumuşak ve narin olduğunu hatırlattı bana. Kokusu her yerdeydi ve dişlerim onu tekrar ısırmak için can atıyordu. Ve tekrar. Onun mükemmel teninin her santimini işaretleyip benim olarak ilan etmek istiyordum.

O bana çekingen bir gülümseme sunarken, bu arzuyu bastırmayı başardım. "Eğer bir daha güvenimi bozarsan," diye uyardı beni, ifadesiz bir yüzle, "o zaman işimiz biter. Bağımızı nasıl yok edeceğimi bulurum ya da seni ömür boyu bodruma kilitlerim. Çoğu insan hayatta ikinci bir şans elde edemez, Talon. Seninkini boşa harcamayın."

Serbest elim yukarı doğru kaydı, parmaklarım yanağını ve dudaklarını okşadı. "Sen hayatımdaki tek şansımsın," diye fısıldadım, ona daha yakın olmak için eğildim.

Gözleri büyüdü, mavisini neredeyse tamamen sardı, ama geri çekilmedi.

"Dön," diye mırıldandım ve o, itaat etmeden önce boğuk bir nefes aldı.

Ah, lanet olsun. Bunu çok fazla sevmiştim.

Sırtını parmaklıklara dayayarak yere çöktü ve ben de nazikçe saçını sıkıştığı yerden kurtardım. Fırçanın ilk vuruşuyla omurgasındaki gerginlik azaldı ve on dakika sonra yarı baygın bir halde yere yığıldı.

Nefesi düzeldiğinde, gömleğimi çıkarıp üzerine örttüm, onu hücreden örtmenin ne kadar zor olduğundan rahatsız olmuşum. "Bir gün, tatlım," diye fısıldadım, parmaklarımla yumuşak saçlarını okşayarak, "kollarımda uyuyacaksın. O zamana kadar, seni koruyacağım."

Artık kafamda hiçbir şüphe yoktu: Kimsenin ona zarar vermesine izin vermeden dünyayı yok ederdim.

Dünyayı ve içindeki her lanet şekil değiştireni.

BÖLÜM 33

EMME

Finley'nin terapiye ihtiyacı olabilir, ama tek kişi o değildi.

Beni zorla bağlayan şekil değiştirenin yanında bu kadar kolay uykuya dalmamı başka nasıl açıklayabilirdim? Kurtum rahatlamış, tüylü bir top gibi uzanmış, neredeyse mırıldanıyordu. Fırçanın saçlarımızı ritmik bir şekilde okşaması ve bana başka hiçbir şekilde dokunmamaya özen göstermesi, yorgun bedenimi rahatlattı.

Talon'u günlerdir görmemiştim ve bu durum sandığımdan daha fazla etkimişti. Garaja inip yeni motosikletimi görmek istemiştim. Hunter güvenlik kameralarını kontrol etmiş ve güvenli olduğunu düşünmüştü

ama içeri girer girmez kendimi tecrit odasının kapısında buldum. İçeri girmek için kontrol edilemeyen bir çaresizlik hissettim.

Ejderha şekil değiştirenin karanlık, dikkatli gözlerinin altında durduğumda, sanki yeniden nefes alabiliyormuşum gibi hissettim.

Bugün bizimle birlikte olmalıydı, ama bu, mükemmel Noel ve doğum günü kutlamam için oldukça güzel bir son oldu.

Onun dumanlı akçaağaç kokusu ile çevrili, sert zemine rağmen sıcak olan yerde ne kadar uyuduğumu bilmiyordum. Sonunda düşük gürültülü seslerle uyandım.

"Onu buradan götürüyorum," dedi Hunter, ejderhaya duygusuz bir sesle. "Senin bağlarının gerginliğini azaltması için ona biraz zaman verdim, ama o sert zeminde uyuyamaz."

"Hayır," diye karşılık verdi Talon, sinirinin ortaya çıkmasına rağmen sesini alçak ve kontrollü tutmaya çalışıyordu. İkisi de beni uyandırmamak için o kadar meşguldüler ki, benim uyandığımı fark etmemişlerdi.

uyandığımı fark etmemişlerdi. "Hazır olduğuunda gider. Onu götüremezsın."

Hazır olduğuunda. Bu, rıza kavramıyla mücadele eden bir şekil değiştiren için bir zafer gibi geldi.

Hunter bu durumu değerlendirdi. "Onun burada seninle kalmasını istiyorsan, sorularımı cevaplayacaksın." Onun alfa lideri rolünü ne kadar iyi yerine getirdiğini görünce gülümsememi zorlukla bastırdım. Sürümüzü güvende tutmak için elindeki her avantajı kullanmasını ona suçlamıyordum.

Slade ona soru sorduğuunda Talon'un hırlayacağını düşünmüştüm, ama beni şaşırttı. "Cevapları biliyorsam, sana veririm. Tabii bu Emme'yi tehlikeye atmazsa."

Ejderhalar yalan söylemeye zahmet etmezlerdi. Bu yüzden Talon'un daha önceki özü, aramızda bir bağ kurmamıza büyük katkı sağlamıştı. Geçmiş silmedi, ama son zamanlardaki daha düşünceli tavrı, yaraları sarmaya yardımcı oluyordu. Yara izleri sonsuza kadar kalacak olsa bile.

"Fletcher seni bizden nasıl gizli tutmayı başardı? Annem... Donatella... biliyor muydu?"

Hunter, ailesinin ihanetinden dolayı incinmiş gibi görünmüyordu, ama duygularını gizlemekte çok iyiydi. Bağımız aracılığıyla bile, hafif bir rahatsızlık hissinden başka bir şey hissetmedim.

Talon rahatlıkla cevap verdi. "Şehirlerden uzak, büyük bir tesiste tutuluyorduk. Tesisin hem yer üstünde hem de yer altında bölümleri vardı. Onun için öldürmek dışında oradan hiç çıkmadım. Senin bunu bilmen için bir neden yoktu ve anneni orada hiç görmedim."

Bu, onun bu "tesis"ten ikinci kez bahsettiği zamandı ve artık tesisin iki katlı olduğunu biliyorduk. Düşmanlarımızı kesinlikle burada bulacaktık ve Talon'un tam yerini bilip bilmediğini merak ettim.

"Tesis nerede?"

Bu soru Talon'u iç geçirtti. "Sana bunu söyleyemem. Oraya gidersen öldürölürsün ve bu Emme'yi incitir."

Hunter düşük sesle homurdandı ve hemen sustu. "Bizim hakkımızda bilgi sahibi miydin?"

"Evet."

Hunter'a bakıp tepkisini görmek için can atıyordum, ama olduğum yerde kaldım, saçımı ritmik bir şekilde tarayarak sakinliğimi korudum.

sakin kalmamı sağladı.

"Sen ve Slade'in doğumunda ne oldu?"

Fırça saçlarımda yavaşladı. "O kısmı hatırlamıyorum," dedi Talon, sesi emin değildi. "Ama yıllar boyunca bir araya getirdiğim parçalardan anladığım kadarıyla, aynı yumurtadan doğmuştuk. Gerçek ikiz ruhlar. Alfa bunun böyle olacağını bilmiyordu ve ikimiz üzerinde deney yapmaya karar verdi. Shifter'ların ve dünyamızın sınırlarını test etme konusunda nasıl olduğunu bilirsin. Her şeyin ardındaki gizemi çözmeye meraklıdır. Biz son iki ejderha shifter'dık ve onun kontrolündeydi."

Hunter'ın kurtunun sesi neredeyse beni ayağa kaldırıyordu, ama çalılar tekrar hareket etmeye başladı ve canavarım sakinleşti.

"O bir tanrı değil," dedi Hunter sert bir sesle, "sana ne söylemiş olursa olsun. O, kendini diğerlerinden üstün gören bir alfa, ama sana söz veriyorum, o da herkes gibi kırmızı kan akıtıyor. Ve o kan ayaklarımın altındaki zemini kaplayana kadar rahat etmeyeceğim."

Talon'un, taptığı *alfa*'ya yönelik bir tehdide olumsuz tepki vereceğini düşünmüştüm, ama o hikayesine devam etti. "Slade'i ve beni ayırdı," dedi. "Yüzümdeki bu yara izi, ejderha formundayken oluştu. Kardeşim bana sarıldı, ama o sırada birlikte kalacak kadar güçlü değildik. Slade'in pençeleri yanağımı parçaladı ve bu yara izini bıraktı."

Şimdi kendimi çok kötü hissediyordum ve Fletcher'ı ruhu yok olana kadar defalarca öldürebilmeyi dilerdim.

"Neden o kötü herifi körü körüne takip ediyorsun?" diye sordu Hunter, yorgunluk sesine yansımıştı. Bu ses beni ona doğru sürünerek gidip ona sarılmak istememe neden oldu.

Hunter, geniş omuzlarında sürümüzün endişelerinin çoğunu taşıyordu ve bunu kolaymış gibi gösterirken, ben o yükü görebiliyordum.

"Seni kardeşinden ayırdı. Lanet olası ikiz ruhundan. Fletcher'la hayatın nasıldı? Sevgi ve saygıyla dolu muydu? Sana değer verdi mi, Talon?" Alaycı bir şekilde güldü. "Omega'mızın yumuşak kalbi, senin Fletcher'ın kullandığı bir araçtan başka bir şey olmamanı kaldıramadığı için sadece bir ismin olması ne kadar ironik. Sana bir kimlik verdi. Sana bir sürü verdi. Fletcher değil."

Fırça bir kez daha durdu ve ejderhanın doğal ısısı birkaç derece yükseldi, ta ki ben sıcacık, neredeyse bunaltıcı bir sıcaklığa ulaşana kadar.

"Alfa, tüm şekil değiştirenler topluluğunu korur. Lanet olası bir ejderha şekil değiştireni şımartacak zamanı yoktur. İhtiyacım olan tüm eğitimi, yiyeceği ve barınağı aldım."

Hunter'ın kahkahası, kırık anıların boğuk sesi gibiydi. "O, tüm dünyaya sana davrandığı gibi davranıyor. Sahip olunacak, takas edilecek veya yok edilecek bir mal ya da meta gibi. Eğer o yüce alfa olursa, bizi geçmişe geri götürüp kendi kontrolü altında yaşamaya zorlarsa, herkes onun çocukları olarak bizim çektiğimiz acıları çeker. Emme bile. Onu sürüsünden çaldı ve sonra bir yabancıyla bağ kurmaya zorladı. Fletcher o zaman senin kokunun uyumlu olduğunu biliyor muydu?"

Talon'un göğsü gürültüyle titriyordu, o kadar alçak sesliydi ki Hunter'ın duyabileceğinden emin değildim, ama bağımız aracılığıyla onun canavarın öfkesini hissettim. "Sonrasına kadar bilmiyordu," diye itiraf etti sonunda. "Koku uyumunu simüle etme imkanları var, bu yüzden bu konuda endişelenmedi."

Muhtemelen Fletcher, Slade'in benim eşimin olduğunu tahmin etmişti, ama görünüşe göre her halükarda umursamayacaktı.

Hunter da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı. "O biliyordu. Biliyordu ve umursamadı bile. Koku eşleşmesi kutsal, tanrıça tarafından verilmiş bir armağandır ve o, zorla bağ kurarak bunu ihlal etmeni sağladı. Hiç şüphesiz, bunun Emme'nin kurduyla olan bağını etkileyip etkilemeyeceğini görmek istedi. Bağın tam ve eksiksiz hissediyor musun?"

Aramızda bir kopukluk vardı ve bunun bağlanma şeklimizden ve bunu tamamlamamış olmamızdan kaynaklandığını düşünmüştüm.

"Bağ beklediğim kadar güçlü değil," diye itiraf etti Talon. "Ama henüz tamamen mühürlemedik."

Hunter yaklaşırken sesi yükseldi. "Ve onun açık izni olmadan bunu tamamlayamazsın. Emme'yi bir daha zorla bir şeye zorlarsan, bunun onun iyiliği için olduğunu kafanda ne kadar haklı gösterirsen göster, seni diri diri gömerim. Anladın mı?"

Talon'un bu tehdide gülmesi beni şaşırttı. "Haklısın. Bu *sürü* meselesinde yeni olabilirim, ama çabuk öğrenirim.

Emme bizim kalbimiz ve biz kalbimizi incitmeyiz. Mantıklı." "O bizim kalbimizden daha fazlası," diye mırıldandı Hunter ve sesi o kadar yakındı ki, benim yanımda olmak zorundaydı. "O bizim varlık nedenimiz. O hayatımıza girmeden önce hepimiz berbat durumdaydık. Bir omega sürümüne istikrar getireceğini düşünmüştüm ve yanlış anlamayın, kesinlikle getirdi de. Sadece mutluluğu da beklemiyordum. Onun ışığı karanlığımıza sızıyor ve sürümüz her zaman birbirimiz için yaşarken, artık Emme için yaşıyoruz."

Artık Emme için yaşıyoruz. Daha mükemmel ve daha yıkıcı beş kelime duymamıştım.

Elleri üzerimde dolaştı ve ben kıpırdadım, beni kendine çekmesini istedim. O da tam olarak bunu yaptı. Ellerini vücudumun altına kaydırды ve beni kollarına çekti, derin nefes alırken yüzünü saçlarıma gömdü. "Seni seviyorum," mırıldandım, bu günlerde bu kelimeleri söylemek çok kolaydı.

"Ben de seni seviyorum, küçük omega," diye cevapladı Hunter, beni kendine yakın tutarken dudaklarını yanağıma bastırdı. Gözlerimi açtığımda, Talon'un bizi yakından izlediğini gördüm, yüzünde özlem dolu bir ifade vardı.

"Sen de gerçek bir aileye sahip olabilirsin," dedim, kalbimdeki acıyı bastırarak. "Ben de senin bulunduğun yerdeydim, hep yalnızdım ve hayatta kalmak için mücadele ediyordum. Sonunda bunun böyle olmak zorunda olmadığını öğrendim. Daha fazlasına sahip olabilirsin."

Bana daha da yaklaştı, özlemi çaresizliğe dönüştü. "Neden hepimiz en tepede hüküm süremeyiz? Biz en güçlü alfa sürüsüyüz. Hüküm sürmeyi hak ediyoruz."

"Fletcher asla seninle gücü paylaşmayacak," dedi Hunter, ses tonunda pes etmişlik vardı. "Sen bir silahsın ve işine yaradığın sürece seni kullanacak, işin bittiğinde ise seni ortadan kaldıracak."

Talon'un gözleri parladı ve bunun kızgınlık mı yoksa öfke mi olduğunu anlayamadım. "O benim tek ailem. Sert bir alfa, kabul ediyorum, ama ben atılabilir bir şey değilim. Beni hiç bir zaman atmadı."

Hunter'ın başını salladığını görmek için zamanında yukarı baktım ve bağımız sayesinde ejderha dönüşümcüsüne karşı yeni bir sempati duyduğumu hissettim. "Sanırım seninle Slade arasındaki deneyi anlamaya başlıyorum," dedi. "Slade, her dokunuşuyla ona acı çektirerek onu kırmaya çalıştı

ona acı vermek ve dengesiz bir canavar yaratmak için tasarlanmıştı. Ama ejderhamızı asla tamamen kıramadı. Ne yaparsa yapsın, onu öldürmesini ya da kendisi için savaşmasını sağlayamadı.

"Sen ise... Onun sana davranışı daha da kötü bir kontrol şekli olabilir. Sana hiçbir şey ve kimseyi vermedi, seni dünyadan izole etti, böylece tek sahip olduğun şey o oldu. Sadakatini zorladı ve seni, şekil değiştirenleri canavara dönüştürmenin bir deneyi olarak kullandı." Hunter'ın kahkahası hüznle karışmıştı. "Hanginize daha çok acıyacağımı bilemiyorum."

Talon'un ifadesi değişmedi, ama odadaki sıcaklık yükseldi. Bağlantımız aracılığıyla ejderhasının nabızı daha güçlü atıyordu ve kontrolü ele geçirmek için verdiği mücadeleyi hissettim.

"Bugün burada konuştuklarımızı düşün," dedi Hunter, uzaklaşırken, Talon "Bekle!" diye seslendiğinde durdu.

Bir kez daha karanlık ve delici bir bakışla karşılaştım. "Bana geri dönecek misin, Emme?"

Bu gece bir şeyi kanıtladıysa, o da ondan uzak kalamayacağımdı. Uzun vadede değil. "Daha fazla soruya cevap vermek ister misin?"

Yüzündeki çaresiz özlem beni neredeyse yıkıyordu. "Evet. Senin için. Evet."

Kalbim sıkıştı ve başımı salladım. "O zaman geri geleceğim."

Talon parmaklıklara sarıldı ve Hunter uzaklaşıp onu orada bırakırken, gece boyunca o pozisyonda kalacağını hissettim.

Golden Claw'a döndüğümüzden beri ilk kez, onu orada tecrit altında kilitli bırakma düşüncesi beni mahvetti. Slade'in bir tür tiksinti duygusu olabilir, ki onun berbat geçmişini öğrendikten sonra bunu daha iyi anlıyorum, ama Talon'un da yaraları ve tetikleyicileri vardı. Tecrit de dahil. Fletcher'dan daha iyi olduğumuzu göstermek istiyorsak, ona aynı şekilde zarar veremezdik. Ama onu serbest bırakmak bu kadar riskliken, çözümün ne olabileceğini bilmiyordum.

BÖLÜM 34

EMME

Golden Claw'a sürüklendiğim ilk günden beri konsey toplantısına katılmamıştım.

Şehrin en güçlü alfa'ları tarafından çevrili olduğumu fark ettiğimde bir tanıdıklık hissi uyandı içimde, ancak bu sefer seyirci yoktu — masanın bir tarafında cadılar için ayrılmış sandalyeler ve diğer tarafında Slade, Kellan, Finley ve benim için ayrılmış dört sandalyeyi saymazsak. Sadece hak sahibi alfa'lar ana masada oturuyordu ve Hunter bizim temsilcimizdi.

Sorenson ortada yoktu, tanıdığım diğer alfalardan geriye sadece Warrick ve Sissily kalmıştı. Sissily, sanki benim varlığım hayatını mahvediyormuş gibi bana somurtarak bakıyordu.

Cadılar içeri girdiğinde, Jewels'ı ve diğer dört tanıdık olmayan kadını görmek beni şaşırtmadı.

"Başlayalım," dedi alfa, masanın başına geçerek.

Koyu teniyle tezat oluşturan tamamen beyaz giysiler giymişti. Hunter veya Warrick kadar güçlü olduğu açıkça belli olmasa da, kahverengi gözlerinde huzursuz bir enerji vardı ve bu bana onun kurtunun vahşi bir tarafı olduğunu söylüyordu. Dikkat edilmesi gerekenler bunlardı.

"Teşekkürler, Alfa Stenson," dedi Hunter ve ben, koyu gri takım elbiseli güçlü eşime bakışlarımı sabitleyerek buldum kendimi. "Konseyin tüm dikkatini bize verdiği için minnettarız."

Hunter ile ilk kez bu odada tanışmıştım, o zaman masadan atlayıp beni duvara sıkıştırmıştı. O gün hayatım

gözlerimin önünden geçmişti ve o günkü korkuyu hatırlasam da, bugün ona bakarken hissettiklerim ondan çok uzaktı.

Sürüm hayatımda sadece birkaç aydır vardı, o sürede olan onca değişikliği düşününce buna inanmak zordu. Bana gerçeği göstermişlerdi: Annem, sürüsü alfa olduğu için öldürülmemişti. Sürüsü, daha da kötü bir pislik tarafından kontrol edilen kötü pislikler olduğu için öldürülmüştü. Onun ölümü büyük bir deneyin parçasıydı ve bu gerçek beni özgür kıldı. Klişe olsa da.

Yine de bilmediğim çok şey vardı. Annem başından beri neye bulaştığının farkında mıydı? Neden benim küçük yaşlarımda sürekli taşınmıştık? Babam kimdi ve tüm bunlarla ne ilgisi vardı?

Hunter ayağa kalkınca düşüncelerim kesildi. "Artık formaliteler bittiğine göre, işimize bakalım. Yine, sürümüne yönelik tehdidi tartışmak için buradayız. Konsey haftalardır görmezden gelmeyi veya reddetmeyi uygun gördüğü bu devam eden tehdit, eşimizin ikinci kez bizden çalınmasına neden oldu. Meseleyi kendi ellerimize almak zorunda kaldık ve yine hiçbir önlem alınmazsa, bir dahaki sefere kan dökülecek."

Kellan solumda, ellerini düz karnının üzerine koyup, büyük ayaklarını önüne uzatarak, sağa sola sallayarak uzanırken burnunu çekti. Sanki Hunter'ın konseyi yerden yere vurmasını izleyerek hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi.

"Kendi başına hareket ettiğini çok iyi biliyoruz, Alfa Avcı," dedi Alfa Stenson yavaşça. "Ve kan dökülecek demekle ne demek istediğini anlamadım. Omega geldiğinden beri şehrimizde düzinelerce ceset bulundu. Hatta yoluna çıkan konsey üyelerini bile ortadan kaldırdın. Bugün burada yargılanan kişinin sen olmamana gerçekten anlam veremiyorum."

Bu, Slade'in biraz daha dik oturmasına neden oldu ve şu anda onun karanlık bakışlarının hedefi ben olsaydım, odadan çılgın atarak kaçardım. Hunter, kendi bakışlarıyla o alfa erkeği hizaya getirerek durumu tek başına gayet iyi idare etti ve odadaki herkes gözlerini indirdi.

Hiç kimse Hunter'ı hakimiyet savaşında yenemezdi. En azından o masadaki hiç kimse, ve Slade her zaman onu desteklerdi. "Onun adı Omega Emmeline," diye homurdandı, sesi herkese onun orada olduğunu uyarıyordu.

sabrının sonu. Zaten. "Reeves Pack'teki statüsüne uygun olarak onun lanet unvanını kullan. Ve evet, sürümüne saldıran veya onların güvenliğini tehlikeye atan herkesin cesedini ortadan kaldıracam. Soru sormadan. Eğer bu konseyde oturuyorsan, sürün hakkında da aynı şekilde hissetmelisin. Aksi takdirde, neden hak sahibi bir alfa gibi davranarak zamanını boşa harcıyorsun?"

"Söyle onlara, Hunt," diye mırıldandı Finley, Kellan'ın diğer tarafından. Ben de onu görmek için öne eğildim. Ekstra basın toplantıları olduğu için antrenmandan sonra geç gelmişti ve zar zor yetişmişti. Dışarısı dondurucu soğuk olmasına rağmen, eski bir Celtics tişörtü, spor şortu ve kalın baldırlarını zar zor saran beyaz çoraplı spor ayakkabılar giymişti.

Onu bir sporcudan başka bir şey olarak görmek imkansızdı, bu da Kellan'ın dün gece Finley'in son maçta formda olmadığını söylediğinde endişe vericiydi. Gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ettim ve umarım her zamankinden daha kötü uyumuyordur diye düşündüm.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, dikkatini bana çevirdi ve ben de bir gülümseme ve hafif gamzelerle ödüllendirildim. Neredeyse Kellan'ın üzerinden uzanıp elini tutacaktım, ama gülümsemeyle karşılık vermekle yetindim, ta ki dikkatimiz tekrar toplantıya döne kadar.

Alfalar, Hunter'ın azarlamasından rahatsız olarak bağırlıyorlardı, ta ki Warrick toplantıyı tekrar düzene sokana kadar. "Artık boş boş durup, kendi adamlarımızdan birinin hedef alınmasına izin veremeyiz. Reeves sürüsü havaya uçuruldu ve omega'ları birkaç ay içinde iki kez kaçırıldı. Son olayda kendi lanet konseyimizden bir hain vardı ve aramızda daha fazlası olabileceğine inanmaya başlıyorum. Bu doğrudan sizin sürünüzün sorunu olmadığı için hepinizin görmezden gelmesinden hoşlanmıyorum."

Sissily daha dik oturdu, dolgun dudakları kırmızı ve parlak bir şekilde sıırıttı. "Genellikle düşmanlarımızı yok etmek için Reeves sürüsüne gideriz. Onların bizim yardımımıza ihtiyaç duyması çok garip."

Hunter'ın gürültüsü bir kez daha bakışları üzerine çekti. "Yardıma ihtiyacımız yok, ama hepiniz eylemlerimize yaptırım uyguladınız. Konseyde düşmanlarımızı avladığımız ve Fletcher ile Rogers sürüsüne yardım edenleri öldürdüğümüz için bizi azarladınız. Alfa Konseyi'nin düşmanı olacağımız konusunda uyarıldık.

kendi başımıza devam etmek zorundayız, bu da bana sizleri bu işe dahil etmekten başka seçenek bırakmıyor." Konseyin böyle bir uyarıda bulunduğunu bilmediğim için kaşlarımı çattım. "Hiçbirinizin bizi alt etme şansı yok ama şimdilik barışı korumayı tercih ediyoruz, bu da bizi diplomatik yollardan bu işi halletmeye zorluyor."

Masanın ucunda oturan, gür altın sarısı saçları ve altın rengi sakalı olan bir aslan şekil değiştiren ayağa kalktı. "Sizin ve sürünüzün yaşadığı her şeyden dolayı sürümüz çok kızgın, Alfa Hunter," diye saygılı bir sesle konuşmaya başladı. "Elimizden gelen her şekilde yardım etmek için buradayız. Bu yüzden cadılarla bir toplantı düzenledik."

Hunter, bu yağcılıktan etkilenmemiş görünüyordu. "Buradasınız çünkü sürüm için yerel bir tehlike olmaktan daha fazlası olduğu yönündeki söylentileri duydunuz. Biz daha büyük bir sorunun parçasıyız... tüm şekil değiştiren şehirleri tehdit eden bir sorunun."

Sissily de ayağa kalktı, etrafına bakınırken saçlarını kabarttı. "Hadi ama çocuklar. Zamanımızın en büyük yenilikçilerinden ve kaşiflerinden biri olan Alfa Fletcher'ın mevcut sürü yapısını ele geçirmeye çalışması biraz abartılı geliyor. Birincisi, neden bunu istesin ki, ikincisi, tüm şehirlerde aynı anda bu kadar büyük bir görevi koordine edecek gücü nereden bulacak? O, geniş ülkemizdeki on binlerce, hatta yüz binlerce şekil değiştireni yönetme gücüne sahip değil."

Hunter ilk kez koltuğundan kalktı ve masanın etrafında dolaşırken onu açgözlülükle izleyen tek kişi ben değildim. Şimdiye kadar sessiz kalan Sissily ve Jewels, alfanın peşine takılmışlardı. En azından Sissily, Hunter onun yanına gelip elbisesinin önünü tutup onu kendine doğru çekene kadar öyle olmuştu. "Şimdi, bu neden bir hainin söyleyeceği türden bir ifade gibi geliyor?"

Sissily, yardım arayarak etrafına bakarken gözleri büyüdü, ama kimse ona yardım etmedi. "Ben hain değilim," diye kekeledi ve onun tutuşunu kırma şansı varmış gibi ellerine tutundu. "Sadece mantıklı konuşuyorum. Baban efsanevi biridir."

"Efsanevi bir piç kurusu," diye karşılık verdi Hunter. "Onunla hiç etkileşime girmiş olan herkes bunu bilir. Yalan söylemek için hiçbir nedenim yok ve benim omegamı aldığına dair kanıtlar konseye sunuldu. Eğer, kontrolündeki bir beta olmaktan öteye geçemeyecek kadar kafanı kuma gömmek istiyorsan

, cadılar da peşinde koşarken, o zaman keyfine bak. Ama geri kalanımız şu anki sürülerimizin yapısından oldukça memnunuz."

Jewels ayağa fırladı ve konseyin dikkatini çekti. Bugün tamamen siyah giyinmişti ve açık renkli saçları koyu renkli arka plana karşı güzel bir kontrast oluşturunuyordu. "Belki de odadaki büyülü grubun görüşlerini dinlemenin zamanı gelmiştir," dedi ve cildimde bir enerji titremesi hissettirdi, her zamanki kadar itici olmayan bir kükürt kokusu da eşlik ediyordu.

O karıncalanma parmak uçlarıma kadar indi ve bana Teksas'ı hatırlattı. Daha spesifik olarak, Talon ile son dövüşümde, şekil değiştiren özüm yükseldiğinde, ejderhayı normalden daha fazla güçle itebilmişim. Kurtum neredeyse saklanıyor olmasına rağmen bu garipti. O yükselme, bugünkü bu büyüye çok benziyordu.

Yanlışlıkla kullandığım sığınakta büyü olabilir miydi?

"Söz sende, Jewels," dedi Hunter, Sissily'yi sertçe sandalyesine oturturken.

Kusursuz takım elbisesini düzeltti ve kendi koltuğuna geri döndü.

Diğer cadılar Jewels'ın yanında duruyordu, her biri birbirinden çok farklıydı. İlki, kot pantolon ve beyaz gömlek giyen, kıvrımlı vücudu olan minik bir kızıl saçlıydı. Onun yanında, bin dolarlık güçlü bir takım elbise giyen heykel gibi bir siyahi kadın duruyordu. Sonra, bol kesim beyaz keten pantolonlu bir takım elbise giyen Asyalı bir kadın vardı. Son olarak, basit bir elbise giyen esmer bir kadın vardı, ancak burada olmaktansa başka bir yerde olmayı tercih ettiğini gösteren somurtkan bir ifadeyle duruyordu.

Farklı görünümlerine rağmen, hepsinin ortak bir özelliği vardı: içlerinden sızan güç.

"Bugün burada," diye başladı Jewels, "Amerika'nın en güçlü on cadı grubundan beşini temsil ediyoruz."

"Peki ya diğer beşi?" diye sordu bir konsey üyesi masanın ortasından.

Jewels, Asyalı cadıyla kısa bir bakışlaştı. "Görünüşe göre Fletcher'ın tarafına geçmişler. Değişim istiyorlar. Cadıların şekil değiştirenler üzerinde daha fazla kontrol sahibi olduğu

ve sizin paranızı ve kaynaklarınızı kullanabilecekleri bir hiyerarşi. Tek bir yüce alfa ile yan yana çalışmak istiyorlar."

Bu, hak sahibi alfaların Hunter'ın başından beri onlara söylediği gerçeği kabul etmek zorunda kalmasıyla bir kez daha kaosu başlatmasına neden oldu.

"Sessizlik!" diye bağırdı Warrick, ayağa kalkarak, yakışıklı yüzünde hayal kırıklığıyla kırıksıklıklar belirdi. Birkaç dakika sürdü, ama sonunda oda sessizliğe büründü. "Bu bilgi sadece konseyimize değil, daha fazlasına da ulaştırılmalı. Bu, ülkemizdeki tüm şekil değiştirenler için ciddi bir mesele."

"Sizin tarafınıza çekebileceğiniz tüm alfa konseyleriyle görüşmeye açığız," diye ekledi Jewels. "Çünkü hepinizin bizim yardımımıza ihtiyacınız olacak. Fletcher Davenport'un yanında güçlü cadılar çalışıyor, bunu zaten biliyorsunuz, ve onlar bunu yıllardır planlıyorlar. Son savaştan beri."

"Nerede olduklarını biliyor musunuz?" diye sordu Hunter sabırsızca.

Jewels başını salladı. "Şu ana kadar yaptığımız hiçbir şey onları bulmamızı sağlamadı. Bunun olacağını biliyorlardı ve buna göre plan yaptılar. Ortaya çıkana veya tekrar büyülerini kullanana kadar, onları tespit etmek imkansız."

Konseyin yarısı sandalyelerinde döndü ve bakışlarını Slade'e yöneltti. "Çevrimiçi olarak da izlenemezler," diye doğruladı. "Ancak arama alanını daraltıyorum."

"Eminim hain ejderha biliyor," diye fısıldadı Kellan. "Konuşsa çok daha kolay olurdu."

Talon bu bilgiyi paylaşmayacağını söylemişti, ama belki sonunda onu ikna edebiliriz.

"Bu, hepimizin ortak çabasını gerektirecek," diye uyardı Jewels. "Bağlayıcı bir büyülü anlaşma olmadan katılamayız. Bu anlaşma, hiç kimsenin diğer tarafı ihanet etmemesini sağlamak için tüm yetkili alfalardan kan gerektirecek."

Birkaç alfa ayağa fırladı, hayvanlarının kokusu havadaki kükürtün içinde yayıldı. Slade bana daha yakın durmak için vücudunu benim önüme çevirdi. Kellan da diğer tarafımda aynısını yaptı, Finley ise ayağa kalkıp arkamıza geçti. Arkamızı koruyorlardı.

Sürüm, bu kaosu bize sıçrama ihtimaline karşı beni çevreledi, ama ben endişelenmiyordum.

Ta ki kızıl saçlı cadı Jewels'a bakana kadar. Gözleri buluştuğunda cadı güldü ve başını salladı. "Asla kazanamayacaksınız," diye bağırdı ve odaya geri döndü. "Fletcher ve cadı topluluklarımız hepinizi yönetecek."

Elleri ceplerine daldı ve iki şişe çıkardı, onları o kadar hızlı havaya fırlattı ki kimse onu durduramadı. Jewels ondan uzaklaşarak bir enerji alanı oluşturdu, ama çok geçti.

Şişeler tavana çarptı ve bir patlama binayı sarsdı. Temel çatladığında çığlıklar yükselirken parlak ışıklar gözlerimizi kamaştırdı. Nefes almaya fırsat bulamadan, meclis salonu tamamen parçalandı ve tavan başımızın üzerine çöktü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

KELLAN

Slade, diğerlerimizden bir saniye önce hareket ederek Emme'yi korudu. Ben de diğer tarafına kalkan olarak kendimi ekledim ve Finley, ayı şekline dönüşecek kadar hızlıydı.

En büyük ve en güçlü parçaların bize çarpmaması için vücudunu ve gücünü kullanırken kükredi.

Cadı tüm odayı yıkmamıştı, ama yapıyı o kadar zayıflatmıştı ki, buradan çabucak çıkmazsak şansımız kalmayabilirdi. "Dönüşmem lazım," diye gürledi Slade, ayağa fırlayarak, üzerinde kuru duvar, fayans ve tahta parçaları uçuşuyordu.

"Çok dengesiz," diye bağırdım, onun devasa canavarı binanın geri kalanını da yıkacağından endişelenerek.

Konseyi tararken, Emme çılgınca göğsüme doğru itmeye başladı. "Hunter nerede?" diye bağırdı, alfa yığınının altından çıkmaya çalışarak.

Dağınık molozların çarpmasıyla ağrıyan omuzlarımı salladım ve bir toz bulutu yükseldi. Oda kaosla doluydu ve önümüzü birkaç metre ötesini görmek imkansızdı. Finley tekrar kükredi ve ben dönüp onun ayı pençelerinin Emme'yi sandalyeden kaldırırken onu kavradığını gördüm. Geniş gözlerinin mavisini, cildini ve saçını kaplayan beyaz tozla keskin bir kontrast oluşturuyordu.

"Bunu daha yeni yaptık," diye Finley'e boğuk bir sesle söyledi, öksürerek konuşuyordu. "Sürümüz tehlikedeyken beni buradan öylece kaçıramazsın."

Ayı alaycı bir şekilde güldü. Gerçekten alaycı bir şekilde güldü.

Yarı ölümcül bir durumda olmasaydık, kardeşimin alaycı tavırlarının ve ateşinin geri döndüğünü görmek beni çok heyecanlandırırdı. Değişmeye çalışıyordu ve çoğu iyi yönde değişiyordu, ama karanlıktan ışığa doğru zorlu bir yolculuktu.

"Shortcake, sen bizim bir numaralı önceliğimizsin," diye hatırlattım ona, tavanı tararken başka bir çatlak sesi duyuldu. "Seni önce güvenli bir yere götürmezsek Hunter bizi öldürecek."

Hepimiz bir başka çatlak sesiyle eğildik ve bu sefer büyük bir kiriş masaya çarptı, daha fazla homurtu ve bağırırlara neden oldu. Slade'in sakinliğini kaybettiği an da buydu. "Onu buradan çıkarmazsanız ikinizi de öldürürüm. Hunter'ı bana bırakın."

Finley ayrılmaya başladı, ancak Emme'nin çığlığı onu durdurdu. Slade ve ben bir saniye içinde yanına gittik ve yaralanıp yaralanmadığını kontrol ettik, ancak yanaklarında tozla karışık gözyaşı izleri dışında iyi görünüyordu.

"İkinizi de kaybedemem," dedi boğuk sesiyle, sesi kurtla doluydu. "Hunter'ı bul ama bunu yaparken dikkatli ol Slade. Siz benim eşlerimsiniz. Size ihtiyacım var."

Slade eğilip dudaklarını kızın yanağına bastırarak gözyaşlarından birini tattığında ruhum bedenimden geçici olarak ayrıldı. Kızın kokusunu, tozunu ve her şeyini içine çekerek burun deliklerini genişletti. "Lanet olası bir bina bizi senden çalamaz," diye onu teselli etti ve sonra çılgınlığın içinde kayboldu.

Finley tekrar yola çıktı ve Emme onun kollarında kıvranırken ben de onlarla birlikteydim. "Yürüyeblirim," dedi kısaca.

Normalde panik halindeki Finley-ay, tüm yalvarışlara rağmen onu bırakmazdı, ama son zamanlarda telafi etme kararlılığı nedeniyle hemen kabul etti.

Emme parmak uçlarına basarak onun tüylü yanağını okşadı. "Aferin sana."

Finley burnunu çekip bana çarptı, bu da benim son derece uygunsuz bir kahkaha atmamla sonuçlandı. "O, *"iyi çocuk"*un mükemmelliğini anlamıyor," dedim ona. "Ama onun tüm övgülerini bana yönlendirebilirsin."

Çıkışa vardığımızda cevap verme şansı olmadı ve ben onu diğer kaçan şekil değiştirenlerle birlikte dışarı sürükledim.

Açık alana doğru ilerleyip binadan tamamen uzaklaştığımızda, Emme, otoparka akın eden güvenlik görevlilerini fark edince durdu.

En azından başlangıçta onun hayretle baktığı şeyin bu olduğunu düşündüm, ta ki o fısıldayarak, "Uh, millet. Şunu görüyor musunuz?" diyene kadar.

Toplanan kalabalığın üstünden bakmak için döndüğümde, ufuktaki gölgeli canavara gözlerimi kırdım. "Bu da ne lan?" İki bina arasında uçan, siyah gövdesi gölgelere karışan bir ejderha görünce gerçekten şaşkına döndüm.

"Talon," diye boğuk bir sesle söyledi Emme ve bağımızdaki paniğini hissedebiliyordum.

Finley hiç vakit kaybetmeden onu tekrar kucakladı ve şimdi, Talon'un Emme'yi bir kez daha kaçırmasını engelleyebilecek iki üyemizin bulunduğu binaya doğru koşuyorduk.

Finley ve ben elbette savaşıacaktık, ama bir ejderhayla baş edemezdik, bu da Emme'yi çok büyük bir tehlikeye atıyordu.

"Nasıl?" diye boğuk bir sesle sordu. "Nasıl... ne? Buraya nasıl geldi? Onu dışarı mı çıkardılar?"

Oh, bu iyi bir noktaydı. "Sence tüm bunlar Talon'u kurtarmak için dikkatimizi dağıtmak için koordine edilmiş bir saldırı mıydı?" diye sordum, umarım öyle değildir diye içimden geçirerek. "Fletcher de bir şekilde şehre gizlice girmiş olabilir mi?"

"Umarım değildir," diye mırıldandı. Ben de öyle umuyorum, güzelim. Ben de öyle umuyorum.

Konsey binasının kapısına vardığımızda, geri dönüp ejderhayı tam bıraktığımız yerde, arka planda uçarken ama yaklaşımadan buldum.

"Emme!" Hunter ve Slade enkazdan çıkarken içeriden bir kükreme yankılandı.

Hak sahibi alfamız, vücudu kesik ve çürüklerle dolu olan kardeşim tarafından tutuluyordu.

Emme, Hunter'a doğru koşarken Talon'u geçici olarak unuttu ve normalde kendini onun kollarına atacağı anda durakladı. Elleri, nereye dokunacağını bilemiyormuş gibi önünde titriyordu.

dokunacağına emin değilmış gibi ellerini önünde salladı. "İyisin," diye hıçkırdı, gözyaşları yine yanaklarında toz izleri bıraktı. "Seni kaybettiğimizi sandım."

Hunter tereddüt etmeden kollarını ona doladı ve narin vücudunu göğsüne çekti. Yüzünde acı belirdi, ama Emme fark etmeden onu sakladı. "Hayatta olmaz, bebeğim. Bu apaçık bir saldırıydı ve cadıyı sorgulamak için gözaltına aldık. Konsey, onu ortadan kaldırmadan önce her şeyi öğrenecek."

"Diğer cadılar onu teslim etmeyi kabul ettiler mi?" diye sordum şaşkınlıkla. O sürtükler genellikle şekil değiştirenlere karşı birleşirlerdi.

"Başka seçenekleri yoktu," diye tersledi Hunter. "Ya o ölür ya da haini evimize soktukları için hepsi ölür. Jewels bizi destekledi ve saldırıda iki konsey üyesi ezilerek öldüğü için adaleti sağlamak için gerekçemiz var."

Saldırı. Doğru. "Uh, laf açılmışken... Talon az önce otoparkta duruyordu." Bu kötü haberi vermek için kısa çöpü çektiğimi zaten biliyordum. Emme başını Hunter'ın göğsüne gömmüştü ve Finley bir ayı gibiydi. Şanslı piç.

Beklendiği gibi, Slade ve Hunter'ın öfkesinin tamamını üzerime çektim ve kendimi tutmayı başardım. Sanki lanet bir tanrı gibi. "Binaların arasında uçuyordu, ejderha formunda kanat çırpıyor, bizi izliyordu."

"Biz kanat çırpmayız," diye bağırdı Slade, binadan koşarak çıkarken, geri kalan grubumuz da hemen arkasından. Otoparka vardığımızda, kalabalık çok daha fazlaydı, ama devasa gölgeli canavarın izi yoktu.

"Onu avlamam gerekecek," dedi Slade, sesi tehlikeli bir şekilde alçaldı. "Önce hepinizin güvenli bir şekilde eve olduğundan emin olduktan sonra."

"Hayatta olmaz," dedi Hunter. "Ben de seninle geliyorum."

Finley onaylayarak kükredi ve Slade birkaç kez derin nefes aldı. Aurasından *"Sizi sinir bozucu pislikleri nakavt edip bu işi kendi başıma halletmek istiyorum"* mesajı geliyordu, ama bunu sert bir homurtuyla ifade etmekle yetindi.

"Ben Emme ile kalacağım," dedim. "Sizler onun peşine düşerken."

"Bensiz gidemez," diye hatırlattı Emme, artık tüm sürüsü güvende ve yerli yerinde olduğu için çok daha sakin bir halde. "Tabii ikimizin de acı çekmesini istemiyorsa. Bağımız henüz yeterince sağlamlaşmadı ve bu gerginlik bizi zayıflatır. O yakınlarda."

Hunter onu daha sıkı tuttu. "Bağ aracılığıyla onu hissedebiliyor musun?"

Emme gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı, elini Talon'un ısırıldığı yere bastırdı. O izi görünce sinirim kabardı, ejderhanın ona nasıl zarar verdiğini hatırlatan kalıcı bir izdi. *Mükemmel eşim.*

Henüz bu Talon'u görmeye gitmemiştim, parmaklıklar arasından onu öldürmeye çalışmaktan çok korkuyordum. Bu, Emme'nin en son ihtiyacı olan şeydi. Ejderha olsun ya da olmasın, ben kirli ve acımasızca savaşırdım.

"Bağ bizi evimize çekiyor," dedi Emme, burnunu kırıştırarak. "Önce evi kontrol etmeliyiz."

Arabamız alt katta park edilmişti, ama Slade'in motosikleti girişin yakınında duruyordu. "Ben önden gideceğim," dedi, gözleri parlayarak. "Onunla başa çıkabilecek en iyi kişi benim zaten."

Emme, Hunter'ı itti ve ejderhaya doğru adım attı. "Her şeyi tek başına savaşmak zorunda değilsin. Bu yüzden bir sürün var."

Yüzündeki ifade biraz yumuşadı. Neredeyse fark edilmeyecek kadar azdı, ama Slade için çok büyük bir değişiklikti. "Ben iyiyim, Snow. Sen bu üç aptalı düşün."

Bu piç kurusu iki metrelik bir ölüm makinesi olmasaydı, bu yorumuna kesinlikle orta parmak gösterirdim. "Hadi, güzelim," dedim, onu kollarıma alıp, onun güvende olduğu için tanrıçaya şükrederek. "Gidip sürümüzün *psikopat ejderhasını* bulalım."

Kız yumuşak bir kahkaha attı. "Çok erken, Altın. Çok erken."

Omuz silktim, kötü espriler söz konusu olduğunda hiçbir zaman *çok erken* olmadığını biliyordum.

Finley geri dönüş yapmadı, ayısı yol boyunca koşarak uzaklaştı. Toplanan şekil değiştirenler bize seslenerek sorular sordular, ama güvenlik görevlileri onları binadan uzak tuttu. "Finley eve gidecek

evine kaçacak," dedi Hunter kısaca. "Geri kalanımız otoparka nasıl gireceğimizi bulmalıyız."

Beklediğimiz kadar zor olmadı, çünkü hasarsız alt otoparka inen sağlam bir merdiven bulduk. Hepimiz Mercedes'e bindik ve Hunter bizi rekor sürede eve götürmek için deli gibi sürdü.

Kapıda, güvenlik ekibimiz gökyüzünde ejderha izi olmadığını garanti etti ve onların şerefine, hiçbir soruya tepki göstermedi. Talon hakkında hiçbir şey bilmiyor olsalar da ve biz Slade'i kontrol etmeyi alışkanlık haline getirmemiş olsak da.

Park eder etmez arabadan fırladık ve tecrit odasına doğru koştuk. Emme koşarken, yolun ortasında durmuş Talon'a bakarken Slade'e çarpmak üzereydi.

Tam da onu bıraktığımız yerde duruyordu...

Parmaklıkların üzerine yaslanmış olan ejderhanın karanlık ve delici bakışları Emme'ye kilitlenmişti. "İyi misin tatlım?"

Emme, ne olduğunu anlamaya çalışır gibi etrafına bakındı, ama kaçış izi yoktu. Her şey normal görünüyordu. "Bu hücreyi ve evi terk ettin mi?" diye sordu sonunda.

Talon elini uzattı ve sessiz kaldı. Slade, Emme ona dokunduğunda diğer ejderhanın sorulara çok daha açık olduğunu söylemişti ve omega'mız öne doğru ilerlerken Slade'in kolu fırladı. Devasa elini ikizinin boğazına doladı ve Talon gözünü bile kırpmadı. Hatta, acı veren sıkışma ve oksijen eksikliğinden neredeyse *sıkılmış* gibi görünüyordu.

Korkunç psikopat.

"Sorusuna cevap ver," diye hırladı Slade. "Hücrelerden nasıl çıktın? Ve daha da önemlisi, neden kendini tekrar oraya koydun? Konsey odasındaki saldırının arkasında Fletcher mı vardı? Emme öldürülebilirdi, seni aptal orospu çocuğu."

Talon sonunda dişlerini gösterip burun deliklerini genişleterek bir parça öfke gösterdi. Sıcaklık o kadar arttı ki, ejderha dövuşümüzün yanında bedava sauna da kazanmış olduk. Bira ve patlamış mısır da eklenseydi, tam bir gösteri olurdu.

Emme öfkeyle nefes aldı ve iki öfkeli, efsanevi canavarın yanında durduğuna aldırmadan aceleyle yaklaştı.

"Kes şunu," diye bağırdı ve sanki omurgam onun sesindeki emirle birdenbire dikleşmiş gibi oldu. Tanrıça, benim üzgün, muhtaç ruhuma merhamet etsin. Ve zonklayan sikime.

Bundan sonra Emme yatak odasında bu ses tonunu kullanmalıydı. Başka bir şey kabul edemezdim.

Omzunun üzerinden bana sırtarak baktı ve ısırığının izini avucuyla okşamasını çok sevdim.

Doğru, güzelim. Sen benimsin.

"O düşman," diye hatırlattı Slade, ve kız dikkatini ejderha savaşına geri verdi.

"Bu bizi hiçbir yere götürmüyor, Slade. Bu lanet savaşı kazanmak istiyorsak birlikte çalışmalıyız." Talon'un saldırı altında bile bırakmadığı uzattığı eli tuttu.

Slade sinirli bir şekilde kardeşini bıraktı ve ben ikisi birbirine yakın dururken onları inceledim. Gerçekten de korkutucu derecede birbirlerine benziyorlardı. Yüzleri aynıydı, ama Talon'un ifadesi daha karanlık ve sertti, ayrıca yüzünde bir yara izi ve kafası traşlıydı.

Slade'in gözleri ise daha çılgınca görünüyordu, ejderhası daha dengesizmiş gibi bir izlenim veriyordu.

Talon onu kendine doğru çektiğinde, Emme isteyerek gitti. "Kaçtın mı?" diye sordu, sesi daha sakindi.

Yalan söylemeye bile çalışmadı. "Evet. Patlamayı duydum ve senin paniğini ve korkunu hissettim. İyi olduğundan emin olmam gerekiyordu ve bunu doğruladıktan sonra buraya döndüm."

Hepimiz ona baktık ve ben onu tutsak tuttuğu iddia edilen parmaklıkları inceledim, ama hepsi sağlam görünüyordu. "Ne oluyor lan?" diye bağırdı Hunter. "Her an gidebilecekken neden kilitliymiş gibi davranıyorsun?"

Talon gözlerini kaçırmadan onun bakışlarına karşılık verdi. "Numara yapmıyorum. Bu odayı çevreleyen maddeyi manipüle etmek çok fazla enerji gerektiriyor. Birkaç gün boyunca bunu tekrar yapamayacağım. Ama eşimin güvenliğini sağlamak için buna değdi."

Emme boş elini havaya kaldırdı ve başını salladı. "Bunu takdir etsem de, burada kalmanı tercih ederim. Güvende."

O, sevimli küçük burnunu kırıştırarak homurdandı. "Ve bununla birlikte, çok uzun bir gün oldu ve ben yatmaya gidiyorum." O uzaklaştı ve Talon'un buna karşı koymadan izin vermesine şaşırdım. Görünüşe göre ejderha adam da en iyi davranışını sergiliyordu.

"Öğle yemeği vakti," dedi Slade, ona bakışlarını dikleştirerek.

Öğle vakti olsun ya da olmasın, yatakta yapabileceğimiz çok şey vardı. "Onu uyutacağım," dedim, öncelik hakkımı kullanarak. Son zamanlarda gecelerimi hep Hunter'la paylaşıyordum ve Emme ile biraz yalnız kalmaya hazırdım.

Slade ve Hunter birbirlerine baktılar. "Tamam, peki, bu piç kurusu kilitliyse ve ondan herhangi bir yalan algılamıyorsam," dedi Slade. "Konsey odasına geri dönüp cadıyla ilgilenmemiz gerekiyor."

Bu hediye bana bahsettiğin için teşekkürler tanrıça. Bugün paylaşmak yok. O tamamen benimdi. "Onu güvende tutacağım."

Emme, bağımız aracılığıyla arzumu hissedince bakışları ısındı ve ben normal nefes almaya zorladım kendimi. Hunter başını salladı, onlardan bir şey sakladığım düşüncesini ortadan kaldırarak. "Onu çok yorma, sinir bozucu yavru. Dinlenmeye ihtiyacı var. Bu günlerde hiçbirimiz iyi uyuyamıyoruz."

"Ben gayet iyiyim," diye homurdandı Emme, sevimli küçük kurdu ortaya çıkarken.

Elimi ona uzattığımda, elime tutundu ve yanıma sokuldu. "Beni yatağa götür, Golden," diye fısıldadı, gözleri karararak.

En sevdiğim vücut parçası dikkatimi çekti ve kafese kapatılmış ejderhaya bir göz attım. O, belirgin bir kıskançlık göstermeden, daha çok meraklı görünüyordu. *İlginç.*

Hunter ve Slade ayrılmadan önce evi kontrol ettiler ve ben de onlara Fin'in dışarıda ayı kılığına girip ortalığı birbirine kattığını ve ona dikkat etmelerini hatırlattım. Sonra eşimi odama götürdüm, onu omzuma atıp koşmaya başlamak için kendimi zor tuttum.

Emme, onu kendi kişisel kurt peluşumuz gibi taşımamızı her zaman sevmezdi ve bugün kendi başına yürümek istedi. "Önce duş alalım mı?" diye önerdi, kokumu içine çekerek.

O sakinleşene kadar odada kaldım. Karamel ve tarçın tonlarım her yerdeydi ve onun bir vuruşa ihtiyacı olması hoşuma gitmişti. Tıpkı benim Shortcake'imın her parçasına ihtiyacım olduğu gibi.

Banyoya girdiğimizde Emme'nin ifadesi hâlâ kasvetliydi ve ben yavaşça kıyafetlerini çıkarırken, yere düşen küçük alçı, talaş ve moloz yığınlarından rahatsız olarak bile itiraz etmedi. Yine yaralanmaya ramak kalmıştı ve ben eşimin tehlikede olmasından bıkmıştım. Öfkelenip etrafımızdaki dünyayı parçalamak istedim.

Duşta Emme eğilip başını göğsüme yasladı ve ben onu kucaklamaktan başka bir şey yapmadım. O kadar uzundu ki boynunu o şekilde eğmek rahatsız edici olmalıydı, ama bunu hiç belli etmedi.

"Ne zaman romantik romanlar okumaya başladın?" diye sordu rastgele, yumuşak bir sesle.

Sesinde bir aciliyet vardı, sanki şimdi sormazsa cevabı asla duyamayacakmış gibi. "Oh, peki neden bu kadar çok bitki var? Onları da gerçekten çok merak ediyorum."

Çenemi onun başına dayayarak gülümsedim ve şöyle dedim: "Aslında, kızları keşfettiğimde okumaya başladım. Kardeşlerim bana romantizmin önemini anlattılar ve romanları önermediler ama ben kendi araştırmamı yaptım ve kadın yazarların bana zihinlerini, isteklerini ve ihtiyaçlarını anlattıkları sonucuna vardım."

Emme bana karşı kıpırdadı ve ilk başta, "kızlar"dan bahsetmemden dolayı üzüldüğünü sandım, şu anda dünyada ondan başka kadın olmadığı için değil, ama sonra kıkırdadı.

Daha fazlasına ihtiyaç duyduğum için devam ettim: "En komik yanı, bana romantizmi öğretmiş olmasıydı, ama aynı zamanda gerçek kaçışçılığın da gözlerimi açtı. Bu hikayelere dokunmuş olan kalp ve ruhu seviyorum, ve baharatlı olmasını da... Beni de yazın. O zamandan beri bağımlısı oldum."

"Bunu seviyorum," diye mırıldandı, yumuşak dudakları tenime değiyordu ve ben de sikime henüz oyun zamanı olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım. Henüz değil.

"Ve bitkiler." Bunun benim için ne zaman başladığını düşündüm. "Sanırım annemden almışım. Babam bana silah kullanmayı öğretti,

annem ise kendimi yeşilliklerle çevrelememi öğretti. Annem bahçeciliği çok sever. Onların evini görmelisin... On yıldır marketten alışveriş yapmadıklarını sanıyorum. Her şeyi kendileri yetiştiriyorlar. Kendi sığırları bile var. Onların yaşadığı bölge tam bir çiftlik topluluğu."

Emme bu bilgiyi sindirirken sessiz kaldı, sonra bir iç çekiş bıraktı. "Gerçekten iyi bir aileden geliyorsun, değil mi? Ben bunların sadece masalarda var olduğunu sanıyordum. Romantik romanlarda bile aileler genellikle berbat durumdadır, bu yüzden ana karakterler her zaman kendilerini kurtarmak zorundadır."

Ailemi her zaman harika olarak görmüştüm, ama *gerçek dünyayı* ne kadar çok deneyimledikçe, ne kadar şanslı olduğumu o kadar çok anlıyordum. Onlarla birlikte büyümek, daha fazla değer vermem gereken bir hediyeydi. "Yakında ailemi tekrar aramalıyım," diye mırıldandım ve onu daha da sıkı sarıldım. "Seni görmek ve tanışmak istiyorlar."

"Bu hoşuma gider," dedi, sesi alçak ve rahattı. "Gerçek bir ailenin nasıl olduğunu görmek isterim."

Onu ayağa kaldırdım ve güzel mavi gözlerine bakabildim. "Görüyorsun zaten. Her gün bizim evimizde. Biz gerçek bir aileyiz ve sonunda bizim koşulsuz sevgimizi kabul edeceksin, bu da senin büyürken sahip olman gereken türden bir sevgi."

Dudakları titredi, ama ağlamadı.

O kadar güçlüydü ki. Omega ruhu yumuşak ve nazikken, o duruma zorlanmış olması beni çok üzdü.

"Bırak da seninle ilgileneyim, bebeğim," diye fısıldadım, dudaklarımı önce sağ yanağına, sonra sol yanağına bastırarak, ardından yavaşça mükemmel çillerimin üzerinden geçip ağzına doğru öperek.

"Evet," dedi nefes nefese. "Lütfen, Golden."

Şampuanımı aldım ve saçlarını yavaşça ve nazikçe köpürttüm, başını geriye doğru eğip bana daha rahat ulaşmamı sağladığında ne kadar güzel görüldüğüne hayran kaldım. Uzun boynu beni cezbetti ve saçlarını bitirirken dudaklarımı boynuna doğru kaydırdım.

İkimiz de temizlendiğimizde, acı veren hüznün vücudundan çıkmıştı ve yatağıma kıvrılırken gülümsedi. İkimiz de çıplaktık ve benim sikim duvara delik açacak kadar sertleşmişti

duvara delik açacak kadar sertleşmişti, ama ben o açgözlü pisliği okşamaya bile tenezzül etmedim. Emme'nin ihtiyaçlarına odaklanma zamanı gelmişti.

"Bana kitap okur musun?" diye sordu, en son hikayemizi işaret ederek. "Biraz daha güzel bir fantezi dünyasına kaçmam lazım."

Onun kabuslarından birinde okumaya başladığım bir serinin yarısına gelmiştik. Tanrıya şükür kabuslar artık eskisi kadar sık görülmüyordu, ama okumaya devam ettiğim için mutluydum.

Kitaba uzanırken, dün gece yirmi yedinci bölümün hemen öncesinde kaldığımızı fark edince gülümsedim. Planladığım şey için mükemmel bir bölümdü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

EMME

Bugün yaşanan olaylar başımı döndürdü.

Bu kadar kısa sürede çok şey olmuştu ve bunun ardındaki mantığı tam olarak anladığımdan emin değildim. Elbette, cadı niyetini açıkça ortaya koymuştu: Fletcher ve Termaine cadılarının tarafındaydı. Ama neyi başarmayı umuyorlardı?

İstikrarsızlık mı?

Bir grup ayrıcalıklı alfa cadıyı öldürerek Golden Claw konseyini zayıflatmayı mı umuyorlardı?

Sadece güç gösterisi miydi?

Yoksa beni tekrar kaçırmaya mı çalışıyorlardı ve öyleyse, neden gerçek bir çaba göstermediler?

Aklımda bir sürü soru vardı ama gerçek cevapları almanın bir yolu yoktu.

"Hikayemize devam etmeye hazır mısın, Shortcake?" Kellan, kabarık yastık yığınının geri uzanarak, beni yanına çekerek gürlledi. Günün ortasıydık ve duştan sonra yorgun, çıplak ve sürümüz geri dönene kadar eşimin yanına kıvrılmaya hazırdım.

"Hazırım," diye mırıldandım, ona dönerek kolumu göğsüne doladım ve spor salonunda ve hokeyde kazandığı kasların tadını çıkardım. Çıplak, altın rengi tenini okşarken, aklıma birdenbire bir düşünce geldi. "Dövme yaptırmalıyız." Biz ikimiz ve Talon dışında dövmesi olmayan tek kişiler bizdik.

Kellan kitabı yanına düşürdü ve dikkatini bana verdi. "Ne yaptıırırdın? Fin bana düzinelerce seçenek çizdi ama ben hala karar veremedim."

Finley'nin diğerklerine bu kadar inanılmaz, gerçekçi dövmele yapan sanatçı olması hala tuhaftı. Üzerinde sadece birkaç cümle olsa da...

"Bekle, Fin'in dövmelelerini kim yaptı? Kendi üzerine yazmak kolay değildir herhalde?"

Kellan güldü. "O yetenekli bir punk, o ayı. Hunter'ın birkaç zor noktada yardım ettiğı dışında hepsini kendisi yaptı. Finley dövme tabancasıyla bir dahi, tüm o öfke ve acı sanatçılar için besin kaynağı olmalı."

Onun kahkahasına katılmaktan kendimi alamadım. "Yardım olmadan çöp adam bile çizemem. Travmamı atlatmış olmalıyım."

Kellan başımın yanına bir öpücük kondurdu, nemli saçlarımı okşarken dokunuşu yatıştırıcıydı. "Cilde çizim yapmaktan çok daha çekici yeteneklerin var, Shortcake. Kendini küçümseme."

Burun kıvrarak, onu kaburgalarına vurdum ve o, omurgamda karıncalanma hissi uyandıracak kadar içten bir kahkaha attı. "Şu anda benim başımdaki iş becerilerimi tartışmanın sırası değil, pislik," dedim, kendim de hala gülerek. "Ve dövmele konusunda, ne yaptıracığımı hiç bilmiyorum. Belki de tüm sürümüzü temsil eden bir sembol... Bir anlamı olsun isterim."

Bir dakika kadar rahat bir sessizlik içinde kaldık, Kellan beni sıkıca sararken dudakları şakağıma değiyordu. "Benimkinin de bir anlamı olsun isterim," dedi sonunda. "Senin kurtunu çok severim. Benim güzel eşim."

Bu alfa, beni ayaklarının dibinde eritmek için ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu — romantik romanlar ona iyi gelmişti. "Hepimizi temsil eden bir tane istiyorum," diye karar verdim, zihnimde bir görüntü oluşturmaya başlamıştım bile. "Beşli grubumuz."

Kellan'ın kollarının derimdeki baskısı arttı. "Ama Talon varken nasıl beşli olabilir?"

Artık hepimiz, her ne şekilde olursa olsun, onun artık grubun bir parçası olmadığını iddia etmekten vazgeçmiştik. "Ekstra üye olmasına rağmen, beşlinin özü hala tamdır," dedim, elimizdeki bilgi miktarına göre muhtemelen gerekenden daha fazla güven duyarak. "Bunu hissedebiliyorum ve geleceğı bilmesem de

ileride bizi bekleyen yol altı kişiyle birlikte. Bu yol, onların ikiz ruhlar olmaları ve *aralarındaki* özel bağıın ne anlama geldiğı etrafında şekilleniyor."

Kellan itiraz etmedi, yanaklarıma ve burnuma öpücükler kondurarak, altın gibi tavırlarıyla bana hayranlığını gösterdi. "Sana güveniyorum, güzel eşim. Sürüme güveniyorum."

Kellan'ın inancı, benim özgüvenimi milyon kat artırdı ve bu konuşmayı yaptığımıza sevindim. İkimizin de bu güvenceye ihtiyacı vardı.

Sonunda kitabı eline aldı ve ben de onun okumasını dinlemek için yerime oturdum. Hunter'ın burada bizimle olmaması garipti, Kellan okurken her zamanki gibi kabuslardan uyandığımda yaptığı gibi elini tenimde gezdirmiyordu. Geçen hayatımda bu sürüyü hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum, ama çok büyük bir şey olmalıydı. Mesela... Yanan bir yetimhaneyi kurtarmış ya da vibratörü icat etmiş olmalıyım.

Ne yapmış olursam olayım, insanlığa büyük fayda sağlamış olmalı.

"Yirmi yedinci bölüm," dedi Kellan, kitabın altını göğsüne dayayarak, bir eliyle kitabı tutarken diğeri eliyle beni tuttu. "Hunter bunu kaçırdığı için çok kızacak."

Bu merakımı uyandırdı. Hikaye, mevcut krala karşı savaşıyan bir peri kadını etrafında dönüyordu. Direnişçilerle birlikte toplumun kenarında yaşıyordu ve liderlerine gelin bulmak için düzenlenen bir yarışmaya gizli kimlikle katılmıştı. Umudu, seçilmek ve yönetimi içeriden karıştırmaktı.

Okuduğumuz son bölüm dansla ilgiliydi ve kadın, farkında olmadan kendini kralın yanında bahçede bulmuştu. Bu, onların ilk kez yalnız kaldıkları ya da kadın aralarındaki bu can sıkıcı çekimi ilk kez fark ettiğı an değildi, ama kralın ilk kez yumuşak bir tarafını gösterdiği andı. Bu, kadını şimdiye kadar olan her şeyden daha fazla kafasını karıştırmıştı. Kral, onun hikayesindeki canavardı, en azından direnişçilerin ona anlattığı hikayelerde öyleydi, ve kralın ününe yakışır davranmaması, onun kafasını daha da karıştırmıştı.

Kadın ana karakterin, yasak aşk, karışık ilişkiler ve beklenmedik ruh ikizi hikayesini yaşarken, onunla çok iyi empati kurdum. Kalbi ve görevi arasında kalmış bir karakterdi.

Yazar, *kralın halkı ve krallığı için savaşmasına yardım edecek güçlü bir ortak bulursa, onun gerçekten hayranlık uyandıran bir lider haline geleceği* yönünde bizi yönlendiriyordu. Ya da belki yazar sürpriz bir hamle yapıp onu pislik olarak bırakacak ve kadın yine de ona aşık olacaktı. Belki de bu bir kötü adam aşk hikayesiydi.

Ya da belki de en sevdiği muhafız *Jere* ile yatacaktı.

Olasılıklar sonsuzdu.

Bu, Kellan'ın en sevdiği dizilerden biriydi ve sonunu zaten biliyor olmasına rağmen, bana hiçbir spoiler vermeyi kesinlikle reddetti. Yalvardığımda bile. Dizlerimin üzerine çöküp yalvardığımda bile.

En azından bunu denediğimde acı çekmiş gibi görünüyordu.

"Kralın yüzünü gölgeler kaplamıştı," diye başladı, alçak sesi yatıştırıcıydı, *"ve yolumuzu aydınlatmak için tek sahip olduğumuz şey etrafımızdaki ateşböceklerinin ışığıydı. Karanlıkta, onun güzelliği daha da doğaüstü görünüyordu. O sert hatlar ve mükemmel yüz hatları, dolgun dudaklar ve belirgin elmacık kemikleri. Parlak saç telleriyle bezeli gümüş rengi saçları ve onun her düşüncemi kaplamasından nefret ediyordum."*

Kellan'ın sesi derin olmasına rağmen, okurken her zaman bu melodik tona bürünürdü, sanki kendi sihirli formu gibi. Bugün olan her şeyi ve yarın şüphesiz olacak tüm kötü şeyleri unuttum. Yine bu fantastik dünyada kendimi kaybettim.

Dans sahnesinde ilerlerken, kalenin kenarında durduklarında, Kellan'ın sesi alçaldı: *"Beni hangi büyü'nün etkisi altına aldın?"* diye fısıldadı kral dudaklarıma, ve sesim karnımın derinliklerinde yayılan arzunun uğultusu altında kayboldu. Sıcak, amansız, çaresiz bir ihtiyaç.

"Büyüyü yapan sizsiniz, majesteleri," diye cevap verdim, doğruyu mu söylüyorum yoksa rolümü o kadar iyi mi oynuyorum ki, gerçek olanın ne olduğunu ben bile anlayamıyorum, emin değildim. *"Ve ben ne olduğunu bilmiyorum..."* Sözlerim, o beni öptüğünde kesildi. Bu benim ilk öpücüğüm değildi. İkincisi de değildi. Ama tanrım, bunun son öpücüğüm olabileceğine dair çok gerçek bir his vardı. Kendimi onun çok daha uzun boylu vücuduna bastırarak, tüm bunların planın bir parçasıymış gibi davranmaya çalıştım. Ama bunu planlamanın bir yolu yoktu. Güçlü elleri, kalın kumaştan elbisenin içinden uyluklarımı kavradığında,

, *çıplak tenimde o sert dokunuşu hissetmek için can atıyordum.*

Kellan'a daha da yaklaştım ve nefesim hızlandı. Hikayeye o kadar kapılmışım ki, o gülerek ve dudaklarıma öpücük kondurarak o anı bozduğunda irkildim.

"Cinsel gerilim," diye inledim, o uzaklaştığında.

Kaşları kıpırdadı, derin mavi gözleri beni delip geçti. "Hiçbir fikrin yok. Hiçbir fikrin yok. Daha da iyiye gidiyor."

Okumaya devam etti, kral ve onu tahttan indirmek için gönderilen peri arzularıyla mücadele ederken, her cinsel içerikli cümlenin arasında beni izledi. Bir sonraki bölüm daha da açık saçık oldu ve kral, kadın perinin önünde diz çöküp çıplak uyluklarını elleriyle okşarken, Kellan benim üzerimde de aynı şeyi yapabilmek için pozisyonumuzu değiştirdi.

İçgüdüsel olarak bacaklarımı ayırdım, uzuvlarım titrerken nefesim düzensizleşmişti.

Vay canına. Okumak, hayatımda ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir ön sevişmeydi.

"Benim için çok ıslaksın, Starlight," diye mırıldandı kral, düşük inlemesi uzuvlarımı titretirken, ben de halsiz, muhtaç bir halde kaldım. "Buradan ileriye giden tek bir yol var." Dizlerinin üzerinde kalarak, dili ellerinin izini takip etti...

Kellan'ın dili tenim üzerinde kaydı, öperek, ağrıyan merkezime dudaklarını değdirene kadar. Klitorisim bu temasta titredi ve ben ona doğru eğildim, o kadar ıslaktım ki, bacaklarımın arasından kayıp kalçama kadar indi.

"Sırada," diye fısıldadı Kellan, "dilini amının üzerinde gezdirdi, tüm heyecanını yaladı."

O dilini düzleştirip kıvrımlarımın arasından kaydırduğunda çığlık attım. Kalçalarımı ona doğru eğdim ve o beni aşağı bastırdı, kitap yana düştü ve o iki eliyle beni tekrar bacaklarımın arasına girebilecek kadar genişçe ayırdı. "Dilini klitorisinin etrafında dolaştırıyor," diye hırıltılı bir sesle söyledi, görünüşe göre lanet metni ezberlemişti ve ben de buna karşılık olarak ellerimi çarşaflara sıkıca tuttum.

Bir gün bu alfa erkekler beni gerçekten edging ile öldüreceklerdi ve o gün ben lanet olası mutlu, hayal kırıklığına uğramış bir şekil değiştiren olarak ölecektim.

Kellan'ın nefesi, benim merkezime doğru üflerken sıcaktı ve karnımda sıkı bir spazm yaratıyordu. Onun yavaş, acı verici dokunuşlarına katlanırken kalçalarım ona doğru hareket ediyordu.

"Bir parmağını, sonra diğerini onun içine kaydırđı," diye devam etti, kalın parmakları beni dolduruyor ve her itişinde arkasında bir acı bırakıyordu. "İkisi de bunun yasak olduğunu biliyorlardı ama kendilerini tutamıyorlardı."

Bu aşamada, o kadar ıslanmıştım ki, parmaklarıyla beni siktiğini *duyabiliyordum*. Bir elimi başının arkasına kaydırđım ve parmaklarımı sarı saçlarına geçirdim, onu yakınımda tuttum.

"Onun boşalmasının tek bir damlasını bile boşa harcamak istemedi, bu yüzden dilini onun tatlı amına kaydırđı ve arzunun dökülen damlalarını yaladı."

Kellan'ın ağız parmaklarına katıldığında, dili klitorisimin üzerinde gezerken nefesim kesildi. Boşalmaya çok yakındım, ama hikayenin doruk noktasına ulaşana kadar dayanmak istedim.

"Sadie bunun planın bir parçası olmadığını biliyordu, ama vücudu onun dokunuşuyla çözülürken, artık gerçekten umursamıyordu. Plan yarını bekleyebilirdi. Bu gece, zevkini yaşayacaktı."

Vücudum onun itişlerine karşı direndi ve parmaklarını içimde daha sert ve daha hızlı hareket ettirirken, koyu mavi gözleri benimkilerle buluştu. Beni izlerken, dili klitorisime geri döndü ve ben, orgazmım onun elini ve yüzünü kaplarken, onun adını haykırarak yuvarlanıyordum.

"Lanet olsun, çok lezzetli," diye mırıldandı Kellan. "Hayatımın geri kalanında sadece senin amınla yaşayabilirim, Shortcake."

Tanrıça lanet olsun.

O orgazmı uzattı ve ben yatağına yığıldığımda, uzuvlarım görme bozukluğumla aynı anda karıncalanmaya başladı. Kellan vücudum boyunca yukarı doğru süründü, kalın penisinin başı önünde baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyordu.

Güçlü kollarıyla ağırlığını benden uzak tuttu ve sadece hayranlık olarak tanımlanabilecek bir bakışla bana baktı. "O kadar mükemmelsin ki, güzel eşim, sanki bir yazar tarafından yazılmış ve benim için hayata geçirilmişsin gibi geliyor." Parlak dudaklarını yaladı ve beni yeniden tadarken inledi. "Evet, rüyalarımın sikici şekil değıştiricisi."

Başımı geriye attım ve güldüm, mutluluk dalgası beni tamamen şaşırttı. "Tanrım. Bu oldukça iddialı bir laf, Altın Çocuk. Ama sanırım hoşuma gitti."

"Seni seviyorum," diye karşılık verdi. "Seni korkutacak kadar çaresizce arzuluyorum, dostum. Korkuyor musun?"

Elimi uzatıp onun kalın, ağır penisini avuçlayarak, tabandan ucuna kadar okşayarak cevap verdim. "Korkmuyorum. *Mutluyum*. Çok uslu bir çocuktun," diye mırıldandım, yüzüne bakarak dokunuşumdan en çok neyin zevk aldığını anlamaya çalışırken onu nazikçe okşadım. "Ve uslu çocuklar ödül alırlar."

Kellan nefes nefese kalırken, göz bebekleri büyümüş, penisi ellerimde titredi. "Güzel eş," diye inledi. "Lütfen, bebeğim. Lütfen."

Bir elimle onu okşamaya devam ederken, diğer elimle göğsüne bastırarak onu sırt üstü yatırdım. Bacaklarının üzerine oturdum ve o inleyerek, "Bebeğim, sana istediğin her şeyi yapabileceğini söylemiş miydim? Yani... ne olursa olsun. Sadece bana dokunmaya devam et." dedi.

Vücudunu yukarı kaydırarak, kalçalarına yerleşirken onun uzunluğunu serbest bıraktım ve öpmek için öne eğildim. Onu tatmak için çaresizce dilini ağzıma çektim ve kalın penis başı girişime dokunana kadar kendimi eğdim. Yavaş, çılgın adımlarla üzerine oturdum, orgazmımdan sonra bile vücudum onun boyutuna alışmak için hala zamana ihtiyaç duyuyordu.

Kellan kalçalarımı kavradı, yüzünde ve boğazında belirgin olan gerginliğe uygun bir çaresizlikle bana sarıldı. Ama beni aceleye getirmede, aksine, ben sonunda tamamen içine girerken, o beklentinin tadını çıkarıyor gibi görünüyordu.

Bir saniye oturup kendimi alışmaya çalışırken, bu kadar dolu olma hissiyle amım sıkılaştı ve kasıldı. "Yemin ederim, o kadar derinsin ki içimi yeniden düzenlediğini hissedebiliyorum," diye inledim ve kalçalarımı salladım.

Kellan'ın elleri göğüslerimi avuçlamak için yukarı kaydı, parmakları her iki meme ucumu da sertleşip ağrıyana kadar okşadı. "Beni sür, güzelim. Benden zevk al."

Kalçalarım zaten hareket ediyordu, ihtiyaç netliği ve bilinçli düşünceyi çaldıkça ona doğru dönüyor ve sürtünüyordu. "Senin zevkini istiyorum,"

"Bu senin ödölün," diyebildim.

Tamam, dürüst olmak gerekirse benim de. Yine de Kellan boşalana kadar boşalmamaya kararlıydım.

Bana doğru itti, göğüslerimi sıkıp okşarken biraz kontrolü ele aldı ve beni çılgına çevirdi. Amacım Kellan'ın altımda parçalanmasını izlemektir, ama kontrolü kaybeden bendim.

Hunter yatak odasında bana asla kontrolü vermezdi ve ben çoğunlukla daha itaatkar bir rol oynamaktan hoşlansam da, ara sıra Kellan'la birlikte kontrolü ele almak hoştu.

Dürüst olmak gerekirse, şu ana kadar benimle cinsel veya duygusal olarak paylaşmayı seçtikleri her şey işe yarıyordu ve beş güçlü şekil değiştirenle bağlandığımda dinamiklerin nasıl olacağını merak ediyordum.

Bu düşünce nefesimi kesiyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 37

EMME

"Bugün ısınmanın ikinci bölümünde canavarlara dönüşeceğiz," diye bağırdı Slade. Ben de öne eğilip ciğerlerime düzensiz nefesler çekerek, ayakta kalabilmek için ellerimi dizlerime bastırdım.

Sadece üç tur koşmuştuk ama ben bitkin düşmüştüm. Bu iş yakında kolaylaşmaya başlayacaktı, değil mi?

Konsey odasına yapılan saldırının üzerinden birkaç gün geçmişti ve cadı sorguya alınmışken, gözaltı odasında kendini öldürmeyi başarmıştı. Bir şekilde.

Üzerinde büyü yoktu ve kalbini durduracak bir araç da yoktu, ama sorguya götürüldüğünde çoktan ölmüştü. Jewels cesedi inceledi ve cadı grubu tarafından öldürüldüğü görüşündeydi. Yine, *bir şekilde*.

Diğer cadı grupları sorgulanıyordu, ancak şu ana kadar başka bir hainin varlığına dair hiçbir kanıt bulunamamıştı. Jewels, alfalara son gelişmeleri aktarmak için eve her geldiğinde, uzuvlarımda bir karıncalanma hissediyordum ve kurtumun büyüye neden bu kadar güçlü tepki verdiğini bir türlü anlayamıyordum.

Bugün bununla ilgilenmek için fazla vaktim yoktu, çünkü karşımda yarı çıplak bir dizi şekil değiştiren duruyordu. En azından, siyah gömleğin içine sığan geniş bir göğüs görüşümü engelleyene kadar. "Şekil değiştirme zamanı, Snow," diye emretti Slade, eğilip beni kokusuyla yıkayarak. O her zaman ısınmayı diğerlerinden birkaç dakika önce bitirirdi, ama asla ter, yorgunluk veya zorlanma belirtisi göstermezdi.

Onu yorgun gördüğüm tek zaman, kaçırıldığımızda ve Silver City'deki o büyüle evle özgürlüğümüz için savaşmak zorunda kaldığı zamandı.

Hava serin olmasına rağmen, bugün spor sütyeni ve uzun atletik tayt giyerek dışarı çıkmıştım. Parmaklarım sütyenin alt kısmını okşadığında, Slade'in gözleri karardı. "Arkanı dönmeyecek misin?" diye alay ettim.

Onun cevabı, gömleğini kaldırıp yırtık gövdesinin tamamını ortaya çıkarmak oldu. Bir şekilde dilimi ağzımda tutmayı başardım. "Olmaz, Snow. Ben senin güvenlik görevlisin, unuttun mu? Gözlerimi senden ayıramam."

"Peki," diye boğuk bir sesle söyledim, "o zaman beni de güvenlik ekibin olarak çağır." Ve yeni pozisyonumdan çok memnun olduğumu da belirtmek isterim.

Onun ejderha dövmeleleri artık bana Slade ve Talon'u hatırlatıyordu, karanlık ve aydınlık, canavar halleriyle birbirlerine karşı karşıya gelmişlerdi. Slade'in vücudundaki bu kalıcı izlerin şu anda ne anlama geldiği konusunda farklı teorilerim vardı. Onun özünün bir parçası, ruhunun bir parçasının dışarıda bir yerde kayıp olduğunu başından beri biliyordu. İkiz ruhu.

Ellerini pantolonuna indirip düğmelerini açtığında, bakışlarım da bu hareketle aşağıya indi. Bu aynı zamanda eğilip taytımı çıkarmam gereken andı, bu da beni ikinci canavarın göz hizasına yaklaştırdı. O da hala devasa boyuttaydı. Hala piercingliydi. Hala korkutucuydu.

O piercingler, dilimle tırmanmam gereken bir merdiven oluştursa bile...

"Ağzın sulanıyor, Snow," dedi Slade yavaşça ve bakışlarımı onun bakışlarına çevirdiğimde, yüzünde eğlenceli bir ifade gördüm.

Sözler ağzımdan bir anda döküldü: "Sindirmek için çok şey var. Gerçekten çok fazla. Bu hayatta kalınacak bir şey değil."

Yine sessiz kısmı yüksek sesle söylediğimi fark edince donakaldım, bu da alfa erkeklerimin yanında çok sık oluyordu. Beni telaşlandırıp kafamı karıştıracak bir yöntemleri vardı.

Slade'in gülümsemesi genişledi ve ben, biraz yırtıcı olsa da mükemmel dişleriyle onurlandırıldım. "Sen benim için yaratılmışsın, Emmeline.

başka hiçbir şekil değiştiren, benim sunabileceğim şeylere dayanamaz."

Onun sözleri, arabada bakir olduğunu itiraf ettiği konuşmamızı hatırlattı bana. İlk başta bu beni şaşırtmıştı, ama biraz zaman geçip düşündükten sonra mantıklı geldi ve benden önce kimseyle birlikte olmamış olmasına bayıldım. Sürümün üzerinde oldukça sahiplenici olmaya başlamıştım — tanrıça ruhuma yardım etsin.

"Elbette, seni idare edebilecek başka biri de vardır, Slade," diye alay etmeye başladım. Belki gerginliği azaltmak için. Ya da belki sadece cevabı öğrenmek için. "Bir alfa dişi olabilir mi?"

Gülümsemesinin izleri karardı. "Bana dokunan başka bir kadını öldürürdüm. Bu yüzden hayatta kalamazdı. Benim için tek sensin, Snow. Şimdi ve sonsuza kadar."

Bu yıkıcı sözlerle, uzaklaştı ve ben, onun canavarını çağırırken güçlü enerjisinin tenimi kapladığını hissettim. Ben de kurtumu serbest bıraktım ve o kolaylıkla geldi, farkında bile olmadığım gerginliğimi giderdi.

Bir süredir dönüşmemiştim ve yıllarca içimdeki canavarı bastırdıktan sonra, bunu tekrar yapmaya başlamak iyi değildi. Bu bizi zayıflatıyordu ve zayıflık benim ölümümle sonuçlanabilirdi. Ya da daha kötüsü, sürümün ölümüne neden olabilirdi.

Slade'in ejderhası her zamanki gibi etkileyici bir şekilde dikleşti ve bugün pullarının biraz daha yeşil olduğunu ve güneş ışığında parlak bir şekilde parladığını fark ettim. Canavarı başını geriye eğdi ve gökyüzüne kükredi, bu da ekibine hareket etmeleri için bir işaret olmalıydı. Bazıları Horton'un kartalı gibi kanatlarıyla uçarken, karada yaşayan yaratıklar tarlaya koştular. Alfa ekibinde birkaç kurt, bir ayı ve bir aslan vardı. Slade'in canavarına bir övgü olarak, *Uçuş Ekibi*.

Slade bu sefer uçmadı, benim yanımda kaldı ve dört ayak üzerinde zarifçe tarlada ilerledi. Kurtum onunla burada olmayı çok seviyordu, küçük havlamalar ve ara sıra ulumalar çıkarıyordu. Slade'in devasa ejderha kafası eğildiğinde, burnu benim yan tarafımı okşadığında, neredeyse mırıldanıyordu. Onun canavarı beni tek ısırıkta yutabileceğini bilsem de, bu sıcak, bulanık memnuniyetten başka hiçbir şey hissetmedim.

Flight Squad ve bugün antrenman yapan diğer uygulayıcılar tarafından çok dikkat çekti. Görünüşe göre hiçbiri korkunç ejderhanın sevgi dolu yanını görmemişti.

Ben de neredeyse hiç görmemiştim, ama resmen bağımlı olmuştum. Slades'in ileri düzey vakasına rağımen, toplantıya katılmaya hiç niyetim yoktu.

Canavarım, eşinin ilgisini çekerek kendini beğenmiş bir şekilde davranıyordu. Beni sürümüzden kaçmamı engellemeye çalıştığı tüm zamanları hatırlatarak dayanılmaz olacaktı. *Evet, evet. Haklıydın.*

Isınmanın ikinci kısmı çok çabuk bitti ve antrenman kıyafetlerimi giydiğıimde çok heyecanlandım.

"Çiftler halinde ayrılalım," dedi Slade ve Horton'a doğru ilerlerken, belime dolanan kocaman bir kol tarafından durduruldum. "Bugün benimle birlikteisin, Snow."

Dengem bozuldu, uzandım ve kolunu tuttum, bakışlarım onun bu temasa nasıl tepki verdiğini ölçmek için yukarı kaydı. Her zamanki çekinme veya koyulaşan yeşil bakışlarından hiçbir iz yoktu ve benden uzaklaşması en az on saniye sürdü.

Siktir, Slade yanımdayken ısınmaya hiç gerek yoktu.

şu anda o kadar ısınmıştım ki, yere bir su birikintisi olarak eriyebilirdim.

"Neden seninle antrenman yapıyorum?" diye sordum, kendimi toparlamaya zorlayarak.

"Bugün sana öğretmek istiyorum."

Panik yapma. Panik yapma.

"Ama... dokunma ve..."

Slade bana çok yaklaştı ve bu o kadar bunaltıcıydı ki koşarken olduğıundan daha hızlı nefes almaya başladım. Onun yanında durmak, hayatım buna bağılıymış gibi koşmakla eşdeğerti.

"Dokunmalar olacak, evet, ve senin beni yere indirmeye çalışacağını tahmin ediyorum. Fletcher güçlüdür. Blaine pisliğıin tekidir, ama iyi eğitilmiştir. İkisi de sana dokunmasına izin veremezsin."

Evet, efendim. Neyse ki bu düşüncayı kafamın içinde tutmayı başardım.

Slade benden uzaklaştı ve tanıdık bir poz aldı. Bu, bütün hafta Horton'la çalıştığım pozdu ve ben de daha uzun boylu bir şekil değıştiren için duruşumu hızla yeniden hesapladım.

Slade beni yakaladığında, dokunuşunda hiç tereddüt yoktu ve ben o kadar gergindim ki, kendi ayaklarımın üzerinde kayıp yere düşerek yere yuvarlandım. Ejderha başını salladı, ifadesi ciddiye. "Kalk, Emmeline. Bundan daha iyisini yapabilirsin. Bütün hafta boyunca bundan daha iyisini yaptığını gördüm."

Homurdanarak ve utancımı görmezden gelerek pozisyonuma geri döndüm ve bu sefer o hareket ettiğinde, vücudumu pratik yaptığım adımlara bıraktım. Ona hafifçe çarptım, ayağımı onun ayağının arkasına geçirdim, daha fazla denge için omzumu eğdim ve dengesini kaybetmesi için onu yana doğru çektim. Slade, Slade olduğu için neredeyse hiç hareket etmedi, ama onu birkaç adım geriye itmeyi başardım.

Bir kas duvarını hareket ettirmek normalde kutlama nedeni olurdu, ama Slade antrenmanın ortasında kutlamaları teşvik etmiyordu. Rakibin ölmediği halde erken kutlama yapmanın *seni* kesin olarak *öldüreceğini* ekibine defalarca söylediğini duymuştum.

Bunu akılda tutarak, yere düşmüş bir rakibi nakavt etmek için bir sonraki tatbikata geçtim. Bu, çok fazla temas gerektiriyordu ve bu konuda hissettiğim gerginlik bana pahalıya mal oldu, çünkü Slade benim takip edebileceğimden daha hızlı hareket etti ve her iki bileğimi de kocaman elleriyle kavradı. Bir saniyeden az bir sürede, pozisyonlarımızı tersine çevirdi ve ben onun merhametine kalmış, yerde yatan kişi oldum.

Kocaman vücudu beni çimplere sıkıştırdı ve kaslarının vücuduma baskı yapmasıyla mücadele etme içgüdüm yok oldu. "Mücadele etmeyi bıraktın," diye homurdandı ve ellerimi başımın üzerine kaldırıp avuçlarının birinde sıkıca tuttu. Göğsü gürleyerek bakışları keskinleşirken, ben kendimi kurtarmak için zayıf ve üzücü bir girişimde bulundum.

Olamaz, seksi bir ejderha tarafından tuzağa düşürüldüm.

Slade başını sallayarak bir dizini bacaklarımın arasına kaydırıp ve beni yere sıkıca bastırdı, ellerim hala başımın üstünde onun avuçlarında sıkışmış durumdaydı. Beni o kadar hızlı alt etmişti ki utanç vericiydi ve ağırlığı o kadar fazlaydı ki onu üzerinden atmaya umut bile edemezdim.

Onun tutsağıydım.

"Şimdi ne yapacaksın, Snow?" Slade, bakışlarını bana dikerek sordu. "Hiç olmadığı kadar savunmasızsın. Ağırlığım senin kaldırabileceğinden fazla. Ellerimi tutan ellerini kırmak için çok zayıfsın. Şuna bak," serbest elini kaldırdı. "Artık sana istediğim her şeyi yapabilirim."

Nefesim kesildi ve o, sözlerini kanıtlamak için dizini karnıma bastırırken, inlememi zar zor bastırdım.

"Bak, Korkunç Şekil Değiştiren," bacaklarımın arasında hissettiğim sürekli zonklamaya uyumlu bir şekilde homurdandım. "Bana pek bir teşvik vermiyorsun. Senin tarafından böyle tutulmayı o kadar çok hayal ettim ki, artık kaçamam."

Kötü şöhretli korkunç ejderha şekil değiştirenle tanıştığımdan beri ilk kez, onun suskun kaldığını gördüm. Onun şaşkın ifadesine gülecektim, ama ona bu kadar yakın olmaktan dolayı patlamamak için çok uğraşıyordum.

"Slade," diye inledim.

Şaşkınlığı yerini gölgeli bir ifadeye bıraktı ve bir anda ayağa kalktı. Göğsü inip kalkarken bana bakıyordu, göz bebekleri o kadar daralmıştı ki, yeşil bakışlarında tek görebildiğim *ejderhaydı*. Herkesin korktuğu ejderhanın o kısmı.

Hava cızırdadı ve bir homurtuyla dönüp Horton'a bağırdı.

"Onu bıçaklara başlat," dedi Slade kısaca, kartal aceleyle yaklaşırken, sonra gitti ve beni onu çok fazla zorladığım hissiyle baş başa bıraktı.

Horton'un bakışları benimle patronu arasında gidip geldi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu, bana uzanarak. Ellerimiz birbirine değmeden hemen önce, bir gürültü yeri salladı ve ejderha yakınlarda olmasa da, ikimiz de birbirimizden uzaklaştık.

"Ona sakinleşmesi için biraz zaman verelim," dedi Horton, gergin bir sesle.

Yakındaki yerden bir çantayı almak için eğildi ve iki set tahta kılıç çıkardı. Bir şekilde, beynimin çoğu hala Slade'e takılıp kalmış olsa da, onun kılıçları nasıl tutacağımı açıklaması için yeterince odaklanmayı başardım.

O ejderha aklımdan hiç çıkmıyordu ve bir kez daha ihtiyacımı ve arzumuzu bastırmak için mücadele ederken, her şeyin nasıl sonuçlanacağını merak ettim.

Slade direniyor olabilir, ama tanrıça bizim birlikte olmamızı istiyordu ve şekil değiştirenler bana yardım etsin, *ben de öyle istiyordum.*

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

EMME

Haftanın geri kalanı tuhaf bir şekilde geçti, bazen çok hızlı, bazen de inanılmaz derecede yavaş. Her sabah antrenman yaptığım bir rutine girdik, alfaları ise işleri ve hokeyleriyle hayatlarına devam ettiler. Ama içlerinden biri her zaman beni gözetliyordu.

Her sabah Slade beni yataktan kaldırıp Horton'la antrenman yapmaya götürüyordu ve her öğleden sonra eve geldiğimde yastığımın üzerinde yeni bir origami figürü ve yatağın ucunda bir dergi buluyordum. Karmaşık kağıt hayvanların bazılarında hafif bir kiraz kokusu vardı, bu da bana evimizin ayı şekil değiştiren sakini Finley'in hediye veren kişi olduğunu düşündürdü ve kendimi yine Finley ile daha derin bir sohbet yapma isteği içinde buldum.

Tıpkı yarış pistinde geçirdiğimiz gün gibi.

Kağıt parçalarından nasıl hayvanlar yapabildiğini öğrenmek istiyordum. Çekmecemde artık bir turna, kuğu, kurbağa, balık, ayı, tek boynuzlu at, kurt ve tavşan vardı. Çeşitli renklerde kağıtlardan yapılmış çok çeşitli yaratıklar vardı. Şimdiye kadar, ne hayvan ne de kağıt rengi konusunda tekrarlamamıştı.

Bu hediyeleri bulmak, antrenmandan bitkin ve yorgun bir şekilde eve geldiğimde günümün en güzel anıydı. Bugün hediye, lacivert bir attı ve önceki hediyelerde yaptığım gibi, origami atın neyi temsil ettiğini hemen Google'da aradım: özgürlük, güç ve cesaret.

Bugün bu anlamlı geldi.

Finley, geçmişini derinlemesine incelemek için terapi seanslarından birine katılmamı istemişti ve ikimiz de bunu atlatmak için biraz güç ve cesarete ihtiyacımız olduğu kesindi.

Finley'in gerçekte kim olduğunu öğrenmeyi çok istesem de gergindim. İyi, kötü ve korkutucu yanlarını.

Randevusu iki saat sonraydı, bu da bana düş almak, üstümü değiştirmek ve bir şeyler atıştırmak için bolca zaman bıraktı. Hunter'a ofisinde selam vermiştim ve Slade, öğleden sonralarının çoğunu geçirdiği tecrit odasındaydı. İşkence sona erdiğine göre Talon'la ne yaptığını hiç bilmiyordum ve antrenmandan çok yorgundum, onu zorlayıp öğrenecek halim yoktu.

Umarım bu zamanı sohbet etmek ve birbirlerini tanımak için kullanıyorlardı, ama büyük olasılıkla bu kasvetli kardeşler, sert ifadelerle ve kollarını kavuşturarak birbirlerini bakışlarıyla öldürmeye çalışarak bağ kurmaya çalışıyorlardı.

Ağrıyan uzuvlarımı soyarken, Slade'in kameralardan beni izleyip izlemediğini merak ettim. Artık bu evde onun görüş alanı dışında kalan tek bir yer bile yoktu.

Hoşça kal, şaka savaşları. Sürdüğü sürece eğleneliydi.

Karanlıkta parlayan ejderha gözleri benim son hatıramdı ve bir gün oyunumuza devam etmeyi umut etsem de, o zamana kadar onun takipçi duvarındaki tüm o iri gözlerin hatırasıyla yetinmek zorundaydım. Acaba fark etmiş miydi diye merak ettim, çünkü hiç bahsetmemişti.

Duşumu aldıktan sonra gardırobumun önüne geldim ve Kellan'ın kapüşonlu sweatshirtlerini görünce hiç şaşırmadım. Giydiklerini değiştirip bana kendi kokusunu bırakmaktan büyük zevk alıyordu. *Ne iyi bir çocuk.* Aslında, gardırobumun tamamı artık dört alfanın kokusuyla doluydu, en iyi şekilde.

Gardırobum tam bir şekerçi dükkanı gibiydi. Akçaağaç hariç, ama henüz o noktaya gelmemiştik.

Dostum, kurtum homurdandı.

Bütün hafta boyunca beni Talon'a götürmeye çalışmıştı, ama ben bütün hafta direnmeyi başarmıştım. Antrenmandan kaynaklanan yorgunluk, sadece yemek yemeye, uyumaya (ara sıra kabuslar görerek) ve her gece iki alfanın yetenekli ellerinde kendimi kaybetmeye odaklanmam için yeterliydi.

Kellan ve Hunter, ikisi de beni sikmeden önce benden birden fazla orgazm koparmanın çok lezzetli bir düzenine girmişlerdi. isimlerini haykırıyordum. sated,

korunmak ve sevilme günümün en güzel kısmıydı. Bir şekil değiştiren, böyle eşlere sahip olmaya çok alışabilirdi.

Terapi seansı için rahat giyinmeye karar vererek, kot pantolon, düz beyaz gömlek ve üstüne Slade'in deri ceketini giydim. Ceket uyluk ortasına kadar uzanıyordu, ama sıcak ve ağır hissettirmesini seviyordum.

Ceket onu çağırmış gibi, odamdan çıktığımda, koridorda bekleyen ejderhaya neredeyse çarpıyordum. "Oh, merhaba," dedim, boğazımı temizleyerek.

Slade çoğu sabah beni sıcak yatağımdan sürükleyerek çıkarır ve antrenmanlarımda sanki ruhuma ulaşana kadar katmanlarımı soyuyormuş gibi beni izlerdi, ama diğer her konuda mesafeli davranırdı. Bu yüzden bu ziyaret biraz beklenmedikti. "Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

Kıyafetimi uzun uzun inceledi, ceketini giymeme hemen tepki göstermedi. "Nereye gidiyorsun?"

"Finley bu öğleden sonra terapi seansına katılmamı istiyor. Sürüyü utandırmamak için eşofmanımı değiştirdim."

Slade'in ifadesi düzleşti. "Terapist ödeme yapmalı. *senin* o lanet odada olmanı istiyorum. Sen ondan çok daha üstünsün."

Onun sözlerini düşünürken kaşlarım çatıldı. "Eğer o kadar kötüyse, neden Finley'nin oraya gitmesine izin veriyoruz? Bu onun için büyük ve olumlu bir adım. Onu vasat bir terapistle gönderme riskini göze alamayız." Kimse Finley'nin bir şey yapmasına *izin vermiyordu*, ama benim demek istediğim buydu.

"O, Golden Claw'ın en iyi terapisti. Uzmanlık alanı geçmiş travmalarla ilgilenmek."

Tamam. Yani...

Slade kafamın karıştığını fark etti. "O tüm şekil değiştirenlerin kraliçesi olsa bile fark etmez. Sen ondan yüz kat daha değerlisin, bu yüzden *senin* varlığın için o para ödemeli. Tam tersi olmamalı."

Sanki göğsüme bir yıkım topu çarpmış gibi hissetsem de başımı salladım. "Belki *senin* için ben onun yüz katı değerindeyim, ama şehirlerde ben de diğerlerinden daha iyi değilim."

Slade omuz silkti. "Ben sadece seni ve bu sürüyü önemsiyorum. Diğer herkes ortadan kaybolsa bile, gözümü bile kırpmadan uyuyabilirim."

Tamam, kokusu bana uyan psikopat takipçime aşık olmuştum.

Sesim bir şekilde sakin kaldı. "Sanırım konudan saptık. Odama neden geldin?"

"Okumak için," dedi kısaca. "Yazı tipi ve arka plan rengini ayarladığında daha kolay olduğunu biliyorum, ama seninle birlikte çalışarak daha da iyileştirmek istiyorum."

Slade'in okumama yardım etme teklifi, her şeyin mahvolmasından önceydi. Okumamı geliştirmek benim için önemliydi, ama yıllarca kendimi aptal hissettikten sonra, bu bir ölüm kalım meselesi değildi.

"Meşgulsen, bekleyebilir," dedim, ama daha cümlemi bitirmeden başını salladığını gördüm.

"Senin için asla çok meşgul değilim, Snow. Bu kadar uzun süre ertelenmemeliydi."

Beni odadan çıkardı ve sonunda aşağıdaki kütüphaneye geldik.

Bu odayı kapıdan girerken hayranlıkla seyretmişim ama içinde fazla zaman geçirmemişim. Her şey büyük ve karanlık bir erkeklik havası taşıyordu, evin sahipleri olan alfalara yakışır şekilde. Siyah ahşap raflar duvarlardan tavana kadar uzanıyordu ve binlerce kitapla doluydu.

"İnsanlar, bin kitaptan fazla kitabın varsa kütüphanen var derler," dedim, kitap sever iş arkadaşşımdan öğrendiğim bu bilgiyi hatırlayarak. "Sizin burada birkaç kütüphaneniz var."

"Yirmi," diye cevapladı Slade sakin bir şekilde ve ben etrafımızı saran yirmi bin kitap karşısında paniğe kapılmamaya çalıştım. Bunun yerine odanın geri kalanını incelemekle meşgul oldum.

Evin ortasında yer aldığı için doğal ışık almıyordu, bu da odaya gerçekten rahat bir hava katıyordu. Köşede taşla kaplı şömine, muhteşem bir taş bacadan dışarıya doğru alevler saçıyordu.

Slade beni araştırma amaçlı kullanıldığı belli olan uzun bir masaya götürürken, etrafımızı sıcaklık sarmıştı. *Eğlenceli* okumalar, şömineye yakın yerleştirilmiş büyük, yumuşak kanepelerde yapılacaktı.

Masada bir yığın kitap, bir dizüstü bilgisayar ve bir tablet vardı. "Otur," dedi Slade, benim için sandalyeyi çekerek.

"Evet, efendim," dedim, genellikle gözünü seğırtiren şekilde dikkatimi vererek.

O başını salladı. "Ejderhamın bunu ne kadar sevdiğini bilseydin bana *efendim* demezsin."

Bu, kurtumun dikkatini çekti ve Slade ile benim, içimizdeki canavarlar konusunda aynı frekansta olduğumuzdan emin değildim. Ejderhasının sevdiği *tüm* kelimeleri kesinlikle kullanmak istiyordum. Bu alfanın her iki tarafını da sahiplenmek istiyordum. Ancak bu sefer, bu ihtiyacımı kendime saklayacak kadar akıllıydım. Son zamanlarda birbirimizden çok uzaklaşmıştık. Birlikte geçirdiğimiz bu zamanı mahvetmek istemiyordum.

Sandalyeye çöktüm ve Slade beni masaya doğru itti. "Tamam, nerede olduğumuzu ve nereden başlayacağımızı anlamak için biraz okuyalım."

Yanımda oturdu ve önündeki yığını kendine doğru çekti, bir düzine kadar kağıt çıkardı. Bana uzattığı ilk kağıt beyaz zemin üzerine siyah blok harflerle yazılmış cümlelerle doluydu. Kelimelere baktığımda her şey hareket etmeye başladı ve odaklanmak için gözlerimi kısarak baktım. Sonunda ilk cümleyi çözdüm ve yüksek sesle okudum: *Değişimci, anlaşmanın ilk kuralını çiğnedi.*

"Tamam," dedi Slade başını sallayarak, yanaklarımın kızardığını hissetmeme rağmen, benim bariz zorluğum hakkında hiçbir yorum yapmadı. *Kahretsin, bundan nefret ediyordum.* "Birkaç farklı stil deneyelim."

Diğer kağıtların hepsi farklıydı. Farklı renkli arka planlar ve farklı yazı tipleri vardı. Şaşırtıcı bir şekilde, bazılarını okumak çok daha kolaydı, bazıları ise ilk beyaz kağıttan bile daha zordu.

"Yeşil veya koyu renkli arka planla daha iyi sonuç alıyorsun," dedi Slade, sanki bir bilim adamı gibi klinik bir şekilde, bir kontrol listesi hazırlar gibi. "Sans-serif yazı tipleri, en az 12 veya 14 punto ve italik olmayanlar."

Temelleri anladıktan sonra okumaya devam edebileceğim düşüncesi içimde derin bir heyecan dalgası yarattı.

Sonra tablet üzerinde çalıştık ve o benim zorluklarımı analiz etmeye devam etti, ta ki sonunda benim için mükemmel bir arka plan ve metin bulana kadar. "Telefonunu ver" dedi, elini uzattı ve ben onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalıştım.

"Uh, emin değilim..."

Slade başını salladı. "Neden şaşırmadım acaba? Son zamanlarda grup sohbetini kontrol ettin mi?"

Cevabım hayırdı. Antrenmanlarla çok meşguldüm, başka bir şey düşünmeye vaktim yoktu. "Her zaman birinizle birlikteyim ve hepiniz beni bilgilendiriyorsunuz."

Aslında, grup sohbetlerimizi çok seviyordum ve daha fazla çaba sarf etmem gerekiyordu. Özellikle Finley ve Slade, eklendikleri anda ortadan kaybolmadıkları sürece.

Otuz dakika daha farklı programları inceledik ve doğru arka plan ve yazı tipi ile okuma becerimin ne kadar güçlü olduğuna şaşırdım. Test sonuçlarımın birinci veya ikinci sınıf seviyesinden daha iyi olmayacağını düşünmüştüm, ama aslında çok daha yüksekti.

Slade her şeyi toplarken, "Yıllar boyunca farkında olmadan bunu telafi etmek için çok çalışmışsın," dedi. "Okuma seviyen iyi, Emme. Sadece beynini daha iyi anlamam gerekiyordu ki potansiyelini ortaya çıkarabilsin. Artık bunu sağlayabiliriz."

Bu beklenmedik sürprizle, sandalyemde zıplamaktan ve çığlık atmaktan zorlukla kendimi tuttum. "Bir gün roman okuyabilmeyi çok isterim," dedim, sonunda uzun zamandır sakladığım hayali dünyaya duyurdum. "Alabileceğim birkaç sesli kitap sadece iştahımı kabarttı ve Kellan'ın bana kitap okumasını çok seviyorum, ama bu iyiliğin karşılığını ödemek istiyorum."

Slade başını salladı. "Okuma tableti kullanabilirsin. İndirdiğin her kitapta doğru yazı tipi ve arka planın olmasını sağlayacağım. Sana yalan söylemeyeceğim, okumak senin için hiç de kolay olmayacak, ama sen zaten azmini ve kararlılığını kanıtladın. Sadece pratik yapmaya devam et, çok geçmeden roman okuyabileceksin."

Gözlerimin arkasında yanma hissederek mutlu gözyaşlarını geri tutmaya çalışırken elimi salladım. "Yazım kurallarına çalışmam lazım. O sinir bozucu harfler hala yerlerini değiştirmek istiyorlar, otomatik düzeltme ve yazım denetimi için tanrıçaya şükrediyorum."

Tanıdığım en mükemmeliyetçi şekil değiştiren olan Slade, masanın üzerinde bana doğru eğilip ellerini vücudumun iki yanına koyduğunda beni şaşırttı. *Beni kafese kapatıyordu.* "Yazım kuralları konusunda endişelenme, Snow. Mesajını iletebiliyorsan,

bir harfin yanlış yazılması ya da virgöl atlamam umurumda değil. Kendini ifade edebildiğin sürece, bunu yapmanı istiyorum. Yanlış yazımlar ve her şey dahil."

Geri çekilirken, elini omuzlarımdan geçirdi ve odadan çıktı.

Ayağa kalkıp onu takip etmeden önce kendimi toparlamak için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı.

Gizemli ejderha dönüşümcüsüyle geçirdiğim bir saat gerçekten mükemmeldi. Farklılıklarımı kafama takmayı bıraktığımda kendimi daha hafif hissettim.

Belki de gerçek benliğimi kabul etmenin ve başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünü umursamamanın zamanı gelmişti...

Bu ana kadar hiç anlamadığım bir özgürlük.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

FINLEY

Bugünkü terapiye ilişkin gerginliğimden dolayı, Emme'nin henüz benim hiçbir giysimi giymediğine odaklanmaya başladım. Onun giymesini beklediğimden değil, ama benim onun kokusunun rahatlığını arzuladığım gibi, o da benim kokumun rahatlığını arzulayabilir diye giysilerimi onun gardırobuna eklemiştim.

Onun odasına gizlice girip, sanki Kellan Jackson'ı taklit ediyormuşum gibi yatağında yuvarlanmamak gittikçe zorlaşıyordu.

Bunun yerine, eldivenlerimi giyip origami yaparken ve dergileri karıştırırken, ona sevgimin bir göstergesi olarak birkaç hediye bırakmak için odasına gizlice girdim. Onun bu hediyeleri, herhangi bir yükümlülük hissetmeden keyifle alacağını umuyordum.

Bizim yetiştirilme tarzımızda, hediyeler genellikle iki ucu keskin bir kılıç gibiydi ve onları nasıl kabul edeceğimizi ve teşekkür edeceğimizi fazla düşünmemize neden oluyordu. Özellikle Emme ile benim hassas ilişkimizde.

Küçükken origamiyi çok severdim. Kenzo'nun dedesi Jiro, kaybolmuş ve öfkeli bir şekil değiştireni alıp ona duygularını verimli bir şekilde yönlendirmenin yollarını öğretmişti. Birkaç yıl önce vefat ettiğinde ikimiz de yıkılmıştık, ama onun hayat dersleri şekil değiştirenin kendisinden çok daha uzun süre kalıcı olacaktı. Ailemin ölümünden sonra bulduğum tüm şifa, o sakin ve güçlü adam sayesinde gelmişti.

Kenzo, büyükbabasının birçok özelliğini taşımıştı ve onun ailesi gibi davranılması benim için bir onurdu.

Emme hayatıma girdiğinde, aynı öfkeli gençliğe geri döndüğüm için Jiro davranışlarımdan hayal kırıklığına uğramış olacaktı. En azından bu bana, hala iyileşmem gereken çok şey olduğunu ve başa çıkmam gereken travmalar olduğunu öğretti.

Origami, hokey ve terapi sayesinde kendimi daha güçlü ve sakin hissediyordum. Hayatımda tek düzgün olmayan şey Emme ile olan ilişkimdi, ama o da olabileceği kadar kötü değildi.

O çok nazik ve bağışlayıcıydı ve pisliklerin onu kullanacağından endişelenmeme rağmen, aramızdaki köprüleri yeniden kurmam için bana fırsat verdiği için minnettardım. Bu fırsatı hak etmemiştim.

Teksas'ta benim yokmuşum gibi davrandığı o gün, kabuslarımın merkezinde yer alıyordu; bu yüzden son zamanlarda uyku her zamankinden daha da zor geliyordu.

Bunun bir daha olmasına asla izin veremezdim, yoksa boğazımı kesip işimi bitirsem daha iyi olurdu.

Emme benim varlığım için vazgeçilmezdi. O olmadan ben de yoktum. ben yoktum.

Karanlık sırları açığa çıkaracağımı bilmek, korkutucu olmaktan öte bir şeydi. Bugün onun önünde sırlarımı açığa çıkardım ve Whipsnar sürüsünden Dr. Karen'ın her şeyi yolunda tutmasını umdum. Şimdiye kadar onunla sadece bir düzine seans yaptım, ama kartal şekil değiştirenle konuşmak kolaydı. Sakin ve yargılayıcı olmayan bir tavrı vardı ve zor sorular sorup beni içimdeki şeytanlarla yüzleştirse bile, bu beni çılgına çevirmedi.

Bunu nasıl başardığını bilmiyordum, ama travmamı atlatmama yardımcı oluyorsa, ne kadar sürerse sürsün bu neredeyse günlük seanslara devam edecektim.

"Hey," dedi Emme, merdivenlerden aşağı koşarak giriş salonuna atlayarak düşüncelerimi böldü. "Umarım geç kalmamışımdır! Slade disleksim hakkında daha fazla bilgi edinmeye yardım ediyordu ve okumamı kolaylaştıran yazı tiplerini bulduk."

Yüzü kızarmış, gözleri derin bir heyecanla parlıyordu. O kadar güzel görünüyordu ki, ona doğrudan bakmak zordu. Özellikle de tek istediğim onu kendime çekip, kıvrımlarına boğulmakken.

Pembe sarı saçlarının dağınık tellerini yüzünden itti ve gözlerindeki delici buz gibi bakışlar beni esir aldı. Onun sıra dışı göz rengini ilk kez gördüğümde, beni aşağı doğru bir sarmalın içine çeken bir hisse kapıldım.

o günden beri hiçbir şey değişmemişti, sadece aptal kafam artık ondan kaçmıyordu.

"Tam zamanında geldin," dedim ona, onun varlığıyla sakinleşmiş bir halde.

İçimdeki ayı bana yaklaşmam için homurdandı, ama ellerimi ondan uzak tutmakta zorlanacağımı biliyordum, ki bu onun en son ihtiyacı olan şeydi.

Slade'in paltosunu üzerine sıkıca sardı, ince vücudu kocaman ceketin içinde kayboldu. Eğer benim giysilerimden birini giyerse, bunu beni gerçekten affettiğinin bir işareti olarak kabul ederdim. O zamana kadar, yavaş yavaş gelişen ilişkimizden memnun olacaktım.

"Sürmek ister misin?" diye sordum.

Mutluluğu birkaç kat daha arttı ve o gülümseme ruhuma kadar işledi.

"Çok isterim," dedi, bana yaklaşarak, kokusu beni sardığında göğsüm kıpırdadı. "Ama bugün diğer zırhlı arabalardan birini seçelim. G-Class son zamanlarda iyi performans gösterdi."

Başımı salladım ve o da benimle aynı hızda yürümeye başladı, garaja doğru ilerlerken. "Hangisini seçeceksin?" diye sordum. "Rangey, Rolls mu, yoksa Hummer mı?"

Hepsini düşünmek için uzun süre düşündü, dişleriyle dolgun alt dudağını ısırarak endişeli bir ifadeyle. Bu harekete o kadar büyülenmişim ki, cevap verdiğinde soruyu neredeyse unutmuştum. "Rolls. Hiç sürmedim, tabii ki, ve acı hatıralara dalmadan önce biraz lüksü hak ettiğini düşünüyorum."

"İyi fikir," dedim ve garaja girerek mutlu olduğum yere adım attım.

En azından Emme gelmeden önce öyleydi.

Artık, onun olmadığı bir yerde mutlu olabileceğimden pek emin değildim.

Rolls'a doğru ilerlerken, Emme uzanıp *elimî tutarak* beni durdurdu.

Ayım kükredi ve sanki dünya etrafımızda durmuş gibiydi. Genelde pek dokunmazdık birbirimize, ama bugün bana teselli etmek için acısını ve öfkesini bir kenara bıraktı.

"Terapiye gitmeden önce, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim," dedi, yüzünde yumuşak bir ifadeyle. Benim tatlım.

Lanet olsun dostum. Tanrım, son nefesime kadar onu koruyacağım. "Bu adımı atıp içinden gelen şeytanlarla savaşmakla cesur davranıyorsun. Seni bu yüzden takdir ediyor ve saygı duyuyorum. Aynı şekilde yetiştirilmemiş olsak da, yaşadıklarının bir kısmını anladığımı bilmeni isterim. İstismar, korku ve yalnızlık. O odada duyduğum hiçbir şeyi yargılamayacağım ya da tekrar etmeyeceğim." Dudakları seğirdi. "Beni ne kadar kızdırırsan kızdır."

Nefes alamıyordum. Oda etrafımda dönmeye başladı ve beni bu dünyaya bağlayan bir omega olmasaydı, milyonlarca parçaya ayrılıp evrene sürükleneceğimi düşündüm. "Em," diye dişlerimi sıkarak, sesim boğuk çıkarken sakinleşmeye çalıştım. Yıllardır ağlamamıştım, ama şimdi burada, lanet bir yavru gibi parçalanıyordum.

Emme elimi sıkıp uzaklaşarak bana biraz nefes aldırdı. "Biliyorum, huysuz. Biliyorum." İçimdeki ayı uludu ve dönüşmeye o kadar yakındım ki, cildimde sihirli bir karıncalanma hissettim.

Arabaya kadar kendimi nasıl toparlayabildiğimi bilmiyordum, ama Emme'nin araba kullanmayı seçmiş olması şanslıydı. Trafikle uğraşacak durumda değildim. Emme sabırla benim beceriksizliğimi izlerken, ben zar zor GPS'e adresi girmeyi başardım.

Aile evinden çıkıp şehir merkezine doğru yola koyulduğumuzda, normal bir sohbet başlattı. Bu çok hoşuma gitti. "Hokey nasıl gidiyor?"

"Aslında çok iyi," dedim, koltuğa yaslanarak. "Ofansif hattımıza yeni bir transfer katıldı ve şu ana kadar iyi iş çıkarıyor. Kellan yeni ayıya biraz aşık oldu, bu beni rahatsız etmeli ama bir numaralı pozisyonumdan eminim."

Kırmızı ışıktaki durduğunda, arabamızın önünden bir düzine kadar şekil değiştiren hayvan geçiyordu ve o kahkahalarla güldü. "Sizin ikinizin asla bozulmayacak bir dostluğunuz var," dedi. "Onu başka bir ayıya kaptırmaktan endişelenmezdim."

"Biz bir sürü ve kardeşiz," dedim başımı sallayarak, bağımızdan hiç şüphem yoktu. "Bu kırılmaz."

Onun karşılık verdiği gülümseme yumuşaktı ve ben, o ön camdan dışarı bakarken kendimi ona bakarken buldum. "Son birkaç maça gelemediğim için üzgünüm," dedi aniden, dönüp benim bakışlarımla buluştu. İfade dolu yüzünde bir suçluluk duygusu belirdi ve ben parmağımı yanağına dokundurma isteğiyle mücadele ettim.

Artık ruhumdaki öfkeyle nasıl başa çıkacağımı ve onu ait olduğu yere yönlendireceğimi öğrenmiş olduğum için, hayatımda onun varlığından ne zaman rahatsız olduğumu hatırlamak zordu.

"Başında çok şey var, Em," dedim, ellerimi meşgul etmek için avuç içlerimi uyluklarımın üzerine bastırarak. "Ve senin güvenliğin birinci önceliğimiz. Karşılaştığımız diğer her şeyle karşılaştırıldığında hokey önemli değil."

"Doğru değil," diye hemen karşılık verdi ve ışıklar yeşile döndü, ama o fark etmedi bile. "Senin için önemli ve bu nedenle benim için de önemli."

Onun sözleri ruhuma nazik bir okşama gibiydi, ama aynı zamanda geçmişte söylediğim saçmalıkları da hatırlattı. Kefaretini ödemem gereken bir başka günah daha. "Hokeyin benim hayatım olduğunu ve onu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğimi defalarca söylediğimi biliyorsun. Bir dereceye kadar, hokey hem geçmişte hem de şimdi beni kurtardı..."

Bir korna sesi kesintiye uğrattı ve ben, bu milyon dolarlık arabanın kapısını söküp arkamızdaki sabırsız herifi dövmekten zar zor kendimi alıkoydum. Emme gülerek elini uzatıp göğsüme bastırdı ve bir anda sakinleştim.

Bu omega'nın ruhunda sihir vardı.

"Onları öldürme, huysuz," dedi eğlenerek. "Yeşil ışıktaki duruyordum. Onlar iyi." Arabamız tekrar ilerlemeye başladı ve o ekledi, "Hokeyin seni kurtardığını söylüyordun..."

"Evet, öyle oldu ve hala da öyle." Boğazımı temizledim. "Ama son birkaç ayda kendim hakkında da çok şey öğrendim. Kellan cadı büyüyle öldüğünde, hokeyin beni kurtaramayacağını öğrendim. Seni defalarca incittiğimde gözlerindeki ışığın söndüğünü ve bittiğini söylediğinde, hokeyin beni kurtaramayacağını öğrendim. Hokeyin artık benim için sürümden sonra ikinci sırada olduğunu öğrendim. Sürümdeki her bir şekil değiştiren."

Dudakları titredi, ama ruhuma işleyen bir bakış atarak kendini topladı. Söylediklerim sadece kısmen doğrudu. Sürümüzün içinde bile Emme benim için bir numaraydı ve dünyada hiçbir şey onunla kıyaslanamazdı. Bu omega için hokeyi bir saniye bile düşünmeden bırakırdım, bu beni korkutmalıydı, ama korkutmadı. İnkâr edilemez bir gerçeği kabul etmiştim: Emme, bağımızın kalbiydi ve onsuz yaşayamazdım.

Onu korkutmadan bunu nasıl ifade edebileceğimi bulamadan önce — iyileşme yolculuğumuzun henüz başındaydık — terapi ofislerinin otoparkına girdi. Reeves Industries'ten birkaç blok ötede, iş bölgesinin tam ortasındaydık. Sokaklar, işlerine giden, alışveriş yapan veya arkadaşları ve aileleriyle vakit geçiren şekil değiştirenlerle doluydu ve bu, ağır konuşmalar için uygun bir yer değildi.

"Benim burada olmamdan gerçekten rahatsız olmadığın emin misin?" Emme, arabayı durdurduktan sonra sordu. "Rahatsız olduğun bir şey yapmanı istemem. Geçmişimizi paylaşmak için bolca vaktimiz var ve hazır değilsen, burada oturup beklemekten memnuniyet duyarım. Terapi genellikle özel olarak yapılır, bunun bir nedeni vardır."

"Daha önce terapiye gittin mi?" diye sordum, kişisel deneyimlerinden mi bahsettiğini merak ederek.

Kafasını salladı. "Hayır. Birçok kez konuşacak birini istedim, ama insan terapistlere gitmek zaman kaybı olurdu. Onlar bizim dünyamız ve mücadelelerimiz hakkında ne bilirler ki? Ama şehirlerden uzak dururken, şekil değiştiren bir terapisti de kullanamazdım."

Bir zamanlar, şehirlerden ve arkadaşlarından kaçtığı için onu zayıf ve güvenilmez buluyordum. Ama artık kendi travmamın yargımı gölgelemediği bir bakış açısıyla onun durumuna bakabildiğim için, kendini güvende tutmak için ne kadar güçlü olması gerektiğini anladım.

İnsanlar arasında yaşamak.

Kurtluğunu ve gerçek benliğini bastırmak için.

"Bunları yaşadığın için üzgünüm," dedim, sesimin samimiyetini duymasını umarak. "Bence, özgürlüğün için bu şekilde savaşmış olman çok cesurca ve harika bir şey. Keşke senin gücünün yarısı kadarım olsaydım."

Fiziksel olarak ondan bin kat daha güçlüydüm, ama zihinsel olarak o beni yeniyordu. Umarım bir gün onun ihtiyacı olan ve hak ettiği ayı olabilirdim — parçalanmış bir şekil değiştirenin kabuğundan daha fazlası. Ve travmamla başa çıkana kadar, onu karanlığımla kirletmemek için mücadele edecektim.

Bir daha asla.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 40

EMME

Finley'e karşı tarafsız kalmaya kararlı olmama rağmen, bu ayıya karşı zaten yumuşamaya başlamıştım. Bu yeni hali, acılarını ve travmalarını silah olarak kullanmak yerine, açık ve şefkatli bir şekilde paylaşıyordu.

Daha önce garajda elini tuttuğumda, ona sarılmak üzereydim. Beni durduran tek şey, çok hızlı ilerlemenin bizi geriye götürebileceği endişesiydi — ve onun beni reddetmesinden duyduğum küçük bir korku. Yine de, ilk kez, bunun olacağını beklemiyordum.

Terapiye gittiğimizde arabadan indiğinde, arabayı kilitledim ve onu takip ettim. Böylesine muhteşem bir makineyi sürmek bugün günün en önemli olayı olmalıydı, ama Finley'in yanında her şey gölgede kalıyordu. Sürüsünden ve benden bahsederkenki hali... Dünyada bununla kıyaslanabilecek hiçbir araba yoktu.

"Birkaç dakika erken geldik," dedi ve cam kapıyı benim için açtı.

İçeri girdiğimizde, çok nötr bir renk paletiyle dekore edilmiş, sakin ve huzurlu ortama katkıda bulunmak için etrafa birkaç eğrelti otu serpiştirilmiş bir alan gördük. "Günaydın, Alfa Finley," diye seslendi resepsiyondaki şekil değiştiren. "Dr. Karen neredeyse işini bitirdi, birazdan sizinle görüşecek."

Finley'e gülümsedi ve bir yabancıda nadiren rastlanan bir sıcaklık yaydı. Bizden daha yaşlı görünüyordu — eğer insan olsaydı, ellili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ederdim. Ama bir şekil değiştiren olarak, yüz yaşına yakın olabilirdi. Saçları koyu kestane rengiydi,

sadece birkaç altın rengi vurgu vardı ve koyu kahverengi teni gözleriyle uyumluydu.

Hiç bu kadar samimi bir gülümsemeye sahip biriyle karşılaşmamıştım ve ona yaklaşıp o anne sıcaklığının tadını çıkarmak istedim. En azından anne sıcaklığı olduğunu düşündüğüm şeyin, çünkü karşılaştırmak için gerçek bir annem hiç olmamıştı. Kendimi toparlamazsam, bu zavallı resepsiyonist tüm anne sorunlarımın muhatabı olacaktı.

Finley elimi tutup sıktı ve beni duvar kenarındaki yastıklı koltuklara doğru çekti. "Onda bir şey var, değil mi?" diye kulağıma fısıldadı ve ben omurgamdan aşağıya doğru yayılan titremeyi zar zor bastırdım.

"Gülümsemesi beni etkiledi," dedim, onun kokusuna karşı koymak için ağızımdan sıkı nefesler alıp vererek.

Resepsiyonist beni etkilemişse, Finley beni tamamen mahvetti.

Onun kahkahası alçak ve sıcaktı. "Adı Katya ve ailesi Golden Claw'ın kurucularından biri. O çok yaşlı, ben bile yaşını bilmiyorum ama bu şehirde çok sevilen biridir. Aslında bu terapisti seçmemin sebebi Katya'dır."

Merakım, onun yaşının huzur yaymasının nedeni olup olmadığını merak etmeme neden oldu - daha önce hiç bu kadar yaşlı bir şekil değiştirenle karşılaşmamıştım - ya da bunun onun soyundan mı kaynaklandığını. Her iki durumda da, bunu deneyimlemek ilginçti.

Finley ve ben, Katya'nın sakinleştirici varlığında, omuzlarımız birbirine değecek şekilde, rahat bir sessizlik içinde oturduk. Birkaç dakika sonra, terapist resepsiyon alanında belirdi ve sarışın bir kurt şekil değiştireni dışarı çıkardı.

"Haftaya görüşürüz, Caroline," dedi, önceki müşterisine el sallayarak veda ettikten sonra bize döndü. "Finley ve Emme. İkinizi de gördüğüme çok sevindim. Gelin, başlayalım."

Finley'in benden bahsettiğini tahmin ettiğim için, benim adımı bilmesine şaşırmadım, ama sanki uzun zamandır tanıdıkmişiz gibi konuştu. Finley'in adının başına "*alfa*" ekini ekmediğini de fark ettim, ama o bundan rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu. Bu onun ilk seansı değildi ve sanırım selamlaşırken istek ve ihtiyaçlarını zaten belirlemişlerdi.

Terapisti koridorda takip ederken, Finley'in sıcaklığı ve enerjisinin omurgamda uyandırdığı titremeye tepki vermemeye çalıştım. Ona olan çekiciliğimi uzun süre inkar etmiştim, ama her zaman bu ayıya çekilmiştim. Bu, şehvet, öfke, ihtiyaç, istek ve takıntının bir karışımıydı. Gerçek bir takıntı.

Onu görmezden gelmek için elimden gelen her şeyi yapsam da, bu takıntı hiç geçmedi.

Finley'e ne kadar kırılmış olsam da, kalbim ve kurtum onu çoktan affetmişti, özellikle de her gün gelip çalışmaya devam ettiği için.

Boşluğu doldurmak.

"Hoş geldin Finley," dedi Dr. Karen, kahve masasının diğer tarafındaki iki koltuğa oturmamız için işaret ederken, "ve hoş geldin Emme. Senin hakkında çok şey duydum ve seni burada görmekten çok memnunum. Ben Whipsnar sürüsünden Dr. Karen, ama lütfen bana Karen de. Burada resmiyete gerek yok."

"Teşekkürler, Karen," dedim, yumuşak yastığa gömülerek. "Sizinle tanışmak da çok güzel."

Bizim karşımıza oturdu. Kaç yaşında olduğunu anlayamadım, ama bizden birkaç on yıl büyük olduğunu hissettim. Açık kahverengi saçları başının arkasında gevşek bir topuz halinde toplanmıştı, zeytin rengi teni kusursuzdu ve büyük mavi gözleri koyu çerçeveli gözlüklerin arkasında duruyordu. Onları bir anlığına süzdüm, daha önce gözlüklü bir şekil değiştiren görmüş müydüm diye merak ederek, o da yüzündeki çerçeveyi düzeltirken güldü.

"Birkaç saat sonra küçük yazılara odaklanmakta biraz zorluk çekiyorum," diye açıkladı, bir şekilde benim şaşkınlığımı fark ederek. "Dönüşenlerde nadir görülür, ama kartalları etkileyebilir. Bu, canavar ve normal görüş arasında geçiş yapmamızla ilgilidir. Yine de onları oldukça seviyorum."

Onun rahat tavırlarına gülümsediğimi fark ettim. "Sana çok yaklaşıyorlar."

"Teşekkür ederim," dedi ve koltuğuna geri yaslandı. "Bugünkü terapiye gelince, seanslarımızda neler olduğunu size kısaca anlatayım. Şimdiye kadar Finley'in hayatının ilk yıllarını derinlemesine inceleyen birkaç seans yaptık. İlk seansımızı sizinle konuşmamı istedi." Boğazımı yuttum ve

nabzımın hızlandığını duymamalarını umdum. Ne söyleyeceğini hiç bilmiyordum ve bu beni gerginleştiriyordu.

"Finley'in yaşadığı derin travmanın, bizim anladığımız anlamda 'tedavi edilebilir' bir şey olmadığını ona açıkladım," dedi başını sallayarak. "Bu, şu anda onun bir parçası, ama aynı zamanda, acısını sağlıklı bir şekilde dışa vurmaya öğrenip daha parlak bir geleceğe doğru ilerleyeceğinden emin olduğumu da söyledim. Benim buradaki amacım, ona tetikleyiciler ve gerilemelerle başa çıkmak için ihtiyaç duyduğu araçları sağlamak." Dikkatini benden çekip Finley'in gözlerine baktı. "Konuştuğumuz gibi, muhtemelen yıllarca terapiye ihtiyacın olacak, belki de ömür boyu. Ama bu her zaman senin için bu kadar acı verici ve zor olmayacak."

Finley'in ifadesi bana umut verdi, çünkü o bu gerçekten kaçınmaya çalışmıyordu. "Emme'ye veya değer verdiğim kimseye travmamı yansıtmayacak kadar iyileşene kadar terapiye devam edeceğim." Omuz silkti. "Bu bir ömür sürerse, sürsün."

Dr. Karen onun cevabından memnun görünüyordu. "Kararlılığın mükemmel bir başlangıç," dedi, "ve burada olman, Emme'ye açılmaya istekli ve hazır olman bir sonraki adım. Artık bundan kaçmıyorsun ve yakında terapimizi haftada iki kez yapabileceğimize şimdiden ikna oldum." O başını sallayınca devam etti.

"Bugün Finley, büyürken yaşadıklarından bazılarını sana anlatmak istiyor. Affetme ve gerçek pişmanlık gösterip değişim belirtileri sergilemek için ne yapılması gerektiği hakkında ayrıntılı olarak konuştuk. Bugün burada anlattıklarının bir kısmı, umarım onu daha iyi anlamana yardımcı olur ve beşliyi reddettiğin için neden bu kadar olumsuz tepki verdiğini açıklar."

"Geçmişim bir mazeret olmasa da," diye araya girdi Finley ve Karen onun sözünü kesmesine sadece gülümsedi. "Yaptıklarımı mazur göstermiyorum, ama umarım geçmişim hakkında daha fazla şey öğrenirseniz, bu bizi birbirimize daha da yaklaştırır."

"Bana söyleyeceğiniz her şeyi dinlemeye hazırım," dedim, odada bir profesyonelin bulunmasının yararlı olacağını hissetmeme rağmen, bunu özel olarak yapmayı dilerdim.

Finley derin bir nefes aldı. "Tamam, harika." Bir süre durdu ve ellerini kot pantolonuna sildi. Kimse onun düşüncelerini toparlamasına engel olmadı.

Sonunda, "Annem bir bağımlıydı," dedi ve ben ona tüm dikkatimi vermek için ona döndüm. "İlk başta katkı maddeleri içeren alkoldü, ama küçük kardeşim doğduktan sonra *shifftex*'e geçti."

Shifterların beyin kimyasını değiştiren tek uyuşturucu olan ve bağımlılık yapıcı özelliği ile bilinen bu tozu duyduğumda irkildim.

"Ben büyürken, babam büyük bir fabrikada çalışıyordu, çoğunlukla forklift kullanıyordu ve uzun saatler boyunca evde yoktu. Babalar gibi, o da yoktu ama kötü davranmıyordu."

Bence, çocuklarınız evde acı çekerken yok olmak bir tür istismardı. Çocuklarına ve açıkça yardıma ihtiyacı olan eşine karşı bakım yükümlülüğü vardı.

"Annem ise her zaman kötü davranırdı," diye devam etti Finley, sesi düz bir tonda. "Bu, tıpkı bağımlılığı gibi, küçük şeylerle başladı. Yalnız kalmaktan nefret ederdi, bu yüzden beni gece gündüz saatlerce uyandırırđı, ben küçükken ve uyurken bile. Beni en sert şekilde uyandırırđı, yüzüme tokat atarak ya da üzerime bir bardak buz gibi su dökerek. O şekilde uykumdan uyandırılalı yıllar geçmesine rağmen, hâlâ iyi uyuyamıyorum."

O, gözleri donuk bir şekilde geçmişe dalmış bir şekilde ileriye bakıyordu ve aniden bana döndüğünde irkildim. "Hayatımda iyi uyuduğum tek gece, Kellan'ın etrafında toplanıp uyuduğumuz geceydi. Sürümle, özellikle de seninle birlikte kendimi güvende hissediyorum."

Kalbim sıkışmış gibiydi, onun viski rengi gözlerine bakarken, bir kez daha gözlerinin derinliklerindeki acı dalgalarına kapıldım. "Bana ihtiyacın olursa buradayım," dedim, boğazımı temizleyerek. "Uyurken seni izlememi veya yanında oturmamı istersen, senin için o şekil değiştiren olabilirim."

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı ve kalbimin çarpıntısı hafifledi. "Bu teklifini kabul edebilirim."

Yine önüne bakmaya başladı. "Çocukluğumun en kötü anılarından biri, beni sevmesi, koruması ve barındırması gereken şekil değiştirenler tarafından defalarca terk edilmiş hissetmektir. Doğum günlerimi ve okul gezilerini kaçırmaktan, bir hafta boyunca odama kilitlenip aç kalmaya kadar. Annemin altında acı çekmediğim tek bir gün bile olmadı, ta ki sonunda umursamayı bırakana kadar."

Finley sonraki otuz dakikayı, berbat geçmişini o kadar ayrıntılı bir şekilde anlatarak geçirdi ki, anlatımı bittiğinde midem bulanmıştı. "Annem çıldırıp babamı ve kardeşim Tommy'yi öldürdüğü gece," dedi boğuk sesiyle, "ben de o beni öldürmeden önce onu öldürdüm. Ondan sonra, aktif olarak sürümü aramaya başladım. Tabii, Kenzo beni ayı formumdan çıkardıktan sonra. Bir aile bulmaya kararlıyım ve dürüst olmak gerekirse, onlar benim umabileceğim her şeydi.

"Hunter, kırık bir genci evine aldı ve hokey oynama hayallerimi destekledi. Ligde pek oynamamıştım, ama yürümekten daha iyi kayabiliyordum ve Hunter'ın bağlantıları sayesinde kısa sürede eğitim aldım. Kellan da kısa süre sonra bana katıldı ve hayatımda ilk kez, dünyamdan memnun oldum."

Annemden sonra onun dünyasına giren ilk olumsuz kişi olduğumu ve her şeyi mahvettiğimi düşününce boğazım kurudu. Bana annesini hatırlattığımı söylemesine şaşmamalı.

"Sürünü nasıl buldun?" diye sordum, çaresizce dağılmamaya çalışarak.

"Koku eşleştirme kaydı var," diye açıkladı Finley. Ben bunu az çok biliyordum, ama genel olarak şekil değiştirenlerin sürülerini bulmak için kullanılabileceğini bilmiyordum. "İlk dönüşümünden sonra kokun kayda girer ve istersen, sana eşleşebilecek adaylar hakkında bilgi verirler. Ya da güçlü bir beşli oluşturabilecek adaylar. Toplantılar düzenlenir ve her şey oradan başlar. Hunter'dan önce iki sürüyle tanıştım ve o pisliğin kibirli yüzü görüldüğü anda onun kardeşim olduğunu anladım. Ayım sürüsünü tanır."

Karen başını salladı. "Evet, biz inkar halindeyken canavarlarımız genellikle uyum içindedir." Sandalyesinde öne doğru eğildi. "Şimdi, zamanımız neredeyse doldu, ama bugünlük bitirmeden önce, Golden Claw'a geldiğinde ne olduğunu açıklamak istediğini unutma."

Finley'in neden benim gelişime bu kadar tepki gösterdiğini oldukça iyi anladığımı düşünüyordum, bu yüzden bana başka ne söylemek istediğini merak ediyordum. "Ailem öldükten sonra tüm varlığım, ait olduğum yeri bulmaya adanmıştı," diye tekrarladı Finley. "Sürümde, hayatımın büyük bir bölümünde mahrum kaldığım kabul ve desteği buldum.

Ondan önce gerçekten kimsem yoktu — annemin kıskanç ve narsist öfkeleri yüzünden kardeşimle bile ayrı tutulmuştuk. Onların ölümünden sonra, sürüm benim ailem oldu ve beşli grubumuzun son parçası olma ihtimali beni heyecanlandırdı. Ama sen... bizi reddettin. Sanki annemin beni mahvettiği günlere geri dönmüş gibiydim. Yalnız ve berbat hayatımda tutunacak bir şeyim yoktu. Ben o lanet olası kırık yavruyduym, istemediği birinin merhametine kalmıştım...

O boğuldu ve ben ona doğru eğildim, elini tuttum. "Çok üzgünüm," diye fısıldadım, ifade edemediğim acımdan sesim kısılmıştı. "Çok üzgünüm. Buraya sürüklendiğimde korkmuştum ve bilgisizdim, seni inciten o ilk davranışlarımı geri alabilmeyi dilerdim." Ne kadar acı verici olsa da, bir saniye bile ondan gözlerimi ayırmadım. "Hiçbirinizi incitmek niyetinde değildim, sadece hayatta kalmak istedim. O kadar uzun süre hayatta kalma içgüdülerimle hareket ettim ki, korktuğum sürünün diğer tarafında gerçek duyguları olan gerçek alfaları olduğunu neredeyse unutmuştum. Onlar hiçbir şey yapmamışlardı ve başkalarının eylemleri için cezalandırılmamalıydılar."

Finley'in gözleri karardı ve serbest eliyle sandalyemin tabanını kavrayıp beni yüz yüze gelene kadar sürüklediğinde ben ciyaktım. Karen'in tepkisini görmek için ona bakmak istedim, ama gözlerimi *ondan* ayıramadım.

"Sen yanlış bir şey yapmadın," diye homurdandı, ses tonu sinirliydi ama bu sefer *bana karşı değildi*. "Tepkilerin gayet mantıklı, ben de senin neden korktuğunu ve kaçtığını anlamaya daha fazla odaklanmalıydım, senin neden olmadığın yaralar için senden nefret etmek yerine. Lanet olası bir aptal bile senin dehşete kapıldığını anlayabilirdi, ve bu normal bir dehşet değil, gerçek acıdan kaynaklanan derin bir korkuydu." Kalın, koyu kirpiklerini tek tek sayabileceğim kadar yaklaştı. "Bu hatayı bir daha yapmayacağım. Söz veriyorum. Her karanlık adımda seninle ve senin için burada olacağım. Bir daha asla yalnız kalmayacaksın, Emme. Bunu sana söz veriyorum..." Kontrolümü kaybettim ve sözünü kestim.

Dudaklarımla.
Onunkilere
karşı.
Vay canına.

BÖLÜM 41

EMME

Finley'in yaptığıı şeyi sindirme şansı bile olmadan, kendimi ondan uzaklaştırdım ve derin, düzensiz bir nefes aldım. İçgüdülerim - kurt - beni bir kez daha ona yaklaşmaya itse de. *Kes şunu*, diye canavarıma hırladım ve o da sanki "*Ben yapmadım*" der gibi başını salladı.

Finley'in yüzündeki şok, neredeyse benim sonum olacaktı ve ben, o aptalca, *aptalca* hareketimle yarattığım hasarı onarmak için çılgınca bir yol aradım. "Çok üzgünüm," boğazımdan zorla çıkardım. "O... Ben sadece... O kadar çok şey oluyordu ki, geçici olarak aklımı kaybettim."

Kahretsin. Hiç öpülmemiş, beceriksiz bir ergen gibi davranıyordum. Finley'nin kaydettiği ilerlemeyi bozmuş olsaydım, kendime çok kızardım.

Hâlâ kıpırdamamıştı, gözleri yanarak bana bakıyordu. Viski renginin derinliklerinde gölgeler dans ediyor, rengi yanık altın rengine dönüştürüyordu ve ben onun cevabına kendimi hazırladım.

"Özür dilerim," diye tekrarlardım, sesim titriyordu.

Öne doğru eğildi, iki eliyle yüzümü kavradı ve beni o kadar çaresiz ve muhtaç bir bakışla tuttu ki, kalbim çarpıntıya başladı. "Çok uzun zamandır bekledim," diye fısıldadı ve sonra ağzı ağızıma değdi ve kötü bir fikir olsa da, ben de onu öptüm.

Tadı keder, acı ve *sonsuzluk* gibiydi.

Onun tatlılığı beni tüketti ve öpücüğünün Hunter'ınki kadar baskın olduğunu görünce hiç şaşırmadım. Dilini benim aralık dudaklarımla arasına kaydırırken

, dili benim aralık dudaklarımın arasında kayarken. "Seni tatmak için çok uzun süre bekledim," diye tekrarladı. "Bir ömür boyu."

Bir milyon ömür.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süre boyunca Finley'i ve sürünün geri kalanını arzulamıştım. Kaçtığımda bunu inkar etmiş olabilirim, ama ruhumun ve özümün derinliklerinde, tek istediğim buydu.

Kapının kapanma sesi zihnimin bir köşesinde yer etti ve terapistin bizimle aynı odada olduğunu tamamen unutmuştum. Terapist, yarattığı güvenli alanı ne zaman terk etmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Finley ve ben koku olarak uyumluyduk ve bir şekil değiştiren olarak o da bu bağı anlıyordu.

Finley yavaşça yüzümü bıraktı, ama dudakları benimkine yakın kaldı ve elleri omurgamdan aşağı doğru kayd. Ellerini kalçama koyduğunda, beni kendine doğru çekti ve kucağına aldı. Ani pozisyon değişikliği gerçekliği bana çarptı ve ben onun kucağında kaskatı kesildim.

O da aynı hızla hareketsiz kaldı ve başını eğerek ifademi inceledi, nefeslerimiz sert bir şekilde karışıyordu.

O yumuşak bir şekilde homurdandığında, içimde özlem ve ihtiyaç hissi uyandı. "Çok mu erken?"

Evet. Hayır. Belki.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim sonunda.

Bir iç çekerek, alnını benim alnıma dayadı. "Senin güvenini ve sevgini kazanmak için çabalamayı bırakmayacağım, Emme. Söz veriyorum. Aceleyle gerek yok."

İlk kez ona inandım. "İçimde bizim için kaynayan bir sürü umut var, Finley Thornton."

Beni göğsüne sıkıca bastırdı ve boğazımdan boğuk bir ses çıktı.

Bir ayı gibi sarıldı, beni tamamen sardı ve içimde tuttuğum her şeyi dışarı çıkardı. Ellerim onu itmek istercesine göğsüne tırmandı, ama bunun yerine hayatım buna bağlıymış gibi gömleğini sıkıca tuttuğumu fark ettim.

"Seni yakaladım, sevgilim," diye fısıldadı boğazımın yanına, beni içine çekerek. "Bir daha asla bırakmayacağım. Ve lanet olası sözlerimi asla tutmam."

Göğsümde hıçkırıklar yükseldi ve onun ezici ve yakıcı kucaklamasının baskısı altında içim parçalandı.

"İkimiz de hayatımızda yeterince kucaklanmadık," diye devam etti o alçak, yatıştırıcı ayı gürültüsüyle. "Ama bunu, senin varlığının geri kalanında telafi edeceğim. Ne kadar değerli olduğunu anlayana kadar, her lanet günün her lanet saniyesinde sana sarılacağım."

Gözlerim yanıyordu ve onları sıkıca kapatmak, yanaklarımdan akan sıcak gözyaşlarını durdurmaya yetmedi. Gömleği nemi emdi ve onun ne kadar etkilendiğimi bildiğinden emin değildim.

"Buna ihtiyacım vardı," diye fısıldadı, sözlerinde saygı dolu bir ton vardı. "Sana ihtiyacım var."

Göğsümde bir çığlık yükseldi ve basit bir kucaklaşmaya karşı bu aşırı tepkiyi saklamak istedim. Ama Finley buna izin vermedi. "Çıkar içinden, hayatım," diye fısıldadı kulağıma. "Bu oda ses geçirmez. Beni dışında kimse bilmeyecek ve ben bunu mezara götüreceğim."

İçimde büyüyen acı, artık dayanılmaz hale gelmişti. Yüzümü ona daha sıkı bastırarak göğsüne doğru ağladım. Her zaman, tüm bu şekil değiştirenler arasında en büyük duygusal yıkımı bana yaşatanın bu şekil değiştiren olduğunu biliyordum.

Finley, göğsümdeki sıkışma hafifleyene kadar beni bırakmadı ve sonunda biraz sakinleştiğimde, onun beni ileri geri salladığını fark ettim. Nazik, yatıştırıcı hareketler dengemi yeniden kazanmama yardımcı oldu.

"Sanırım randevu saatinizi aştık," dedim, boğazım ağrıyordu. Kendimi tamamen bitkin hissediyordum, ama aynı zamanda buraya gelmeden öncekinden daha hafif hissediyordum.

Göğsünden yankılanan derin kahkahası, sallanmaya bir başka yatıştırıcı his kattı. "Doktorun birden fazla muayenehanesi var. O iyi olacaktır."

Başımı kaldırma gücü bulduğumda, gözlerine baktım ve yanağında birkaç damla yaş gördüm.

"Teşekkür ederim," dedi, ifadesini yumuşatarak saçlarımı geriye doğru taradı. "Seninle geçirdiğim o anın, tek başına en az bir yıllık terapiye bedel olduğuna eminim."

Dudaklarım titreyerek başımı salladım; aramızdaki uçurum artık derin bir çukurdan biraz daha fazlasıydı. "Evet, benim için de."

Ellerini belime doladı ve beni kollarında tutarken, beni nazıkçe yere indirene kadar onun kollarında olmanın son saniyelerini keyifle yaşadım. "Hadi Em," dedi, sesi de daha neşeli geliyordu. "Seni eve götürelim."

Katya, resepsiyon alanına girdiğimizde sıcak gülümsemesini takındı. "Bir dahaki sefere görüşürüz, Alfa Finley," diye seslendi. "Seninle tanışmak çok güzeldi, Omega Emmeline."

"Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum," diye cevap verdim. Finley, bana kapıyı açarken ona saygıyla başını salladı.

Arabaya vardığımızda, güçlü bir aracı kontrol etmek için çok fazla tedirgin olduğumu bilerek anahtarı Finley'e uzattım. O benim kapımı açtı ve artık birbirimize dokunmasak da, ona olan farkındalığım hala çok yüksekti. Dokunmasak bile onu *hissediyordum*.

Araba çalışmaya başladığında, ben biraz sakinleşmiştim. "Seninle gurur duyuyorum," dedim, o trafiğe çıkarken. Bana yine o hafif kırık gülümsemesinden bir tane daha attı. "Hayatında bunu pek duymadığını biliyorum, ama çok iyi iş çıkardın, Huysuz Ayı. Sevdiklerine sadıksın. Rüya gibi hokey oynuyorsun, eski arabaları hayata döndürüyorsun ve ailen için her şeyi yapıyorsun. Bunların hiçbirini aileden öğrenmediğini biliyorum, yani hepsini kendi başına başardın."

Hunter'ın bir saat boyunca gözlerini yoldan ayırmadan kaza yapmama yeteneği yoktu, ama sanki sözlerimin ardındaki gizli anlamı çözmeye çalışır gibi sık sık arkasına ve önüne bakıyordu.

"Sadece hayatta kalmaya çalışıyordum," dedi sonunda, omuz silkerek. "Ta ki sürüm gelene kadar. Hayatımdaki birçok şeyi onlara borçluyum."

"Bu bir takım çalışmasıydı, ama ne demek istediğini anlıyorum." Bu kez omuz silkme sırası bendeydi. "Övünecek çok şeyim yok, ama sınırlı okuma becerisi ve yarı yarıya iyi bir sürüş becerisiyle garsonlukta fena sayılmazdım..."

"En iyi pasta şefi olduğunu söylemeye gerek bile yok." Finley homurdandı. "Övünecek çok şeyin var, Emmeline Anders. Sen bir hayatta kalanısın. Çoğu insanın sahip olmayı umduğu bir gücün var. Ben olsam

farklı bir eş seçmezdim, tanrıça dünyadaki tüm kadın şekil değiştirenleri sıraya koysa bile."

Bu ifade çok güçlüydü ve onun sadece başka seçeneği olmadığı için çaba göstermediğini bana kanıtlamaya yetmişti.

"Kim olduğumdan utanmıyorum," dedim ona. "Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım. Ama..." Yüzümü buruşturdum. "...diğerlerinin de lanet olası alfa erkekler gibi olmamalarını istemek çok mu fazla olurdu?"

Finley bana gamzelerini ve yarı kendini beğenmiş bir gülümseme gösterdi. "Eğer biz istisnaiyse, senin de öyle olduğunu kabul etmelisin. Aksi takdirde kokun asla eşleşmezdi."

Burun kıvırdım. "Belki de tanrıça, sizin kibirli kışlarınızı ve devasa egolarınızı başka kimsenin kaldıramayacağını biliyordu."

Bu, gülümsemesini bir kademe daha artırdı. "Hiçbirimizin para kazanmak veya gösterişli unvanlar elde etmek gibi başarıları umursamadığımızı biliyorsun. Biz sadakat, tutku ve birbirimize destek olmayı önemsiyoruz. Bu bakımdan, sen bizim eşimden daha fazlasısın."

Ve şimdi ben ölmüştüm.

"Grup sohbetinizin adını tekrar Care Bear olarak değiştirmemiz gerekebilir," diye mırıldandım, yarı şaka yarı ciddi.

Finley kısa bir süre gözlerini kapattı, sonra omuz silktili. "Biliyor musun, eğer bu senden geliyorsa, kabul ederim. Ama Kellan yaparsa, ona zarar vermek zorunda kalırım."

Kellan grup sohbetinde neredeyse her seferinde tehdit edildiği için Finley'in sözlerinin onu caydıracağını sanmıyordum.

Yolculuğun geri kalanında sohbetimiz hokey konusuna geçti ve eve vardığımızda herkesin bizi yemek odasında beklediğini gördük. Hunter'ın yanındaki koltuğuma oturduğumda, bağlarımdan duyduğum memnuniyetle dolmuştum. Bugün Finley ile geçirdiğimiz zaman, beşli grubumuzu iyileştirme yolunda olumlu bir adım olmuştu ve bu, diğerlerine de yansımıştı.

Kellan eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu, burnu nazikçe yanağıma okşarken kokumu içine çekti. "Mutluluğunu hissedebiliyorum, güzel eşim," dedi. "Bir dahaki sefere seni randevuya ben götüreceğim."

Henüz koltuğuna ulaşmamış olan Finley, kardeşine gözlerini devirdi. "Bu terapi idi, seni aptal. *Güzel eşimiz* ne zaman randevuya çıkacağımızı bilecek, merak etme."

Midem altüst oldu, içim sıkıştı ve kurtum uludu.

Kellan ağzı açık Finley'e bakarken, Hunter ve Slade sandalyelerine yaslandılar. Hunter, viskisini karıştırırken memnun bir ifadeyle "Her şeyin bir zamanı vardır" diye mırıldandı.

İlk kez, bizim hak sahibi alfamızın başından beri bunun nasıl sonuçlanacağını bildiğine inandım.

Onun bu kadar kendini beğenmiş bir piç olmasına şaşmamalı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 42

EMME

O gece, Hunter ve Kellan beni çift penetrasyon sanatına yaklaştırmak yorduktan sonra - henüz o noktaya gelmemiştik, ama çok yakındık - yorgunluktan uykuya daldım. Ancak iki saat geçmeden kendimi birdenbire uyanmış buldum.

Hatırlayamadığım bir rüyanın izleri tenimi kaplamıştı ve vücudum sanki enerji ya da büyü okşamış gibi karıncalanıyordu. Garip hissi üzerinden attığımda, bir süre uyuyamayacağımı anladım ve alfabeyi uyandırmak istemediğim için aralarından kayarak çıktım.

Yerden bir tişörtlerini kaparak, atıştırmalık bir şeyler aramak için mutfığa yöneldim. Son zamanlarda pek fazla pasta yapmamış olsam da, Florence'ın kurabiyeleri gerçekten çok lezzetliydi ve çikolata parçacıklı kurabiyeler, rüyamın son kalıntıları silip atmanın anahtarı gibi görünüyordu.

Ev karanlık ve sessizdi ve sürümün seslerini sevmeme rağmen, sessizlik rahatsız edici değildi. Burası her zaman evim gibi hissettirdiği için.

İlk gerçek evim.

Ön girişten geçerken, garajdan tanıdık bir ses duydum. Yaptığının sonuçlarını düşünmeye vakit bile ayırmadan yönümü değiştirdim ve merdivenlerden aşağı koştum. Loş ışıklar araçları aydınlatıyordu ve durup yeni bisikletimi nazikçe okşadım. "Yakında, tatlı kız," diye mırıldandım, gözlerim onun pembe ve siyah kıvrımlarında takılı kalmıştı. "Ve bu sefer seni güvende tutacağım."

Tanrıça, lütfen bu boş bir söz olmasın.

"Bir gün bana da o bisiklete baktığın gibi bakmanı umuyorum." Finley'in derin gürültüsü sırtımı kapladı ve dönüp baktığımda onu bir sütuna yaslanmış buldum.

Tulum giymişti ve muhteşem yüzünde birkaç yağ lekesi vardı. Saçlarını sabitlemek için şapkasını ters takmıştı, bu stil her yerde kadınlara karşı bir silah olarak sınıflandırılmalı. "Bu bir aşk bakışı," diye bitirdi.

Tanrım, ne tatlı bir merhamet. Bacaklarım titremeye başlasa da sesim şakacı bir hal aldı. "Arabayı tamir etmene yardım etmeme izin vermek, aşk dolu bir bakış oluşturmak için harika bir yol, sence de öyle değil mi?"

Daha önce bir kez teklif etmiştim ve pek iyi gitmemişti. Ancak bu sefer, Finley'in bakışları çıplak bacaklarımda durup, uyluk ortasına kadar uzanan gmleğın kenarına kadar kayarken, yüzünde arzu dolu bir ifade vardı. "Hiç sormayacağını sanmışım, tatlım. Hadi. Bu yaşlı kızı hayata dndreirim."

Bu, bana üçüncü kez *"tatlım"* dediğı zamandı ve o gürültülü ayının alçak ses tonuyla, ters takılmış şapkası kadar güçlüydü. Temel olarak, Finley Thornton'a direnmek konusunda başım beladaydı.

Elini uzattı ve ben de tereddüt etmeden avucumu onun avucuna kaydurdım. O elini sıktığında, benim vücudum da onunla birlikte gerildi. Burada, *neredeyse* çıplak ve duygusal olarak savunmasız bir şekilde durmanın kötü bir fikir olduğundan emin olsam da, artık geri dönmek için çok geçti.

Finley beni arabalarını tamir ettiğı garaj bölümüne götürdü. Ford'u hala ilk bölmede duruyordu, ama ikinci bölmede bana doğum günüm için hediye ettiğı araba duruyordu.

Yüzümde geniş bir gülümseme belirdi. "O burada," dedim. "Onu olduğu gibi seviyorum, ama birkaç onarımla muhteşem olacak."

"Ona dokunmadım," diye beni temin etti Finley. "Seni bekliyordum. Daha yakından bakmak ister misin?"

"Ejderhalar uçar ve kitlesel histeriye neden olur mu?" diye homurdandım, elimi göğsüme bastırarak.

O gürültülü bir kahkaha attı ve beni Ford'unun etrafından dolaştırdı. Bronco ile karşılaştığımız sorunları ayrıntılı olarak anlatırken bile elimi hiç bırakmadı

ve onu eski ihtişamına kavuşturmak için aklındaki planları anlatırken bile.

"Ee, ne dersin? Onu yeniden hayata döndürmeye hazır mısın?"

Bana baktı ve ben başımı salladım. "Senin arabalar hakkında konuşmanı dinlemek, bana geçmişimdeki birkaç mutlu anıyı hatırlatıyor." Terapide o kadar çok şey paylaştıktan sonra, ben de kendimden bir parça paylaşmak istedim. "Ve bunu seninle yapacağım için çok heyecanlıyım. Nereden başlamalıyız? Ne yapmamı istersin?"

Arabalardan anlardım, ama hiç tamir etmeyi denememiştim.

Finley beni kendine doğru çekti ve çıplak ayaklarımla kısa bir süre zıplarken, onun dizginlenemeyen coşkusu bana da bulaştı. Ayaklarımın çıplak olduğunu fark edince, Finley duvardaki bir çiviye asılı olan çantaya yöneldi ve çantanın içindekileri karıştırmak için beni bir süre bırakıp gitti. Kalın siyah çoraplarla geri döndüğünde zafer kazanmış gibiydi.

"Temizler," diye beni temin etti, ayaklarımın dibine diz çökerek o gamzeleri duyularımı ele geçirdi. "Şimdi giy. Üşümeni istemiyorum."

İklim kontrolü olsa bile, garajın zemini serindi, ama bu beni rahatsız edecek kadar değildi. Yine de, sağ ayağımı, sonra da sol ayağımı kaldırıp kalın çorapları neredeyse dizlerime kadar sıyırırken itiraz etmedim. Sadece birinin lastiğini ayarlarken, Hunter'ın gömleğinin altında zar zor gizlenmiş vajinama bu kadar yakın olduğunu fark etmiş gibi göründü.

Finley'in elleri uyluklarımı sıkıca kavradı, bakışları karardı ve derin bir nefes aldı. "Siktir," diye inledi, sanki bu yardımcı olacakmış gibi gözlerini kapattı. "Sen, cehenneme ve ötesine bile takip edeceğim bir cazibesin."

Yavaş hareket etme planımı tamamen unuttum, çünkü kalçalarımı, ağzı tam da kalbimin ağrıyan yerine değene kadar itme dürtüsüyle sarsıldım. Tek düşünebildiğim, sakalının uyluklarımda bıraktığı çizikler ve klitorisimin üzerinde dilinin yaptığı hareketlerdi, yüzünü benim...

Finley şaşkın bir homurtuyla ayağa fırladı. "Ne hayal ediyorsan, hayatım," diye yüzünü buruşturdu, "lütfen dur. Senin kokun..."

Boğuk, çaresiz bir ses dudaklarından döküldü ve ben birkaç adım geri çekilerek mesafe koydum.

Ona güvenimi kazanmasını ve aramızdaki uçurumu onarmasını söyleyerek kısıtlamalar getirmiştım, ama yine de burada, bencil bir pislik gibi yüzüne muhtaç vajinamı göstererek duruyordum.

"Özür dilerim," dedim, utançtan yanaklarım kızardı. "Senin için bunu kolaylaştırmıyorum, gidip birkaç parça daha giyinmeliyim."

Dönünce Finley öne atıldı, elimi yakaladı ve beni kendine doğru çevirdi. "Hayır. Kolay olmasını istemiyorum." Beni kendine çekti. "Kolaylığı hak etmiyorum ve daha da önemlisi, tüm bu birikimin sonunda seni geri kazandığımda her şeyi daha da tatlı hale getireceğini biliyorum. Zorlaştırmaya devam et, Em. Lütfen."

Finley bu haldeyken, dünyadaki hiçbir lanet olası şekil değiştiren ona hayır diyemezdi. "Tamam, yapabilirim," dedim ona.

Yanağıma bir öpücük kondurdu, sonra dudaklarımın köşesine bir öpücük daha kondurdu, sonra beni bıraktı ve bizi arabalara geri götürdü.

Sonraki iki saat boyunca rahat bir arkadaşlık içinde çalıştık, en sevdiğimiz araçlar ve hayalimizdeki arabalar hakkında sohbet ettik. "Ben her zaman büyük kamyonetleri ve arazi araçlarını sevmişimdir," dedi Finley, açık kaputa yaslanarak. "Pist bana hız ve rekabet konusunda yeni bir bakış açısı kazandırsa da, alışılmışın dışına çıkıp arabanın süspansiyonunu sınırlarına kadar zorlamak istiyorsan, yanında olmasını isteyeceğin kişi benim."

"Ben her zaman motosikletlere ilgi duymuşumdur," dedim ve o sormadan önce ihtiyacı olan aleti ona uzattım. "Bu, ulaşılabilirlik, hız ve fiyatla çok ilgisi vardı. Bu süper ve hiper arabalarla çevrili olduğumda hissettiğim şey, belki de hızlı giden motorlu her şeyi sevdiğimi gösteriyor."

Finley başını yana eğerek gözlerime baktı ve loş ışıktaki yüzünde eğlenceli bir ifade belirdi. "Yine yarışmamız lazım," dedi. "Bu sefer sadece sen ve ben."

Bu düşünce içimde heyecan dalgası yarattı. "Yine canına okunmasını mı istiyorsun?"

Başını geriye attı ve güldü, elleri hala motorda gömülüydü. "Ünlü son sözler, Emmeline. Sanırım bu meydan okumayı kabul edeceğim. Yer ve zamanı söyle."

Ben de onunla birlikte gülmeye başladım. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım. Ama bu hafta olmaz, değil mi? Kel, hokey için bir seyahate çıkacağınızı söyledi...?"

Bu onu ciddiye döndürdü ve dikkatini motor bölmesine geri verdi. "Evet, üç deplasman maçımız var, yani pazartesten cumaya kadar yokuz."

O tekrar bana bakmadan, yüzümü sakın ve kaygısız bir ifadeye zorladım, ama bu enerji kaybı oldu. Finley hemen fark etti. "Seni üzecekse kalabiliriz," dedi ve ben onun kalmalarını istediğini anladım. "Sadece hokey ve biz ligin en üstündeyiz."

Gözlerimi ona dikip baktım. "Kesinlikle olmaz. Kellan'la aramızdaki bağ mesafeyi kaldırabildiği sürece, siz ikiniz olmadan birkaç gün hayatta kalabilirim."

Finley arabayı bırakıp bana doğru bir adım attı. "Hayatta kalmak zorunda kalmamalısın. Bizimle gel."

Önümde durdu ve ben kabul etmek üzereydim ki, aklıma bariz bir sorun geldi: "Talon olmadan gidemem. Onun bağı en yenisi. Üstelik aramızdaki bağ hala biraz zayıf ve düzensiz."

Talon'un bağı, onun duygularının parçalarını filtreliyordu, ama Hunter ve Kellan'la olduğu kadar güçlü değildi.

Ayı, gizli kapının yönüne sinirli bir bakış attı. "Sinir bozucu herif," diye mırıldandı. "Ama muhtemelen haklısın, bu da demek oluyor ki bu maçları boşverip burada kalmalıyız."

Ne kadar ciddi olduğumu vurgulamak için elimi göğsüne koydum. "Hayatta olmaz, Finley Thornton." Dokunuşuma bakarken burun delikleri genişledi. "Benim yüzümden zaten çok fazla maçı kaçırdın. Maçları bırakmanız ne sana ne de takımına adil olmaz. Her gün telefonda konuşabiliriz, ben de spor kanalından maçlarını izlerim."

O ikna olmuş görünmüyordu ve ben de bu gece daha fazla tartışacak kadar yorgundum. "Yarın konuşabiliriz," dedi sonunda, duvardaki saate bakmadan önce, saat iki idi. "Ya da daha doğrusu bugün." Elimi göğsünde okşadı. "Yatağa git, Buz Kraliçesi. Ben de temizlik yapıp biraz dinleneceğim."

"Uyuyacak mısın?" diye sordum, yüzündeki yorgunluğu fark ederek. "Seninle oturabilirim."

Bakışları deliciydi ve ilk başta reddedeceğini düşündüm, ama sonra "Evet, tamam. İsterim" dedi.

Onun yalnız kalmayacağına dair rahatladığımda, aklıma başka bir düşünce geldi, pek hoş karşılanmayabilecek bir düşünce. "Uh, ikimize ve başka birine de yardımcı olabilecek biraz aşırı bir fikrim var."

Finley daha fazla açıklama bile istemedi. "Bana uyar. Temizlenmeme izin ver, sonra seninle buluşurum... nerede?"

Sakin kalmaya zorlayarak, "Karantina odasında" dedim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bakışları kapıya kaydı, ben de o iç çekene kadar nefesimi tuttum. "Evet, yapalım. O piçin etrafta olmasına alışsak iyi olur. Birazdan görüşürüz, lce."

Finley temizlenmek için ortadan kaybolurken, ben merdivenleri koşarak çıktım ve koridordaki depodan battaniye ve yastıklar aldım. Kollarım doluyken garaja döndüğümde, Finley uyku şortuyla bekliyordu ve aceleyle yanıma gelip kollarımdan yatak takımlarını aldı.

Kapıyı açtım ve ilk önce içeri girdim. Talon'un zaten parmaklıkların önünde durduğunu görünce hiç şaşırmadım, sanki beni bekliyormuş gibi. Günlerce ayrı kaldıktan sonra onu gördüğümde, aramızdaki bağda bir heyecan dalgası yükseldi. Göğsü gürlediğinde, kendimi tutamayıp ileri atıldım. Finley'nin itirazları, parmaklıklara çarparak ejderhaya uzanırken kayboldu.

"Tatlım," diye fısıldadı Talon, ejderhası yine kükreyerek, "bir adım daha yaklaşma, ayı. Onunla bu anı bana bırak."

Beni sıkıca sararken kokusunu içime çektim ve aramızda parmaklıklar olsa da, onun dokunuşunda kendimi rahat hissettim. "Bana dönmen çok uzun sürdü

dönmek için çok uzun sürdü," diye homurdandı, başımın üstüne derin bir nefes aldı. "Neredeyse yine kaçacaktım."

Çok uzun zaman olmuştu ve ben de öyle davranmasam da bu durum beni de etkilemişti. "Daha sık burada olmaya çalışacağım," dedim, ikimizin de buna ihtiyacı olduğunu bilerek. "Ama keşke onlara sana güvenmeleri için gereken bilgileri versen. O zaman özgür olabilirsin."

Talon yüzümü görmek için geri döndü. "Yapamam dostum. Sana ya da sürüne zarar vermeyeceğim ama onların düşmanına sadık kalacağım ve bunu değiştirmek için bir neden görmüyorum."

Onun sözleri beni derinden yaraladı ve aramızda mesafe yaratmak için geri çekildim. "Benim eşim olduğunu söylüyorsun," dedim sert bir sesle, "ama yine de bana zarar vermek isteyen bir alfa'ya beni teslim ediyorsun. Annemi öldüren alfa'ya."

Yüzündeki ifade sert ve tavizsizdi. "Sen benimsin. Kimse sana bir daha zarar veremeyecek. Alfa durumu biliyor ve birlikte hüküm süreceğimize dair bana söz verdi."

Finley'in kahkahası kesik kesikti ve hiç mizah içermiyordu. "Buna inanıyorsan, sen aptal bir orospu çocuğusun."

Sesindeki karanlık, ilk tanıştığım Finley'i hatırlattı bana ve bana yöneltildiği sürece onun öfkeli tavırları beni rahatsız etmediğini fark ettim.

Bu gece kavga çıkarmak için enerjim yoktu zaten. "Savaşı sonraya bırakalım," dedim esneyerek. "Hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var."

Talon bile yorgun görünüyordu ve ejderhaların zayıflık göstermesi çok zordu.

Finley'e parmaklıkların yanına yatak takımını sermesini söyledim. "Bu gece hiçbirimiz yalnız kalmamalıyız," dedim ve Talon'a en yakın tarafta yumuşak malzemenin üzerine kayarak oturdum.

Bir saniye bile geçmeden ejderhanın elleri saçlarımda idi ve saçlarımla oynarken ne kadar iyi hissettiğimi fark edince içimden bir iç çekiş geldi. Geçen seferki fırçayı aldı ve ben tamamen rahatlayana kadar saçlarımı taramaya başladı.

Finley bizi dikkatle izledi ve sonra sinirli bir ses çıkardı. "Onu hoşuna gitmeyen bir şekilde dokunursan, elini kırarım."

Diğer tarafıma uzandı ve kocaman vücudunu uzattı. İlk başta birbirimize dokunmadık, ta ki ben uzanıp

"Uyu, Grouchy," diye fısıldadım. "Sana göz kulak olacağız."

Talon'un ejderhası homurdandı ama bunu inkar etmedi ve şaşırtıcı bir şekilde, Finley'in nefes alışığı uykuya dalarken beş dakikadan az bir sürede düzeldi.

Bana çarpan duygu dalgasını durdurmak için uzandım ve Talon'un elini tuttum, bir dayanak ararken fırça aramızda hareketsiz kaldı. Beni en çok inciten iki alfa arasında sıkışıp kaldığım bu anda, hepimizin birbirimizin kurtuluşu olabileceğine gerçekten inanmaya başlamıştım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 43

TALON

Ejderham serbest bırakılmak istiyordu.

Kafesimle sık sık mücadele etmezdi, ama mücadele ettiğinde, onu kontrol altında tutmak çoğu zaman benim gücümün ötesindeydi. *Hayır, dönüşürsek ona zarar veririz. Sabırlı ol.*

O da kükredi ve bu gürültünün bas tonu, sabrının tükendiğini gösteriyordu. O bize geleli çok uzun zaman olmuştu ve şimdi buradaydı, onu bırakamazdık.

Uykusunda eli gevşediğinde, bağımızdan sızan kemiklere kadar işleyen yorgunluğa içten içe öfkelen dim. Onun dinlenmeye devam etmesini istediğimden, saçlarını fırçalamaya devam ettim ve kendimin de yorgun olduğunu fark ettiğimde hiç şaşırmadım. Burada tam güçle çalışabilmek için ihtiyacım olan birkaç saatlik uykuyu uyumak için fazlasıyla zamanım vardı, ama Emmeline olmadan bu uyku boş ve huzursuzdu.

Bakışlarım onun diğer tarafındaki erkeğe kaydı ve onu yok etme konusundaki nispeten önemsiz dürtümü bir kenara bıraktım. Sanki o tehdidi hissetmiş gibi, gözleri yavaşça açıldı ve benimkilerle buluştu. Canavarımın derinliklerine bakarak gözlerini kırpmadı ya da başka yere bakmadı. Sanki daha önce gerçek kötülükle savaşmış ve galip gelmiş gibi bakışlarımı karşıladı.

Bir parça saygıdan başımı eğdim ve ayı, gözlerini tekrar kapatacak kadar tatmin olmuş görünüyordu. Onun içimdeki canavarın sakinleştiğini hissettim ve eli, göğsünde duran Emme'nin elini kapamak için yukarı doğru kayarken, gerçek bir derin uykuya daldı.

Kendimi, ikisinin de uyanmamasını sağlamak için aptalca çaba sarf ederken buldum.

Alfa, bu yumuşak duyguları hissederse beni döverek bu boktan durumdan kurtarırdı, ama yine de... onları koruma içgüdüsü, şekil değiştirenleri fethetme içgdm kadar derinlere işlemişti.

Saatlerce onları izledim, parmaklarım Emme'nin ipeksi saçlarına dolanmış, yumuşak tenini okşadığım ya da çikolata ve bal kokusunu aldığım anların tadını çıkardım. Bu omega beni pençesine almıştı ve bununla birlikte, sahip olduğunu farkında olmadığı bir tür g de gelmişti.

O sessizce odaya girmeden birkaç saniye önce enerjisi bana ulaştı. Omega ikimizi izlerken gözlerimi ondan hiç ayırmadım.

"Hepimiz ona öyle bakıyoruz," diye mırıldandı Slade, sesi benimkine çok benziyordu. Dragon dokundu. "Sanki onun için dünyanın yanışını izlemekle kalmayıp, onu yerle bir eden pislikler de olacağızmış gibi."

Emmeline'in gerçek gücü buradan geliyordu. Onu tehdit eden biri olursa, hepimiz bir anda kötü adamlara dnşrdk. Alfa'nın bu hatayı yapmamasını ve beni ona karşı zorlamamasını sağlamam gerekiyordu. Elbette, denemeden önce daha iyisini biliyordu.

"Ne istiyorsun kardeşim?"

Slade, ikiz bağımıza değindiğimde fiziksel olarak tepki vermedi, ama kokusu alevlendi. Bu bağlantı onu rahatsız ediyordu ve sırf bu nedenle ona bunu hatırlatmaya devam ettim. "Volkana geri dönmemiz gerekebilir."

Emme odaya girdiğinden beri ilk kez onun sözleri ilgimi çekti. İsteksizce, bakışlarımı ondan ayırıp ona çevirdim. "Neden?"

Bacaklarını birkaç adım açarak duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "İkiz ruh bağını araştırmamız gerekiyor ve araştırmalarım, bunun yumurtamızın bulunduğu yerde yapılması gerektiğini gösteriyor. Atalarımızın enerjisiyle."

Söyledikleri mantıklıydı, ama ben ilgilenmiyordum. "Hiçbir şeyi keşfetmeye ihtiyacım yok. Sana ya da bağlantıya ihtiyacım yok. Ben ve canavarım birbirimize çok yakışıyoruz ve eşimi gayet iyi koruyabilirim."

Slade alayı bir şekilde güldü. "Yalancılardan nefret ederim. Senin de bir çatlağın var, bunu hissedebiliyorum. Bu, gerçek gücümüzü ortaya çıkarmak ve Emmeline'in hak ettiği eşler olmak için bir fırsat olabilir."

İşte yine, onun fikrini düşünmemi sağlayabilecek tek şeyi söyledi. "Beni serbest bıraktığın anda Alfa'ya kaçmayacağımı nereden biliyorsun?"

Slade'in sırtışı çok anlamlıydı ve keşke ona yeterince yakın olsaydım da yüzünden o sırtışı silebilseydim. "Çünkü istediğin zaman gidebilirdin. Onun için kalıyorsun ve ona böyle bir acı çektirmeyi istemezsin. Seninle ilgili başka hiçbir şeye güvenmeyebilirim ama Emme'yi önemseydiğine inanıyorum."

Emme bizimle birlikte seyahat etmek zorunda kalacaktı, aksi takdirde yeni bağımız ona acı verecekti. Bu da aramızda hiçbir engel olmayacağı anlamına geliyordu. "İkiz ruh bağlantısını çözdükten sonra bana ne olacak?"

Slade cevap vermektense beni hayalarımından tekmelemeyi tercih edecekmiş gibi görünüyordu, ama başka seçeneği yoktu. "Ne istiyorsun?"

Bu, onun beklediği kadar kolay bir cevap değildi. Emme olmadan Alfa'ya geri dönemezdim, ama diğer alfalar olmadan onu götürmek ona acı verecekti. Onun sığınaktaki zayıf, kırık bir şekil değiştiren haline geri dönmesine izin veremezdim. "Hepinizin Alfa ile görüşmenizi istiyorum. Onu dinleyin. Planını dinleyin. Hepimizin üzerinde anlaşabileceği bir yol bulup bulamayacağımızı görün." Parmaklarım kısa bir süre saçlarını sıktı, ama onu uyandırmamak için nazikçe tuttum.

Oda ısınırken Slade'in kokusu daha da güçlendi ve içimdeki canavar yüzeye çıktı, benim anlamadığım bir enerjiyi arıyordu. "Hunter'la konuşmadan hiçbir şey için söz veremem, ama şunu bilmelisin ki, *alfanla* aynı odada olursam onu öldüreceğim. Emme'ye yaptıkları... cezalandırılmalı."

Bir parçam buna karşı çıkamadı. "Bu seninle Alfa arasında bir mesele, ama şunu bil ki, onun karşısına çıkacak tek şekil değiştiren ben değilim. Hepimizin içinden geçmen gerekecek."

Slade Emme'ye baktı. "Belki ikiz bağımızı bulduğumuzda farklı hissedersin."

Neden bu ikiz bağlantısına bu kadar odaklandığını tam olarak anlayamadım ve bunun gücümüze bir etkisi olacağından şüpheliydim, ama denemeye hazırdım. "Tamam, seninle olan bağlantımızı keşfetmeyi kabul ediyorum"

seninle bu bağlantıyı araştırmayı kabul edeceğim, karşılığında sen de Alfa'ya zamanını ayırıp, şekil değiştirenler için yeni bir gelecek konusunda seni ikna etme şansı vereceksin."

Birbirimize bakarak kilitli kaldık, ta ki sonunda homurdanana kadar. "Tamam lan. Buluşma yerini ben seçeceğim. Tartışmaya açık değil."

"Alfa ile konuşmam gerek, ama her iki taraf için de güvenli olduğu sürece, reddetmesi için bir neden yok. Seni ve Hunter'ı da yanına almak istiyor. Siz de onun oğullarısınız."

Slade'in ejderhası yüzeye yükseldi ve benimki de öylesine gürledi ki, diğer canavarla tanışmak mı istediğini yoksa onu öldürmek mi istediğini anlayamadım.

"Biz onun oğulları değiliz. Biz onun için hiçbir şeyiz ve o da bizim için hiçbir şey. Duygusallık ve uzun zaman önce yaptığı bir anlaşma onu bunca yıl hayatta tuttu. Ama omega'mıza dokunduğu anda bu da sona erdi. En iyi ihtimalle bizi düşmanı olarak görmeli."

Alfa için risk teşkil eden herkesi yok etme içgüdüsü alevlendi, ama hafifti. Kolayca görmezden gelinebilirdi. Tehditleri ortadan kaldırmak için iyi eğitilmiştim, ama bu sürüyü gerçek bir tehlike olarak sınıflandırmak daha zordu. Onlar ona saldırdığı anda bu durumun değişeceği şüphesizdi.

O zaman kendimi durduramayacaktım.

"Düşmanım olma kardeşim," diye uyardım onu. "Sonu iyi olmaz."

Dudaklarını kıvrıran gülümseme, bir şekil değiştiren ölmek üzereyken benim nasıl görüldüğümü hatırlattı. "Kesinlikle iyi bitmeyecek. *Senin için.*"

O odadan çıktı, ama burada bizi izlediğini biliyordum. Kameraların, tecrit hücrelerini gözetlerken çıkardığı vızıltıyı duyabiliyordum. Slade ve ben ikiz ruhlardık, ama ben teknolojiyle ilgilenmezdim. Bu bana göre değildi ve frekanslarına kolayca ayarlayabilsem de, bu konuda çok az şey biliyordum.

Büyürken açık havadan mahrum kaldığım için doğayı tercih ediyordum. Şimdi ise tek istediğim şey buydu. Tabii, bir de yanımda huzurla uyuyan bu omega.

Slade, doğum yerimize ne zaman gideceğimizi söylememişti, ama dışarıda olmak, havayı koklamak ve çevremizdeki dünyanın enerjisini hissetmek düşüncesi bile içimdeki canavarı sakinleştirmek için yeterliydi. Eğer bu odalardan yakında çıkarılmazsak, ben yine de ayrılmak zorunda kalacaktım.

Herkesin güvenliği için.

Ama o haklıydı, geri dönecektim.

Sevgili eşimi terk edemezdim, Alfa için bile.

Burada tutsak olmama rağmen, geçirdiğim zamanlar hayatımda yaşadığım en kötü zamanlar değildi. Slade neredeyse her gün ziyaretime geliyordu ve işkenceye son vermişti, bu yüzden zamanımızı kısa konuşmalarla geçiriyorduk. Bana Alpha ile birlikte büyüdüğü hayatından bahsetti, ben de ona benimkinden bahsettim.

Onunki acı ve işkence açısından çok daha kötüydü, benimki ise izolasyon ve tam itaat beklentisi açısından çok daha kötüydü. Ancak ikimizden sadece biri Alfa'ya sadıktı ve benim sadakatimin, sürünün daha fazla yapıya ihtiyacı olduğuna olan inancımdan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ettim.

Mevcut yönetim tarzında zayıfladığımızı.

Slade bir ara şehirleri gezip kendi gözlerimle görmem gerektiğini söylemişti ve beni çok kızdırmış olsa da, bu sağlam bir fikirdi. Körü körüne itaat etmek için eğitilmiştim, ama sonuçta dünyadaki neredeyse tüm şekil değiştirenlerden daha güçlüydüm.

Alfa, benim itaat etmeyi seçtiğimi biliyordu ve bunun tek nedeni, gündeme inandığım içindi.

Şehirlerin karışık durumda olduğu ve şekil değiştirenlerin zayıfladığına dair onun sözüne güvenmiştim, ama şimdi buradayım ve kendi gözlerimle görebiliyordum.

"Ne düşünüyorsun?"

Bakışlarım aşağı kaydı ve Emme'nin bana baktığını gördüm, gözlerindeki keskin mavi renk, uykulu bakışlarından kurtulmak için gözlerini kırptırırken yumuşamıştı.

"Bana şehirleri gezdirir misin?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun? Arabayla dolaşıp Golden Claw'ı görmek mi istiyorsun?"

Tam da istediğim şey buydu. "Alpha bana her zaman tek ve güçlü bir alfa'nın yönetimi altında daha güçlü olduğumuzu öğretti ve ben de onun buna *inandığını düşünüyorum*. Ama ben buradayım ve kendim de değerlendirebilirim." Ejderham göğsümde gürledi ve bir kez olsun ne düşündüğü belli değildi.

Emme bana dönerek yüzünü bana çevirdi ve elini Finley'den çektiği anda Finley kıpırdanmaya başladı. "Seni şehre götürebilirim," diye mırıldandı, "ama bunun Fletcher'ın haklı olup olmadığını nasıl kanıtlayacağını bilmiyorum. Çok fazla sürü ve şekil değiştiren var ve bazıları çok güçlü.

diğerleri ise kenarda kalıyor. Ama bildiğim kadarıyla, eski yöntemler ilkeldi ve çoğu acımasız ve barbarca bir yönetim altında kalıyordu. Artık yapılarımız ve yeni teknolojimiz var. İlerledik."

"Bu ilerleme gibi gelmiyor," diye homurdandım, binaların ve teknolojinin ne kadar kısıtlayıcı olduğunu düşünerek. "Biz hayvanız. Kalbimizde vahşiyiz. Hayvanlarımız için toprakla birlikte yaşamamız gerekiyor."

"Katılıyorum," dedi derin bir nefes vererek, "ve burada ikisi de var. Koşabileceğimiz ormanlar ve birlikte koşabileceğimiz diğer sürüler var, ama aynı zamanda insan tarafımız da var, değil mi? Sadece canavarlarımıza hizmet etmek kısa görüşlü bir yaklaşım gibi geliyor."

Bu da bir gerçek, ama benim için canavar kişiliğimin daha baskın kısmıydı. "Slade bu kentsel ve teknoloji odaklı dünyada var mı? Yani, bu dünyada başarılı mı?"

Emme bir saniye düşünmek için zaman aldı. "Evet, sanırım öyle. Ofiste çalışırken takım elbise giyiyor, ofis devasa bir cam gökdelen, ama eğitim yaparken ve infazcılarıyla devriye gezerken deri kıyafetler giyiyor. Ayrıca bizi gözetim altında tutmak için milyonlarca kamera kullanıyor." Yüzündeki ifade yumuşadı ve kardeşim için duyduğu derin saygıyı görmek beni mutlu etti. "O her şeyden biraz var, ki bu günlerde çoğu şekil değiştirenler böyledir. Alfa'nın planı, bizim bu farklı yönlerimizin hepsinin canavara kaybolmasını sağlayacaktır. Bu da biraz... sınırlayıcı geliyor."

Benim canavarım o kadar güçlüydü ki, şekil değiştiren olmanın diğer yönünü hiç düşünmemiştim. Benim için başka bir yön yoktu. Benim ejderham vardı ve sonra da ejderhamı serbest bırakmak için bekleyen ben vardım. "Başka bir yönüm olduğundan emin değilim," diye itiraf ettim, başımı geriye eğip karanlık tavana bakarak. Gözlerine bakmaya devam etmek istedim, ama ona baktığımda net düşünemiyordum.

Hareketini hissettim ve o elimi tutup sıkıca tuttuğunda fiziksel olarak tepki vermedim. Sanki dünyayı yerle bir edecekmişiz gibi içimde ateşler yandı.

Gözlerimi tekrar ona indirdim. "Sen sadece bir canavardan çok daha fazlasısın, Talon. Hayatın daha yeni başlıyor ve keşfedilecek koca bir dünya var dışarıda. Ben de kısıtlanmışım. Hayatım

koşmak ve hayatta kalmakla geçiyordu. Hiçbir hobi ya da ilgi alanım yoktu. Kellan gibi bitki ya da silah koleksiyonu yapmıyorum, Finley gibi kaykay yapamıyorum ya da inanılmaz origami yapamıyorum. Hunter gibi havalı şekil değiştirme teknolojileri icat etmeye nereden başlayacağımı bilmiyorum ve Slade gibi bilgisayar kullanamıyorum ya da dövüşemiyorum. Hepsi benden çok daha yetenekli, ama sen ve benim ortak noktamız ne biliyor musun...?"

"Bir eş bağı mı?"

Kız kıkırdadı. "Onun dışında, ve biraz da konu dışı olacak ama, bunu bu kadar rahatça gündeme getirmek için henüz çok erken."

Anlaşıldı.

"Ortak noktamız zaman. Hâlâ büyümek ve kendimizi ve dünyamızı tanımak için zamanımız var. Hobiler ve alışkanlıklar bulmak ve bu dünyada daha üretken şekil değiştirenler olmak için zamanımız var. Bunların hepsi, Alfa'nın kontrolü altında kaybolabilir. Orada, onun kontrol ettiği sürüsünden başka bir şey olamayız. Buna izin veremeyiz."

"Bu, canavarı zayıflatacak olsa bile mi?" diye sordum, onun mantığına pek karşı çıkamadan. "Savaş gelebilir ve çoğu şekil değiştiren, böyle bir durumda nasıl hayatta kalacaklarını bilmiyor."

Finley tamamen uyanıktı ve dikkatle dinliyordu, ama Emme bunu fark etmemişti, sanki odadaki tek şekil değiştiren benmişim gibi bana bakıyordu. Onun dikkatini bu kadar tamamen çekmek çok heyecan vericiydi. "Hayatta savaştan sağ çıkmaktan daha önemli şeyler var. Ya Alfa'nın planı ruhlarımızı zayıflatırsa, Talon? Ya ruhumuzu zayıflatırsa? Fiziksel anlamda ölmekten daha fazlası olabilir." Sözlerini bitirirken sesi titriyordu. "Sürümüyle tanışmadan önce ölüyordum. Gün geçtikçe yavaş yavaş bir kabuk haline geliyordum. Ruhum kırılmıştı ve sonunda özgür kalana kadar kendime ve kurtuma ne kadar zarar verdiğimi bile anlamamıştım."

Omzunun üzerinden ayının bakışlarıyla karşılaştığımda, gözleri parlayarak onaylayarak başını salladı.

İlk kez, belki de... belki de bu savaşta yanlış tarafta durduğumu düşünmeye başladım.

BÖLÜM 44

EMME

Telefonumun titremesi, onu günlerdir kontrol etmediğimi hatırlattı. Alfa'larım sürekli yanımda olduğu için buna hiç gerek yoktu, ama Kellan ve Finley bu sabah hokey için evden çıkmışlardı ve onların yokluğundan dolayı göğsümde bir sıkıntı hissediyordum.

Kurtum inledi, ama geçen seferki gibi geri çekilmedi; Kellan ile olan bağım gergindi, ama zayıflatıcı değildi.

Golden: Sağ salim vardık. Umarım hepimiz bizi özlüyorsunuzdur. Biz gayet iyiyiz . Finley'in ayı pençesi odamızın kapısına sıkıştığında ağlaması dışında, üzüntü ya da gözyaşı yok. Ama ben tamamen iyiyim. *kırık kalp emoji* *uluyan emoji*

Gülümseyerek bile kalbim acıyordu. Zavallı altınım, bu sabah beni terk ederken, nefesim kesilene ve kalbim çarpana kadar beni aptalca öptükten sonra bile gözleri yaşlıydı. Havaalanına gitmek için geç kalmıştı ve bu tamamen benim hatamdı, ama ikimiz de pişman değildik.

Bir başka zil sesi duyuldu.

Yogi Bear: Uçakta filmin yarısı boyunca ağladı.

Yogi Bear: Kellan, sana bir daha lanet olası ismimi değiştirmeni söylemeyeceğim. Bu aşamada Grouchy'yi bile kabul ederim.

GOLDEN, YOGİ BEAR'IN ADINI DEĞİŞTİRDİ

Golden: Film çok üzücüydü! Herkes ağladı.

Boo-Boo Bear: Hızlı ve Öfkeli filmiydi. Ağlayan tek kişi sendin.

Boo-Boo Bear: Boo Boo Bear da kim lan? Bu isimler gittikçe kötüleşiyor!

Sesler gelmeye devam etti ve yeni ayarlanan yazı tipiyle iyi ayak uydurduğumu fark edince çok şaşırdım. Önceden ayarlanan stilde bile, kesinlikle eskisinden çok daha iyiydi.

Golden: Yogi Bear'ı tanıyorsun ama Boo-Boo Bear'ı tanımıyor musun? Küfür bu. Kendinden utanmalısın.

Boo-Boo Bear: Sana söylüyorum, eğer adımı değiştirmezsen ya da bana adımı nasıl değiştireceğimi göstermezsen, sana katkı maddeleri olan bir şişe tekila içip soyunma odasında bayıldığımı herkese anlatacağım.

GOLDEN, BOO-BOO BEAR'IN ADINI DEĞİŞTİRDİ

Finley Grouchy Thornton: Bu konuda aynı fikirde olacağımızı biliyordum.

Mesajlaşmaya cevap veremeden, çocuklar kendi başlarına gayet iyi idare ediyor gibi görünseler de, Hunter sohbete dahil oldu.

Daddy-o: Kellan gözleriyle SOS sinyalleri mi gönderiyor? Eminim ki sinir bozucu yavru, bu hikayenin omega'mıza ulaşmasını istemiyordur.

Ve şimdi ne olduğunu kesinlikle bilmem gerekiyordu.

Golden: Bakın, hepimizin anlatacak hikayeleri var. Bunu unutmayın.

Slade: Benim yok.

Golden: Bakın, çoğumuzun anlatacak hikayeleri var ve benim hafızam çok güçlüdür.

Mesajımı çabucak bitirip gönderdim.

Pretty Mate: Bekle, bu hikayeleri duymak istiyorum. Hafızan ne kadar uzun, Golden?

Finley Grouchy Thornton: Bu sabah takım arkadaşlarımızın isimlerini hatırlaması beş dakika sürdü. İki yıldır birlikte oynuyorlar.

Golden: O FARKLI. Jones ve Collins aynı görünüyor! Sarışın saçları var.

Finley Grouchy Thornton: *göz devirme emoji* Tamamen farklı görünüyorlar. Ve Collin'in saçları kahverengi. Sen sadece gösteriş yapmakla meşgul olduğun için fark etmiyorsun.

Golden: Sen gösteriş yapmak diyorsun, ben gol atmak diyorum. Aynı şey.

Neden bu kadar çok güldüğümü bilmiyordum, ama onlar gittiğinden beri beni ezip geçen kalp ağrısının bir kısmı bu mesajlarla hafifledi.

Slade: Emme'yi mutlu ediyorsun. Ve bu yüzden otele uçuş telefonlarını lanet botumla parçalamıyorum.

Ve orada bir en en hatırlatıcı benim ben sürekli sürekli, kesintisiz gözetim altında olduğumu hatırlattı.

Bu hala beni rahatsız etmiyordu.

Baba: Siz aptallar, bugün maçı n ı z ı n saatini bize söyleyecek kadar uzun süre odaklanabilir misiniz? Spor yayın kanalında izlemek istiyoruz.

Finley Grouchy Thornton: Bu akşam saat altıda başlıyor. Bizler turkuaz renkli olanlar olacağız.

Hunter da şüphesiz maça uçuş ikisinin de kafasına birer yumruk atmayı düşünüyordu.

Slade: Mekanın kameralarına bağlanacağım, böylece gerçek zamanlı olarak izleyebileceğiz.

Golden: Biz olmadan toplanmayın sakın! Geçen sefer yaptığınızda az kalsın ölüyordum. Çocukları düşünün.

Bu durum uzadıkça daha da saçma hale geliyordu ve ben de bundan büyük keyif alıyordum.

Daddy-o: Ölüm hakkında gerçekte ne hissediyorsun, Sinir Bozan Yavru? Yine sana yaklaştığını hissediyorum.

Finley Grouchy Thornton: *Resim eklendi*

Ekli dosyayı tıkladım ve Kellan'ın, Hunter'ın bir şekilde otel odasına girmediğinden emin olmak istercesine çekinerek omzunun üzerinden bakarken çekilmiş bir fotoğrafını buldum. Çok sevimli görünüyordu ve kurtumla ben, alfalardan ayrı kalmanın ne kadar berbat olduğunu düşünerek sessizce uluyorduk.

Finley Grouchy Thornton: Onu yeterince endişelendirmişsin galiba. Aferin Hunt. Bu gece Emme hakkında sürekli sızlanmasından biraz kurtulabilirim.

Golden: Bekle! BEKLE! Grouchy ayrıldığımızdan beri çok huysuz ve telefonunda arkadaşımızın fotoğrafına baktığını gördüm. Yani. İşte. Sadece ben değilim.

Midemdeki sarsıntı beni şaşırttı, ama lanet olsun, bu biraz... seksiyd. Finley'nin de beni özlediğini bilmek, son zamanlarda çok farklı bir şekil değiştiren olmasına rağmen, yine de beni şaşırttı.

Güzel Arkadaş: İkinizi de özledim! Ama bu arada, Slade'in stalker duvarında benim birçok fotoğrafım olduğunu duydum. Gözlerini devirmen sorun olmazsa.

Şakadan hiç bahsetmemişti ve ben de onun bu konuyu açmasını beklemekten bıkmıştım.

Onun cevabını beklerken kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı.

Slade: Oh, Snow. Takipçi fotoğraflarımı asla kimseyle paylaşmayacağım. Onlar güvende ve emniyette. Tıpkı senin gibi.

Daddy-o: Evet, bu hiç de ürkütücü değil kardeşim. Emme muhtemelen tamamen rahatlamıştır.

Slade: *omuz silkme emoji*

Pretty Mate: Tamamen sakın ve iyiyim. Scary Shifter'dan hiç korkmuyorum. En kötü ne yapabilir ki?

Mesajı gönderdikten sonra ona böyle meydan okuduğum için hemen pişman oldum. *Aptal.*

Slade: Kameralar aracılığıyla seni görebildiğimi unutuyorsun, Emmeline Anders. Benden hiçbir şey saklayamazsın.

Yatağıma yaslanarak, iki elimle ona orta parmak işareti yaptım ve bir ding sesi duyduğumda hiç şaşırmadım.

Slade: Seni cezalandırmaktan çok keyif alacağım, küçük dostum. Çok keyif alacağım.

Ve ben öldüm. Yine.

Golden: Sizi pislikler. Biz olmadan çıplak bir şekilde birbirinize sarılıp yatacaksınız ve ben bu boku kaldıracak kadar hokeyi sevmiyorum. *kızgın yüz emoji* Bu, tanrıça lanet olsun, hepinizin çok ayıp bir davranışı ve biz dönene kadar ayrı odalarda kalmanızı talep ediyorum. *yalvaran eller emoji*

Finley Grouchy Thornton: Tamamen ilgili bir haber olarak, bugünkü maç, sizlerin biz olmadan bir araya geldiğinizi düşündüğümüzde çok ilginç olacak. Umarım ayımın kontrolünü kaybetmez ve birkaç rakibi öldürmem.

Golden: Bunu görmek istemem kötü bir şey mi? Kötü, değil mi? Hey, kimse kötü olduğunu söylemedi, o yüzden muhtemelen sorun yok.

Daddy-o: Uçağımız yakıt ikmali yapıldı ve hazır. Bir kelime daha edersen Kellan.

Daddy-o: Bugünkü maçında bol şans.

Pretty Mate: İkiniz de harikasınız, sizinle gurur duyuyorum.
Bugün onları yenin.

Kellan bir sürü öpücük emoji gönderdi, Finley ise tek bir pembe kalp gönderdi. O kalbe çok uzun süre bakmış olmalıyım ki, telefonu yan sehpaye attım ve banyoya gidip duş alıp güne hazırlanmaya başladım.

Kot pantolon, Kellan'ın kışıma kadar uzanan gömleği ve Finley'in kapüşonlu sweatshirt'ünü giydim, çünkü o burada değildi ve kokusuna ihtiyacım olduğunu göremezdi. Merdivenlerden aşağı indim ve mutfağa doğru yöneldim.

Odaya girmeden önce sesler duydum ve Hunter, Warrick, Cora, Slade ve Cassidy'nin kahvaltı yapıp sohbet ettiklerini görünce şaşırmadım. Kimseye selam vermeden önce kahvaltı sandviçlerini gözden geçirdim ve bana yeterince bırakıp bırakmadıklarını kontrol ettim.

Cora'nın kıkırdamasına bakarak ona doğru baktım ve o da kaşlarını oynattı. "Bana yüz dolar borçlusun," dedi arkadaşına ve Warrick, homurdanarak notu eline tutuştururken bile sıırttı. "Emme'nin sandviçleri saymayacağına bahse girmemeliydim."

"Kahvaltıda önceliklerimi gizlemedim," dedim omuz silkerek.

Kassidy ayağa fırladı ve Hunter'ın kız kardeşinin dar kot pantolonu ve dar turkuaz süveteriyle ne kadar güzel görüldüğüne hayran kaldım. Babalarının psikopat eğilimlerini saymazsak, bu ailenin genetiği olağanüstüydü. "Seni bekliyorduk Emme. Bugün kızlar günü. Sürünün yarısı olmadan kendini üzmeni istemiyoruz, o yüzden alışverişe çıkalım dedik."

Sandviçi ağzıma götürürken durdum, bakışlarım otomatik olarak Hunter'ı, sonra da Slade'i buldu, ikisi de tarafsız ifadeler takınıyordu. "Siz ikiniz bana kızlar günü mü yaşıyorsunuz? Ne? Güvenlik falan olmadan mı?"

Hunter'ın dudakları seğirdi ve ben de kendime, bizim misafirlerimiz olduğunu ve o lanet alfa'ya ağaç gibi tırmanmanın benim yararına olmayacağını hatırlatmak zorunda kaldım. "Sadece siz üçünüz için küçük mağazalardan birinin açılmasını ayarladık. Biz dışarıda bekleyeceğiz, ama siz rahatça alışveriş yapıp arkadaşlarınızla vakit geçirebileceksiniz."

Şimdi gülümseme sırası bendeydi. "Sanki ben bir çocuğum da sen beni arkadaşımın evine oynamaya bırakıyormuşsun gibi mi?"

Slade ellerini bankın üzerine koydu ve yemin ederim ki, onun tutuşuyla devasa mermer yüzey küçük göründü. "Aynen öyle, Snow. Sadece bu bir yetişkin oyun buluşması ve şarap da olacak."

"Beni buraya böyle getirdiler," diye şaka yaptı Cassidy, ona attığım kötü bakıştan hiç etkilenmeden başka bir sandviç uzanarak. O sert bir alfa kadındı ve erkekler kadar çok yemek yiyebilirdi. Neyse ki onu seviyordum.

"Kulağa harika geliyor," dedim, gerçek bir kızlar günü olacağı için heyecanlanarak. "Hiç yetişkin kız arkadaşlarımla oyun randevusu yapmadım. Bunu yeni deneyimler panosuna ekleyebilirim."

"Evet!" Cora yumruğunu havaya kaldırdı ve onun da kot pantolon ve açık mavi örgü kazak giydiğini fark ettim, rengi ten rengine çok yakışıyordu. "Eski usul kızlar arasında sohbet etmeye can atıyordum. Başkalarının deneyimlerini yaşayarak..."

Kassidy burnunu çektirdi ve Cora kahkahasını yuttu. "Tamam, en azından birinizin hayatında. Birden fazla eşi olanın. Tek eşlilik hakkında zaten her şeyi biliyorum."

Ne Hunter ne de Slade, hayatımızı arkadaşlarımla paylaşabileceğim için üzülmüş görünmüyorlardı. Bu iyi bir şeydi, çünkü onlara anlatacak çok şeyim vardı — şu anda beşli grubun kaynaşmasına sadece üçümüz katılıyor olsak da.

"Ben hazırım," dedim, iki sandviç daha alıp peçeteye sardım. "Yolu göster."

Hunter bizi, görünüşe göre istediğimiz gibi dolaşabileceğimiz butik mağaza zincirine bıraktığında, kahvaltımı bitirmiştım

ve bu randevu için çok heyecanlıydım. Noel sezonu sona ermesine rağmen, mağaza vitrininde hala bir ağaç ve parıldayan ışıklar vardı ve kendimi bu güzel süslemelere aptalca sırtarak bakarken buldum.

"Süslemeleri gördüğünde çok sevimli bir ifade takınıyorsun," dedi Hunter, vücudumuz birbirine değecek kadar yakın durarak, ve onun enerjisiyle içim ısındı.

Omuz silktim. "Kış gibi. Kar her şeyi kaplar, ta ki her yer beyaz bir örtüyle kaplanana kadar. Tüm günahları gizler. Noel de öyle, ışıklar, ağaçlar ve hediyeler o kadar güzel ve zararsız ki, dışarıdaki saçmalıkları gölgede bırakıyorlar. Keşke daha uzun sürse."

Eğilip dudaklarını başımın yanına değdirdi, ta ki karnımda kelebekler uçmaya başlayana kadar. "Evdeki süslemeleri biraz daha uzun süre bırakacağız," diye mırıldandı ve beni bir kez daha öptü, sonra beni girişin yanında bekleyen arkadaşlarımin yanına götürdü.

"Tamam, mağazada bir hesap açtım," dedi herkese. "Çılgınlık yapın ve ne isterseniz alın."

Kassidy yumruğunu havaya kaldırdı. "Ben güçlü ve bağımsız bir şekil değiştiriciyim, bunu biliyorsun, ama bedava kıyafetleri asla geri çevirmem."

Hunter başını salladı. "Yıllardır sana paramı kabul ettirmeye çalışıyorum kardeşim. Görünüşe göre, anlaşmayı imzalamak için tek gereken bir kız günü ve şarapmış. Bunu aklımda tutacağım."

Kassidy onun göğsüne hafifçe vurdu ve kirpiklerini kırptı. "Öyle yap. Şimdi git buradan ve bizi kadınların oyunlarına bırak, ağabey."

Hunter, gözlerini devirmekten zorlukla kendini alıkoyuyormuş gibi görünüyordu. "Ben arabada olacağım, Slade de infaz ekibiyle devriye geziyor."

Cebime dokundum, telefonumu hatırladığım için rahatlardım. "Bitince mesaj atarım."

Hunter'ın göğsü gürlledi. Eğildi ve bu sefer öpücüğünü dudaklarıma kondu, birkaç dakika boyunca adımları unuttum. "Öyle yap, bebeğim."

Neredeyse bizimle birlikte içeri girmesini dilerdim, ama arkadaşlarımla bu zamana ihtiyacım vardı. Belki de sürümle ilgili olanlar hakkında bazı tavsiyeler bile alabilirdim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ve bana karşılık verdiği bakış ruhumu yakıp kül etti.

"Seni seviyorum, küçük dostum. Şimdi git ve eğlen."

Büyük elini kığıma vurdu, çekilirken *maden* parladı ve ben alt tarafımın gerilmesini görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

O piç kurusu ne yaptığını çok iyi biliyordu ve ben de bundan hoşlanmadım.
O.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 45

EMME

"Tamam," dedi Cora, giysilerin yanı sıra çantalar, ayakkabılar, makyaj malzemeleri ve aksesuarlarla dolu bir mağazaya girerken. "Hayatında olan biten her şeyi bilmemiz gerekiyor. Sen ve çekici Reeves sürüsü arasında neler oluyor?" Rafta duran bir elbiseyi alıp kendine tuttu.

"Çok şey oluyor," diye itiraf ettim, "ve nereden başlayıp her şeyi anlamlı hale getireceğimi bilmiyorum."

Kassidy bir yığın kot pantolonun üzerine eğildi ve bana kaşlarını kaldırdı. "Yani, Hunt ve Kellan'la mutlu bir şekilde bağlandın, ama bu sabah üçüncü bir ısırık daha olduğunu söylediler. Hangisi?"

Siktir. Talon'un varlığından haberdar mıydılar? Değişkenlerin şehirlerinde hangi bilgilerin dolaştığını bilmiyordum.

"Bir saniye," dedim, telefonumu çıkarıp Hunter'a bir mesaj attım.

Emme: Kızlar aramızdaki yeni ejderhanın varlığından haberdar mı? Onlara söyleyebilir miyim?

Cora ile konuşmadan önce genellikle sürüye danışmazdım, ama bu sadece hayatımı paylaşmaktan daha önemli bir konuydu. Talon *karmaşık* biriydi ve onun varlığının ortaya çıkması şekil değiştiren toplulukları sarsacaktı.

Hunter: Bilmiyorlar, ama onlara söylemenin bir sakıncası yok. Onlar güvenilir iç çemberin içindeler. Sadece kimseye bundan bahsetmemelerini söyle.

Arkadaşlarımdan sır saklamamı istemediğini hissettim ve bu özelliğini çok sevdim.

Emme: Teşekkürler, Hurricane. *kalp emoji*

Hunter: Ne zaman istersen, bebeğim. Şimdi alışverişini bitir de seni eve götüreyim. Planlarımız var.

Hunter'la olan planları seviyordum. Çok seviyordum.

Telefonumu cebime geri koyarken, onlar beni dikkatle izlerken ayaklarımla süründüm. "Üzgünüm," dedim, servis masasının arkasındaki personeli gözetlerken sesimi alçak tutarak. Neyse ki, duyamayacak kadar uzaktaydılar. "Grubumuzda yeni bir gelişme oldu ve henüz her şeyi paylaşabileceğimden emin değildim."

Kızlar, ses tonumdan bunun ne kadar ciddi bir durum olduğunu anlamış olmalı ki, daha da yakınlaştılar. "Kaçırıldığımda," diye fısıldadım ve gözlerim Cassidy'ye kaydı, "babam başka bir şekil değiştireni beni bağlamak için zorladı."

Cora nefesini tuttu, elimi sıkıca tutarken bana gözlerini kocaman açarak baktı. Bakışlarındaki ışıltı neredeyse beni yıkacaktı, ama kendimi tutmayı başardım. Cassidy'nin tepki vermesi biraz daha uzun sürdü, yüzündeki ifade sertleşip öfkeye dönüştü. "Onu öldürmeliyiz," dedi sert bir sesle, bu da bana Hunter'ı hatırlattığı için içimi rahatlatmıştı. "O orospu çocuğundan hep nefret ettim ve eğer onu senin için yok edebilirim, Emme, tereddüt etmeden yaparım."

Siktir, bu ikisi umduğumdan daha iyi arkadaşlardı.

"Evet, Fletcher ölmeli," diye onayladım, daha karanlık duygularla mücadele ederken sesim kısılmıştı, "ama bundan daha fazlası var. Beni bağlamaya zorladığı kişi, başından beri benim beşli grubumda olmalıydı. O, koku olarak uyumlu ve başka bir ejderha. O..." Dramatik bir duraklama yaptım, çünkü buna ihtiyaç duyulan bir an varsa, o da buydu. "...Slade'in ikiz ruhu."

Gözleri fal taşı gibi açıldı; Cora'nın gözbebeklerinin kafasından düşeceğinden gerçekten endişelendim. "Bekle, özür dilerim," diye fısıldadı,

"Sanırım buraya girerken kafamı çarpmış olmalıyım, çünkü yemin ederim az önce var olan en korkunç şekil değiştirenin bir ikizi olduğunu söyledin."

"Evet," diye başımı salladım, gülümsemeyi bastıramadan. "Onunla ne yapacağımıza karar verene kadar onu gözaltı odasında tutuyoruz."

Kassidy'nin önceki öfkesi yerini kafa karışıklığına bıraktı. "Peki, beşinci bir alfa varsa, beşli nasıl çalışabilir? Slade, ikiz ilk girdiği için bunun bir parçası değil mi? Yoksa ikizi öldürebilir misin...? Yani, bir ejderha şekil değiştiren hepimiz için yeterli, değil mi?"

Talon'un artık var olmadığı düşüncesi neredeyse nefesimi kesiyordu. Yüzümde yıkım belirtileri belirmiş olmalı ki, Cora derin bir nefes aldı. "Uh oh," dedi, başını sallayarak. "Ona aşık olmuşsun."

Bu kez başımı sallama sırası bendeydi. "Hayır, bakın, normal bir bağdan çok uzağız ve bana ısırmayı zorlamasını hala unutamadım. Ama artık onu çok daha iyi anlıyorum. Fletcher'ın planına katılıyor olsa da, bu yolu kendisi seçmedi. Bir bakıma, o da Hunter, Slade, Cassidy ve... şey, benim kadar kurban. Sonunda her şeyi halledeceğimize dair umudum var."

İkisi de ikna olmuş görünmüyordu, ama bir saniye önce olduğu kadar çıldırmış da değillerdi.

"Slade durumu nasıl karşılıyor?" diye sordu Cassidy endişeli bir ifadeyle. "Onu oldukça iyi tanıyorum. Ya da onun tanımasına izin verdiği kadar iyi tanıyorum ve bu tür boktan durumlar onu çılgına çevirir."

"Evet, başlangıçta bunu pek iyi karşılamadı," diye onayladım, "ama giderek iyileşiyor ve kendi yöntemleriyle başa çıkmaya çalışıyor. İlk başta öfkeliydi ve bilgi almak için kardeşine işkence etmeye odaklanmıştı, ama şimdi... Talon'la hepimizin fark ettiğinden çok daha fazla vakit geçiriyor ve bence aralarında bir bağ oluşuyor. Kendi yöntemleriyle. Her ne kadar mesafeli davranmaya devam etse de."

Çoğunlukla benimle.

Kassidy koluma hafifçe vurdu, yüzünde sempati dolu bir ifade vardı. "O benim için Hunter kadar kardeşimdir ve her zaman olması gerekenden daha fazla yük ve sorumluluk üstlenmiştir. Eminim kendini suçluyor ve durumu nasıl düzeltebileceğini düşünüyordur. Başından beri

bağ kurmak istememişti ve eminim bu durum, sürüye karşı oluşturdüğünü düşündüğü riskleri sadece pekiştirmiştir."

Bunu duymak acı vericiydi, ama ona karşı çıkamazdım. Slade tutumunu çok net bir şekilde ortaya koymuştu. "Ejderhasına benimle birlikte güvenmiyor," dedim üzüntüyle. "İkizinin ortaya çıkması onun dengesizliğini daha da kötüleştirdi, bu da bana daha fazla yaklaşmak istemediği anlamına geliyor."

Slade ve ben, tüm bunlar yaşanmadan önce, şaka savaşlarımız sırasında ilerleme kaydetmiştik, ama Teksas'tan beri beni uzak tutuyordu.

Onun mesafesi, benim ve canavarımın gerçekten farkına vardığımdan daha fazla canımı yakıyordu.

Ah, lanet olsun, lanet olası bir mağazada ağlamaya başlayacak değildim.

"Diğer haberler," diye devam ettim, neşeli bir ses tonu takınmaya çalışarak, "Finley ve ben gerçekten *olumlu* ilerlemeler kaydettik."

Cora başını kaldırdı, bir kez daha gözle görülür şekilde şok olmuştu — daha önce Grouchy Bear'ı konuşmuştuk ve benim onları ilk reddettiğimde nasıl tepki verdiğini biliyordu.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu, ama ben cevap veremeden, satış elemanlarından biri şarap kadehleri dolu bir tepsiyle yanımıza geldi.

Uzun boylu, zayıf, koyu saçlı ve dar, koyu renk gözlüydü. Bana büyük kedi şekil değiştirenlerden biri gibi geldi. "Bayanlar," dedi, sesinde zoraki bir neşe vardı. "Bu sabah bizimle alışveriş yapmanızdan çok memnunuz. Burada zevkinize uygun çeşitli şaraplar ve *ekstra* keyif için ihtiyacınız olabilecek katkı maddeleri var. Herhangi bir yardıma ihtiyacınız olursa, lütfen bize işaret edin. Aksi takdirde, size engel olmamız ve ihtiyacınız olan her şeyi vermemiz söylendi."

Konuşması boyunca hızını kesmedi ve nefes almadı, tepsiyi cam dolaba koydu ve aceleyle uzaklaştı. Hunter, personeli açıkça korkutmuştu ve onlar da bizimle fazla zaman geçirmek istemiyorlardı. *İyi bir alfa*.

Kassidy ve Cora bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyordu, uzanıp bir bardak aldılar. Ben tatlı olmasını umarak köpüklü olanı seçtim.

"Peki, Finley..." Cora devam etti. "Bu, dünyamızda başka bir ejderha dönüşümcüsü olduğu gerçeğinin ortaya çıkmasından daha şok edici olabilir gibi geliyor bana."

Bu, Kassidy'nin kırmızı şarabından bir yudum alırken gürültülü bir kahkaha atmasına neden oldu. "Katılıyorum."

Bardağın kenarındaki buğuyu başparmağımla silerek omuz silktim. "Her şey kaçırıldığında başladı. Finley beni ilk bulan kişiydi ve beni kurtarmak için lanet bir ejderhayla savaştı. Yüksek stresli durumlarda olduğu gibi, bir süre ayı formunda kaldı. Bu, geçmişinden kaynaklanan bir travma tepkisi. Tabii ki, tekrar ayı formuna döndüğü anda, bana karşı hırlamaya ve homurdanmaya başladı."

Cora'nın kahkahası çok kurt gibiydi. "Ona oduncu dediğin için mi sevineyim, yoksa masalları karıştırdığın için mi güleyim, bilemiyorum."

Kassidy de başını salladı. "Oduncu çok uygun bir isim. Bundan sonra ben de kullanacağım. Ödünç aldığını düşün."

"Ödünç al," dedim. "Sanırım bir sesli kitapta duymuştum ve aklımda kalmıştı. Evet, o öfkeyle bağırıyordu ve ben açıkçası... yeterince katlandım. Nazik olmaya ve umudumu kaybetmemeye çalışan tarafım... kırıldı. Ona, muhtemelen gelecekteki çocuklarının tadını alacağı kadar sert bir tekme attım..."

İkisi de yüzlerini buruşturdu ve ben bu benzetmeyle çok mu ileri gittiğimi merak ettim, ta ki Kassidy öne eğilip gülene kadar. "Ağzında testisler. Anlamam bir saniye sürdü."

Cora'nın dudakları seğirdi, ama kendini tutmayı başardı. "Sen cesur bir şekil değiştirensin, Emme. O ayı beni ejderha kadar korkutuyor. İçinde birikmiş öfke var."

Bu doğrudu, ama aynı zamanda... değildi.

"Evet, o gün yüzümde ne gördüyse, ondan sonsuza kadar kurtulacağımı anladı ve bu onu çok korkuttu. Hemen davranışlarını değiştirdi ve o günden beri de değiştirmeye devam ediyor. Sadece sözde kalmadı, sözlerini eyleme de geçirdi. Hatta terapiye bile gidiyor."

Cora etkilenmiş görünüyordu. "Bu senin için ve onunla olan bağın için ne anlama geliyor?" diye sordu. "Hunter ve

Kellan'dan yola çıkarak, artık beşlinin tamamlanmasından korkmuyorsun, değil mi?"

O anda, onun hala tüm hikayeyi bilmediğini hatırladım. O kadar çok şey olmuştu ki, sadece benim sürüm geçmişimde neler olduğunu biliyordu. "Kahretsin, çok üzgünüm," diye patladım. "Henüz tüm geçmişimi seninle paylaşmadım. Uzun zamandır sana anlatmak istiyordum, ama önce alfalara anlatmam gerekiyordu. Sürüyle bağ kurmaktan korktuğum neden, omegaların enerjilerini bağlandıkları eşleriyle paylaşabilmeleriydi. Daha da kötüsü, bu enerji zorla alınabilirdi. Annem ve sürüsüne bu oldu ve sonunda o kadar çok aldılar ki, annemin kurdu yok oldu. Onu sokakta asılı buldum."

Sözlerim büyük bir sel gibi ağızımdan döküldü ve bitirdiğimde bacaklarım güçsüzleşmişti. Yıllarca kaçıp saklandığım geçmişimi bu kadar açıkça ortaya koymak hala nefesimi kesiyordu.

Kızlar bana uzandılar, yüzlerinde dehşet ve üzüntü dolu ifadeler vardı.

Onlar beni sıcaklık ve şefkatle kucaklarken, kendimi zorlayarak ekledim: "Onun ölümünde travma var, yanlış anlamayın, ama ben annemden nefret ediyordum. Onun kaybını, normalde bir ebeveynin kaybında hissedilen şekilde hissetmiyorum. Ama onun yolundan asla gitmemeye kararlıydım."

"Ne değişti?" diye sordu Kassidy, ciddi bir ifadeyle geri çekilip gözlerime bakarak.

"Değişen şey Reeves sürüsüydü," dedim, bunun doğruluğunu hissederek. "Kellan'ın hayatını kurtarmak için onunla gücümü paylaştım ama hiçbir işe yaramadı. O daha fazlasını istemedikçe. Bir daha benden almaya çalışmadı. Hunter ve ben haftalardır birbirimize bağlıyız ve o bir kez bile benden güç istemeyi düşündüğünü gösteren bir işaret vermedi. Annem ve o sürü hakkında bir sürü şey öğrendiğimi söylememe gerek yok, onların annemin gerçek kokusu ile uyuşmadıkları gerçeği de dahil. Benim durumumun asla onunki gibi olmayacağını öğrendim ve gücümü kaybetme ihtimaline karşı sürümü kaybetme riskini göze alamam. Onlar için, bundan daha büyük bir korkuyu göze alırım."

Onlar için her şeyden vazgeçerdim.

BÖLÜM 46

EMME

Ağır bir sohbetin ardından, hayatlarımızla ilgili normal sohbetlere geçtik ve sonra alışverişe başladık. Bir saat sonra, denemek için küçük bir giysi yığınıyla kendimi soyunma odasında buldum.

Cora ve ben aynı anda bitirdik ve kasaya gidip ürünlerimizin parasını ödedik.

"Süründe bu kadar rahat olduğunu görmek beni çok mutlu etti," dedi, bankın kenarına yaslanarak. "Sende yeni bir ışıltı var."

Ah, eski mutluluk ışığı. Ya da belki de bol miktarda seksin etkisiydi. "Tuhaf, birçok sürü bir ömür boyu yaşamayacağı türden dramlar ve zorluklar yaşadık," dedim, giysilerimi tezgahın arkasındaki şekil değiştirenlere doğru iterek. "Ama normal flört etmeyi ve birbirimizi tanıma aşamasını kaçırdık. Onların doğum günlerini daha yeni öğrendim."

Bana çarpık bir gülümseme attı. "Koku eşini bulduktan sonraki ilk birkaç ayda, bu daha çok *flört* etmekten çok içimizdeki hayvanlar ve hormonlarla ilgili olur. Sen aslında çoğu kişiden daha yavaş ilerledin. Hatırladığım kadarıyla, War ve ben haftalarca nefes almaya bile çıkmadık ve ancak daha sonra *hangi yüzeyde sevişeceğimizden* başka şeyler hakkında konuşmaya başladık."

Gözlerimi kırptım. "Bu kadar açık sözlü konuştuğunda hala şaşıyorum. Dışarıdan zarif ve düzgün görünüyorsun, ama içinden sırf küstahlık ve seks çıkıyor."

O kahkaha attı. "Tanrım. Bu çok doğru. Herkesin tahminlerde bulunmasını seviyorum."

"Anlamaya başlıyorum." Ve bunu gerçekten çok sevdim.

"Hanımlar, işiniz bitti mi?" Kassidy aceleyle yaklaşırken seslendi. "Her şeyi bu kadar çabuk nasıl denediniz?"

Tezgahın üzerine o kadar büyük bir giysi yığını bıraktı ki, tezgahın arkasındaki satış elemanlarını bile göremedim. "Uh, sanırım senin kadar çok şey denemedik."

Saçlarını salladı ve bana memnuniyetle sırtıttı. "Bak, büyük ağabeyim ödüyor ve normalde onun parasından bir kuruş bile almam ama bugün dostluğun günü olduğuna karar verdim. Dostluğun armağanını reddetmek kabalık olur."

"Kaba olmanın doruk noktası," diye onayladı Cora sırtarak.

"Bağımsızlığını takdir ediyorum," dedim Kassidy'ye. "Kellan, senin bir sürüye katılmamayı seçtiğini, bunun tek nedeninin istememen olduğunu söylediğinde, senin benden çok daha güçlü olduğunu anladım. Hunter'ın hediyesini kabul ederek bunu kaybetmiyorsun."

Kassidy'nin gülümsemesi sönükleşti ve yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. "Aslında, bunun arkasında biraz daha fazlası var. Başıma bazı kötü şeyler geldi ve kendimi tekrar kaybetme riskini göze alamayacağıma karar verdim. Son seferinde olanlar... şey, evet... çok kötüydü."

"Bu ne kadar zaman önce oldu?" diye sordu Cora, endişeli ifadesinde kaygısı açıkça görünüyordu.

Kassidy kaşlarını çatarak bir süre durakladı. "Biliyor musun... Lanet olsun, beş yıl oldu. Hatalarından kaçarken zaman uçup gidiyor."

Beş yıl önce oldukça gençti ve ben onu teselli etmek için kolumu omzuna doladım. "Bana oldukça güçlü görünüyorsun. Ve tek başına ne kadar güçlü olduğunu öğrendikten sonra, bir grup içinde de aynı güce sahip olabilirsin. Eğer sonunda istediğin buysa."

Gülümsemesi acı ve üzüntü izleri taşıyordu. "O noktaya geliyorum."

Kassidy, yeni yıl planlarına ve ulaşmak istediğimiz hedeflere geçerek konuyu değiştirdi. Cora, Warrick ile bebek sahibi olma olasılığını tartışmaya başladıklarını açıkladı ve bu korkunç dünyaya minik bir şekil değiştirenin geleceği düşüncesi kalbimi sıkıştırdı. Şekil değiştirenler kolayca çocuk sahibi olamazlardı ve bu, herhangi bir sürü için çok büyük bir karardı.

Bu da bana, doğurganlık dönemimin yaklaştığını ve bu sefer korunmasız seks yaptığımız için, hamileliği önlemek için şifacılara gidip iksir almam gerektiğini hatırlattı. Büyü kullanmaktan nefret ediyordum, ama cinsel perhiz dışında başka seçeneğim yoktu. Prezervatifler bizim türümüz için tasarlanmamıştı.

Tüm alışverişlerimiz kasada geçirilip poşetlere konulduğunda, Hunter'a bir mesaj attım ve bir dakika bile geçmeden mağazaya girdi. Onlarca poşeti sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi topladı ve hepsini Mercedes'in arkasına yığdı.

"Hayatımı gerçekten kolaylaştırıyorsun dostum," dedim ve parmak uçlarımda yükselerek yanağına bir öpücük kondurdum.

Son anda döndü, böylece dudaklarım onun dudaklarına değdi ve kurtunun uğultusu omurgamda yankılandı, ayak parmaklarım ayakkabılarımda kıvrıldı. "Bir daha hayatınla mücadele etmek zorunda kalmayacaksın," diye söz verdi.

Bir sonraki öpücüğümüzde iç çekişim kayboldu ve Kassidy inledi. "Hadi ama çocuklar. Kardeşimin öpüşmesini görmek istemiyorum. Ruh eşimiz olmadığı için hepimizin burada yalnız olduğunu söylemeye gerek bile yok."

Range Rover arabamızın yanına yanaştığında Cora'nın yüzü aydınlandı. "Kendi adına konuş, Kass. Benimki burada."

Warrick takım elbise giymiş ve çok zarif görünüyordu. "Konsey toplantımız var," diye açıkladı, Cora ıslık çalarak ona doğru koştu. "Beş şehrin üyeleri de burada."

Hunter'ın bakışlarıyla karşılaştım ve o da başını salladı. "Evet, ben bu toplantıyı kaçıramayacağım için Slade güvenlik görevini devralmak için eve gelecek. Jewels ve cadı dünyasındaki birkaç müttefikimiz de orada olacak. Fletcher ve Termane cadılarını saklandıkları yerden çıkarmak için bir plan yapma zamanı geldi."

"Fletcher'ın konseyi onun tarafını tutmak istemez mi?" diye sordum. "Ya da Blaine'in konseyi?"

Hunter, ölümcül ve öfkeli bir ifadeyle hırladı. "Fletcher'ın konseyi Altın Pençe'dir, ama o burayı hak etmek için yeterince burada bulunmuyor. Zaten şu anda onu kabul edecek kimse de yok. Geçmişte sergilediği davranışlarla kendine hiç iyilik yapmadı."

"Peki ya Blaine ile Silver City?"

Warrick konuştu. "Öyle düşünmüyoruz, ama bugün onlara soracağımız sorulardan biri de bu. Şu ana kadar o sürüden ellerini çekmiş görünüyorlar. Özellikle de geriye sadece Blaine kaldığı için."

Sihirli saldırıdan sonra onarılmış olsa da, o binaya tekrar gireceklerini bilmek hiç hoşuma gitmedi. "Dikkatli olun," dedim. "Son ihanetten sonra, bu toplantılar beni biraz tedirgin ediyor."

"Tetikte olacağız, küçük omega," dedi Hunter, alnıma bir öpücük kondurup kollarıyla beni sardı. "Ve maçı izlemek için zamanında döneceğim."

Kellan ve Finley'in maçı bu akşamdı ve biz orada olamayacağımız için, onları buradan desteklemeye kararlıydım. "Biz de izleyeceğiz!" dedi Cora, bize son bir kucaklaşma vermek için aceleyle yaklaşırken. "Bana gelişmeleri mesajla bildir."

Söz verdikten sonra, arabadan çantalarını aldı ve Warrick ile birlikte ayrıldı. Hunter, Cassidy ve beni yerleşkeye götürdü, önce kız kardeşini ve onun birçok çantasını bıraktı, sonra beni takip ederek eve girdi. Takım elbise giydi ve kapıdan çıkarken bana hızlıca bir öpücük verdi.

O gittikten sonra, toplantıda neler olabileceği konusunda paniğe kapılmamaya çalıştım. Hunter güçlü ve yetenekli biriydi ve kendi başının çaresine bakabilirdi, ama birini sevdiğinizde, onun güvenliği için endişelenmek de sevginin bir parçası gibi görünüyordu.

Slade, hoş bir dikkat dağıtıcı olarak giriş salonuna girdi. Ayaklarımın etrafındaki çanta yığınının sırtı baktı. "Verimli bir gün geçirmişsin galiba."

Aşağıya baktım. "Biliyor musun, mağazada çok daha az görünüyordu. Hunter çılgınlık yapıp istediğimi almamı söylemişti."

Slade elini yanağıma dokunduğunda beni şaşırttı, dokunduğu yerde yanık bir iz bıraktı. Son zamanlarda o kadar mesafeli davranıyordu ki, o tek dokunuşu sanki tüm vücudumu saran bir kucaklama gibi içime çektim. "Bu hiçbir şey değil, Snow. Yakında tek endişen alışveriş yapmak, yemek yemek ve özgürlüğünü kucaklamak olacak. Seyahat edip dünyayı görebiliriz. Ya da burada, evimizde kalabiliriz. Ne istersen."

Omuz silktim, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, konsey toplantısına giden Hunter muhtemelen duyabilirdi.

"Bana istediğim her şeyi zaten verdin. Şimdi tek ihtiyacım olan, Fletcher ve cadılarının bu lanet gezegenden silinip gitmesi."

Slade'in ifadesi yumuşadı ve bu da o kadar nadir bir olaydı ki, kurumuş duygularım bir yudum daha için can atıyordu. "Kendi doğuştan gelen büyüyle hepimizi iyileştirmeye yardım ediyorsun, Emme. Bunu asla ödeyemeyiz."

Ona benim için de durumun aynı olduğunu söylemek istedim, ama konuşursam sesimin çatlayacağını biliyordum ve bu durumun tuhaf ve endişe verici hale gelmesini istemedim.

Slade çantalarımı topladı, tek eliyle kolayca taşıdı ve ben de onu takip ederek merdivenleri üçer üçer çıkarak ikinci kata çıktık. Odamda, yeni aldıklarımı gardıroba koydu ve ben de onları daha sonra yerleştireceğime karar verdim. En çekingен alfamla kesintisiz geçireceğim bu zamanı reddetmek için çok iyi bir fırsattı.

"Maça kadar birkaç saatimiz var," dedi Slade, sanki aynı şeyi düşünmüş gibi. "Ne yapmak istersin?"

Genelde *emir verir ve itaat edilmesini bekleyen* bir alfa olan o, görünüşe göre yumuşak tarafını göstermeye devam ediyordu. "Yüz maskesi ve pedikür desem?"

Çenesi seğirdi ve iç geçirdi. "Eğer istediğin buysa. Son zamanlarda zor günler geçirdiğini biliyorum. Ya da... okuma çalışabiliriz?" Son cümleyi yarı umutlu bir tonla ekledi ve ben gülmemeye çalıştım.

"Okuma pratiği yapıyorum," dedim ona, "Ve ilerlememden memnunum. Bunun yerine bıçak eğitimi deneyebilir miyiz?"

Sabah erken saatlerdeki seanslarımda silahlarla daha fazla güven kazanmıştım ve Horton yakında gerçek (ama keskin olmayan) bıçaklara geçmemizi önermişti.

Slade'in rahatlaması belliydi ve sırf onu kızdırmak için *neredeyse* yüz maskelerine geri dönmek istedim. "Giyin, spor salonunda buluşuruz," dedi ve ben cevap veremedim odadan çıktık.

Hızlıca tuvaleti kullandıktan sonra saçlarımı at kuyruğu yaptım ve siyah likralı pantolon, ona uygun spor sütyeni ve spor ayakkabılarımı giydim.

Slade spor salonundaydı ve ben de gürültü seslerini takip ederek onu arka köşede boks torbasına yumruk atarken buldum.

Oh. Lanet olsun.

Üstü çıplaktı, sadece spor şortu ve spor ayakkabısı giymişti. Terlemiyordu, ama ben terliyordum, çünkü her yumruğunu torbaya vurduğunda geniş omuzlarındaki kasların hareketini izliyordum. Torba duvara sertçe çarpıyordu ve geri geldiğinde, yine vuruyordu.

"Bu çantalar bir şekil değiştiren şirket tarafından üretiliyor," dedi Slade ve olmaması gerekse de, orada durduğumu çoktan fark etmiş olmasına şaşırdım. "Çantalar, bizim gücümüze dayanabilecek sentetik bir malzemeden yapılıyor." Kesinlikle konuşuyordu, ama ben sadece kafamda bir uğultu duyuyordum ve salya akıtıyordum.

Torba son bir kez vurduğunda, geriye doğru sallanırken, beni takıntılı bakışlarımın ortasında yakaladı. "Uh, değil mi? Çok güçlü," diye söylemeyi başardım, düzensiz bir nefes alırken.

Slade rahat bir duruşa geçti, kollarını göğsünde kavuşturarak iki ejderha başını da öne çıkardı. Bakışları ateşliydi, vücudumu baştan aşağı süzdü, antrenman kıyafetlerimi de inceledi.

"Antrenmana hazır mısın?" diye sordu ve ben sertçe başımı salladım.

Bugün tamamen işe yaramaz olacağımı zaten biliyordum, ama artık buradaydık ve ben hala dövüşmeyi öğrenmeye kararlıydım... ya da en azından birkaç saniye kendimi savunmayı.

"Gerçek silahlar kullanabilir miyiz?"

Slade'in gülümsemesi bir kademe daha arttı. "Kullanabilirsiniz, ben de tahta alıştırma silahlarını saklayacağım."

"Ne? Neden?" diye karşılık verdim, can sıkıntım şehvetimi bastırdı. "Beni bebek gibi davranmaya devam edersen asla gelişemeyeceğim. Ben bir şekil değiştiriciyim. İyileşeceğim!"

Gülümsemesi çöldeki bir damla nemden daha hızlı kayboldu. "Seni kesemem Snow. Bunu yapmayacağım. O bıçak senin mükemmel tenini keserse, muhtemelen kendi göğsüme saplayacağım. O yüzden, benimle işbirliği yap da kendimi kaybetmeyip dünyayı yok etmeyim. Lütfen."

Öfkem söndü ve o nadiren "lütfen" dediği için, istediği her şeyi ona vereceğimi biliyordum. "Bu yüzden mi Horton'a benim eğitimimi üstlenmesini söyledin? Bana zarar vermemek için mi?"

Zavallı Horton, tüm riski üstleniyordu. Yanlışlıkla beni bıçaklamadığından emin olmam gerekiyordu, aksi takdirde ölü bir kartal olacaktı.

Slade başını salladı. "Sana gereğinden fazla dokunmaya cesaret edemiyorum. Ejderham, teninin tenime değmesini arzulamaya başladı."

Kalp atışlarım kulaklarımda yüksek sesle yankılanıyordu. "Bunun tam da senin istemen gereken şey olabileceğini hiç düşündün mü? Benim kendi yöntemimle hepinizi iyileştirdiğimi söyledin, öyleyse neden senin canavarınla olan çatlağı iyileştirmenin bir parçası olmayayım?"

Onun hemen itiraz etmesini bekliyordum, ama cevap vermesi uzun sürdü. "Bu mümkün, ama yine de riskli. Volkana döndüğümüzde her şeyin daha mantıklı olacağını umuyorum."

"Sen ve Talon mu?" diye sordum.

"Hepiniz de gelmek zorundasınız," dedi kısaca, "ama sadece biz derinliklere gireceğiz."

Aklımdaki milyonlarca sorudan birini daha sormadan önce, spor salonunun ana bölümüne dönmem için bana işaret etti. "Hadi antrenmana başlayalım."

Makinelerin önünden geçip antrenman ringine çıktık. Ring, ironik bir şekilde, dört tarafı iple çevrili, yükseltilmiş kare şeklindeydi. Zemine zıpladığımda, üst tabakasının çok hafif süngerimsi olduğunu fark ettim.

Slade, duvardaki bir raftan bir çanta aldı ve güzel bıçaklarım gözüme çarptığında içimden bir iç çekerek "Çok güzeller" dedim ve elimle sapını ve kabzayı okşadım.

Bir tutamağı avucumun içine aldığımda, gömülü mücevherler pürüzsüzdü. "Ve avucuma çok iyi oturuyor."

"Sanki senin için yapılmış gibi," dedi Slade, bilmiş bir gülümsemeye, bunları benim için yaratmak için takipçi yöntemlerini kullandığını hatırlatarak.

Ahşap bir antrenman kılıcı çıkardı ve biz de dövüş pozisyonuna geçtik. Her derste kaslarım, dayanıklılığım ve kurtum güçlendikçe, vücudumu istediğim gibi hareket ettirmek benim için giderek kolaylaşıyordu. Son ısınma egzersizlerimizde, infazcı grubunun arkasında bile ayak uydurmayı başarmıştım.

Amacım daha güçlü olmakti ve her gün ne kadar zor olsa da pes etmemiştim.

"Hadi bakalım, koca adam," diye Slade'e sataştım ve o da bana korkutucu bir gülümsemeyle karşılık verdi ve bıçağı o kadar hızlı bana doğru kaydırıldı ki, onu zar zor takip edebildim.

Bıçak boğazıma değdiğinde, hızlıca nefes aldım. "Tahta bıçaklar iyi bir seçim," dedim boğuk bir sesle, keskin olmayan kenar gırtlığıma doğru hareket ediyordu.

Slade başını salladı, silahı çekip geri adım attı. "Sihir gibi hareket ediyorsun," diye fısıldadım. *Sen sihir gibisin.* "Horton senin yanında seksenlik bir ihtiyar gibi hareket ediyor."

Sırtışı belirdi ve benim dünyamda her şey yoluna girmişti. "Bir dahaki sefere kendini bu kadar açık bırakma. Boğazın, herkesin hızlı bir ölüm verebileceği kolay bir yer. Burası da öyle." Elleri kayarak kalçamın ve kasıklarımın birleştiği yere geldi. Bana dokunmuyordu, ama onun sıcaklığını *çok daha samimi bir yerde* hissettim.

"Öyleyse, kendini savunmak için bıçaklarını hazırla." Bir adım geri attı ve ben kendime geldim. "Tekrar."

Gözlerinde alevler dans ediyordu ve ben dengemi korumak için derin bir nefes aldım. Kılıçlarımı kaldırırken başımı salladım. "Evet. Yine."

Ve bu sefer, onun hızına hazır olacaktım.
Muhtemelen.

BÖLÜM 47

EMME

Celtic Wolves, uzatmaya giden ve rakiplerinin şanslı bir şutuyla sonuçlanan çok dramatik bir maçta yenildi. Slade ve Hunter'ın arasından maçı izledim ve arkadaşlarım oynamıyor olsaydı, sağ tarafıma bastırılan Hunter'ın sıcak, sert uyluğundan ve sol tarafıma yanan Slade'in enerjisinden çok rahatsız olurdum.

Sonunda, kurtum içimden inliyordu ve bu da alfa erkeklerin bakışlarını bana çevirmesine neden oldu. Gözlerinin kararması, etkilenen tek kişinin ben olmadığımı gösterdi. Hunter, beni kucağına çekmeye başlarken kendini zorlukla tuttu, ta ki Slade'in keskin bakışları elini durdurana kadar. Bu durumda, ikisinin arasında kalakaldım.

"Çocuklar çok hayal kırıklığına uğrayacaklar," dedim, maçın en önemli anları gerçekten sona ererken. "Ama çok iyi oynadılar. Diğer takım sadece şanslı bir atış yaptı."

"Onlar iyi olacaklar," dedi Slade, ve onu bu kadar iyi tanımıyor olsaydım, onun gerçekten umursamadığını düşünürdüm. Ama ben daha iyi biliyordum. Onun önceliği sürüsüydü ve Kellan veya Finley'e kötü davranan oyuncular için *cinayeti* bir seçenek olarak öneren ilk kişi oydu. Kaybettiği maçları çabucak unutup bir sonraki galibiyete odaklansa da.

"Devriyeye mi çıkıyorsun?" diye sordu Hunter, ejderha ayağa kalkarken.

Slade ani bir hareketle başını salladı. "Evet, etrafı bir tur atıp Golden Claw'ın girişindeki muhafızları kontrol edeceğim. Fletcher daha fazla saklanmayacaktır. Onun büyüü bariyerinin sadece onun arkasında kaldığı sürece geçerli olduğunu biliyorum, ama o zaman şehirlerin liderliğini ele geçirme planı

. Büyük bir planı var ve ben bir daha gafil avlanmayacağım."

"Henüz hiçbirisi ortaya çıkmamış olmasına inanamıyorum," dedim, titremeyi bastırarak. Beklemeyi her şeyden çok nefret ediyordum; onlarla yüz yüze gelmeyi tercih ederdim. "Ne Blaine, ne Sorenson, ne de Chelsea... Geri kalanlar nerede?"

Hunter'ın kurdu derin bir uğultuyla ayağa kalktı. "*Eski* en iyi arkadaşım sonsuza kadar saklanamaz. Bunca yıl sonra bana ihanet edeceğine inanmak zor olsa da, suç yine de onda. Onun sürüsü... onun omegasıydı ve bu sana pahalıya mal oldu. Bunun için bedelini ödeyecek."

Slade eğilip Hunter'ın omzuna elini koydu, ikili sessizce iletişim kuruyordu. Bu beni rahatsız etmedi, özellikle de onların büyürken ne kadar acı çektiğini ve birbirlerinden başka dayanacak kimseleri olmadığını bildiğim için. "Senin için ben hallederim kardeşim. Bir arkadaşını yok ettiğin anısını taşıyarak yaşamamalısın."

Hak sahibi alfamızın ifadesi sertleşti. "O senin de arkadaşındı."

Slade başını salladı. "Ben sürümüzü önemsiyorum. Diğerleri sadece tanıdıklarım. Yaşamaları ya da ölmeleri benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Peki ya Cassidy? Ya da Kellan'ın kardeşleri?"

Slade omuz silkti ve dikleşti. "Onlara zarar vermek istemiyorum, ama onların güvenliği ile benim sürümün güvenliği arasında seçim yapmak zorunda kalırsam, hepsi ölecek." Elini yanağıma dokundurdu, bu hareketi bu şekil değiştirenle ilişkilendirmeye başlamıştım, sonra kapıdan çıktı ve muazzam enerjisini de beraberinde götürdü.

"Keşke şaka yapıyorsa," diye mırıldandı Hunter, başını sallayarak.

Tek odak noktası bana geldiğinde, gözlerinde altın rengi bir ışık parladı ve bu sefer beni kucağına çekmesini engelleyecek kimse yoktu. Bacaklarımı kalçalarının iki yanına kaydırırken, merkezim onun sert uzunluğuna bastırılırken kalbim hızla atıyordu.

"Görünüşe göre ev bize kaldı," diye kulağıma fısıldadı. "Zamanımızı nasıl geçirebileceğimiz hakkında bir fikrin var mı?"

Aklımda bir sürü fikir vardı. Her türlü lanet olası fikir.

Vücudum karıncalandı ve külot giyseydim ıslanmıştı.

Hunter, iki saniye sonra ellerini eşofmanımın arkasına kaydırıp çıplak kalçamı avuçladığında bunu fark etti. Derin bir inilti çıkardı. Sesini çıkardığı zaman onu seviyordum. Bir alfanın bu arzuyu ifade etmesi *beni çok tahrik ediyordu*.

Öpücüğü güçlüydü, sanki beni tatmak için bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi. Ben çaresizce sürtünme arayışında öne doğru sallanırken, onun sıkı tutuşu gittikçe aşağıya doğru iniyordu.

Parmakları ıslak çekirdeğimi okşadı ve ben onun öpücüğüne nefes nefese kaldım. Bir başka homurtuyla, kıcıımı kaldırdı ve benim eşofmanımı, kendi eşofmanımla birlikte, alabildiğince aşağı indirdi. "Üzgünüm, bebeğim," diye dişlerini sıkarak, sesinde canavarı hissedilir bir şekilde söyledi. "İçine girmek için bir saniye bile daha bekleyemem."

Vücudumun açısını ayarladı ve tek bir hareketle içime girdi. Zevk ve acı aynı anda geldiğinde çığlık attım ve o beni tamamen içine aldığı anda nefes nefese kalmıştım. "Tanrıça, bu hareket için çok büyüksün," diye inledim, ama zaten kalçalarımı hareket ettirmeye başlamıştım.

Saatlerdir iki alfa arasında sıkışmış durumdaydım. Tam da ihtiyacım olan şey buydu.

"Beni çok iyi aldın, bebeğim," diye boğazıma doğru homurdandı. "Çok iyi. Benim en mükemmel omegam."

Kalçalarım kavis yaptı ve o, içimde yıldızların dans ettiği bir noktaya vurdu. Daha şimdiden.

Hunter gömleğimi yukarı çekerek göğüslerimin ağırlığını ortaya çıkardı ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, artık iç çamaşırlarını tamamen terk etmem gerekiyordu. Sağ meme ucuma her zamankinden daha sert bir şekilde yapıştı ve sıkı, sert ucu dişlerinin arasına aldı.

Bacaklarımı daha sıkı bir şekilde yanlarına sıkıştırarak, onu tamamen içime alırken, tekrar tekrar yukarı kaldırıp üzerine düştüm. Bir dayanak noktasına ihtiyacım vardı, parmaklarımı saçlarına geçirdim ve alfa erkeğimi sürerken tutundum, orgazm yaklaşırken içim titriyordu.

"Siktir, buna ihtiyacım vardı," diye mırıldandım, dişleri sağ göğsümü ısırdığında içimden küçük bir çığlık patladı. Beni işaretliyordu.

Elleri kalçalarımın indiğinde, tutuşunu sıkılaştırdı ve "Bana izin ver, küçük omega" dediğinde, tek yapabileceğim şey tutunmaktı. Beni kaldırıp sert ve hızlı bir şekilde itti ve ben

Bu düşünüşe hazır değildim. Bunu sonsuza kadar hissetmek istedim.

Hunter kıcıımı tokatlayıp acıyı ovuşturduğunda, artık kendimi tutamadım. Vücudum gerildi, ona karşı sarsıldım, nefesim hızla kesildi. "Oh, kutsal alfa. Boşalacağım."

Hunter başını kaldırdı, göz bebeklerini altın rengi bir parıltı çevreliyordu. "Evet, boşalacaksın. Hemen benim için boşal... Ben de seninle birlikteyim, bebeğim."

Alt bedenim tamamen gerildi ve çığlık attım, her yönüyle acımasızca mükemmel bir boşalma oldu. Uzun, sürüncemeli ön sevişme gecelerini severdim ama benim için sabırlarını yitirdikleri anlar, beni gerçekten mahveden anlardı.

Vücudum orgazmla titrerken, Hunter inleyerek içimde boşaldı ve benim adımla homurdandı. "Siktir, seni seviyorum dostum," dedi ve şişmiş dudaklarımı yalarken beni tekrar öptü.

Göğsüne yığıldım, nefesim düzensizce hızlanmıştı. "Bu beklenmedik ama inanılmazdı," diye onun gömleğine karşı boğuk bir sesle söyledim, yarı çıplak halimize gülerek.

"Sen inanılmazsın," diye karşılık verdi Hunter ve aniden beni kollarında kaldırdı. Pantolonlarımızı düzeltmek için bir saniye uğraştı, böylece içimde derinlerde kalarak yürüyebilirdi, kalbim hala onun penisi etrafında zonkluyordu.

Odasına girince, ikimizi de tamamen soydu ve sonunda içimden çıktığında inledim. Alfa erkeklerimle seks yaptıktan sonra hissettiğim boşluk hissinden nefret ettiğim günler oluyordu.

Hunter beni duşla oyaladı. Beni iyice temizledi ve sonra tekrar çok kirletmişti. Sonunda yatmaya hazır hale geldik.

Yumuşak çarşafların altına girip, kendimi haftalar önce sorduğum aynı soruları sorarken buldum. "İlk icadın neydi?" Hunter birdenbire bana dönüp, sanki onu hazırlıksız yakalamışım gibi gözlerini kırıştırdı. "Peki, baban o kadar pislik bir adamken, nasıl oldu da milyar dolarlık bir şirket kurmayı başardın?"

Eminim, senin ondan daha fazla para kazanman ve artık onun kontrolü altında olmamandan hoşlanmamıştır."

Hunter beni kurnazca izledi, ama sorularımın kötü bir nedeni yoktu. Sadece saf merak. Merak ve bu gruptan kaçmakla çok fazla zaman harcadığımın farkındalığı, oysa onlar hakkında her şeyi öğrenmem gerekirdi.

Yatağa benimle birlikte uzandığında, kolunu belime doladı ve beni göğsüne çekti. "Neden bu kadar soru soruyorsun, bebeğim?" diye sordu ve ben gülmek zorunda kaldım.

"Sebebi yok, Hurricane; sadece seni merak ediyorum. Hayatımız için savaşmadığımız bu sakin dönemde sormam gerektiğini düşündüm."

Bir an düşündü. "Evet, mantıklı. İlk icadım aslında şu anda koku kataloglama için kullanılan test hesaplamasıydı. Dediğin gibi babamın kontrolünden kurtulmak istiyordum ve pazarımızda bir boşluk buldum. Orijinal testler çok iyi eşleşme sonuçları vermiyordu ve ben de sürümüzün geri kalanını bulmak istediğim için bu benim için çifte kazanç oldu. Bu sayede iki yıl içinde ilk milyarımı kazandım. Her şey o andan itibaren gelişti."

Ona hayretle baktım. *İlk. Milyar*. Evet, bir milyardan fazla bir rakamı kavramaya hazır değildim.

"Bu inanılmaz. Seninle gurur duyuyorum," dedim, benim dahi alfamdan hayranlıkla.

O ise sanki bu büyük bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, her zaman her şeyi parçalara ayırmak ve her soruna çözüm bulmak için mantık ve matematiği kullandım. Fletcher'ın her zamanki engellerini aşarak bunu doğru ellere ulaştırmanın yolunu bulan Slade'di. Birkaç kez kıl payı kurtulduk, ama sonunda, her şey patentlendi ve bizim oldu, beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey kalmadı. O zamandan beri Reeves Industries ile ilerliyorum."

Tanrım, o gerçekten olağanüstü biriydi.

Yanına döndü ve bana baktı, gözleri yüz hatlarımı taradı. "Gençlik ve yetişkinlik hayatının çoğunda kaçmak zorunda kaldığını biliyorum, ama bir şey yapma şansın olsaydı, neyi seçerdin?"

Hareketsiz kaldım, *kariyerimi* hiç düşündüğümü hatırlamaya çalışıyordum. Bu benim için hiç söz konusu olmamıştı. Ben

Her yerde düzenli olarak yapabileceğim bir iş olduğu için garsonluk yaptım ve genellikle nakit veya sadece bahşişle ödeme yaparlardı. Ve soru sormazlardı. "Hiç düşünmedim," diye itiraf ettim, bunun ne kadar acınası geldiğini düşünerek. "Belki arabalar veya motosikletlerle ilgili bir şey olabilir. Mekanik işlerde eğitim almamış olsam da atölyede çalışmayı seviyorum. Ya da belki pastacılık. Yemek yapma sanatını gerçekten seviyorum."

"Ve tatlıların da çok lezzetli," diye ekledi Hunter, sesindeki sıcak gürültü göğsümde bir ateş kıvılcımı gibi. "Sen akıllı ve yeteneklisin, Emmeline Anders. İstedğin her şeyi yapabilirsin, ama benim için önemli olan tek şey senin mutlu olman. Aldığın her kararı desteklerim, ama şunu bil ki, sınır yok. Kaynaklarımız ve paramız var, babamı ortadan kaldırıp onun boktan planını bozduktan sonra, hayatında istediğin yolu seçebilirsin. Bir düşün." Başını yana eğdi. "Şu anda şehir merkezinde bir pastane için kesinlikle bir fırsat var. Chelsea's Sweets *gizemli bir şekilde* yanıp kül olduğundan beri." Gizemli kelimesini söylerken sırtıttı ve ben onun göğsünden sıçrayarak kalktım.

"Öyle mi? Lanet olasıca yanmış mı? Bunu nasıl başardınız?"

O kendini beğenmiş gülümseme daha da büyüdü, ama ayrıntılara girmedim. Kafamı sallayarak tekrar ona yaslandım ve kafamı göğsüne dayadığımda telefonu çaldı. Elini uzatıp yan masadan telefonu aldı ve ekrana hızlıca baktıktan sonra, alaycı bir gülümsemeyle bana uzattı.

Kellan'ın adı ve fotoğrafının bir video görüşme isteği ile karşımıza çıkmasına şaşırmadım.

"Selam, Golden," dedim, nemli saçlarımı yastığa geri iterek. Ekranında onun güzel yüzü belirdiğinde, göğsümdeki acı biraz hafifledi. "Maçınızı izledik. Son dakikada kaybettiğiniz için üzgünüm, ama hepiniz inanılmaz iyi oynadınız."

Kellan, mağlubiyetten dolayı üzgün olduğuna dair hiçbir işaret göstermiyordu, gülümsemesi parlıyordu. "Şanssız bir durumdu, Shortcake. Ama senin güzel yüzünü görmek, aklımı tamamen o olaydan uzaklaştırıyor."

Yanından düşük bir gürültü geldi, ama Kellan telefonu çevirip diğer otel yatağında oturan ayı şekil değiştireni gösterdiğinde Finley'nin ne dediğini duyamadım. "Selam, Buz Kraliçesi," dedi, bakışları

ekrana kilitlenmiş. Tıpkı Kellan gibi, o da yenilgiden etkilenmemiş görünüyordu. "Seni  zl yoruz. Diğer maçlara da uzak kalmak istediğimden emin değilim."

Kellan, elindeki telefonun arkasından bağırdı. "Ben de seninle aynı durumdayım. Arkadaşımıza bak, yatakta kıvrılmış yatıyor. Hiç adil değil."

Finley'in gülümsemesi bir an için s n kleşti ve Kellan kadar kolay bir şekilde ihtiyaçlarını ifade edemediği için içim sızladı. Ama en azından sonunda oraya varma ihtimalimiz vardı.

"Ben de ikinizi özledim," dedim, gerginlik yüz hatlarına yansımış olduğu için her zamankinden daha az altın rengi olan Finley'in gözlerine bakarak. "Uyuyamayacağından mı endişeleniyorsun?"

Uyku sorunları Finley için kişisel bir konuydu ve kardeşleri bunu biliyor olsa da, onların önünde bu konuyu ge iştirecek mi diye merak ettim. "Zorlanacağım," diye tereddüt etmeden itiraf etti ve ben de bu konuyu açtığı için içimden gelen rahatlama hissini bastırdım. Terapi, zayıflık ve zayıflık olmayan şeylerle ilgili tüm bakış açılarımızı değiştiriyordu. *Konuşmak zayıflık değildir*, Dr. Karen'in duvarında asılı bir slogandı ve ben de buna yürekte katılıyordum.

"Senin sakinleştirici enerjine alıştım," diye devam etti, "ve bu mesafe ayımı rahatsız ediyor. Ve beni de." Sertçe yutkundu. " ok."

Onlara uçma isteği beni çok etkiledi ve Hunter'ın yastığa yaslanıp bana baktığı yere döndüğümde, istersem beni alacağını biliyordum. "Uçak her zaman senin için hazır," dedi, bağımız aracılığıyla duygularımı algılayarak.

"Biz size gelebiliriz," dedim, kendimi daha da yukarı iterek.

Finley başını salladı. "Hayır, Em. Olmaz. Talon'dan ayrılmak sana acı verecek ve onu hapishaneden çıkaramayız. Ama..." Sesi kırıldı. "Her şeyi bırakıp bize gelmen benim için çok önemli."

Telefonun diğer ucunda gözlerimi kısarak ona baktım. "S r ler veya sevgi dolu aileler konusunda fazla tecrübem olmadığını biliyorum, ama söz veriyorum, herhangi birinizin bana ihtiya ı olursa, her şeyi bırakıp yanınıza gelirim. Sürünerek, yürüyerek veya lanet bir uçak  alarak bile olsa."

Finley derin, gürültülü bir kahkaha attığında yüzündeki ifade yumuşadı ve bu tepkiyle içindeki ayıyı hissedebildim.

"Uyuyana kadar ikinizle konuşsam nasıl olur?" Henüz onları bırakmaya hazır olmadığım için öneride bulundum. "Eğer kelimeleri karıştırmam sizi rahatsız etmezse, okuma pratiği bile yapabilirim."

"Evet!" diye bağırdı Kellan yine. "Okuma uygulamana yeni bir kitap gönderdim."

Finley'in gözleri parladı ve o kadar mutlu görünüyordu ki, hala o uçağa binmeyi ve sonuçlarını umursamayı düşünüyordum. "Evet, bunu çok isterim," dedi ve gürültülü sesi hoş bir dikkat dağıtıcıydı. "Yatmaya hazırlanmam için bana bir dakika ver."

Hâlâ takım elbisesini giymişti ve kadrajdan çıkarken Kellan telefonu tekrar yüzüne çevirdi. O görüldüğünde ona bir öpücük gönderdim, o da gözlerini kapattı ve alt dudağını çıkardı. "Güzelim, eve vardığımızda tüm öpücüklerine ihtiyacım olacak. Bir gün boyunca sana ait olmanı istiyorum. Finley de ertesi günü isteyecektir. Belki bir program yapmalıyız."

"Hayatta olmaz," dedi Hunter yanımdan, yüzü video karesine girerek kardeşine öfkeyle baktı. "Herkes eşit paylaşmayı öğrenecek, yoksa programı *ben* yaparım ve Emme'nin zamanını nasıl paylaştığımı kimse beğenmeyecek."

Gülmek istedim, ama aynı zamanda bu dominant pisliği yumruklamak da istedim.

Kellan kamerasına doğru eğildi ve yüzünü çok daha yaklaştırdı. "Ben paylaşmayı iyi bilirim, Alfa Baba. Bunu zaten biliyorsun."

Hunter'ın dudakları seğirdi ve Golden'ımızın onu köşeye sıkıştırdığını anladım. "Sana ne kadar çabuk ulaşabileceğimi unutma, yavru," diye mırıldandı, ama sözlerinde gerçek bir öfke yoktu.

Kellan ikimize de göz kırptı, ama Finley sadece bir çift boxer şort giymiş olarak ortaya çıktığında, daha fazla cevap verilemedi. Kraliçe yataklarına sürünerek girdi ve yatağı küçücük gösterdi.

"Uygulamayı aç," dedi Kellan, dikkatimi tekrar kendisine çekerek.

Neyse ki, cihazım bu hafta başında okuduğumda Hunter'ın odasında kalmıştı, bu yüzden çekmecedен telefonu alırken Hunter'a verdim. Telefon açıldı ve yeni kitap kütüphanede hazırды.

Koyu mavi kapakta, başlığın üzerinde yıldızlar ve kocaman bir ay vardı: *A PackAge Deal: Shifter Pack Wars*.

"Shifters," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Bizim gibi mi?"

Kellan yatakta geriye yaslanarak rahat bir ifade takındı. "Onların bizimle tamamen aynı olup olmadığından emin değilim. Sanırım bu kitap çoğunlukla kurt adamlarla ilgili ve şüphesiz bir insan tarafından yazılmış, ama ilginizi çekebilecek kısmı, bunun bir 'neden seçmelisin' kitabı olması."

Bu terime aşına değildim ve ona şaşkın şaşkın bakarken, o güldü. "Bu, kadın ana karakterin sonunda bir grup eşle birlikte olacağı ve aralarından seçim yapmayacağı anlamına geliyor. Bu konsepti beğenebileceğini düşündüm."

Peki, tamam o zaman. "Bunun bir tür olduğunu bilmiyordum," dedim, bu fantastik dünyada ne anlama geldiğini görmek için heyecanlanarak. "Şimdi hepsini araştırmam gerekecek. Tabii ki araştırma amaçlı."

Hunter yanımda kıkırdadı. "Araştırmaya gerek yok, bebeğim. Ne yaptığını çok iyi biliyorsun." Aşağıda olanları hatırlayınca alt tarafım gerildi.

Boğazımı temizledim ve ilk bölüme gelene kadar sayfaları çevirdim. "Birinci bölüm. *Bir sürünün dışlanmış üyesi olmak, hiç beklemediğim bir roldü. Ama işte buradaydık. Dışlanmış. Reddedilmiş. Ve yalnız.*"

Okumam yavaştı ve birkaç uzun kelimedede takıldım, ama genel olarak hikayeyi akıcı bir şekilde anlatmayı başardım. Yıllarca öğrenmeye çalışmak ve mücadele etmek bana bunu yapma becerisini kazandırmıştı. Doğru yazı tipi, arka plan rengi ve satır aralığına sahip olsaydım.

Okumaya devam ederken, Kellan'ın yüzü huzurluydu. Telefonu Finley'in yatağına doğru çevirdiğinde, ayının elinde bir kapüşonlu sweatshirt ile sakın ifadesini görünce boğazım düğümlendi.

Sıradan bir kapüşonlu sweatshirt değildi; dün giydiğim sweatshirt olduğunu fark ettim, gitmeden önce odamdan almış olmalıydı. Sanki bu süreci atlatmak için benim kokuma ihtiyaç duyacağını biliyormuş gibi.

Tıpkı benim de bugün onların kıyafetlerini giymek zorunda kaldığım gibi.

Siktir, deplasman maçları berbattı. Bir dahaki sefere ne pahasına olursa olsun onlarla gidecektim.

BÖLÜM 48

EMME

Sonraki birkaç gün boyunca kendimi antrenmanlarla, Talon'u ziyaret etmekle ve pasta yapmakla meşgul etmeye zorladım. Çocuklar döndüklerinde onlara tatlılarla sürpriz yapmak istiyordum. Ve her gece video sohbetinde en ateşli "neden seçmelisin" hikayesini okuyarak geçirdim.

Shifter hikayesi üçümüzü de tedirgin ediyordu, ama en azından Hunter'dan rahatlamıştım.

Kellan ve Finley acı çekti, ama ikisi de bana durmamı söylemedi.

Son maçları bugün oldu ve normalde yarın sabah eve uçacaklardı, ancak bu gece Reeves jetiyle eve dönüyorlardı. Onlar olmadan geçen bu günler, kendimin önemli bir parçasını kaybetmişim gibi hissettiriyordu ve Kellan'la olan bağımdan kaynaklanan acı, ruhumun derinliklerine doğru yayılmaya başlamıştı. Bu, geçen seferkiyle aynı acı değildi, ama yine de her geçen gün daha da kötüleşiyordu.

Tek teselli, geceleri kitap okuyup sohbet ettikten sonra birbirimize ne kadar yakın hissettiğimizdi.

Bu hafta boyunca Talon'a da daha yakınlaşmıştım. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, canavarlarımız o kadar çok bağlanıyordu. Aramızdaki bağ, son tamamlanma için uğultulu bir şekilde çalışıyordu ve ne kadar korkutucu olsa da, ondan nefret ettiğimi ve korktuğumu neredeyse hatırlamıyordum.

Bana sanki dünyada başka kimse yokmuş gibi baktığında ve mutlu olmak için sadece bana ihtiyacı olduğunda, kalbimde ona karşı hiçbir nefret yoktu. Yine de, en büyük sınavımızın henüz önümüzde olduğunu asla unutamazdım: benimle Alfa'sı arasında seçim yapması gereken gün.

Bu sabah tecrit odasına yaptığım ziyaretim, onun için özel olarak hazırladığım kurabiye, kruvasan, tarçınlı çörek ve bir dilim kekle dolu bir tabakla birlikte, ikramlarla birlikte gerçekleşti.

"Emme," diye mırıldandı Talon, gözlerini bana dikmiş olarak. "Gelmişsin."

"Tabii ki," dedim, sesindeki donukluğa dikkat ederek. "Sana pişmiş lezzetler getirmek istedim."

Tabağa bakmadı. "Bal tercih ederim," diye mırıldandı, zoraki bir gülümsemeyle, "ama benim için yaptığın için tatlıları deneyeceğim."

Tabağı çevirerek pastayı yaklaştırdım, altın rengi şekerlemeden karamel ve bal kokusu yayılıyordu. "Sana ballı pasta yaptım," dedim, kurtum da Talon'un ruh haline tepki göstererek başını kaldırdı.

Odaya girdiğimden beri ilk kez, dudaklarında gerçek bir gülümseme belirdi, bu rahatlatıcı olmalıydı... ama değildi. Canavarında derin bir tedirginlik vardı ve onun burada çok uzun süredir mahsur kaldığını biliyordum.

"Hunter ile konuşacağım," dedim, buradan aceleyle çıkma isteği neredeyse tabağı yere düşürüyordu. "Kanatlarını açman gerekiyor."

Talon tabağın kenarını tutarak ikimizi de sağlam tuttu. "Diğer arkadaşların geri döndüğünde Avrupa'ya bir gezi planladık. İkiz ruh bağlantısını keşfetmek için. Bunun için bekleyebilirim."

Fletcher'ın onu cezalandırma ve şartlandırma yönteminin onu izole etmek olması hoşuma gitmiyordu ve şimdi biz de aynı şeyi yapıyorduk. Bu durum başından beri beni rahatsız etmişti, ama şimdi o koca piçi sevmeye başlamıştım ve bu durum ikimizi de incitiyordu. Volkan'dan döndüğümüzde, onun bizimle birlikte evde kalması için ısrar edecektim.

Ya ona güvenmeyi öğrenecektik ya da o kötü diktatöre geri dönecekti; bu durum sonsuza kadar devam edemezdi.

Parmaklıkların üzerine kayarak oturdum ve Talon da yanıma geldi, yanlarımız birbirine değecek şekilde yakın durdu. Sık sık böyle otururduk ve canavarlarımız birbirine karışır, bağımızdan kıvılcımlar saçardı.

"Denemek ister misin?" diye sordum, çatalı uzattım.

Dudakları bir kez daha yukarı kıvrıldı ve ben onun karanlık bakışları karşısında titredim. "Kesinlikle tatmak istiyorum." Dönüp dudaklarını omzuma değdirdi

omzuma dokundu, bu da onun başlattığı birçok dokunuştan biriydi. "O zaman pastayı deneyeceğim."

"Ah, ne klişe bir laf." İçimdeki karıncalanma, klişe olsun ya da olmasın, biraz hayran olduğumu gösteriyordu. Omegalar, *çok çok fazla* orgazm gerektirecek şekilde tasarlanmış olmalıydılar. Ne kadar seks yaptığının önemi yoktu; tüm eşlerim bende bu tepkiyi uyandırıyordu.

Görünüşe göre, tanrıça sana kaldırabileceğin kadarını vermiş, benim içinse bu beş alfa idi.

Talon uzattığım çatalı aldı ve pastanın ucuna batırarak parçayı önce dudaklarıma götürdü. Tecrübelerim bana, beni beslemeye çalışan bir alfa ile tartışmanın faydasız olduğunu öğretmişti, bu yüzden onun sunduğu şeyi yedim ve pastanın nemli ve lezzetli olduğunu görünce rahatlardım. Bu yeni bir tarifti ve her zaman zorluklar getirirdi.

Talon tabağımdaki her şeyi bana yedirdi ve damak tadımı dans eden aşırı şekerden dolayı inledim. Sonunda yeterince yediğime ikna olduğunda, bal keki ilk ısırığını aldı ve boğazından çıkan iç çekişinden memnun oldum.

"Bu balın tadı neredeyse senin kadar güzel."

Beni tattığı tek gerçek şey, zorla çiftleştığımız sırada içtiği kanımdı. Hoşuma gitmeyen bir anı. Onun eylemlerini asla affetmesem de, Talon'un gerçek özünü anlamaya başlamıştım ve onu affetmiştim.

Öfke, sonsuza kadar tutunmak için acı verici ve yorucu bir duyguydu. Talon ve Finley'e karşı öfkemi serbest bırakmaya başladığımda, kendimi daha hafif, kendimle ve sahip olmaya hazır olduğum gelecekle daha barışık hissettim.

Talon geri kalan tatlıları kısa sürede bitirdi ve tabak boşaldığında, içeri girdiğimdeki kadar bitkin görünmüyordu. Birkaç saat daha kaldım ve genelde suskun olan bu canavardan yarı yarıya makul bir sohbet kopardım. Sorularımın bazılarının cevapları duyması acı verici olsa da.

Talon'un en sevdiği rengi olmadığı, hiç doğum gününü kutlamadığı ve çılgın bir alfanın kölesi olmasaydı hayatında ne yapacağını bilmediği ortaya çıktı.

Bu cevapların her biri beni üzdü, ta ki sonunda soru sormayı bırakıp sadece elini tutana kadar. "Doğum günün

"31 Ekim," dedim, sesim titriyordu. "İnsan dünyasında Cadılar Bayramı olan gün."

Bir an düşündü. "Cadılar Bayramı nedir?"

Bu gün insan geleneği olsa da, çoğu şekil değiştirenler bunu biliyordu. "Şey, bu gece insanlar istedikleri gibi giyinirler. Canavarlar, ünlüler veya cansız nesneler olabilirler. Giyinirler, ürkütücü her şeyi kutlarlar ve evleri dolaşıp şeker isterler."

Talon'un mükemmel yüzünde şaşkınlık izleri belirdi, yara izi dudağını gerdi. "Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

Kafamı salladım. "Dürüst olmak gerekirse, arkasındaki tarihi tam olarak bilmiyorum, ama bu geleneğin kesinlikle bir nedeni var. Bence bu gelenek Amerika'da başlamadı, ama insanlar onu benimsedi ve her yıl kutluyorlar."

Talon hala şaşkın görünüyordu ve omuz silkerek, "Daha önce hiç doğum günüm olmadı. Hatırlayabileceğimi sanmıyorum." dedi.

Onun için hatırlayacağıma dair kendime söz verdim. Sürü, benim için unutamayacağım kadar özel bir gün geçirtti ve ben de her biri için aynısını yapabilirdim.

Ben ayrılmak istemese de akşam yemeğinin yaklaştığını bildiğim için bacaklarımı uzatırken Talon, "Bekle" diye seslendi. "Doğum günün ne zaman?"

Yüzünde beklenti dolu bir ifade vardı ve ben aceleyle "12 Aralık'tı. Neredeyse bir ay önce," dedim.

Talon birdenbire sessizleşti ve enerjisi bir kez daha düştü. "Kaçırdım," dedi, sesinde bir parça soru vardı. "Çok üzgünüm dostum."

Teknik olarak, o gün benimle birlikteydi, sadece o zaman bilmiyordu.

Ona dönerek, ellerimi parmaklıkların arasından geçirdim. "Hayır, hiç sorun değil. Ben de doğum günlerimi hiç kutlamadım. Annem *iyi bir insan değildi* ve ben de genellikle o günü unuturdum."

Talon ikna olmuş gibi görünmüyordu, yüzündeki öfke ve üzüntü karışımı ifade midemi bulandırdı. "Blaine onu eve getirdiğinde annenle bir kez tanıştım. O, çocuk sahibi olmaya layık biri değildi, bu konuda söyleyeceklerim bu kadar."

Yalan neredeydi?

Rogers çetesi onu yozlaştırıp tüketmeden önce bile, o ilgisiz, kayıtsız ve ihmalkar bir ebeveyndi. "Benimle bağlantılı başka biriyle tanıştın mı?" diye sordum. "Babamı hiç gördün mü?"

Bana birkaç saniye uzun uzun baktı. "Hayır, babanın kim olduğunu bilmiyorum, ama Alfa'nın Constantine ve annen hakkında birden fazla kez bahsettiğini duydum. Onun baban mı yoksa annenin hayatındaki başka bir şekil değiştiren mi olduğunu bilmiyorum..."

Constantine. Bu isim tanıdık gelmiyordu, ama güvenlik kamerası görüntülerinden şekil değiştireni bulmaya çalışan Slade için bir ipucuydu. O günle bağlantılı diğer herkesle birlikte.

"Teşekkür ederim," dedim ve parmaklıkların arasından uzanarak ona sarıldım.

Talon kendini bana bastırdı, güçlü kolları sırtımı sardı, hava sıcaklıkla doldu ve etrafımızı saran bir enerji titremesi hissettim. Sanki sihir gibi beni sardı, ama havayı kirleten kükürt kokusu yoktu. Ruhumdaki karıncalanma hissi parmak uçlarıma kadar yayıldı ve Talon'u sığınağa ittiğim anı bir kez daha hatırladım.

Ama bugün, hepsi ejderhaydı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum, geniş göğsünden uzaklaşarak. "Büyü mü kullanıyorsun..." Parmaklıklar görünür hale gelince hayretle baktım. Parmaklıklar şimdi *lanet olasıca diğer tarafımdaydı.*

Beni kafese çekmişti.

"Ne yaptın?" diye fısıldadım, bakışlarımı tekrar ona çevirerek. "Hunter ve Slade seni öldürecek."

Talon, kendinden çok memnun görünüyordu, kollarını tekrar bana doladı ve ilk gerçek kucaklaşmamızda beni yerden kaldırdı. "Sana daha yakın olman gerekiyordu," dedi boğuk bir sesle, aylar sonra ilk kez omega kokusunu alan bir bağımlı gibi kokumu içine çekerek.

Onun dumanlı akçaağaç kokusu her nefesimle daha da güçleniyordu ve ben paniklemiş olsam da bu fırsatı değerlendirip ciğerlerimi doldurdum. Onunla böyle birlikte olmaktan korkmuyordum, ama yine de bu bir riskti.

Ama gerçekten, arkadaşlarımdan her biri tarafından kucaklanmaya çok alışabilirdim. Bağımlı titreyişim, bir kez daha dokunmaya aç bir şekil değiştiren olarak tüm rahatlığı içime çekiyordum.

İki öfkeli alfa odaya daldığında, kapının çarpmasıyla o an paramparça oldu. *Kahretsin*. Kellan ve Finley geri döndüğünde evin hala ayakta olmasını umuyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 49

EMME

Hunter ve Slade parmaklıklara ulaştılar, öfke yüzlerini sert çizgilerle doldurdu.

Talon'un omzuna hafifçe vurdum. "Beni indir," dedim, durumu yatıştırmak için, ama o bu isteğimi tamamen görmezden geldi ve homurdandı.

Harika, alfa moduna girmiştik.

Hunter homurdandı ve Slade, kollarımdaki tüm tüyleri diken diken edecek kadar tehditkar bir hırıltı çıkardı. "Yeter!" diye bağırdım ve büyük bir şaşkınlıkla, hepsi hakimiyet oyunlarını bırakıp bana tüm dikkatlerini verdiler. Bir omega, bu tür bir güçle biraz çılgına dönebilirdi.

"Tamam, bugün bunu aklımızla çözeceğiz," dedim, sinirlerimi bastırarak öfkemi gizlemeye çalıştım. "Talon'un hapishaneyi manipüle edebildiğini zaten biliyorduk, bu da onun şimdiye kadar çok başarılı olduğu anlamına geliyor. Aniden benim bu tarafta olmam gerektiğine karar verdi diye bunu kaybetmeyelim."

"Bunu nasıl hallediyorsun?" diye sordu Slade, dişlerini sıkarak. O inci gibi beyaz dişlerin, bu kuvvet altında çatlamaması şanslıydı. "Daha küçük enerjileri ve atom yapısını manipüle edebilirim, ama sen sadece şekil değiştirenleri zayıflatan elementlerle dolu değil, aynı zamanda büyülenmiş malzemelerle çalışıyorsun."

Talon homurdandı ve ben de onun Slade'i de görmezden geleceğini sandım, ama öyle yapmadı. "Sana defalarca söylediğim gibi, ejderhanla aradaki uçurumu onarmayarak kendini zayıflatmaya izin verdin."

"Ve sana söyledim," diye karşılık verdi Slade, "senin de bir yarık var."

Talon omuz silkti ve ben de bu hareketle havaya kalktım. "Benim çatlağım seninki kadar derin değil. Ejderham ve ben, olması gerektiği kadar bağlı olmasak bile aynı tarafta savaşıyoruz. Sen ve canavarın, müttefik olduğunuz kadar düşmansınız da, bu yüzden zayıflamışsın. Diğer şekil değiştirenler gibi aynı zayıflıklara bağlı kalmamalıyız. Hiçbir elemente ve büyüye bağlı kalmamalıyız. Tam gücümüzdeyken, bize karşı koymak için gerçekten olağanüstü bir şeye ihtiyaçları olur."

Bu şehirdeki herkesin Slade'den korktuğu doğrudu, ama bu korku, kendilerini *tüm* şekil değiştirenlerin üstünde gören cadılara kadar uzanmıyor gibiydi.

"Beni yere indirebilir misin lütfen?" diye tekrar sordum, bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Kaçmayacağıma söz veriyorum."

Neredeyse komik olacak kadar yavaş hareket ederek, beni vücudundan kaydırıldı ve sonunda ayaklarım yere değdi. Eli sırtımda kaldı ve canavarlarımız ani yakınlığımızın tadını çıkarırken bizi birbirimize sıkıca bastırdı.

"Teşekkür ederim," dedim, onun karanlık gözlerini incelerken bir an için seyircilerin olduğunu unuttum. Hunter'ın fırtınalı irislerinde olduğu gibi, karanlıkta da renk izleri vardı — Talon'un kinde yeşil izler vardı.

Bana doğru eğildi ve dudaklarımız birbirine sadece birkaç santim uzaklıktaydı ki Slade elini parmaklıklara vurdu. "Eğer bir daha onun rızası olmadan ona dokunursan, seni o kadar parçalara ayırırım ki geriye sadece pulların kalır."

Kafamı sallayarak uzaklaştım, onun öpücüğünü reddedecek miydim emin değildim.

"Onun sadakatinin kime olduğunu unutma," dedi Hunter, bakışlarıyla bana gelmem için yalvarırcasına. Şüphesiz, bağımızdaki karışık arzumu hissedebiliyordu. "Sonunda, seni incitse bile Fletcher'ın emirlerine uyacaktır. Bunu zaten yaşadın."

Haklıydı ve Talon'a karşı duygularımın yumuşamasına rağmen, bu kadar güçlü bir ejderha kadar güçlü bir şekil değiştiriciye karşı kayıtsız kalamazdım.

Bir adım daha uzaklaştığımda, Talon'un yaralı ifadesi, deriyi, kemiği ve kasları delip geçen keskin bir nesne gibi içime saplandı.

kalbimin derinliklerine kazınmıştı. "Ben de sana sadığım," dedi boğuk bir sesle ve her kelimesinde samimi olduğuna hiç şüphem yoktu.

"Biliyorum," diye onu teselli ettim, "ama sorun şu ki benim ideolojilerim Fletcher'inkilerle uyuşmuyor. Asla onun gibi olmayacağım. Asla güç için bu dünyadaki herkesi feda etmeyeceğim. Aramızdan birini seçmen kaçınılmaz ve şu anda beni seçeceğinden emin değilim. Bu da demek oluyor ki, bu ilişkiyi daha ileriye götüremeyiz. Emin olana kadar. Güven tam olarak sağlanana kadar."

Yüzü sertleşti ve şimdi geri çekilen o oldu. "Sürünü bu kadar mı güveniyorsun?" diye sertçe sordu. "Tamamen mi? Hiç çekinmeden mi? Her birini mi?"

Cevabımda bir an bile tereddüt etmedim. "Kesinlikle. Hepsine, Finley'e bile."

Bu gerçeği kabul ettiğimde, Finley ile aramızdaki son uçurum da kapandı. Teksas'ta her şeyin başladığı o çatlak gibi, bu da somut bir histi.

Evet, beni çok incitmişti, ama en kötü zamanlarımızda bile onun bana ihanet edeceğine inanmamıştım. Beni azarladı mı? Kesinlikle. Olgunlaşmamış küçük iğnelemelerle beni küçük düşürmeye çalıştı mı? Hiç tereddüt etmeden.

Ama beni incitmek veya öldürmek için göndermek? *Asla*. Güvenimiz en alışılmadık şekillerde gelişmişti ve şimdi iyileşme ve büyüme yolunda ilerliyorduk... geri kalan her şey yerine oturacaktı.

"Onlar benim sürüm ve arkadaşlarım," dedim, sesim yükselerek onları savunurken. "Ve senin de öyle olduğuna inanıyorum, ama Fletcher ile son bağlarını koparana kadar sadakatinde bir bölünme var. Bu benim için kabul edilemez. Ne yaparsam yapayım beni ilk sıraya koyamayan bir anneyle büyüdüm ve bir daha asla o duruma dönmeyeceğim. Senin için bile."

O, yüzeyin ötesini gören bakışıyla bana baktı, ama beni ikna edecek hiçbir şey söyleyemedi. Henüz Fletcher ile yüz yüze gelme sınavımızı geçmemiştik ve o ana kadar, her zaman şüphelerim olacaktı. Volkan gezimizden sonra, o pislik alfa'yı takip ediyorduk. Oraya ulaşmak için Talon'un ejderhasına binmek zorunda kalsam bile.

Sonsuza kadar böyle yaşayamazdık.

"Birkaç gün sonra özgür olacaksın," diye hatırlattım ona, parmaklıklara doğru geri adım atarak. "Ve tekrar ziyaret edeceğime söz veriyorum, ama şimdi beni dışarı çıkarabilir misin?"

"Kapıya geç," diye emretti Slade, sonra Talon'u işaret etti. "Sen de olduğun yerde kal." Talon'un bakışları benden ayrılıp kardeşininkilerle çarpıştı. Aralarındaki gerilim neredeyse derimi yakacaktı.

"Bana nasıl konuştuğuna dikkat et," diye homurdandı Talon. "Hepiniz Emme sayesinde hayattasınız, ama eş bağlarını koparabilen bir büyü olduğunu öğrendik. Beni zorlamaya devam ederseniz, bunun gerçekleşmesini sağlayacak imkanlarım var."

Büyü eş bağlarını koparabilir mi?

Bu sözün yarattığı korku beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertmeye yetecek kadar güçlüydü.

Tehditlere hiç tahammül edemeyen Slade, kolunu parmaklıkların arasından uzatıp Talon'a *biraz daha yaklaşması* için işaret etti. Talon da tereddüt etmeden bunu yaptı.

Geri dönüp aralarına girmek üzereydim ki Hunter parmaklıklar arasından kolumu yakaladı. "Hayır, Emmeline," diye bağırdı, bana hiç etki etmeyen bir hakimiyet sergileyerek. "Seni tek vuruşta öldürebilirler."

"Hayatta olmaz," diye kükrediler iki ejderha da, neredeyse onları ayırt edemiyordum. Ne kadar kükredikçe, sesleri o kadar benzer oluyordu.

"Bizden korunan tek kişi o," diye ekledi Talon.

Hunter hala bana yaklaşmama izin vermiyordu, ama Slade olmadan kapıyı da açamıyordu. Bu yüzden orada durup Slade ve Talon'un birbirlerine bakışmalarını izlemek zorunda kaldık.

Slade'in kolu birden hareket etti, eli kardeşine doğru uzandı, ama kardeşi temas etmeden elini itti. Ancak diğer elini parmaklıkların arasından geçirmeyi başardı ve Slade yumruğunu ikizinin yüzüne indirdi, onu birkaç adım geriye savurdu.

Vuruş o kadar gürültülüydü ki kemiklerimde hissettim. Talon'un hiçbir şey olmamış gibi sallanarak kurtulduğunu görünce rahatladım.

"Bu sefer onu bırakacağım," diye homurdandı, çenesini oynatarak, ama yaralandığına dair başka bir işaret göstermedi. "Ama biz

önümüzdeki birkaç gün içinde Avrupa'ya gideceğim. Daha fazla bekleyemeyeceğim." "Pazartesi günü yola çıkacağız," dedi Hunter. "Üç gün sonra."

Talon homurdandı ama tartışmadı. Bir kez daha onun bakışlarının yakıcı etkisini hissettim ama o bakışla karşılaşsam gidebilecek miyim emin olamadığım için kapıya doğru sürünerek gittim ve Slade'in kilidi açmasını bekledim.

Çıkışa kadar kafese kapatılmış şekil değiştireni görmedim. Talon'u başı eğik, yumrukları sıkılmış halde görünce kalbim parçalandı. Acı ve kederle çığlık attı ve bu beni durdurdu.

Slade yanıma geri döndü. "Birkaç gün içinde iyileşir," diye mırıldandı, başparmağıyla yanağımı okşayarak. "Ona eşlik ederim. Sen de onu ziyaret edebilirsin, ama şimdilik, sonunda sana kavuşup sonra da seni çok çabuk kaybetmenin acısını atlatması için ona zaman tanı. Bu tür bir kaybı kabullenmek bizim için kolay değil. Ejderhalar en değerli varlıklarını pençelerinde tutarlar."

Benim bir eşya olduğum şeklindeki imasını, artık buna alıştığım için önemsemeden, Talon'a sunabileceğim tek bir şey olduğuna karar verdim.

Dönerek, "Tal!" diye seslendim.

Başını kaldırdı ve boş gözleri tüylerimi diken diken etti. Ejderhaların hayvani bir şekilde başını eğdi. "Tal?"

Yüzüme zorla bir gülümseme kondurdum. "Birini sevdiğinde ona bir takma ad verirsin. Akşamüstü döneceğim, tamam mı?"

O hiçbir şey söylemedi ve ben de Hunter ve Slade'i odadan takip ederken gözyaşlarımı zorla yuttum. Buna karma ya da ektiğini biçmek deyin, Talon cezasını çekiyordu.

Genelde pisliklerin başına böyle şeyler geldiğinde zevk alırdım, ama bu durumda kalbim parçalandı. Hiçbir şey net değildi ve birbirimize yakınlaşıyor olsak da, gerçek iyileşmeye giden yolumuz hala uzundu.

Beş güçlü, zarar görmüş ve tehlikeli alfa ile ilişkilerimi yürütürken beni yönlendiren tek şey içgüdülerimdi. Sadece tökezleyerek ilerliyor ve hepimizin hayatta kalmasını umuyordum.

O anda *hayatta* kalmak benim en büyük ihtiyacımdı.
İçinde sonunda sonunda herkes ben önemsemiğim
önemsemiğim bir zorunda dik ayakta kalmak
zorundaydı, aksi takdirde hayatta kalamazdım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 50

EMME

Telefonum akşam yemeği sırasında çaldı ve erkeklerin aradığını düşünerek hemen açtım ve mesajı okudum.

■

Yenildik ama yine de altın madalya kazandık: Eve dönüyoruz! Uçağımız saat 22:00'de inecek. Umarım bizi bekler, güzelim. İkimizin de teselli edici öpücükler ve kucaklaşmalara ihtiyacımız var.

■

UnBEARable: Bizi beklemene gerek yok Em. Yorgun olduğunu ve bir sürü iş olduğunu biliyoruz. Kellan yine de senin yatağına girecek. Ve ben... bekleyebilirim. Ben sabırlı bir ayıyım.

Nedense bu son dört kelime beni kıkırdamak ve masanın altında lanet olası ayaklarımla tekmelemek istememe neden oldu. Bu alfa erkekler, son günlerde kim olduğumu bilemez hale gelene kadar normal duygularımı altüst ettiler. Slade ve Hunter ikisi de bana baktılar. "Ne dediler?" diye sordu Hunter, tabağıma bir yengeç köftesi daha koyarken. Bu gidişle, ana yemeği yiyemeyecek kadar doymuş olacaktım.

"Uçakları bu gece saat onda inecek. Kellan beni beklememi istiyor, Finley ise uyumamın sorun olmadığını söyledi."

Hunter memnun görünüyordu. "Sürümün tamamının bir arada olması hoşuma gidiyor." Göğsü gürlledi ve bağımız sayesinde kurtu rahatladı. "Güvende ve benim kontrolüm altında oldukları yerde."

"Onları çok özledim," diye itiraf ettim, elimi göğüs kafesimin üzerinde gezdirerek. "Herkes yokken burası garip bir şekilde boş geliyor ve düşmanlarımız hala dışarıda olduğu için ayrılmamızı sevmiyorum. Herkes aynı çatı altında olduğunda çok daha sakin hissedeceğim."

Slade'in ifadesi nötr kalmıştı ve gözleri boştu. Kardeşini tecrit odasında bıraktığımızdan beri böyleydi. Ona yemek götürmek ve ona eşlik etmek için geri dönmüştü, ama hiç kimsenin mevcut durumdan memnun olmadığı açıktı.

"Onları buradan izliyorum," dedi kısaca, "ve hiçbir zaman tehlike olmadı. Ama Hunter gibi, tüm sürümüz benim himayeme geri döndüğünde daha rahat uyuyacağım."

Onun böyle hissetmesi beni hiç şaşırtmadı.

Cevap vermek için tıklayarak, ne söyleyeceğimi düşünmek için birkaç saniye bekledim ve adım belirlediğinde hüzünlü bir gülümsemeyle cevap verdim.

Pretty Mate: İkinizi görmek için sabırsızlanıyorum. Tabii ki sizi bekleyeceğim. Bu gece sizi kucaklamaktan beni hiçbir şey alıkoyamaz.

. İyi yolculuklar, yakında görüşürüz. *öpücük emoji*

Beaten but still Golden: Awww, Shortcake. Seni öpücüklerle boğacağım. Giyinme. Zaten soyunacaksın.

Heyecana bir sıcaklık dalgası da eklendi ve kokumun yayılmasını ya da aşağıdaki zonklamayı hafifletmek için yaptığım kıvrılmayı kimsenin kaçırmadığını sanmıyorum.

Hunter kıkırdadı. "Sinir bozucu yavru köpek seni salya sümük yapacak, değil mi?"

"Umarım öyledir," diye bağırdım, çatalla kendimi serinleterek.

Bu, Slade'i gülümsetti. "Onun sinir bozucu tavırlarını sevimli bulan bir şekil değiştiren olacağını kim bilebilirdi?"

Çatalı ona doğrultarak, yavaşça gülümsedim. "Onun öldüğünü sandığımızda seni gördüğümü unutuyorsun. İstedğin kadar rol yapabilirsin, Korkunç Şekil Değıştiren, ama içten içe hepimiz Kellan'ın sevgi anlayışına ihtiyacımız var." Slade omuz silkti, ama inkar etmedi.

"Son şakam hakkında ne düşündüğünü bana söyleyecek misin?" diye tekrar sordum, daha önce onlarca kez yaptığı gibi sorumu görmezden geleceğini umarak.

O daha da yaklaştı, yemek odasındaki apliklerden gelen loş ışıklar yüzüne hafifçe ürkütücü bir ifade veriyordu. "Ah, Snow. Bu çok sevimli

. Aklında kalmayı seviyorum, bu yüzden bunu biraz daha uzatabilirim."
Evet, aklımda kalmak için bilgi saklamasına gerçekten gerek yoktu.
Telefonumun zili, Slade'in delici bakışlarından gözlerimi ayırmamı sağladı.

■

UnBEARable: Biraz sonra benim için de zaman ayır, Buz Kraliçesi. Lütfen. Senin arabanda birkaç saat geçirmek isterim.

■

Beaten but still Golden: O da senin çıplak olmanı istiyor. Bilgin olsun. Cildindeki yağ izleri de ekstra bir bonus.

Tanrım. Kellan ikimizin de sonumuz olacak.

■

UnBEARable: Düzenli olarak sinir bozucu bir pislik olduğu için, Kellan Jackson Golden Claw'a tek parça halinde dönmeyecek. Planların aksamasından dolayı özür dilerim, ama... bunu hak etmişti.

■

UnBEARable: Ama aynı zamanda... o da haksız sayılmaz.

Elimi yanağıma bastırdım, dokunduğumda sıcaklık hissetmem hiç de şaşırtıcı değildi. "Şimdi, yanaklarına bu güzel pembe rengi getiren şeyin ne olduğunu bilmem gerek," dedi Hunter, öne eğilerek yüzümün diğer tarafını da avuçladı. "Bu senin rengin, bebeğim. Özellikle de tüm vücudunu kapladığında."

Bu durumda yapabildiğim tek şey yavaşça nefes almaktı. "Hepiniz benim ölümüm olacaksınız," diye gruba tekrar ettim. "Kendimi canavarlara kurban edilmek üzere atılmış lanet bir bakire gibi hissediyorum. Ve hepimiz benim bakire olmadığımı biliyoruz."

Hunter burnunu çektirdi. "Bunu hiç bilmiyoruz, bebeğim. Bizim için, kapımıza gelmeden önce el değmemiştin."

Slade omuz silkti ve ben onun sakın ifadesine güvenmedim. "Hepsi öldükten sonra, sanki hiçbir şey olmamış gibi olacak. Bilim böyle işliyor."

Gözlerimi kırptım. "Uh, hayır. *Hiç de* öyle işlemiyor."

O sadece sırttı ve ben gözlerimi ona dikip baktım. "O zavallı, savunmasız insanları rahat bırak. Onları bulman için harcayacağın birkaç saniyeye bile değmezler."

Birbirimize bakmaya devam ettik ve o sinir bozucu sırtışını hiç bozmadı. Onunla bu konuyu daha sonra tekrar konuşmaya karar verdim, çünkü şu anda insan avlamak için vakti olduğunu sanmıyordum. Başka işleri varken olmazdı.

Yemek odasının kapısı açıldı ve Florence içeri koştu. "Yemek hazır!" diye bağırdı ve büyük bir kase makarna koydu, ardından peynir, pul biber ve diğer soslar da geldi. "Bu bir tavuk alla bosciaola ve Gerry'nin en iyi yemeklerinden biri olabilir."

Şeften bahsedilince gözleri parladı ve bakışlarında yeni filizlenen ilişkilerinin ışıltısını görebildiğime yemin edebilirim.

"Kokusu harika," dedim, krem, sarımsak, pastırma ve mantarın kokusunu içime çekmek için öne eğildim. "Bu muhteşem yemekler için ikinize de teşekkür ederim. Bize çok iyi bakıyorsunuz."

Elini omzuma koydu ve kısa bir süre sıktı. "Bizim için bir zevk. Yakında diğer oğullarımız da eve gelecek, onların da doğru beslenmelerini sağlayacağız. Sarımsaklı ekmekle hemen döneceğim."

Her zamanki hızlı hareketleriyle, saniyeler içinde gidip geldi ve çıtır çıtır ekmeği makarnanın yanına koydu. Sarımsaklı tereyağı kızarmış ekmeğin kenarlarından damlıyordu ve kurtum takdirle homurdandı. Hunter bu tepkiyi beğendi ve avcısı da ona katıldı, avucunu köprücük kemiğime bastırdı.

Hak sahibi alfamız olarak, benim canavarımla güçlü bir bağı vardı ve onun çağrısıyla canavarım yüzeye çıktı. Hunter'ın siyah kurdu, bizim bağımızın ucunda güçlü bir varlıktı ve beşli tamamlandığında tüm bu bağların nasıl hissettireceğini merak ettim.

Bir ömür boyu yalnızlık ve her savaşı tek başıma vermiş biri olarak, onların her zaman yanımda olduğunu hissetmek beklenmedik bir hediye idi. Bundan nefret edeceğimi düşünmüştüm, ama tam tersi bir etki yarattı.

"Ye, dostum," dedi Hunter, beni kollarından bırakarak.

Her zamanki gibi beni bekliyorlardı, bu yüzden aceleyle kâsemi doldurup kremalı yemeği yemeye başladım. İki alfa da benim vücut ağırlığımı kadar yemek yememi izledikten sonra

benim vücut ağırlığım kadar yemek yememi izledikten sonra yemeğe başladılar ve biz bitirdiğimizde Slade devriyeye çıktı, ben ise tekrar Talon'u ziyaret ettim.

Hunter da gelmek istedi, ama onu giriş salonunda bırakıp uzun bir öpücük verdim. "Yakında buraya döneceğim ve birlikte çocuklarımızı bekleyebiliriz," dedim ve o da homurdanarak yapması gereken bazı işleri olduğunu kabul etti.

"Ama o pisliği gözümün önünden ayırmayacağım. Seni tekrar hücreye çekerse, tüm uzuvlarını koparırım. Ve boynunu kırarım."

Kıkırdayarak göğsünü okşadım. "Tamam, aşkım. Gerekirse erkeksi göğsünü dövebilirsin. Benim için alfa erkeklik taslamana minnettarım."

Hunter başını salladı. "Bana patronluk tasladığını biliyorum, küçük omega. Ve ceza olarak, bu gece Kellan ve benim senin için planlarımızı hızlandırdığımız gece olabilir."

Beynim patladı ve külotum parçalandı. *Puf.* Yok oldu.

"Evet," diye nefes aldım, lanet olası bir bobble-head bebek gibi başımı sallayarak. "Evet. Lütfen. Kesinlikle cezalandırılmayı hak ediyorum." Çok memnun bir şekilde güldü ve odayı gülüşü doldurdu, sonra son bir kez ayak parmaklarımı kıvırtan bir öpücükle beni Talon'u ziyarete bırakıp işe gitti.

"Tatlı Bal," ejderha, sanki ben ayrıldığımdan beri hiç kıpırdamamış gibi, hala parmaklıklara yaslanmış halde gürledi. "Sözünü tuttu."

"Elbette tuttum," dedim, kendimi rahat davranmaya zorlayarak, ama kurtum bizi ona yaklaştırmak için çok acele ediyordu. O kederli bir uluma çıkardığında, neredeyse kontrolümü kaybedip dönüşecektim.

Bu bağın düzensizliği ikimizi de yıpratıyordu.

"Dönüşebilirsin," dedi Talon, dikleşerek. "Oda benim canavarım için çok dar, ama senin kurtunu tanımak isterim."

Bunu söylediği anda, onu serbest bırakmak tek düşünebildiğim şey oldu. "Bunu çok isterim," dedim başımı sallayarak. "Evet, bunu çok isteriz."

Odayı terk edip soyunmayı kısa bir süre düşündüm, ama sonra bunu büyütmemeye karar verdim.

Shifterlar için çıplak olmak normaldi.

Talon'un bakışları karardı ve o bakış altında, siyah iç çamaşırlarım kalana kadar her şeyi hızla çıkardım. "Bu ön sevişmeye çok benziyor," diye mırıldandım ve onun bakışları şehvetli bir hal aldı.

"İçgüdülerin çok doğru," diye mırıldandı. "Seks konusunda hiç tecrübem yok, ama bu hissi seviyorum. Senin her santimini istiyorum, omega. Her lanet santimini."

Hay sıçayım.

İki ejderha da bakire miydi?

Ve şimdi onları dokunmayı düşünmekten vazgeçmek için beş soğuk duş ve bir lobotomiye ihtiyacım vardı.

Birlikte mi?

Dur. Hayır. Bu çok ileri gitti. Ya da... yeterince ileri gitmedi.

Aceleyle iç çamaşırımı çıkardım ve kurtumu çağırdım, sorunsuz bir şekilde onun şekline dönüştüm. Dik durup tüm uzuvlarımı gerdiğimde, Talon parmaklıklara doğru itti ve benim canavarım, ısırganının nabızı güçlenene kadar onun kokusuna kilitlendi.

"Oh, sen en güzel kurtsun," diye mırıldandı, çömelerek. "Sen bizim mükemmel eşimizsin. Buraya gel, yanıma otur."

Canavarım, onun tepkisinden gurur duyarak ileri doğru yürüdü. Tanrıça böyle tasarlamışsa, biz kim oluyoruz da itiraz ediyoruz ki, diye en ufak bir şüphesi yoktu.

Ben de aynı fikirde olmaya başlamıştım ve tüm sürümü sahipleneceğime karar vermiştim.

Bunu gerçekleştirmek için kimi yok etmem gerekirse gereksin.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 51

AVCI

Güvenlik sistemimiz aracılığıyla Emme'yi izlemek gerçek hayatın yerini tutmuyordu ve nerede olursa olsun bağımız sayesinde onu hissedebiliyordum, ancak yakın mesafeden hissetmek daha güçlüydü.

Bağımızın uğultusu beni rahatlatıyordu, çünkü bana onun güvende olduğunu söylüyordu.

Talon'la birlikte olsa bile.

Onun sürümüzle olan bağını inkar edemezdim. Diğer üyeler gibi ben de ona karşı aynı *çekiciliği* hissediyordum. Kokusu grupla uyumluydu ve hiçbirimiz Emme gibi onunla bağ kurmasak da - Emme bir nedenden dolayı grubumuzun merkezidi - yine de onu beşli bağ kurma töreniyle aramıza katmak zorundaydık. Ve onu Reeves Sürüsü'nün tüm resmi evraklarına kaydetmek zorundaydık.

Topluluk, altı üyeli bir beşlinin nasıl var olabileceği konusunda tartışırken büyük bir kargaşa çıkacaktı. Bu durum şüphesiz bir süreliğine her şeyi altüst edecekti ve ben bunun gerçekleşmeden önce bir tür açıklama yapabilmeyi umuyordum.

Diğer şekil değiştirenlerin hakkımızda ne dediği umurumda değildi, ama Emme'nin hayatının zor olmasını istemiyordum. Altımızın normal bir beşli kadar güçlü bir güç çemberi oluşturacağına emindi ve Talon'a karşı hissettiğim rahat kabul, onun haklı olduğunun güçlü bir göstergesiydi.

Telefonum çaldığında, kurt halinden geri dönüş yapmış olan Emme'den gözlerimi ayırmadan cevap verdim. Talon ile sohbet ediyordu ve ejderha onu yemek istermiş gibi ona bakıyordu... Her anlamda.

Bu bakış bana çok tanıdık geliyordu ve onu suçlayamazdım.

O.

Omega'mız çok lezzetliydi. *Her açıdan.* "Evet," dedim, Slade olduğunu zaten biliyordum.

"Durumu stabil," dedi, beklediğim haberi verdi. "O orada kalabilir."

Kardeşiyle geçirdiği zaman içinde, Talon'un ruh halini hissetmeye başlamıştı. Resmi olarak bağlanmamışlardı, ama ikiz ruhların bağlantısının başlı başına mistik bir bağ olduğunu biliyorduk.

Bu, bildiğimiz tek şeydi. Onun mirasının dünyada ne kadar az bilindiği gerçekten can sıkıcıydı, ama aynı zamanda, bu onu güvende tutan şey de olabilirdi.

Bilgi güçtü ve dünyamızdaki en güçlü canavarları kontrol etme gücüne kimsenin sahip olmasını istemiyorduk. Fletcher'ın Talon'un sadakatini kazanmanın bir yolunu bulmuş olması yeterince kötüydü.

"Orada onunla mutlu görünüyor," dedim, ikimizin de aynı görüntüleri izlediğinden şüphem yoktu. Devriye geziyor olabilir, ama canavar formundan çıktığında, tüm dikkati Emme'ye odaklanıyordu. Fletcher'ın savunmamızı aşması nedeniyle taşıdığı suçluluk duygusu, izin verseydim, onun yükünden kurtaracağım bir yük olacaktı.

"Onun mutluluğu, güvenliğinden sonra gelir," diye karşılık verdi Slade, ejderhası yüzeyin hemen altında gürleyerek. "Ayrıca, araba Kel, Fin ve Kenzo'yu havaalanından aldı. On dakika içinde orada olacaklar."

Kurtum uludu ve onların Golden Claw'a geri dönmelerine sevindim. Sürümün ülkenin dört bir yanına dağılmasından nefret ediyordum. "Bu harika bir haber. O zaman şafak sökmeden görüşürüz. Sürümün tamamının en azından bir süre bu çatı altında birlikte vakit geçirmesini istiyorum."

O homurdandı, hat kesildi ve ben de kimse ona emir vermediğini hatırlattığı için güldüm. Yine de tartışmamıştı, bu da eve geleceği anlamına geliyordu.

Bilgisayarımı kapatıp, bu sefer telefonumdaki güvenlik kamerası görüntülerini taradım ve mülkümüzün çevresinde her şeyin yolunda olduğunu görünce rahatladım. Babamın bu işe karıştığını öğrendiğimden beri, içimde derin bir tedirginlikle mücadele ediyordum. Özellikle de

O sinsi pislik, annem ve Sorenson ile birlikte kayıptı. Hiçbiri bana uymuyordu.

Fletcher yeniden toparlanıp planının bir sonraki aşamasına geçtiğinde, tüm gücünü ve büyüsunü bizim yönümüze yöneltecekti. Bir saniye bile dikkatimi dağıtamazdım.

Nöbetçi kulübesi Kellan ve Finley'in arabasının geldiğini haber verdi ve ben de fuayede bekledim. Emme onları hisseder hissetmez uyanacaktı ve ben de onu Kellan'la bir gece geçirmek için kaçıracaktım. Sinir bozucu velet, günlerdir bana eşimizin fotoğraflarını isteyerek yalvarıyor, ağlayan emojiiler gönderiyordu. Planlarıma tamamen katılacak.

Finley de hoş karşılanırdı, ama bildiğim kadarıyla, henüz o aşamaya gelmemişlerdi. Kenzo'nun doğum günü olduğunu ve son dakikada çocuklarla birlikte şehre birkaç saatliğine çıkabilmek için geri döndüğünü de unutmamak gerekir.

Araba ön kapının önünde durduğunda, Emme giriş salonuna koştu. "Çok heyecanlıyım," dedi, zıplayarak. "Onları çok özledim."

Saçlarının yüzünün etrafında uçuşması, parmaklarımı yumuşak tellerinin arasına sokmak için can atmamı sağladı. Aramızdaki mesafeden nefret ederek, onu kollarımın arasına aldım ve küçük bedenini yanıma sıkıştırdım. "Onlar da seni özlediler, bebeğim," diye mırıldandım, ona bakarken içimdeki kurt uyanıyordu.

Buz mavisi gözleri ısındı ve tavandaki ışıklar, sevimli düğme burnundaki çillerin parıldamasını aydınlattı. Ama gülümsemesi beni mahvetti.

Bizim dünyamıza ilk geldiğinde, gülümsemeleri zoraki ve hüznle karışık olduğunu görmüştüm. Şimdi ise gerçek mutluluğu gösteriyordu, ki *bu her şey* demekti.

Başını göğsüme yasladı ve ben dudaklarımı başının üstüne bastırarak onun kokusunu içime çektim. Kurtum, onun bir daha tehlikeye girme düşüncesine homurdandı ve biz de aynı fikirdeydik. Ailem, Sorenson, Chelsea, Blaine ve ona zarar veren diğer her pislik ölecekti. Onları hayatım boyunca tanıyor olmam ya da beni doğurmuş olmaları fark etmezdi.

Onlar benim eşime dokunmuştu ve bu yüzden düşmanımdılar.

Ve düşmanlar ortadan kaldırılırdı.

Kellan kapıdan ilk olarak fırladı ve bize o kadar şiddetle çarptı ki, Emme'nin arkasında durmasaydım, Emme uçup giderdi. Tabii ki onu yere düşürmesine izin vermezdi, tabii kıcının tekmelenmesini istemiyorsa. Emme'nin, beni ve onu yerden kaldırırken kahkahası, onun bayılmamasının tek sebebiydi.

"Ona nazik davran, pislik," diye uyardım ve o da başını geriye atıp güldü. Korkusuzluğu sinir bozucu olduğu kadar ferahlatıcıydı da.

"O biraz sert olmasını seviyor. Senin de çok iyi bildiğin gibi, Alfa Baba."

Tanrıça, bu yavruyu elinden aldığım için bana gerçekten borçluydu. "Biraz sert davranacaksın ve inan bana, bunun sana hiçbir zevki olmayacak."

Kellan cevap bile vermedi, ellerini Emme'nin saçlarına gömmekle meşguldü, sanki hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu hava gibi onu öpüyordu. Kokusu etrafımızda canlandı ve inleyen ve sikimi düzelten tek kişi ben değildim.

Finley girişinde garip bir şekilde duruyordu ve yüzündeki özlem dolu bakışı fark ettim. "Yakında, kardeşim," diye fısıldadım ve o da sakalını okşayarak başını salladı.

Kellan ve Emme ayrıldıklarında, Finley yüzündeki ifadeyi eğlenceli bir ifadeye çevirmiş, acısını içinde saklamıştı. Yine de kardeşimle gurur duyuyordum, çünkü sonunda tüm potansiyelini ortaya çıkarmak için gerekli adımları atmıştı.

Kellan biraz uzaklaştığında, Emme'nin ne kadar sersemlemiş ve kızarmış olduğunu görebildik. Dudakları şişmiş ve pembeleşmişti, ve o memnuniyetle iç çektiğinde, yemin ederim hepimiz iyi çocuklar gibi kuyruklarımızı salladık. Kellan bizi yoruyordu, ama Emme mutlu olduğu sürece şikayet etmeyecektim. *Çok fazla.*

Emme Finley'e yaklaştığında, Finley sanki herhangi bir hareket Emme'yi korkutup kaçıracaktı gibi olduğu yerde donakaldı. Yine de çekingen bir gülümseme göstermeyi başardı ve Emme bunu cesaretlendirme olarak algıladı. Parmak uçlarına yükseldi ve kollarını Finley'in boynuna doladı.

Finley'in ağzından bir nefes çıktı ve kollarını Emme'nin sırtına o kadar sıkı sardı ki Emme küçük bir çığlık attı. Bağımız sayesinde

, bunun çoğunlukla acı değil şok olduğunu hissedebiliyordum. Aslında, ona sarıldığına bakılırsa, onun kucaklamalarını sevdiği açıktı. Vücudu gevşedi.

"İkinizin de geri dönmesine çok sevindim," diye mırıldandı Finley'in omzuna yaslanarak. "*Hepimiz* sizi özledik."

Finley onu yerden kaldırdı ve nazik bir hareketle bir yandan diğer yana salladı. "Sizinle birlikte olmak istediğimiz için berbat oynadık. Hokey, bu yol yolculuklarının acısına değmez."

Emme'nin bu sözün önemini gerçekten anladığından emin değildim. Finley'nin hokey yerine onu seçmesi... Bu, hepimizin onun değiştiğine dair ihtiyaç duyduğu tek kanıttı.

Daha iyiye doğru.

Kellan yanıma yaklaşıp kolunu omuzlarıma attı. Onları izlerken gözleri parlıyordu. Bu bir animasyon olsaydı, göğsünden abartılı bir kalp atışı duyulurdu.

"Bu, Emme ile ilk tanıştığım gün, ilk öpüştüğümüz gün, bağlandığımız gün ve ilk kez bana dokunduğu gün dışında hayatımın en güzel günlerinden biri olabilir..."

Benim elim onun kafasının arkasına çarparak sözünü kesti, ama ben de bu noktalara itiraz edemedim. Emme Finley'den uzaklaşarak bize küstahça bir gülümseme attı. "Sürülerden ve bu hayattan kaçma görevimde başarısız olduğum için çok mutluyum. Açıkçası siz pislikler olmadan yaşayamazdım. Gerçekten yaşayamazdım."

"Aynı şekilde!" diye bağırdı Kellan ve tekrar ona doğru koşarak onu kollarına aldı. "Şimdi bunu kutlamalıyız. Sen ve ben, önümüzdeki on iki ila on iki yüz saat boyunca çıplak. Ne dersin, Shortcake?"

Emme bacaklarını onun bacaklarına doladı ve sıkıca sarıldı. "Kulağa iyi bir plan gibi geliyor." Bakışları benimkilerle buluştu. "Sen de var mısın, Hurricane?"

O, benim ne kadar derine girdiğimi bilmiyordu. Ölüm bile bizi ayıramayacak kadar derine girmiştin. "Sonuna kadar, bebeğim. Sonuna kadar."

Kellan dönüp merdivenlere doğru yürüdü, ben de Finley'i kontrol etmek için durdum. "İyi olacak mısın kardeşim?" diye sordum.

O, merdivenlerden yukarı koşarken onları izleyerek başını salladı. "Evet, Kenz'in evine gitmeden önce duş alıp üstümü değiştireceğim. Emme

ve henüz o noktaya gelemedik, ama sorun değil. Sabırlı olmayı öğreniyorum ve onun beni bu kadar kabul etmesinden dolayı çok mutluyum."

Elimi omzuna koydum. "Hepimiz seninle gurur duyuyoruz. Bunu bil yeter."

Finley uzanıp elini benimkinin üzerine koydu, başını eğdi ama gözlerindeki parıltıyı yakaladım. "Teşekkürler, Hunt." Başını salladı ve boğazını temizledi. "Şimdi git ve omega'mızı sev. Onun mutlu olmasını istiyorum... her şeyden çok."

Bunun üzerine odasına doğru sürünerek gitti ve ben onun iyi olacağını biliyordum.

Eninde sonunda.

Sürüm, alfa enerjimi dengeleyen ve tatmin eden bir şekilde güçleniyordu.

Artık tek ihtiyacımız olan düşmanlarımızı ortadan kaldırmaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 52

EMME

Kellan merdivenleri koşarak çıktı, ben de ona maymun gibi yapışmıştım. Yürümekte ısrar etmenin boşuna olduğunu zaten biliyordum. Aramızdaki bağ sayesinde, onun sevgisi ve ihtiyacı benim çaresizliğime bulaştı, beni nefes nefese bıraktı ve aklımı kaçırmanın eşiğine getirdi.

Aşağıda selamlaştıktan sonra, sadece külotum tamamen mahvolmakla kalmadı, eşofman altım da aynı duruma gelmişti.

"Bekleyebileceğimi sanmıyorum," diye inledi Kellan, merdiven sahanlığında adeta koşarak yatak odasına daldı. Florence bugün çoktan gelmiş ve her şeyi temizleyip serin ve kokusuz bırakmıştı. Onun günlerdir yokluğunun kanıtlarını görmekten nefret ediyordum, ama şimdi buradaydı ve ben yeniden bir araya gelmemizin her saniyesinin tadını çıkaracaktım.

Yatağa kadar gidemedik. Beni yumuşak, kalın halının üzerine yatırdı, ağzını ağızıma yapıştırdı ve ben öpüşürken inledim. Kellan geri çekildi, nefes nefese bana yaslandı. "Değişenlerin tanrıçası, güzel eşim. Sikim resmen takım elbise pantolonumu yırtmaya çalışıyor." "O zaman çıplak kalman daha iyi," diye gülerek önerdim.

"Yaralıyken performans göstermeni istemeyiz."

Kellan tekrar inledi ve beni uzun, uyuşturucu gibi öpücüklerle öptü, bu da beni akılsız ve arzuyla çılgına çevirdi. Vücudumuzu ayırmadan kıyafetlerini çıkarmaya çalıştığını anlamam birkaç saniye sürdü.

"Koç ne derse desin, seni bir daha terk etmeyeceğim," diye yemin etti, pantolonu neredeyse ayak bileklerine kadar inmişken, ayakkabılarını çıkarmaya çalışıyordu. Ayakkabılar kolayca çıkmayınca, pantolonunu yırtmaya odaklandı.

Gömleği açık, düğmeleri odanın her tarafına dağılmıştı. "Sen kitap okurken, müstehcen sahnelere geldiğinde, Finley ve ben sırayla mastürbasyon yapmak zorunda kaldık..." Gözlerini bana dikip, dudaklarında yavaşça bir sırıtış belirdi. "Ayrı ayrı, Shortcake. Aklını pisliklerden arındır."

Bu beni kahkahalara boğdu, zihnimde canlandırdığı görüntü vücudumu ısıttı. Alfa erkeklerim kardeş gibi birbirlerini seviyorlardı, bu benim için sorun değildi. Cinsel ihtiyaçlarının tek odak noktası olmam beni rahatsız etmiyordu.

"Bu gece hiçbir şeyle kendin ilgilenmen gerekmeyecek," diye fısıldadım ve Hunter odaya girerken ona öpücük vermek için eğildim.

Hak sahibi alfa, şüphesiz ilginç bir sahneyi izleyerek durakladı. Kellan, pantolonu ayak bileklerinde ve ayakkabıları ayağında, ulaşabildiği her yerimi öperken beni halının üzerine sıkıştırıyordu. Kellan benden tamamen kaldırıldığında inledim, Hunter'a döndüğünde boğazından beklenmedik bir hırıltı çıktı.

Hak sahibi alfa, Kellan'ı durduran, hakimiyetle dolu, daha da etkileyici bir hırıltı çıkardı. "Sen yarı delisin," diye bağırdı Hunter. "Kendine gel. Emme'ye zarar vermeyeceğini biliyorum, ama şu anki durumunda hiçbir yere varamazsın."

Kellan düzensiz bir nefes aldı ve başını kaldırıp bir uluma çıkardı. "Aslında *çok hızlı* ilerliyordum," diye mırıldandı.

Hunter başını salladı. "Merak etme, sinir bozucu yavru. Omega'mızı sevmek için bütün gece vaktimiz var. Ve bence *onu birlikte sevmenin* zamanı geldi."

On saniye bile geçmeden Kellan tamamen çıplak kalmıştı, ben de tamamen çıplaktım ve ikimiz de yatakta Hunter'a bakıyorduk. Golden'ımız bir şey istediğinde, hızlı hareket ederdi.

Hunter bir adım yaklaştı ve onun canavarın vahşi enerjisi etrafımızı sardı. Bağımız aracılığıyla onlardan hissettiğim şey beni akılsızlaştırdı. "Lütfen, *lütfe*n, *lütfe*n." Evet, zaten yalvarıyordum ve umurumda bile değildi. Bu ikisi şu anda vücudumu mahvetmezlerse, milyonlarca parçaya ayrılıp evrene dağılacaktım.

Evet, azgın olduğumda dramatik davranıyordum, ama ihtiyacım... *Gah*.

Hunter'ın gözlerindeki altın rengi koyulaştı ve yavaşça dolaşmaya devam etti, kıyafetlerini çıkarıp, cildinin her lezzetli santimetresini sergiledi. Dövmeler kolları boyunca parıldıyordu ve ben de her zamanki gibi *ona* çekildim. "Bu gece istediğin bu mu, küçük dostum? İkimizi de mi istiyorsun?"

O derin hırıltıyla sorular sorduğunda, bacaklarımı sıkmak zorunda kaldım.

"Evet, istiyoruz," dedi Kellan, onu acele ettirmek istercesine kollarını sallayarak. Yanıma uzandı, elleriyle göğüslerimi kavradı. "Kıçını yatağa koy, Hurricane. Sınırlı sabrımı zorluyorsun."

Hunter tek bir bakışla onu susturdu, ama Kellan dikkatini benim tenimi keşfetmeye, okşayarak, alaycı dokunuşlarla vermeye verdi. Karnımı kavrayarak karnımın alt kısmını sıkıca kavradı. Parmakları uyarılmış bölgemin üzerinden kayarak kayganlaştırıcıyı kıçıma kadar yaydı. Amıma geri dönüp iki parmağını içeri soktuğunda inledim, beni dokunuşuna göre genişletti. Sert ve hızlı bir şekilde itti, uyarılmışlığımın ıslak sesi odada yüksek sesle yankılandı.

Bu, Hunter'ı harekete geçirdi. Bir anda yatağa atladı, üstüme çıkarak, öpüşürken kocaman vücudu benimkini kapladı. Çok hızlı çekildi, ama vücudumdan aşağı kayarak Kellan'ın elini ittiğinde itirazlarım kesildi.

"Önce benim," diye homurdandı, dilini düzleştirip bir vuruşta amımın yarığı boyunca gezdirdi, parmakları kıçımı okşadı. Dilini amımın içine daldırdığında, parmağı kıçımdaki kas halkasına bastırdı, içime girdi ve beni doğrudan boşalmanın eşiğine getirdi. Son zamanlarda kış oyunlarına çok meraklıydı ve ben de bu hissin bağımlısı olmaya başlamıştım.

Kellan göğüslerime geri döndü, onları avuçlayıp birbirine yaklaştırarak sert meme uçlarını yaladı. İleri geri. Nefes nefese inleyip inerken, alfa erkeklerin arzularını ifade eden sesleri duyunca duvarlarım kasıldı. Buna bayılıyordum.

Hunter'ın parmağı kıçıma girince, kısa süre sonra ikinci parmağı da katıldı, tanıdık bir gerginlik ve yanma hissi uyandırdı ve o kadar azmıştım ki başka bir kayganlaştırıcıya gerek kalmadı.

Hunter, ben boşalmanın eşiğine gelene kadar vücudumu nasıl oynatacağını çok iyi biliyordu.

Sallanıyor. Ölüyor, çaresiz ve parçalara ayrılıyor.

"Kokun," dedi Kellan, dişleri öpücükler arasında iz bırakarak. "Her yerde. O kokuda yıkanmak istiyorum."

Konuşamıyordum, sadece inlemeler ve nefes nefese kalmıştım.

Hunter'ın dili çılgın bir ritimle klitorisimin üzerinde dolaşıyordu ve her seferinde ben ateşli bir orgazma ulaşmak üzereyken, o ritmini değiştiriyordu. Eğer onun kocaman omuzları bacaklarımı ayırmasaydı, onu yerinde tutmak için başını bacaklarımın arasına sıkıştırırdım.

Kahkahası içimde titreşti. "Bu gece o kadar çok orgazm olacaksın ki sayısını bile unutacaksın, küçük omega. Ve biliyorsun ki ben sözlerimi her zaman tutarım."

"Ş-Şimdi mi başlıyoruz?" diye boğuk bir sesle sordum.

Bir kez daha kıkırdadı ve parmaklarını kıcıma daha derine sokarken dili klitorisime kaydı. Daha önce de yoğun bir heyecan hissetmiştim ama şimdi bununla kıyaslanamazdı. Zevk dalgaları sonunda patladığında çığlık attım ve bir an için gerçeklikle bağlantımı kaybettim.

Hunter orgazmımı uzatıp bitirdikten sonra başını kaldırdı ve yüzünün ve göğsünün benim boşalmamla ıslandığını görünce hiç şaşırmadım. Kellan kardeşine bakarak dudaklarını büzdü. "Ben de tatmak istiyorum Hunt," diye sızlandı ve Hunter'ı yalamak istercesine öne doğru eğildi.

Hunter ona acıdı ve geri çekildi, Kellan da bacaklarımın arasına kaydı, onun da aynı derecede yetenekli dili hassas tenimi okşadı, ta ki ben onun saçlarını tutup bir kez daha boşalana kadar çığlık atana kadar. Kellan beni yıllardır açlık çeken bir şekil değiştiren gibi yedi.

Ben düzensiz nefesler alırken, Hunter yatakta yukarı doğru ilerledi ve beni öptüğünde, spermimin tatlı kokusunu tattım.

"Bir daha gel, küçük omega," diye emretti, Kellan iki parmağını içime soktu, parmaklarını kıvrarak g-noktamı okşadı ve ben anında boşaldım. "Aferin kızım," diye mırıldandı Hunter, itaat ettiğimde her zaman memnun olurdu. Vücudum onlara karşı sarsıldı, kalçalarım onların belirlediği ritme göre hareket etti.

"Sanırım hazırsın," diye mırıldandı ve üç kez boşalmış olmama rağmen, tüm vücudum gerildi. Ne demek istediğini çok iyi biliyordum.

"Oh, bu fikri çok sevdi, Hunt," diye inledi Kellan, yüzünü tekrar gömerek parmaklarını daha derine kaydırđı. "Bunu çok sevdi."

Dördüncü orgazmım beni sarstı ve hala sayabildiğim bir mucizeydi. Hunter ellerini uyluklarımdın altına kaydırđı ve beni ters çevirerek üzerine oturdu. "Senin lezzetli kıcını zaten tattım, bebeğim," diye homurdandı, "bu yüzden altın rengimizi denemeliyiz bence. Ne dersin?"

Kafam karışık olduğum için mantıklı bir cevap veremedim ve sadece başımı salladım.

Hunter ağırlığımdı bıraktı ve yavaşça içime girerken penisinin ne kadar sert olduğunu hissedince nefesim kesildi. Onların büyüklüğündeki alfa erkeklerle bunun nasıl olacağını hiç bilmiyordum, ama ben bir şekil değiştiren vardım ve çabuk iyileşirdim. Kalın, nabız gibi atan penisini içime alırken nefesim kesildi. İçime girdiklerinde hissettiğim o duygu hiç eskimezdi... Dolgunluk nefesimi kesiyordu.

Tamamen oturduğumda, Hunter yavaşça hareket etti ve içimde tekrar arzu uyandığında, onun hareketlerine uyum sağlayarak onu sürmeye başladım. Nefes nefese kaldığımda, kokum o kadar güçlüydü ki bizi boğuyordu, Kellan arkama geçti. Elini kıcıma indirip nazikçe okşadı.

Vücudum çoklu orgazmlardan dolayı hassaslaşmış, sinirlerim gerilmişti ve Kellan'ın parmağı kıcıma bastırđığında çok az dirençle karşılaştı. Hunter'ın hareketlerine uyum sağlayarak kıcıma girip çıktı ve bir sonraki orgazmım ikisini de kapladı. Kellan bu boşalmayı penisini yağlamak için kullandı. Parmaklarını çıkardığında, onları yerine koyması için çaresizce yalvardım.

Hunter yavaşladı, böylece Kellan bana bastırabilirdi ve ben, sikiinin kıcıma ilk girmesiyle çığlık attım. O kadar yavaş hareket ediyordu ki, bu bir tür işkence olarak nitelendirilebilirdi ve dolgunluk hissi arttıkça, bunu kaldırabileceğimi fazla abarttığımı düşündüm.

"İşte böyle, bebeğim. Bu hissin tadını çıkar," diye mırıldandı Hunter, ben homurdanıp inlerken dikkatimi kendisine çekti. Yüzümü avuçlayarak beni öne doğru eğdi, öpüşürken dili benimkiyle dans etti. "Çok iyi gidiyorsun dostum. Sen bizi almak için yaratılmışsın, bak ne kadar mükemmelsin. Kahrolası mükemmellik. Bu amcık ve bu kusursuz göt. Tanrıça lanet olsun dostum. Sen *kahrolası mükemmelsin*."

Onun övgüsü içimi kapladı ve alfa ile *dolduğumda*, zevk titremeleri *her yerde* canlandı. Hareket etme ihtiyacı beni onlara karşı eğilmeye itti ve "lütfen" diye bir kelime ağızımdan çıktı.

"Ne lütfen, küçük omega?" Hunter başını eğip gözlerime bakarak homurdandı. "Alfalarından ne istiyorsun?"

"Her şeyi," diye nefes nefese söyledim. "Her şeyi istiyorum ve ihtiyacım var. Lütfen."

Kellan inledi. "Kıçın çok iyi hissettiriyor, güzel dostum. Sikimi sarmaladığın şekilde, sanki benim için yaratılmışsın gibi. Hunter her hareket ettiğinde ben de hissediyorum ve kıçına böyle gömüldüğümde, umurumda bile olmuyor."

"Beni çok iyi sikiyorsun, Golden," diye onu övdüm, onun ihtiyaçlarının da benimki kadar tatmin olmasını istiyordum. "Ne kadar iyi bir çocuksun, kıçımı alıp kendine ait hale getiriyorsun."

İki alfa da inledi ve Kellan'ın normalde yumuşak olan hareketleri daha çılgın hale geldi.

"Oh, bebeğim. Tanrıça seninle ne yapacağını çok iyi biliyordu," diye homurdandı Hunter.

Her bir sahiplenici sözle, bana doğru itti ve Kellan, Hunter çekildiğinde kalçalarını zamanladı, böylece zevkin aralıksız akışında hiçbir kesinti olmadı. Yaklaşan boşalmanın karıncalanması ayak parmaklarımdan ucundan başımın tepesine kadar yayıldı ve vücudum *iki* alfanın boyutuna uyum sağladıkça, onlar da aynı anda nasıl hareket edeceklerini buldular, ikili hisler çok fazla gelmişti.

O kadar yüksek sesle çığlık attım ki neredeyse bayılacaktım, görüşüm kenarlardan grileşmeye başladı. Hunter adımı homurdandı ve içimde sarsıldı, Kellan da hemen arkasından, bu da beni tekrar tahrik etti. Ve tekrar.

Sonunda, söz verildiği gibi orgazmlarımı takip edemez hale geldim ve yorgunluk uzuvlarımı ağırlaştırırken, ikisinin arasında doymuş, yapışkan bir karmaşa içinde yere yığıldım.

Tamam, *grup seks* benim yeni favori seks versiyonumdu.

BÖLÜM 53

EMME

Bir rüya beni uyandırdı. Uzun zamandır uykumdan bu kadar ani bir şekilde uyanmamıştım, o kadar ki tekrar uykuya dalacak kadar rahatlayamıyordum. Zorla bağlandığım günlerden sonra olduğu gibi çılgılık atarak uyanmamıştım. Bu daha sıradan bir rüya gibiydi, gizli düşmanlarımızın yarattığı endişe zihnimin tamamen kapanmasını engelliyordu.

Tuvalete gitmek, su içmek (çok iyi bir nedenden dolayı susamıştım) ve belki bir şeyler atıştırmak için aralarından sürünerek çıktığımda, eşlerimden hiçbiri kıpırdamadı. Vücudumda sadece birkaç ağrı kalmıştı, bu da o geceki akıl almaz seksin bir hatırasıydı.

İyileştirme yeteneklerim geliyordu, ki bu da alfa'larımınla bağ kurduktan sonra olmasını umduğum şeydi. Sürüm güçlüydü ve bağlarımız sayesinde bu güçten daha da fazla yararlanıyordum. Alfa'ların benim sakin mizacımı da biraz benimsediklerini söyleyebilirim.

Daha az dominant oldukları için değil, ama içlerindeki canavarlar daha sakinleşmişti.

Slade'inki bile. Kendini geri çekmeye devam etmesine rağmen.

Banyoda işimi bitirdiğimde, yerden bir gömlek aldım ve kahve kokusu burnuma geldiğinde bunun Hunter'ın gömleği olduğunu fark ettim. Koridorda sessizce yürüyerek merdivenlerden aşağı indim ve ay ışığının beni mutfağa götürmesine izin verdim. Florence ya da Gerry kiler ışığını açık bırakmıştı, bu da atıştırmalıkları bulmamı çok kolaylaştırdı.

Doğrudan fırınlanmış ürünlerin bulunduğu kutuya yöneldim, ancak lavabonun üzerindeki pencerelerin dışından gelen yüksek bir çatırtı ve hışırtı sesiyle durakladım. O yöne doğru sürünerek, karanlığa baktım, ancak herhangi bir hareket göremedim. Bir saniye sonra hışırtı sesi tekrar geldi, ancak bu seferki o kadar yüksek değildi, sanki sesin kaynağı daha uzağa gitmiş gibiydi. Ardından bir homurtu ve kahkaha sesi geldiğinde, o derin gürültüyü tanıdığım için rahatladım. Finley eve gelmişti.

Atıştırmalığımı bırakıp ön kapıya doğru yürüdüm, neredeyse şafak sökene kadar dışarıda kalmasına olan kızgınlığımı bastırarak. Aptal beynim, onun en son sarhoş bir şekilde kapıdan içeri girip lanet bir çiçekçi gibi koktuğu anı hemen hatırladı. O gecelerde hiçbir şey olmadığını bana temin etmişti ve ben de ona inanmıştım. İlk zamanlarda beni incitmeyi umursamamıştı, bu kesindi, bu yüzden duygularımı incitmemek için yalan söylemezdi.

Golden Claw'a geldiğim andan itibaren bana sadık kalması benim için çok önemliydi ve barışmamızın umuduyla, şimdi her şeyi mahvedeceğini sanmıyordum. Yine de endişelerimi tamamen bir kenara atmak zordu.

Ön kapıya ulaştığımda, kapıya şiddetli bir darbe geldi ve onun sesini net bir şekilde duyabildim. "—yatağa git, ona ihtiyacım var kardeşim."

Midem altüst oldu ve daha da yaklaştım.

"Biliyorum, Fin," diye mırıldandı Kenzo, neredeyse Finley kadar sarhoş gibi konuşuyordu. "Eşine ihtiyacın var, bu tamamen anlaşılabilir bir şey, ama... kardeşim, o hediyeği ona götüremezsin. Tanrıça adına yemin ederim, Hunter seni öldürür." Gülmeye başladı ve ben de bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu merak ettim.

"O çok güzel," dedi Finley, sanki yüzünü kapıya dayamış gibi boğuk bir sesle. "O dünyayı hak ediyor ve ben ona tüm hediyeleri borçluyum."

Bir başka gürültü, bu seferki daha yüksek sesliydi ve merakım galip geldi. Kilidi açtım ve alarmı devre dışı bıraktım. Kapıyı açtığımda, iki devasa şekil değiştiren, küçük ön merdivende dik durmuş, komik bir şekilde birbirlerine uymaya çalışıyorlardı. Ve uyması gereken tek şey onlar değildi.

Baştan ayağa çamurla kaplı Finley, elinde bir ağaç tutuyordu.

Ağaç on ya da on beş fit uzunluğundaydı ve parlak yeşil yaprakları, kışın bu kadar canlı olmaması gereken beyaz çiçeklerle bezeliydi.

"İce!" Finley mutlu bir sesle seslendi. "Kraliçem. İşte buradasın, sevgilim."

Karnımda arzu ve heyecan dalgaları yükseldi. Bana *"tatlım"* diye seslendiğinde... o muhteşem gözleri ve gamzelerinin etkisinin üstüne bir de bu eklendi.

Ölümcül. Lanet olası. Kombinasyon.

"Ne oluyor, çocuklar?" diye sordum, rahatmış gibi davranmaya çalışarak, ama içimden hiç de öyle hissetmiyordum.

Kenzo öne doğru sallandı ve kendini tutmadan önce neredeyse merdivenlerden düşecekti. "Fin sana çiçek getirdi," dedi, gururlu bir ebeveyn gibi şişkin bir şekilde.

Dudaklarımı olabildiğince sıkı bir şekilde birbirine bastırarak, kahkahamı dışarı çıkarmamaya çalıştım. "Anlıyorum. *Çiçeklerin* çok güzel, teşekkürler Grouchy." Finley gülümsedi ve ben de kendimi kontrol altına almadan önce küçük bir kahkaha attım.

"Şeyi koymak için bir şey bulmamız lazım..." Ayı şekil değiştiren, ağacın kalın gövdesini incelerken sallanarak dedi.

Gülme. Gülme. "Vazo mu demek istiyorsun?"

Yine sırtıtarak gülümsedi. "Oh, çok akıllısın bebeğim. Evet, vazo." Aşağıya baktı ve bir kez daha ağacın dibine gözlerini kısarak baktı. "Ya da belki bir kova? Bunun için yeterince büyük bir vazo olduğunu sanmıyorum."

"Sanırım haklısın. Çok etkileyici." İçimde daha fazla kahkaha kabardı ve onu içimde tutmaya devam edersem yakında patlayacaktım.

Finley'in gülümsemesi, şimdiye kadar gördüğüm en hüzünlü ifadeye dönüştü ve artık gülmek istemiyordum. "Basit bir buket çiçek yetmedi," diye fısıldadı, bakışları yoğun. Kapıyı açtığımdan beri gözlerini kırpmadığından emindim. "Sen dünyadaki en büyük çiçekleri hak ediyorsun. Seni incittiğim için çok üzgünüm, bebeğim. Çok üzgünüm. Yukarıdaki odamda, dergilerin yanında senin için başka bir şey daha var."

Bana yine "*bebeğim*" dediğinde göğsüm sıkıştı. İlk seferinde ağzından kaçırdığını düşünmüştüm, ama yine kullanmıştı, hem de çok doğal bir şekilde. Sadece bu da değil, dergileri ve origamileri bırakanın kendisi olduğunu da doğrulamıştı. Elbette şüphelenmişim, ama kesin olarak bilmek güzeldi.

Kenzo o kadar yüksek sesle güldü ki, bu aptallar dikkatli olmazlarsa sokağı uyandıracaklardı. "Bu bir sır," diye bağırdı. "Origamiyi de senin yaptığını anlayacak."

Bu ikisi çok komikti ve yataktan kalkıp onları bu halde gördüğüme sevindim. Birlikte sallanarak, çoğu şekil değiştireni devirebilecek lanet bir ağacı tutuyorlardı.

"Doğum günün kutlu olsun Kenzo," dedim, neden dışarı çıktıklarını hatırlayarak. "İçeri girmek ister misin?"

O başını salladı. "Hayır, yatakta beni bekleyen iki güzelim var. Doğum günü tam da böyle bitmeli. Ama aile barbeküsünde görüşürüz."

Yavaşça Finley'i, sonra da beni işaret etti, sonra da ne dediğini unutmuş gibi başını salladı. Finley'in omzuna son bir tokat attı, bu da ayıyı öne doğru sendeletti, ta ki ağacı kapı çerçevesine takılıp üzerimize beyaz yapraklar yağana kadar. Kenzo gitti.

Dikkatim, bir eliyle beni okşayan, diğer eliyle sıkışmış ağacı tutan Finley'e geri döndü. "Oh, lanet olsun, üzgünüm sevgilim. Seni kirlletmişim."

Siktir. Derin, gürleyen ayı sesi, geçirdiğim geceden sonra neredeyse imkansız olan bir şekilde vücudumu uyandırdı.

"Hiçbir şeyin yok, Fin," dedim ve kapıdan çıkmasına yardım ettim, böylece kendisi ve "çiçekleri" eve sığabilirdi.

Birlikte ağacı mutfağa taşıdık ve o, ağacı büyük lavaboya bırakıp dallarını pencereye dayarken yardımımı reddetti. Tam da lavaboyu vazo olarak kullanmak için doldurmaya başladığı sırada kendimi kaybettim ve öne eğilip gözyaşlarım yanaklarımdan akıncaya kadar güldüm.

Finley omzunun üzerinden bana baktı ve beni izlerken yumuşak bir gülümseme belirdi. "Gülüşünü çok seviyorum," diye fısıldadı, yüzünde duyguları açıkça okunuyordu. O uzun özlem dolu bakışında pişmanlık, umutsuzluk, umut ve *sevgi*

hepsi tek bir özlem dolu bakışta toplanmıştı. "İlk geldiğinde gözlerin çok üzgündü. Sana her baktığımda, acında boğuluyordum." Bu, gülmemi engelledi. "Senin gözlerin de aynıydı," Sessizce cevap verdim. "Kalbim acıyor olsa da, anında bir bağ hissettim."

Ağaç artık lavaboda, kökleri suyla kaplı halde soğurken, Finley bana doğru geldi. O kadar kirliydi ki, botlarının uçlarından alının ucuna kadar çamurla kaplıydı. Umursamıyor gibiydi, kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. "Seni özledim," diye fısıldadı, yüzünü boğazıma gömerek. "Siktir, seni çok özledim. Lütfen beni asla terk etme. Tanrıça adına yemin ederim, seni takip edeceğim. Sonsuza kadar yaz olan ve buz pateni pistini hiç duymamış bir yere gitsen bile umurumda değil. Sörf yapmaya başlarım ve kumda yaşayabiliriz. Lütfen... lütfen, sevgilim. Lütfen beni asla terk etme."

Kalbimin derinliklerinde, Finley'in beni asla kurtulamayacağım bir şekilde mahvedecek kişi olacağını sezmiştim. Benden çok nefret ediyordu, ya da en azından nefret etmeye çalışıyordu, ve aynı şekilde şiddetle seviyor gibi görünüyordu. Aramızda gurur ya da kırgınlık olmadan, böyle olduğunda, ben de onu sevdiğimi itiraf edebilirdim.

Muhtemelen bu pisliği gözlerine baktığım ilk saniyeden beri seviyordum. Artık ihtiyacım olan şekilde davranmaya başladığına göre, bunu daha fazla inkar etmeme gerek kalmamıştı.

"Seni terk etmeyeceğim," diye söz verdim, gözyaşları kontrolümün sınırında dolaşırken sesim kalınlaşmıştı. "Fin, hayatımda sana ihtiyacım var. Şimdi ve her zaman. Bu sürüyü bulmadan önce ne kadar kırık ve boş olduğumu bilmiyordum. Sizler..." Boğazım düğümlendi. "Sizler benim hayatımda sahip olduğum en büyük servetsiniz."

Sanki birbirimizin derisine kazınıyormuşuz gibi bana daha sıkı sarıldı. Sarılmalara daha fazla alışmıştım, ama bu geceki gibi, beni bir kez daha paramparça eden anlar oluyordu.

Kurtum uludu ve mutluydu. Öyleyse tanrıça da mutlu olsun.

Kafamda onun sevinç çığlıkları yankılanırken, sessizce ağladım ve Finley, sanki onsuz ölecekmiş gibi kokumu koklayarak başını kaldırdı.

ölürmüş gibi kokumu kokluyordu. Yanağından bir gözyaşı damlasının çamurun içinden süzülerek aktığını gördüğümde, ağlamam artık sessiz değildi.

"Yıllardır gerçekten ağlamamıştım," dedi, sesi neredeyse şaşkın gibiydi.

Yüzümü ıslatan gözyaşları arasında nefes almaya çalışmak için öksürdüm. Yanağından bir damla daha gözyaşı süzüldüğünde, elimi uzattım ve onu yakaladım. Çamurlu, tuzlu damlayı dilime bastırdım.

Finley'in gözleri karardı ve dudakları benimkilere değdiğinde inledim, dillerimiz kederle kaplandı. O karanlık salonda uzun uzun öpüştük, parlak zemine çamur izleri bıraktık ve kalplerimizde kırıklar açtık.

"Seni seviyorum dostum," diye fısıldadı Finley ağzıma. "Senin güzel, buz gibi mavi gözlerine baktığım ilk saniyeden beri seni seviyorum. *Benim* buzum. *Benim* dostum."

Gözyaşlarım yeniden akmaya başladığında kendimi zar zor kontrol altına alabilmişim ve Finley onları öperek sildi. Aramızdaki bu önemli anın etkisinde kalmıştım ki, beni merdivenlerden yukarı taşıdığını fark etmedim bile, ta ki odasına girene kadar. Daha önce hiç odasına adım atmamıştım ve o beni banyosuna götürdüğü için etrafı fark edecek zamanım olmadı.

"Seni temizleyeceğim," diye uyardı, hala yanaklarımı öpüyordu, sakalı hayal ettiğim şekilde tenime iz bırakıyordu. "Sonra aynı yatakta uyuyacağız. Sensiz uyuyamam, sevgilim. Umarım sonsuza kadar sana ihtiyacım olmasını sorun etmezsin."

"Sorun değil," diye söz verdim, hala büyük tehlike altında olduğumuz halde içimi kaplayan korkutucu bir huzur hissederek. Her şey benim dünyamda çok iyi gidiyordu... fazla iyi.

O endişe dolu rüya bir nedenden dolayı gerçekleşmişti, çünkü tüm bu mutluluğu benden çalacak olan yaklaşan felaketi hissetmişim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım.

BÖLÜM 54

EMME

Canavarlarımız sembolik olarak yanımızda uyurken, sıcaklık ve kiraz, vanilya ve çikolata kokusu ile çevrili bir şekilde uyandım. Finley beni sıkıca sarıyordu, sırtım onun göğsüne yapışmış, bacakları benim bacaklarımın arasına dolanmıştı. Bir büyük eli karnıma bastırırken, diğeri göğüslerimin hemen altına oturmuştu. Bu pozisyonun bu kadar rahat olacağını beklemiyordum, ama tekrar uykuya dalacak kadar rahatlamıştım.

Sonra yakınımdan tanıdık bir sesin fısıldadığını duydum: "Mucizeye tanık olduklarını ve bu deneyimden sonra sonsuza dek değiştiklerini söylerken kastettikleri şey budur."

"Sen bir aptalsın," dedi Slade, Kellan'a düz bir sesle.

Bir homurtu duyuldu ve Hunter ekledi: "Bize bilmediğimiz bir şey söyle, ama sinir bozucu yavrumuz haklı. Bu çok uzun zamandır beklenen bir şeydi."

Ayak seslerinin yaklaştığını duydum. "Ama şunu söylemeliyim ki, bizim güzel arkadaşımız herkese yetmez," dedi Kellan, daha yüksek sesle. "Vardiyalı uyumamız gerekiyor. İlk vardiya benim." O yaklaşırken bağıımız uğuldadı ve gözlerimi açmama bile gerek kalmadan, diğer tarafıma tırmanmak üzere olduğunu anladım.

"Seni öldüreceğim," diye homurdandı Finley, sinirli ve yarı uykulu bir halde. "Şimdi git, yoksa bağırsakların vücudunda kalabilir."

Her zamanki gibi, bir tehdit Kellan'ı kahkahalara boğdu. "Ah, Huysuz Ayı. Demek buradasın. Neredeyse grup sohbetindeki adını tekrar Care Bear olarak değiştirecektim. Özellikle, o küçük peluşlerden hangisi yufka yürekliyse."

Yorgun beynimde bir anlık eğlence belirdi, çünkü ben de yakın zamanda aynı şeyi önermişim.

Gözlerimi zorla açmaya çalıştım, ama son zamanlarda yeterince uyumamıştım ve göz kapaklarım işbirliği yapmayı reddediyordu. Finley yüzünü boynumun arkasına gömdü, yatmadan önce saçlarımı örmediğim için saçlarım herhalde her yere dağılmıştı.

"Onları görmezden gel," diye fısıldadı, nefesi tenimde iz bırakarak omurgamdan aşağı titremeye neden oldu. Onun gömleklerinden birini ve bana çok büyük gelen bir spor şortu giymiştim ve ayı şekil değiştiren bana *çok* yakın duruyordu.

Kokum yoğunlaştıkça, o da düşük ve derin bir inilti çıkardı.

Aslında, tüm alfaları öyle yaptı ve Kellan çılgılık attığında gözlerimi açtım ve Hunter'ın onu yataktan kaldırıp odadan çıkardığını gördüm. "Onlara bir dakika verin," diye bağırdı giderken ve Kellan bunun *cinsel özgürlüğünün elinden alınması* olduğunu söyledi.

Slade gülümsedi ve ben, her şeyin üstüne bir de onun yıkıcı derecede yakışıklı yüzüyle başa çıkacak kadar uyanık değildim. "Aile barbeküsü saat beşte başlıyor," dedi. "Günün yarısını uyuyarak geçirdiğin için hazırlanmak için sadece birkaç saatin var. Katılım zorunlu. Avrupa'ya gitmeden önce son barbekümüz olacak."

Battaniyelerin altından kolumu çıkarıp ona selam verdim. "Bugün antrenman için beni uyandırmadığınız için teşekkür ederim, efendim. Dışarıda görüşürüz."

Ejderhası kükrerken geniş göğsü kabardı. "Sonuçlarına katlanmak istemiyorsan bana efendim deme."

Cevap veremeden ve ayrıntıları soramadan, Kellan ve Hunter'ın ardından odadan çıktı.

"Lanet olası kardeşler," diye tekrar homurdandı Finley, üzerime daha da uzanarak. Onun sert vücuduna yapışırken, neden henüz çiftleşmediğimizi tam olarak hatırlayamadım.

Dürüst olmak gerekirse, inancım ve içgüdülerime güvendiğimi bilsem de, hiç bu kadar hazır hissetmemiştim. Finley'in bu yeni tavrının kalıcı olduğunu kanıtlaması için yeterince zaman olmamıştı, ama benim için sorun değildi. İçgüdülerim beni nadiren yanıltırdı.

Yakında bağlanacağımızı kabul etmek içimi mutlulukla doldurdu ve Finley'nin de bunu hissedip hissetmediğinden emin değildim, ama o da rahatladı. "Çok derin uyudum," dedi ve beni rahatlatıcı bir şekilde hafifçe salladı. "Sen kollarımda ve doktorla birlikte çalıştığım terapi teknikleri sayesinde, özümde ve canavarımda bir değişiklik hissedebiliyorum. Ruh halimiz daha az değişken ve hayal kırıklığı ve acıyla daha iyi başa çıkabiliyorum." Sallama yavaşladı ve ben onun kollarında dönerek ona bakmak istedim.

Yüzünü benimkine yaklaştırarak aramızda mesafe oluşmasına izin vermedi ve sabahın ilk saatlerinde bu alfa erkeklerin ne kadar gülünç derecede yakışıklı oldukları bir an için dikkatimi dağıttı. Viski rengi gözleri, tuhaf kirpikleri, dağınık saçları ve sakalıyla Finley yıkıcı bir etki yaratıyordu.

"Sen benim iyileşmem için en önemli anahtarsın," dedi ciddi bir ifadeyle ve tüm dikkatim onun itirafına geri döndü. "Sen olmasaydın, şu anki durumuma yaklaşmak için aylarca terapi görmem gerekirdi."

Onun çoktan bırakmayı planladığını düşünerek bir an panikledim ve kendimi "Dr. Karen'ın söylediğini unutma: Geçmişteki travmamızın tedavisi yok, ama zaman ve sıkı çalışma ile onu geride bırakabiliriz" derken buldum. Sözlerim ağzımdan çıkar çıkmaz, haddimi aştığımı fark ederek pişman oldum.

Finley başını sallayıp daha da yaklaşıncaya rahatladım. "Kendimi asla iyileşmiş saymayacağım, çünkü benim bir hastalığım yok. En azından, tedavisi olan bir hastalığım yok. Hayat tecrübelerim beynimi sonsuza dek değiştirdi ve beni bugünkü halime getirdi. Ama travmanın ağırlığı hafifliyor. Geçmişimin sislerinin arasından ışığı görebiliyorum ve güneş ışığında yürümeye hazırım. Eğer bu mantıklı geliyorsa..."

"Çok mantıklı," diye cevapladım, onun güven verici sözleri ile tedirginliğim çoktan yatışmıştı. "Hayat benim için zorlaştığında, gri tonlarda boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Tamamen gri, sonsuz yağmur ve kederden oluşan bir dünya. Ama şimdi o kadar çok sıcaklık ve renk var ki... bu oldukça etkileyici."

O başını salladı ve ben daha fazla bir şey söylemeye kalmadan, elleri sırtımdan aşağı kayarak kalçamın kıvrımında durdu. "Sana

"Bar'dan eve dönerken sana çiçek aldım mı?" diye sordu aniden, sanki geceyi yeni hatırlamış gibi başını eğerek. "Sana kötü davrandığım için telafi etmek için alacağım hediyeler listesindeydi."

Eğlence dudaklarımı titretti. "Evet, bir bakıma..."

Ne demek istediğimi anlamamış gibi gözlerini kısarak baktı. "Bir bakıma mı?"

Elleri sahiplenici bir şekilde sıkılaştı ve içimde ihtiyaç kabardıkça kurtum uludu. Finley daha da yaklaştı. "Ne düşünüyorsun, sevgilim?" diye mırıldandı ve ben inledim.

"Bana öyle demene bayılıyorum," dedim ona, beynim dürüst olmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu.

Cevap olarak verdiği sırtış çok kötüydü, o mükemmel gamzeleri ortaya çıkardı ve ben *tamamen mahvolmuştum*. "Bunu bilmek güzel. Ve..." Dudakları neredeyse benimkilere değecekti. "...Dün gecedен her şeyi hatırlıyorum. Sadece *hediyeme* verdiğin tepkiyi tekrar görmek istedim. Seni güldürmeyi seviyorum."

Dudakları benimkilere çarptığı anda, aşağıdan bir çığlık duyuldu. "Lavabomda lanet bir ağaç var."

İçimden bir kahkaha patladı ve Finley yaklaşık beş saniye boyunca gözlerime bakarak durdu, sonra o da kahkahaya boğuldu, yatağı, beni ve sinirlerimi salladı.

Aşağıdan daha fazla bağırışlar yankılandı ve tek görebildiğim, dün gece kapıda çamurla kaplı halde dururken üzerimize yağmur gibi yağan çiçek yapraklarıydı.

"Çiçeklerimi atmasalar iyi olur," diye nefes nefese, çaresizce kendimi tutmaya çalışarak söyledim.

Finley gülmekten konuşamıyordu ve sonunda sakinleştiğinde yüzünü elleriyle ovuşturdu. "Cesaret edemezler, ama ederse onları öldürürüm ve sonra Old Jim'in fidanlığına gidip başka bir tane daha çıkarırım."

Hay aksi. Nedense, *Old Jim*, Finley'in ondan çaldığını öğrendiğinde mutlu olmayacağını biliyordum.

"Çiçekler için teşekkür ederim," dedim, ciddiyetle. "Daha önce hiç çiçek almamıştım ve bu kesinlikle muhteşem bir başlangıçtı. Ve hayatımda olmak için içimdeki şeytanlarla savaştığın için teşekkür ederim."

Ağır bir el kapısına vurduğunda göğsü gürlledi. "Hey, Fin, Florence ve Gerry ağacını parçalayıcıya atmadan önce aşağı insan iyi olur," dedi Kellan, eğleniyor gibi görünüyordu. "Omega'mızı hazırlayabilirim. Merak etme."

Finley'in iç çekişi, tatlı kokusunu yüzüme yaydı. "Golden, biz yokken seni çok özledi. Sanırım, seninle yedi saat boyunca muhteşem bir uyku uyuduğum için onunla paylaşabilirim."

Gerçekten muhteşem ve gerçekten dinlendiriciydi. Başlangıçta öfke ve tavırlarla dolu olduğunu düşündüğüm bir şekil değiştiren olan Finley, şaşırtıcı derecede sakin ve huzurlu bir havaya sahipti.

"Yakında tekrar yapalım," dedim ona ve kendimi bir kez daha uzun bir öpücük için eğilirken buldum. Sınırlı sabrını tüketmiş olan Kellan, odaya daldı ve bize doğru koştu.

Yatağın üzerine atladı ve ağırlığının çoğu Finley'in üzerine düştü. "Kardeşim," dedi ayı, elini Kellan'ın omzuna koyarak. "Mükemmel zamanlama."

Kellan geri çekildi ve Finley'e şüpheyile gözlerini kısarak baktı. "Tamam, ben Shortcake'in tarafındayım. Bence sana DNA testi yaptırmalıyız. Cadılar aramıza bir doppelganger sokmuş olabilirler diye endişeleniyorum."

Finley alaycı bir şekilde güldü ve Kellan'ı yatağın yarısından itti, onun peşinden sürünerek çıktı ve şortuyla hantal bir şekilde ayakta durdu. "Bu sadece tam bir gece uykusu almış halim. Harika ruh halim için Emme'ye teşekkür edebilirsin. Normalde kışını tekmeliyor olurdum ama bunu yapmıyorum, bu da bir şekil değiştiren olarak geliştiğimi gösteriyor." Bana göz kırptı. "Görüşürüz, canım."

Kellan, Finley'in banyoya girmesini izlerken şaşkınlık içinde kaldı ve bana döndüğünde gözleri kocaman ve çok maviydi. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Sen bir mucize yaratıcısın."

Kafamı sallayarak, Finley'in az önce boşalttığı yere sürünmesi için kollarımı uzattım. "Hayır, bu Fin'in sıkı çalışmasının ve gerçek bir eş bağının sihrinin eseri. Huysuz bir ayı bile buna sonsuza kadar karşı koyamaz."

Kellan'ın elleri gömleğimin altına kayarak saçlarımın arkasına dolandı ve beni kendine çekti. Bacağımı kaldırıp kalçasının üzerine attım.

"Fin ile olan bu ilerleme hakkında ne hissediyorsun?" diye sordu bana. "Bu ilişkinin ilerleme hızı konusunda endişelerin veya sorunların var mı? Eğer bağlanmaya hazır değilsen, acele etmene gerek yok. Ayımız hiçbir yere gitmiyor. Biz yokken, o sürekli senden bahsediyordu."

Ve işte yine, bu sürüye sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu hatırlattılar.

"Onu affettim," dedim, bunu gerçekten kastettiğimi bilerek. "Onunla olan bağım her zaman vardı. Duygularımı inkar ettiğimde bile, onu kafamdan tamamen silemedim. Onu seviyorum Kel ve bence bunu başarabiliriz. Tanrıça bizim bağlanmamız için doğru zamanı bulduğunda, ben bu adımı atmaya hazırım."

Alnını benim alnıma dayadığında yüzü yumuşadı. "Ah, tatlım. Bunu duyduğuma çok sevindim. Ama şunu bil ki, Finley seni tükene kadar sevecek. Onun hayatının bir parçası olmak çok zor olabilir, ama eğer bu sana fazla gelirse, ona söyle. Sınırları anlaması, berbat bir çocukluk geçirdiği için biraz çarpık, ama dürüstlüğe iyi tepki verir."

Sözleri, Finley'in dün gece beni sanki ruhuma iz bırakmak istercesine nasıl kucakladığını hatırlattı. Bu benim için hiç sorun değildi.

Kendi *berbat* çocukluğumdan sonra, bu tür kapsamlı ve koşulsuz bir sevgiye can atıyordum. Asla sorgulamak zorunda kalmayacağım bir sevgi.

Bu açıdan Finley Thornton ve benim birçok ortak noktamız vardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 55

EMME

Bana hazırlıkta yardım edeceğine söz vermesine rağmen, Kellan, barbekü hazırlıklarına başlamak için ızgarayı ve et ve içecekleri içeren soğutucuları sokağa taşımak üzere Hunter tarafından çağrıldı. Etkinliğin haftalarca ertelenmesi veya iptal edilmesinden sonra, bugün herkesin gelmesi bekleniyordu.

Bu barbeküyle ilgili henüz hiçbir deneyimim yoktu, ama her şeyi canlı olarak görmek için heyecanlıydım.

Finley duş alırken, onun rahat yatağından kalktım ve odasına bir göz attım. Bu eve adım attığım andan itibaren, benim için yasak olan iki oda vardı: Slade'in ve Finley'in odaları. Bu odayı görebileceğimden emin değildim ve her şeyi iyice incelemek için zaman ayırdım.

Duvarlar beyazdı ve tüm yatak odaları gibi, bir tarafında bir dizi pencere vardı. Gözlerimin rengiyle aynı mavi tonunda ağır perdeler dış dünyayı engelliyordu ve kalın perdeleri kenara çektiğimde, zayıf güneş ışığı içeri süzüldü. Bugün dışarısı çok soğuk görünüyordu ve tahminimce ufukta daha fazla kar vardı.

Perdeleri açık bırakarak, duvarları kaplayan birçok rafı inceledim ve sonunda dövme stüdyosu gibi düzenlenmiş bir köşeye geldim. Sanat eserleri mantar panolarına iğnelenmişti ve paslanmaz çelik masaların üzerinde mühürlü ekipman kutuları duruyordu. Hala şekil değiştirenlere dövme yapmak için neyin gerekli olduğunu bilmiyordum ve Finley'e kafam kopmadan soru sorabileceğimi bilmek rahatlatıcıydı.

Belki ona, aklımın bir köşesindeki dövme yapıp yapmayacağını bile sorardım.

Eskizleri incelerken, manzaralar, karanlık semboller ve inanılmaz derecede detaylı hayvanlar gibi eserlerinden sanat yeteneğinin ne kadar açık olduğu belliydi. Hatta birkaç portre bile vardı ve tanıdık bir yan profilin yanında duran, burnunda çiller olan bir ayının önünde durdum. *Benim burnum.*

Vay canına. Finley için önemli olduğumu gösteren bu yeni kanıtı şaşkınlıkla baktım. Bizi uzaklara dalgın dalgın bakan bir şekilde çizmişti.

Luxuria'da kutlama yaptığımız gecedен telefonumda kalan birkaç fotoğraf dışında birlikte çekilmiş çok fazla fotoğrafımız yoktu ve onun çizimine bakmaktan kendimi alamıyordum. Bu bir fotoğraftan çok daha fazlasıydı; kağıda dökülmüş kalbiydi ve buradan çıkmazsam yıkılacaktım.

Sanat köşesinden kendimi kopararak, tekrar onun raflarına odaklandım. Finley'nin Slade gibi minimalist olmasını beklerdim, ama o bundan çok uzaktı. İlk raf hokey kupalarıyla doluydu — Kellan'ınkinden yüzlerce daha fazlaydı, sanki Finley hiç kaybetmemiş ya da bir tanesini bile kaybetmemiş gibi. Hepsi parlaktı, üzerlerinde tek bir toz zerresi bile yoktu ve her birinin parlaması için kendi alanı vardı.

Başarılarından gurur duyuyordu ve ben onun benim için hokeyi bırakmasına izin vermemeye kararlıyım. Ayrı kalmak bizim için ne kadar zor olursa olsun.

Bir sonraki raf kitaplarla doluydu ve kitapların çoğunun kurgu dışı olduğunu fark ettim: Biyografiler, kişisel gelişim kitapları, tarih kitapları. İnsanların savaşları hakkında okumaktan hoşlanıyor gibiydi ve *origami sanatı hakkında* beş altı kitap gördüm. Origami kitaplarının yeni olmasına rağmen, dergilerin o bizim için savaşmaya karar vermeden önce yayınlanmış olması hoşuma gitti. Sanki o zamanlar bile beni tamamen nefret edememişti.

Bir sonraki raf grubunda, içindeki hazineleri koruyan cam kapaklar vardı. Her şey eski görünüyordu ve buranın Finley'in çocukluğundan kalma önemli parçaları barındırdığını tahmin ettim. Birkaç çift eski paten, kırılmış ve altınla tamir edilmiş çömlek parçaları ve bazı spor hatıraları vardı.

Raflar, hayatımda gördüğüm en büyük kağıt çiçeğin etrafını çevreleyen origamilerle doluydu. Birçok farklı renkteki kağıt kullanılarak yapılmış olmalıydı, çünkü tek bir büyük çiçek oluşturunuyordu. Kenarlarında renkleri solmuş olduğu için daha eski görünüyordu.

"Jiro, Kenzo'nun dedesi bana öğretti."

Şaşkınlıktan neredeyse camdan dışarı atlayacaktım. Dönüp baktığımda Finley banyo kapısına yaslanmış, beline bir havlu sarılmış halde duruyordu ve ne kadar zamandır orada durup odasını karıştırmamı izlediğini merak ettim.

"Kenzo'nun dedesi sana origami mi öğretti?" diye tekrarladım.

O da başını salladı. "Evet, Japonya'da doğup büyüdü ve Kenzo'nun babası küçükken sürüsüyle birlikte buraya göç etti. Buraya gelene kadar tam bir beşli grubu yoktu, bu yüzden evini terk etme isteği duymuş olmalı."

Gözlerimi, onun için en değerli olan geçmişinin parçalarına çevirdim. "Hayatında onlara sahip olduğun için mutluyum," diye mırıldandım, parmak uçlarımı camın kenarına bastırarak. "Onlar olmasaydı, bu kadar iyi idare edemezdin gibi bir hisse kapıldım."

Boğazını temizledi ve ben de ona baktığımda yüzünün gerginleştiğini gördüm. "Onlar olmasaydı hayatta kalamazdım. Ya da en azından bugün olduğum gibi işlevsel bir şekil değiştiren olamazdım. İlk tanıştığımızda o yönümü ne kadar kötü göstermiş olsam da."

Elimi sallayarak onu susturdum, bunun önemsiz olduğu için değil, ama bu konuyu kapatmak için. İlerlememizin tek yolu geçmişi geride bırakmaktı.

"Çok iyi gidiyorsun, Finley Thornton. Her gün bana gücünü gösteriyorsun. İkimiz de üstesinden gelmeye çalıştığımız travmalarımız var. Ve bunun ikimiz için de bireysel bir yolculuk olduğunu bilsem de, başka birinin beni anladığını bilmek rahatlatıcı."

Bir adım daha yaklaştı ve ıslak saçlarının uçlarından geniş omuzlarına su damlaları düşerken, sadece bir havluyla örtülü çıplak halini daha da fark ettim.

"İyileşmek, kendi acılarınızda oynadığınız rolü dürüstçe görmek demektir," dedi Finley, ama dikkatim dağıntık olduğu için, bu çok bilgece tavsiyenin tek kelimesini bile duymadım.

Bir damla suyu takip ederken, kendime şu soruyu sorarken buldum: "Dövmelerinde ne yazıyor?"

Finley, dövmeleri olduğunu unutmuş gibi göğsüne baktı. Elini kaburgalarına, el yazısı yazının üzerine koydu. "Bu, Jiro'nun bize her zaman verdiği bir tavsiyeydi: *Yedi kez düş, sekiz kez kalk*. Kaç kez düştüğümün önemi olmadığını, önemli olanın kalkmaya devam etmem olduğunu bilmemi istiyordu. Savaşmaya devam ettiğim sürece."

Bu sözler beni derinden etkiledi. O kadar gerçekçi geldi ki dizlerim titredi. "Diğeri ne?" diye sorabildim.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "şu anda iki tane daha var, ama üçüncüyü başka bir zamana bırakacağım. İkincisi bir hokey alıntısı: *Her şeyi buz üzerinde bırak*. Benim için birçok anlamı var, ama en çok hokeyin benim terapim ve kurtuluşum olması anlamına geliyor."

Ben de onu çok sevmiştim ama üçüncü dövmeyi aramakla biraz dikkatim dağıldı. Nerede olursa olsun, ya çok küçüktü, sırtındaydı ya da havlunun altında gizliydi.

Finley başını sallayarak güldü ve gardırobuna doğru döndü, bir dakika sonra kot pantolon ve eski bir hokey forması giymiş olarak geri çıktı. "Bugün barbeküden önce benimle bir şeyler yapmak ister misin?" diye sordu.

Bağlantı kurma zamanımızdan vazgeçmeye hiç hazır olmadığım için coşkuyla başımı salladım. "Evet, çok isterim. Eğer diğerklerinin yardımımıza ihtiyacı olmayacağını düşünmüyorsan."

"Hayır, Hunt mesaj attı ve birkaç saat daha takılmamız gerektiğini söyledi."

Boğuk bir homurtuyla, "Bu gidişle onun sohbet adını *Cupid* olarak değiştirmemiz gerekebilir," dedim.

Büyük, hırçın ve haklı olan alfamızın sürüsünü güvende tutma şekli oldukça sevimliydi. Beşli grubumuz için daha iyi bir lider isteyemezdik.

Finley yüzünü buruşturdu. "Bu öneriyi yapman gerekebilir. Hunter'ın sevimli bir takma ad yüzünden öldürmeyeceği tek kişi sensin." Bu, bir kızı birazcık özel hissettirmez miydi? "Peki, bugün ne yapmak istersin?"

Finley'in yavaşça gülümsemesi içimi heyecanlandırdı. "Sıcak giyin, gerisini ben hallederim."

Bu, dikkatimi dağıtmak için harikalar yarattı ve bu plan ne olursa olsun beni heyecanlandırdı. Birlikte vakit geçirdiğimiz sürece mutlu olurdum.

"Tamam! Aşağıda buluşuruz."

On dakika sonra Finley'in büyük kamyonunda, tesisten çıkıyorduk. Birkaç aile üyesi sandalyeleri ve masaları taşıırken el salladılar ve gezimizden sonra etkinlik için iki kat daha heyecanlandım.

Finley büyük kamyoneti kolaylıkla sürüyordu ve ben de güzelce ısıtılmış koltuklarda son derece rahattım. O, rahatça elimi tutmak için uzandığında, şaşkınlıktan irkildim. Benim tepkime rağmen, elini çekmedi. Aksine, parmaklarımızı birbirine geçirdi, kocaman, nasırlı avucunu benim avucuma kaydırды. Vücudumun her yeri, sıcak çoraplar ve kürklü botlar içindeki ayak parmaklarım dahil, gerildi.

Finley gibi giyinmişim, kot pantolon, birkaç kat gömlek, kazak ve üstüne onun kapüşonlu sweatshirtlerinden birini giymişim. Daha önce tahmin ettiğim gibi, bugün hava buz gibiydi.

Hokey stadyumuna giden yola saptığında, ben de arkanıza yaslanıp sessiz ama rahat bir yolculuğun tadını çıkardım. Müzik ya da dikkat dağıtıcı şeyler yoktu, sadece ikimiz vardık ve Finley başparmağıyla avucumun içini okşuyordu.

"Sakin bir ruhun var," dedi memnun bir sesle. "Hayatım boyunca sükuneti aradım."

"Ben de," diye itiraf ettim, sonra tekrar sessizliğe büründük ve söz konusu sükunetin tadını çıkardık.

Buz pisti görünür hale geldiğinde, Finley oyuncuların girişinin yakınındaki bir yere park etti ve ben kapıyı açmadan, bana yardım etmek için yanıma geldi. Rüzgar kapüşonumu keserken, titrememeye çalıştım. Finley arkadan bir spor çantası aldı ve kolunu omuzlarıma doladı, ısısı soğuğu uzaklaştırdı.

"Hadi canım, biraz hokey oynayalım."

Soyunma odasına girdik ve odanın şık ve temiz olduğunu görünce hiç şaşırmadım. Duvarlar, formalarının rengi olan turkuaz, altın sarısı ve beyaz şeritler ve logolarla kaplıydı.

Wolves ligin en iyi takımıydı, bu da oyuncular ve seyirciler için her şeyi en iyi durumda tutmak için bolca para olduğu anlamına geliyordu.

"Kayamayacağımı biliyorsun, değil mi?" dedim, bunu söyleme ihtiyacı hissederek. "Sadece seni izlemek bile benim için sorun değil. Buz üzerinde adeta sihirli gibisin."

"Sana paten kaymayı öğreteceğim," dedi ve çantadan muhteşem bir çift beyaz paten çıkardı. "Bu, odamda senin için sakladığım hediye. Sanırım bu sabah bardan eve geldiğimde bundan bahsetmiştim." Ben parlak, güzel patenlere hayran hayran bakarken, yanakları hafifçe pembeleşti.

Finley beni bankın üzerine itti ve önümde diz çökerek botlarımı çıkardı. Ellerini nazikçe kaykayları ayağıma geçirirken, bağcıkları bağlarken dikkatle odaklandı. "Bu beden sana uygun olmalı," diye mırıldandı, her şeyi dikkatle kontrol ederek.

"Çok rahatlar," diye onu teselli ettim, ancak bu benim ilk kez paten giydiğim için bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum.

Kızardığı haliyle, bıçakların üzerine koruyucuları takıp kendi patenlerini giyerkenki gerginliği çok sevimliydi. İkimiz de hazır olduğumuzda, buzun üzerine çıkmama yardım etti.

Pistin girişinde, pürüzsüz yüzeye göz gezdirdim ve sinirlerimin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalıştım. Değişkenler neredeyse mükemmel bir koordinasyona sahipti, ama burası yine de donmuş bir su yatağıydı. İnce metal bıçaklarla üzerinde ilerlemeye çalışmak doğal gelmiyordu. Bugün çoğu zaman kıcığımın üstüne düşeceğimi zaten kabullenmiştim, ama bu Finley için önemliydi, bu yüzden benim için de önemliydi

Yüz kez düşsem de, o beni tekrar kaldırmaya yardım ettiği sürece sorun değildi.

Tereddüt ettiğimde bana, "Gergin misin, Em?" diye sordu. "Sen buz kraliçesisin, endişelenecek bir şeyin yok."

"İyi olabileceğimden emin değilim, ama denemeye hazırım," dedim ona. Koruyucularımı çıkarmama yardım etti ve önce o çıktı, daha önce de söylediğim gibi, sanki sihir gibi, hiç çaba harcamadan kayıyordu. O günkü rakibim olan buzı gözlemledim ve son bir kez güç toplamak için nefes aldım.

İlk adım fena değildi, ama diğer ayağımı yere koyup ileri doğru ittiğimde, zeminin kayganlığını yanlış hesapladım ve sendelemeye başladım. Dengemi sağlamak için kollarımı uzattım, ama tutunacak hiçbir şey yoktu. Düşmeye başladığımda küçük bir çığlık attım, ama Finley ben yere çarpmadan çok önce beni yakaladı.

Beni kendine doğru çekti, göğsünden düşük bir kahkaha yükseldi. "Seni asla düşürmem, hayatım," dedi sırtımı okşayarak. "Asla."

Kalbim, kıl payı kurtulduğum için mi, yoksa onun kollarında olduğum için mi, bilmiyorum ama her halükarda... Buz pateni benim için uygun olabilir.

BÖLÜM 56

EMME

Finley sözünün eri biriydi, sabırla bana paten kaymanın temellerini öğretirken buzun üzerine düşmemi engelledi. Kurtum başlangıçta bunu hiç istemiyordu, ama eşimizin bizi öldürmememiz için sürekli bize dokunduğunu fark edince, çok daha büyük bir hayranı oldu.

Ama... aynı şey.

Seansın sonunda, yakalanmaya gerek kalmadan pistin etrafını tamamen dolaşmayı başardım. Beni buzdan çıkardığında, adrenalinle doluyordum. "Bunu yakında tekrar yapmalıyız."

Finley kalçalarımı sıkıca kavradı. "Ne zaman istersen buraya gelebiliriz. Bu, tüm fantezilerimin gerçeğe dönüşmesi... bir tanesi hariç."

Sesindeki sıcaklık ve bana diktiği bakışlar, beni de biraz heyecanlandırdı. "O fantezi nedir?" diye sormak zorunda kaldım. Bu soruya sadece kendini beğenmiş bir gülümsemeyle karşılık verdi ve ben de içimden gelen bir iç çekmeyi zorlukla bastırdım. "Tamam, peki, bana söylemeyeceksen, üçüncü dövmenin ne yazıyor?"

Finley'in kahkahası, sinir bozucu ve ısrarcı olsam da sorun olmadığını hatırlatarak beni rahatlattı. Bana sırtını dönmeyecekti. "Sanırım ikisini de bir süre daha sır olarak saklayacağım. Aklında olmam hoşuma gidiyor."

Kendi kendime mırıldandım. "Sen hiç aklımdan çıkmıyorsun." Bu da onun daha çok gülümsemesine neden oldu.

Soyunma odasına doğru yürürken elini üzerimde tuttu ve ben, " dedim. " hala how tattoo yourself.

Özellikle kelimeler. Bu çok zor olmalı."

"Tüm detayları doğru yapmak için uzun zaman ve aynada çok fazla pratik yapmak gerekti," diye itiraf etti. "Arkadaşlar da yardım etti. Hunter aslında silah kullanmada oldukça iyidir, denediği çoğu şeyde olduğu gibi. Sinir bozucu herif." Hoşgörölü gülümsemesi bu ifadenin sertliğini azalttı — hepimiz kardeşlerini sevdiğini biliyorduk.

"Bana dövme yapar mısın?" diye sordum ve patenlerimizi giydiğimizden beri ilk kez tereddüt etti.

"Dövme mi istiyorsun?" diye sordu.

Onun çalışmalarının ne kadar muhteşem olduğu ortadayken, sanki bu bir soruymuş gibi. "Evet, çok isterim. Bu fikri bir süredir düşünüyordum, ama sanatsal yeteneğim olmadığı için, birkaç çöp adam çizip en iyisini ummaktan başka bir şey yapamıyorum."

Finley bizi tekrar dolaplara doğru yönlendirdi. "İstediğin her şeyi çizebilirim ve senin bakir cildine mürekkep sürmeyi çok isterim. Ama... oldukça acı verici. Mürekkep, doğal iyileşme yeteneğini engelleyen sihirle aşılarmıştır. Acı, boyutuna ve yerine bağlı olarak birkaç hafta ila birkaç ay sürebilir, sonunda garip bir şekilde uyuşmuş bir nokta haline gelir."

Sormama gerek kalmadan, uzun zamandır kafamda olan bir sorunun cevabını bana vermişti. Büyünün işin içinde olduğunu bilmek beni rahatsız etti — cadılar resmen benim nefret listemdeydi — ama şaşırdığımı söyleyemezdim. "Sanırım halledebilirim," dedim, bunun yalan olmaması umuduyla. "Yani, şu anda tüm bu sorunlar varken ve Avrupa'ya gitmemiz gerekirken değil, ama yakında."

Finley memnun görünüyordu. "Sana dokunmak için sabırsızlanıyorum, Emmeline Anders. Aklımda bir sürü fikir var." Bakışları vücudumu okşarken kalbim hızla çarpmaya başladı ve soyunma odasına girdiğimizde kokum odayı doldurdu. Bu sözleriyle sadece dövmelerden bahsetmiş olamazdı.

Bu sabah erken saatlerde, onun güzel *çiçekleriyle* aramızda değişen her neyse, hâlâ tam olarak etkisini sürdürüyordu ve ikimiz de geri adım atmıyorduk. Kendimizi bu duruma kaptırmıştık.

Finley patenlerimi çıkarmama yardım etti ve tanrıça lanet olsun, onları çıkarmak çok iyi geldi. Sonunda ayak parmaklarımı kıpırdatabiliyordum ve o yetenekli parmaklarıyla ayaklarımdaki birkaç noktayı ovuşturduğunda...

Bir şekilde ağrıdığını bildiği için, iniltiyi zar zor bastırdım. "Patenlere alışmak biraz zaman alıyor," dedi gülerek. "Sanırım ayaklarımın şekli artık kalıcı olarak değişti."

Onunla birlikte güldüm. "Buzda geçirdiğin zamanı düşününce buna hiç şüphem yok."

Botlarımı tekrar giydiğimde çok rahat hissettim ve stadyumdan çıkıp kamyonete atladığımda çok mutlu bir şekil değiştiren oldum. Kapımı kapattıktan sonra Finley sürücü tarafına geçti ve aramızdaki arzunun kendi kalbi gibi atıp durduğunu hissettim.

Bağlanmanın özel bir şey olduğunu ve acele etmememiz gerektiğini hatırlamaya çalışıyordum.

"Bunu çok zorlaştırıyorsun," diye inledi Finley arabayı çalıştırırken, beni ahlaksız düşüncelerimden uyandırdı.

"Zor mu?" diye tekrarladım ve sonra sırtarak, çok klişe bir şey söylemek üzere olduğumu fark ettim. "Neyin zor?"

Gözlerini kapattı; taksi içinde bir inilti daha yankılandı. "Benim her lanet parçam zor." Kahkahası boğuktu ve sonra hiç umursamadan elimi tutup kot pantolonunun önüne koydu.

Eh, artık öldüm ben.

Dokunduğumda, tüm alfa erkekler gibi kalın, sert ve kocaman olduğunu hissettim.

Nefes alamayacak hale gelince, neredeyse onun penisini bir tutamak gibi kullanarak kendimi orta konsolun üzerinden çekip üzerine atlayacaktım. İç çamaşırım sıırılsıklam olmuştu ve gözlerimiz birbirine kilitli kalırken kokum neredeyse müstehcen bir hale gelmişti. Finley'in göğsü arzuyla titriyordu.

"Zamanımız yok," diye nefes nefese söyledim, bu dört kelimede sinirim ortaya çıktı.

Hoodie'sinin önünü yumrukladı ve beni kendine doğru çekti, sanki ben onun kurtuluşunun son şansımıymışım gibi öptü. Elim kucağında kaldı ve dudaklarımda kalan tatlı tadına kapılarak onun uzunluğunu okşadım.

Finley ellerini aşağı kaydırarak kot pantolonumun en üst düğmesini açtı. "Sana dokunmam lazım," diye mırıldandı, sesi boğuktu. "Lütfen, Em. Burada benim kapüşonlu sweatshirt'ümün içinde, şehvetle ıslanmış bir şekilde oturuyorsun ve sana dokunmadan buradan ayrılamam."

Bu noktada, herkesin bizi görebileceği bir hokey stadyumunun otoparkında oturduğumuzu neredeyse unutmuştum. "Evet, Fin," diye nefes nefese söyledim. "Lütfen. Beni boşaltman gerekiyor."

Onun rızamı verdikten sonra, hemen harekete geçti, kot pantolonumu tamamen açtı ve elini külotumun önünden çıplak amımın üzerine kaydırды. Dokunuşu sert ve emindi ve ıslak sıcaklığımı okşadığında, sikini elim altında sertçe salladı.

"Senin benim ölümüm olacağını hep biliyordum," dedi, sesinde hiç heyecan olmadan. "Ve benim zamanım geldiğinde, tam olarak bunu yapmak istiyorum."

Onun ölümünden bahsetmesi bile kabul edilemezdi, ona bağışlamak için ağzımı açtığımda, kalın parmağını içime soktu ve konuşma yeteneğimi elinden aldı. Kalçalarımı yukarı kaldırarak, onun elini sürdüm ve başparmağı, itişlerine uyumlu olarak klitorisimi okşarken yumuşak bir inilti çıkardım.

Aklım başımda değilken, kot pantolonunun üzerinden onu okşamaya devam ettim ve o da ben nefes nefese kalıp gözlerimin kenarlarında yıldızlar görene kadar parmaklarıyla beni tatmin etti. Yoğun zevk nefes almamı engelledi.

"Seni böyle parçalanırken görmek..." Finley'in gürleyen sesi, gözlerimi açıp onun karanlık bakışlarıyla karşılaşmamı sağladı. "...varlığımın en güzel manzarası. Çok güzelsin Em. Çok güzel. Bu boktan dünyanın en güzel parçası sensin. Senin yanında olmak için mücadele etmekten asla vazgeçmeyeceğim. Senin yanında olmaya layık olmak için."

Onun sevgisi beni tamamen sararken, içimdeki bir şey ona sıkıca sarıldı. beni tamamen sardı.

Hunter gibi müstehcen konuşmuyor ya da övgü dolu sözler söylemiyordu ve Kellan *gibi*

Kellan gibi memnun etmek isteyen iyi *bir çocuk* değildi.

Finley bana filtrelenmemiş ve saf bir hayranlıkla dolup taşıyordu.

Onun parmağını parçalayıp sıkıca kavradığımda, inleyerek adımı söyledi ve benim dokunuşumla penisi titredi.

Bu, unutulmaz bir anıydı. Finley Thornton'ı pantolonuna boşaltmıştım ve bu da beni ikinci raunt için... ya da onuncu raunt için heyecanlandırmıştı.

Parmakları yavaşladı, başparmağı klitorisimi birkaç kez daha okşadı ve zevkin tüm spektrumunu uzatarak. Koltuğa gevşekçe düştüğümde, elini yavaşça çıkardı ve ben açgözlülükle

parmaklarından boşaldığımı yalarken, sanki tadını çıkarır gibi gözlerini kapattığını izledim.

"Tanrıça, çok tatlısın," diye mırıldandı, bu da ağızımdan bir başka ihtiyaç dolu inilti çıkmasına neden oldu. Bir sonrakini dudaklarıyla yakaladı ve sakalının tenime sürtünmesini çok sevdim.

Sonunda ayrıldığımızda, "Teşekkür ederim," dedi. "Bana zevkini ve vücudunu emanet ettiğin için. Bu kararından asla pişman olmayacaksın."

Kurtum ve ben, artık bu alfanın neden olduğu acıdan endişelenmemiz gerekmediğinden emindik, en azından kasıtlı olarak verdiği acıdan. Kendini ikimize de kanıtlamıştı.

Kucağına baktığımda, kot pantolonunu karartan ıslak lekeyi gördüm, ama o hiç umursamadı. Sadece güldü. "Evet, bu, sikini kullanmayı öğrenen lanet bir ergen gibi pantolonuma boşalmamı sağladığın ilk sefer değil. Sadece ilk kez senin haberin oldu."

Bu küçük ego tatmini beni mutlu etti ve yüzümde bir gülümseme belirdi. Beni "nefret ettiği" zamanlarda bile hala beni istiyordu, bu da beni beklediğimden daha fazla memnun etti.

"Çantamda yedek kot pantolonum var," dedi Finley, düğmeye uzanırken. "Ben kendimi temizlerken sen de uzanıp onu alabilir misin?"

"Sorun değil," dedim, titrek dizlerimin üzerinde kendimi destekleyerek, vücudum hala orgazmın etkisinden titriyordu. Birkaç saniye içinde yedek kot pantolonu buldum ve döndüğümde Finley'in kot pantolonunu ve boxerını çıkardığını gördüm, kalın, kaslı uylukları ve uzun bacakları önünde uzanmıştı.

Hiçbir parçam başka yere bakmak istemiyordu, ben de bakmadım. Penisi gururla önünde dikiliyordu, hala sert ve kalındı, ayının genel olarak *büyük* bedenine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Bu alfa erkekler bu omega erkek için fazla fazlaydı, ama yine de onlara *uymaya* çalışırken ölecektim.

"Böyle bakmaya devam edersen bir ayıyı bile utandırırısın," dedi Finley yavaşça, ben de bakışlarımı kaldırıp gamzeleri ve sırtışını gördüm. Elini uzattı ve çenemi tuttu. "Bakma demedim ki."

"İstesem bile bakışlarımı kaçıramam," diye küstahça cevap verdim, ama sesimin titremesi ne kadar etkilendiğimi ele veriyordu.

Hızlıca nefes aldı, sonra başını salladı ve beni bırakarak temiz kot pantolonunu giydi. Finley arabayı çalıştırıp lekeli kıyafetlerini arkaya attığında, ona atlamamak için kendime hızlıca moral vermeye çalıştım.

"Hadi Em," dedi, park yerinden çıkarken. "Seni ilk aile barbeküne götürelim. Sürümüz seni tüm aile grubuna göstermek istiyor."

Sikle sarhoş beynimde bir parça gerginlik belirdi. "Ya beni sevmezlerse? Hepsi kaçmaya çalıştığımı ve sizi reddettiğimi biliyorlar. Nedenini bilmediklerini varsayıyorum, bu durumda ben de kendimden nefret ederdim."

Bir ara gevezelik etmeye başladım ve Finley elimi tutup sakinleştirdiğinde ancak sakinleşebildim. "Eğer seni sevmiyorlarsa, o zaman onlar aptalın tekidir. Sen tamamen sevimli birisin, Emmeline Anders. Senin her bir parçan. Gerekirse, onlara kendi işlerine bakmalarını hatırlatmak için ön saflarda olacağım."

Böylece korkularım yatıştı. Sürümün üyeleri gerçeği bildiği sürece, başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü önemli değildi.

Eve yarı yolda, Finley'e büyürken garajdan geçen tüm arabaları anlatırken, koltuğumda birden irkildim. Kellan ve Hunter ile olan bağımnda bir darbe aldım.

"Bir sorun mu var?" Finley bana doğru döndüğünde nefesim kesildi. Hunter'ın ısırdığı yere elimi bastırarak ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Finley hırladığında araba hızlandı. "Ben de hissettim. Seninle daha güçlü bir bağın var... Ne olduğunu daha ayrıntılı olarak anlatabilir misin?"

Midem bulanırken ağzım kurudu. "Bilmiyorum... Acı çekmiyorlar ama başları dertte gibi hissediyorum. Acele et Fin. Acele et."

Sokaklarda uçarcasına ilerledi ve karmaşık güvenlik kapılarına ulaştığımızda, yüzümden kanın çekildiğini hissettim. Bu, ilk kez kaçırılmaya çalışıldığım zamanki gibiydi.

Lütfen iyi olsunlar. Lütfen.

"Ne oluyor lan?" Finley'in bakışları etrafı taradı ve güvenlik görevlilerinden hiçbir iz yoktu.

"Evimizin yakınındalar," diye dişlerimi sıkarak, onu acele ettirmek için kolunu tuttum. "Bölgenin her yerinde sihir var. Hissedebiliyor musun?"

O, ön camdan dışarı bakarken dikkatini sokağa verdi. "Seni oraya götürmek istemiyorum," dedi, sesi ayı gibi gürledi. "Çok tehlikeli."

"Sürümüz orada," diye bağırdım, panik içinde başka bir şey yapamadan. "Orada olmam lazım ve hemen gitmeliyiz. *Lütfen.*"

Yüzünde çelişkili bir ifadeyle, sonunda ayağını gaz pedalına bastı ve güçlü motor bizi sürümüzün olduğu yere doğru fırlattı. Ve bu sokağın sonunda bizi bekleyen her neyse oraya.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 57

EMME

Motorun gürültüsü çok yüksekti, ama kalbimin çarpıntısının sesini bastıramıyordu. Havada Slade'in ejderhasının izi yoktu, bu da umarım en kötü senaryo olmadığı anlamına geliyordu. Bağlantıdan gelen rahatsızlık hafifti, ama Finley'e sessizce acele etmesini söylerken ısırik izlerimi ovuşturmayı bırakamıyordum. O zaten gaza basmış olsa da.

Sokağın ilerisinde, büyük bir grup halinde toplanmış şekil değıştirenler görüldü. Finley camını açmak için düğmeye bastı ve havayı koklayarak kaşlarını daha da çatarak, "Haklısın, bu sihir," dedi. "Siktir."

Kurtum öne atıldı, ama dönüşüm yapmadan önce onu engellemeyi başardım. Onun formunda, dövüşmede daha iyiydim ve büyüye karşı bir miktar dirençliydim, ama henüz dönüşmek istemiyordum.

Durumu değerlendirene kadar değil. Yine de bir silahım olmasını dilerdim.

"Kılıçlarım lazım," dedim, ellerimi kucağımda sıkarak. "Hâlâ öğrenme aşamasında olduğumu biliyorum, ama bu kılıçlar büyüü saptırmaya yardımcı olan metaller ve taşlarla donatılmış."

"Vakit yok," dedi Finley kısaca. "Slade'in ejderhası serbest değilse, onları büyüyle tutuyorlar demektir. Sürümüze ulaşmalıyız."

Hareketsiz duran ve çoğu bize sırtını dönmüş olan şekil değıştiren gruba birkaç metre kala frenlere bastı. Birkaç saniye içinde arabadan indik ve görüş alanımda en az otuz şekil değıştiren varken, benim sürümü göremedim.

Ama onların orada olduğunu hissediyordum.

Finley, hırlayarak ayıya dönüştü ve dönüşümün gücü, az önce giydiği temiz kot pantolonunu parçaladı. Onun yaklaşmasını bekledim ve yanıma geldiğinde, ayı pençesi omuzlarımı sardı.

"Kaçmayacağım," diye söz verdim, onun canavarını kolayca anlayarak. "Arkadaşlarımızı bulalım."

Hareketsiz kalan ana gruba doğru yola çıktık ve havadaki kükürt kokusuna bakmadan da sihrin iş başında olduğunu anlayabiliyordum. Midemin bulantısından bunu hissedebiliyordum. Vücudum ve kurtum sihre karşı hassastı ve şehirlerde geçirdiğim her gün bu hassasiyetim daha da artıyordu. Ve bağlandığım her alfa ile birlikte.

Belki de bu, beşli grubun bir parçası olmanın normal bir parçasıydı ve eğer hepimiz bunu atlatırsak, alfa kurtlarımdan birine sorardım. *Hayır*. Eğer değil. Bunu atlattığımızda, çünkü başka bir seçenek kabul edilemezdi.

Kalabalığın arasından sıyrılırken, Kellan'ın kardeşleri ve Cassidy dahil birkaç tanıdık yüz gördüm. Çocukları da gördüğümde paniğim daha da arttı. O değerli küçüklerin herhangi biri zarar görürse... *Hayır*. Onlar çocukların peşinde değildi. Buradaki herkesin bir şeyi olmayacaktı; bunu sağlayacaktım.

Finley'in hırıltısı dikkatimi çekti ve onun öfkesini çeken şeye odaklandım. "Bu lanet Sorenson mu?" diye bağırdım, tanıdık turuncu saçlar gözüme çarptı.

Diğer sürümümüzün üyeleriyle birlikte.

Kaplan şekil değiştiren, haklı bir alfa idi, ancak Reeves sürüsünün en zayıf alfasından bile daha zayıftı. Yine de burada duruyordu ve hepsini hareketsiz halde tutuyordu.

Slade de dahil, boğazından ayak bileklerine kadar parlak gümüş bir ip ile bağlanmış tek kişi oydu. O mücadele ederken, bağların altındaki derisinde yanık izleri parlıyordu. O iplerde ne varsa, hem acı verici hem de zayıflatıcıydı.

Gözlerim sürümü tararken, neden bağlarımdan rahatsızlık hissettiğimi ama yaralanmadığımı sonunda anladım. Onlar da tutulmuş ve büyüünün etkisine karşı mücadele ediyorlardı, ama Slade dışında hiçbiri yaralanmış görünmüyordu.

Hunter'a bağırarak ileri geri yürüyen Sorenson, birkaç saniye sonra bizim burada olduğumuzu fark etti. Onun homurtusu üzerine Finley, normal bir ayının ulaşamayacağı bir hızla koşmaya başladı ve kaplan şekil değiştiren, ayının ayaklarının önüne küçük bir cam şişe fırlatacak kadar hızlı döndü. Şişe kırıldığında, bir büyü yükseldi ve Finley'in kürkünü kapladı.

Ayı formunda, büyüye karşı bir miktar direnç gösterdi, bu da onu yavaşlattı, ama birkaç metre daha ilerleyip Sorenson'a çarparak ikisini de yere düşürmeyi başardı.

Sorenson küfretti ve yüzü öfkeyle doldu. Benim durduğum yerden, bitkin yüz hatları ve gözlerinin altındaki koyu halkalarla iyi görünmüyordu. O da zayıflamıştı, ayıyı itmeye çalışıyordu ama onu hiç hareket ettiremiyordu.

Öfkesi bir sıcaklık dalgası halinde patladı ve "Öleceksin, Finley" diye bağırdı.

Finley hareketsiz kalmıştı ve ironik olan, Sorenson'un büyüü onu kaplan şekil değiştirenin üzerinde ölü bir ağırlık olarak tutuyordu.

Sorenson bağırmaya devam etti. "Cadının elinde koz olduğunda, birkaç saniye içinde geri dönecektir. *Onları* bana vermen gerekiyor, yoksa tüm sürümü öldürecekler!"

Kükredi ve kıpırdadı, ama dev ayı çok ağırdı.

Bu arada, daha önce hiç yaşamadığım bir öfkeyle mücadele ediyordum. Bu pislik herif, zayıf karısını korumak için nasıl olur da tüm sürümü tekrar tehlikeye atar? Açık alana adım attım, doğruca yanına gittim ve kafasının yan tarafına tekme attım.

"Bana ne istediğini söylemek için iki saniyen var," diye hırıldadım, "yoksa dönüşüp boğazını parçalarım."

Yüzündeki ifade sakinleşmedi, ama bana bakarken mücadele etmeyi bıraktı. "Sen," diye boğuk bir sesle konuştu. "İhtiyacım olan sensin. Sen ve ejderha. Alfa Fletcher, Chelsea ve sürümüzün geri kalanını kendi tesisinde tutuyor ve onlar üzerinde deneyler yapıyor. İkinizle birlikte geri dönersem bizi serbest bırakacağına dair bir anlaşma yaptım. Bu şehre fark edilmeden girip çıkabileceğimi biliyor ve seni geri getirmek için buna değer olduğuna karar verdi. Üzgünüm, ama başka seçeneğim yoktu!"

"Cadının kim olduğunu?" diye sordum, bu şehirde bir yerlerde, *avantaj elde etmek* için bekleyen o kötü kalpli cadalozlardan birinin olduğunu gösteren paniğimi belli etmemeye çalışarak. "Nasıl fark edilmeden içeri girmiş?"

Gözleri beni delip geçerken, dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Evet, yakında öğreneceksin. Sürprizi bozup kendimi büyüyle öldürten kişi ben olmayacağım. Sadece hayatta kalmaya çalışıyorum. Sürümün hayatta kalmasını sağlamaya çalışıyorum."

Onun yanına çömelerek, ruhumdaki gerçek öfke dışa vurulana kadar sesimi alçaltım. "Senin ya da sürünün hayatta kalma şansı yok," diye fısıldadım, omega özümün sakın tarafı çoktan yok olmuştu. Sürümüyle uğraşırsan, tanrıçanın gücünü kullanarak seni yok ederim. "Chelsea, kendini korumak için beni kullandığı anda ölüm fermanını imzaladı. Anlaştığı şeytanın anlaşmaya sadık kalmasını beklemesi benim suçum değil. Ona yardım edilemez... sana da."

Arkamızda bir sürtünme sesi duyunca dönüp baktım ve Hunter'ın büyüyle mücadele ettiğini gördüm. Yüzü kıpkırmızıydı ve gözleri altın rengi parlıyordu. Ağzını açtı ve "Öldür onu" dediğini duyduğuma yemin edebilirim.

Sorenson, kederli, mırıldanan bir ses çıkararak bunu doğruladı. "Bunu kastetmiş olamazsın Hunt. Biz çocukluğumuzdan beri arkadaşız."

Hunter, büyüünün etkisine karşı koyarken yüzü daha da koyulaştı ve kızardı. Kendimi ayağa kalkarken ve ona doğru koşarken buldum. Göğsüne dokunduğumda, sihir onu sümük gibi kaplarken, yapışkan bir kalıntı elime yapıştı. Bu kadar güçlü alfaları kontrol altında tutmak için güçlü bir sihir gerekiyordu ve acaba bu *eski* Termane cadılarından biriyle karşılaşmak üzere miydik?

"Öldür onu," dedi Hunter, bu sefer daha yüksek sesle.

Slade'in kükremesi havayı doldurdu ve onu bağlayan iplerden kurtuldu. Sihirli enkazın bir parçası bana çarptı ve yanık hissiyle irkildim. Slade bu acıya katlanmıştı... Artık gerçekten Hunter'ın emrini yerine getirip Sorenson'u öldürecektim.

Ejderha başını geriye eğip tekrar gökyüzüne kükrediğinde, yanıklar çoktan iyileşmeye başlamıştı. Parlayan yeşil gözlerinde bir ışık parladı ve ileri adım atarak Finley'i Sorenson'un üstünden yuvarladı. Elini hainin boğazına doladı ve onu yerden kaldırdı.

"Bizi nasıl tehdit edersin?" diye gürledi Slade, sesi boğuk ve ejderhanın öfkesiyle doluydu. "Veda et, kaplan."

Sorenson gözleri şişmiş halde hiçbir şey söyleyemedi ve Slade elini bir kez daha sıktığında, şekil değiştirenin boğazını ezdi. Bununla da yetinmedi, diğer elini kaldırıp kaplanın yüzünü avuçladı. Mide bulandırıcı bir çatırtıyla Sorenson'un kafasını kopardı ve kaplanın uzuvlarının seğirmesi durana kadar bırakmadı.

Bu grafik ölümden tatmin olmuş ama biraz da mide bulandırılmış hissederek, geri dönmek için çok geç olduğunda arkadaşının ölümünü nasıl karşılayacağından emin olamadan Hunter'a baktım. Hepimize yaptıkları için öleceklerini söylemişti, ama bu sadece öfkesinin bir tepkisi olabilir.

Umarım şimdi bu kararından pişmanlık duymuyordur. O öfke dolu anda Slade'i hiçbir şey durduramazdı.

Hunter'ın ifadesi soğuk ve kayıtsız kalmıştı ve sonunda büyüünün etkisinden kurtulduğunda, beni kollarına aldı ve koruyucu bir şekilde sarıldı. "Bebeğim," diye homurdandı, "iyi misin?"

Başımı eğip onu incelemek için, cildinde artık o yapışkan sihirden hiçbir iz kalmadığını görünce rahatlardım. "Tabii ki iyiyim. Bana dokunmadılar bile. Sen iyi misin?"

Yüzünü boynuma gömdü. "Evet, şimdi iyiyim."

Slade kaplanın bedenini ve kafasını yere bıraktı, birkaç metre uzağa yuvarlanan kafası, ürkütücü bir ganimet gibi orada kaldı. "Bu, sürüsünün geri kalanını da öldürecek mi?" diye sordum, yarı tamamlanmış beşli gruplar için bunun nasıl işlediğinden emin olamadan.

Hunter omuzlarını hafifçe kaldırdı. "Her sürü için durum farklıdır. Kalbin kim olduğuna, en güçlü bağların kimde olduğuna ve hayvanlarının ne kadar zayıf olduğuna bağlıdır. Şahsen ben hepsinin artık gitmiş olmasını umuyorum. Böylece daha sonra sadakatsiz pisliklerin peşine düşmek zorunda kalmayız."

Slade bize doğru büyük adımlarla yürüdü, ellerini siyah pantolonuna silerek ejderhanın üzerindeki kanın sadece bir kısmını temizledi. Hunter gibi beni de yakından inceledi ve iyi olduğuma ikna olmuş gibi görünüyordu. "Ne oldu?" diye sordum. "Sorenson buraya nasıl girdi?"

"O bir toplantı çağrısı yaptı," dedi Slade kısaca, "sonra bize büyüyle pusu kurdu. O içeri girdiğinde cadının izi yoktu ve bu şehre izinsiz büyü girmede. Hâlâ onları hissedemiyorum."

Hunter homurdandı ve beni tutan eli bir anlığına sıkılaştı. "Peki, bunu nasıl yaptılar?"

Slade'in dudakları inceldi ve bunu bilmediği gibi, bu durumdan da sinirlendiği belliydi.

Hunter'ın arkasından, uyanmaya başlayan Kellan ve Finley'i kontrol etmek için baktığımda, sokakta bir kez daha büyü dalgası yükseldi.

Slade, başlarının üstüne bakarken kaşlarını çattı. "Jewels," diye mırıldandı. "Büyüyü hissetmiş olmalı..."

O sözünü kesti ve hepimizin aynı düşünceye kapılıp kapılmadığımızı merak ettim. Jewels şehirdeydi, ama saldırı bitene kadar gelmemişti.

"Ya yardım eden cadı Jewels'sa?" diye sordum. "Bu şekilde şehirde hiç fark edilmeden içeri girmiş olabilirler. Hepiniz onu müttefikiniz olarak görüyorsunuz ve o da bu lanet olası yeri sanki kendi eviymiş gibi girip çıkıyor."

Hunter bu olasılığı reddetmek istercesine ağzını açtı, ama sözleri dilinden çıkaramadı. Dünyada güvendiği bir cadı varsa, o da Jewels'di. Tabii, bir cadıya güvenilebilecek kadar.

"Neden yıllarca bizim saçmalıklarımıza katlandığını hep merak etmişimdir," diye homurdandı Slade. "Ama onda asla suçlayacak bir şey bulamadım. Eğer o bir hainse, oyununu çok iyi oynamış."

Çok iyi oynamış.

Jewels kalabalığın içine doğru yürüdü, bir eliyle esirinin boğazını sıkarken, diğer eliyle bir şekil değiştireni yanında sürüklemek için büyü kullandı. Çok iyi tanıdığım bir esir: Cora.

Arkadaşımı telaşla incelerken nefesim kesildi, ancak göğsünün hafifçe inip kalktığını fark edince tekrar nefes almaya başladım.

Hunter öne çıktı ve beni cadının görüşünden saklamak için kendini eğdi. Slade de aynısını yaptı ve onların canavarlarının yükseldiğini hissettim. "Ne yapıyorsun Jewels?" diye seslendi hak sahibi alfamız, sesini dikkatlice modüle ederek.

Bana kalan küçük görüş açımdan, pek mutlu görünmüyordu. "Fletcher bana reddedemeyeceğim bir teklifte bulundu. Üzgünüm, ama sihrin hüküm sürdüğü bir gelecek ile şekil değiştirenlerin gücümüzü kullandığı ve suistimal ettiği bir gelecek arasında seçim yapmam gerekirse, sadakatimin kime ait olduğunu biliyorum." Alfa'ların arasından gözetlediğim yerden benim bakışlarımla buluştu. "Ejderhayı ve omegayı teslim et yeter. O zaten seni hiç hak etmedi."

"Mümkün değil," dedi Slade, sanki hiç endişelenmiyormuş gibi. "Önce hepimizi öldürmen gerekecek ve biz kolayca pes etmeyeceğiz."

Hayır! Onların herhangi birinin zarar görmesine izin vermektense, bir saniye bile düşünmeden Jewels'ın üzerine atlardım. Hepimizin başka bir gün savaşmak için hayatta kalması gerekiyordu.

Jewels'ın sahte üzüntüsü yavaş yavaş sinirlenmeye dönüştü. "Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme, ejderha. Seni öldürme gücüm var. Yani, seni ve diğerlerini nasıl bu şekilde hareketsiz tutabildiğimi sanıyorsun? Hmmmm." Çenesine dokundu. "Belki de bu, siz dördünüzden aldığım enerji sayesinde."

Slade elini göğsüne vurdu. "Bize geri döndü. Hissettim."

Onun homurtusu biraz çılgınca idi. "Ben onu geri koyuyormuş gibi yaparken enerjinin dokunuşunu hissettin, ama çok dikkatin dağınıktı, benim aslında hiçbir şey geri koymadığımı fark edemedin. Sen çok güçlü olduğun için küçük bir kaybı fark edemedin, ama benim için bu çok yararlı oldu. Ayrıca bu sayede büyülerimi özellikle sizlere göre ayarlayabildim. Kellan'ın gücünü o kadar zayıflatmak akıllıcaydı, böylece sizler gücünüzü paylaşmaktan başka bir seçenek kalmadı. Planladığımdan daha iyi sonuç verdi, ama onun ölmesini umuyordum. Küçük pislik." Sanki ona alkış tutmuşuz gibi sahte bir reverans yaptı ve kalbim boğazıma düğümlendi, bakışlarım Kellan'a kaydı, o da bana öfkeyle bakıyor ve kollarını hareket ettiriyordu, ama geri kalanı hareketsiz kalmıştı.

"İş yapmanın bedeli, korkarım," diye devam etti Jewels. Hunter'ın öfkesi ondan ısı yayıyor, yüzümü yakıyordu ve bizi daha uzağa götürmek için geriye doğru sürünmeye devam etti. Muhtemelen Cora'yı ve alfaları kurtarmak için kendimi feda etmek üzere olduğumu düşündü.

Muhtemelen haklıydı.

O benim en iyi arkadaşımdı ve onlar benim kalbimdi — bugün kimse benim için ölmeyecekti.

Fletcher beni bu kadar çok istiyorsa, beni alacaktı.

Kaybedecek çok şeyim vardı.

BÖLÜM 58

SLADE

Ejderhamın kükremesi kafamın içinde sağır ediciydi. Ailemize çok yakındık, yaralanma riski olmadan dönüşemezdik ve Emme'den uzaklaşamazdım çünkü o en savunmasız olanıydı ve bu kaltak onu istiyordu. Ölecek olan bir kaltak.

Benim enerjimi çalmıştı. *BENİM* enerjimi.

O sırada arkadaşım ve Kellan'ın dikkatimi çok dağıttığı için gücümü doğru bir şekilde kontrol edemedim ve bu da tüm caddeyi küle çevirmeye hazır hale getirdi. Yıllar boyunca geliştirdiğim tüm gücümü ve kontrolümü kullanarak yıkıcı öfkemi zaptetmeye çalıştım.

Emme elini omurgama bastırduğında vücudum titredi ve keşke şu anda dokunmayı seçmeseydi diye düşündüm.

Bugün... kontrolümüzü kaybetmiştik. Bugün... tüm korkularımın kaynağıydı.

Ejderham, burada duran herkesi saniyeler içinde yok edebilirdi.

Bu daha önce, on beş yaşındayken, Fletcher işkenceyi biraz fazla abarttığında olmuştu. Ejderhamı ortaya çıkarmak için, vücudumun kanamayan hiçbir yeri kalmayana kadar beni kesmişti. Benim onun için öldürmemi istiyordu, ama ben kimsenin kuklası değildim.

O kadar uzun süren işkenceye katlandım ki, sanırım ilk kez herhangi bir dokunuşu acı ile ilişkilendirmeye başladım. İronik olarak, artık doğru yapıldığında acıdan oldukça zevk alıyordum.

O gün üzerimde kalıcı bir etki bıraktı ve beni engellediğini düşünen ejderhamla olan bağımlı kopardı. Fletcher'ı öldürmeyi umursamadığımdan değil, ama yakınımda tutulan başkaları da vardı

Hunter ve işkence hücrelerinin duvarlarına zincirlenmiş diğer mahkumlar da vardı.

Fletcher işini bitirdiğinde, içimdeki canavarın öfkesi dostla düşmanı karıştırmamı sağladı ve defalarca iyileşsek de, onun katliamının izlerini silmek için derimin dokusu onansa da, ben asla pes etmedim.

Ta ki bana bir omega dişi getirene kadar.

Yirmi yaşlarında görünüyordu, çıplaktı ve yüzünde hiçbir ifade yoktu. Fletcher onu derimdeki kanı temizlemesi için oraya gönderdi ve sonra bana sarılmasını söyledi. O yumuşak ve nazik dokunuş, kontrolümü kaybetmeme neden olan son damla oldu. Her nasılsa, o başından beri omega'nın benim yıkımımın anahtarı olduğunu biliyordu.

Ben dönüşmüştüm ve Fletcher tam da istediğini elde etmişti: omega paramparça olmuş ve binanın çevresindeki binalar yıkılmıştı. O gün Hunter'ı neredeyse kaybediyordum. Kendimi ise kesinlikle kaybetmişim. Fletcher'ı da öldürmeliydim, ama sonunda geri dönuştüğümde bana bir anlaşma teklif etti. Onun tüm günahlarını affedersem, artık acı çekmeyeceğim ve Hunter serbest kalacaktı.

Hiçbir şeyi affetmedim, ama Hunter için o iğrenç piçi hayatta bıraktım.

Ondan kurtulduğumuz sürece umurumda değildi. Bizi mahvetmek için başka yollar bulacağını tahmin etmeliydim.

Göğsümdeki gürültü sokağa yankılandı ve Hunter'ın dikkatini çekti. Yüzümdeki ifadeden ne gördüyse, yüz hatları gerildi. Emme'nin dokunuşunu itti ve ona fısıldamak için eğildi, benim canavarımın kükremesi yüzünden duyamayacağım kadar alçak sesle.

"Ölüm fermanını imzaladın, cadı," dedim ona, göğsümde ateşler yükselirken.

Geniş bir gülümsemeyle, eğlenceli bir ses tonuyla şöyle dedi: "Sen her zaman benim favorim oldun, Slade. Fletcher sana zarar verdiğinde onunla kavga ettim ve dikkatini diğer kertenkeleye çevirmesini sağladım. Bana teşekkür etmelisin."

Hayatımda gizlice manipölasyonlar yaptığını öğrenince parmak uçlarımda pençeler belirdi. Talon'dan ve Fletcher'ın *bakımında* çektiği acılardan bahsetmesini saymıyorum bile.

"Hayatını alarak sana teşekkür edeceğim," diye söz verdim.

O güldü. "Kim olduğum ve perde arkasında nasıl manipölasyon yaptığım hakkında en temel bilgileri bile öğrenemiyorsan, asla kazanamazsın..."

Jewels'ın hayatını yıllardır takip etmemiştim, çünkü o benim tüm gözetim testlerimi geçmişti. Bize yardım etmeye başladığında ve her zamanki iyiliklerinden veya paradan fazlasını istemediğinde, onun hayatımızdaki rolünü kabul ettim. *Bir başka lanet hata.* Açıkça, önemli bir bilgiyi gözden kaçırmıştım ve onun, bu olayın arkasında olduğu düşünülen Termaine caddeleriyle bir şekilde bağlantısı olup olmadığını merak ettim...

Arkadaşlarımız ve ailemizden daha fazlası büyüünün etkisinden kurtulmaya başladıkça, Kellan aceleyle yanımıza geldi. Onun *bizim* enerjimizi kullanması nedeniyle büyüü bozmak için daha çok mücadele etmek zorunda kalmıştık, bu yüzden bizden çalarken o kadar mutluydu.

Jewels ölmeliydi ve ben bunu Cora'yı feda etmeden nasıl yapabileceğimi bulmalıydım. Onu kişisel olarak önemseydiğimden değil, ama Emme için çok önemliydi. Onu kaybetmek eşimi mahvedeceği için onun hayatıyla oynayamazdım.

Dönüşenlerin kalabalığı bize daha da yaklaştı ve canavarı serbest bırakırsam, ezileceklerdi ya da daha kötüsü olacaktı. Geri çekilebilmek için dikkatlerini başka yöne çekmem gerekiyordu.

Jewels beni dikkatle izledi ve ben hareket ederken Cora'nın boğazını sıkan elini daha da sıktı. "Yapma, ejderha. İsteddiğimi ver bana."

"Talon bizim gözaltı odasında," diye bilgilendirdim onu. "Onu almaya gitmekten memnuniyet duyarım."

Ve senin korktuğun canavar formumla geri döneceğim, değil mi cadı?

Kafasını salladı. "Onu çağır, omega!" diye bağırdı. "Eşini çağır, yoksa buradaki herkes ölecek. En iyi arkadaşından başlayarak."

Emme'nin düşük sesli hıçkırığı duyuluyordu, ama hemen kesildi. Eşimiz güçlüydü. Hunter onu durdurmadan oraya nasıl gideceğini bulacaktı.

Jewels öne çıktı ve Cora, kalbi güçlü bir şekilde atmasına rağmen gözleri kapalı bir şekilde inledi. "Çok basit," dedi cadı. "Fletcher'a istediğini ver, o da seni ödüllendirecek."

"Buradan gitmeyeceksin," diye söz verdim ve o başını geriye atıp kahkaha attı, bana uzaklaşmam için birkaç saniye zaman verdi.

Hunter neye ihtiyacım olduğunu anladı ve Emme'yi geri çekmeye devam etti. Kellan ve Finley de onu kafeste tutuyorlardı. Aile üyelerinin yanında duran Kassidy ile göz göze geldim ve başımı sallayarak onları geri çekmesini işaret ettim.

O da benimle birlikte büyüdüğü için tam olarak istediğimi yaptı.

Her şey yoluna giriyordu ve sonunda kendimi açık bir alanda bulduğumda, bilinçimin sınırında gölgeler dans ederken ejderham kükredi. Dönüşüm hızlı oldu ve canavar formumda, Cora'yı önünde sallayan cadıya doğru yöneldim, ama ejderham umursamadı.

"Hayır!" Emme arkamızdan bağırdı, ama hala Hunter, Finley ve Kellan tarafından kuşatılmıştı ve hareket edemiyordu. Bugün Cora'ya bir şey olursa, Emme bizim burada yaptıklarımızı asla affetmezdi, ama eşim hayatta olduğu sürece, onun öfkesini memnuniyetle kabul ederdim.

Cora bir dost ve müttefikti, ama Emme'yi kurtarmak için buradaki herkesi öldürürdüm.

Kendi sürüm de dahil.

Ağzımdan alevler fışkırdı ve Jewels, alevlerin ona dokunmasını önlemek için güçlü bir kalkan oluşturdu. Cora'nın rehine olarak işe yarayacağını düşünmüştü ve karşı karşıya olduğu tek kişi Emme olsaydı, hemen kazanırdı. Ama ejderhamın önceliği, kim engel olursa olsun cadıyı öldürmekti.

Jewels kalkanını indirdi ve bana bir şişe büyü attı. Aynı anda kuyruğumu salladım ve cadı ile rehineyi havaya uçurdum. Şişe göğsüme çarptı ve pullarımı yaktı, ama acıyı neredeyse hissetmedim.

Cora kaldırıma sertçe çarparak uçtu ve Jewels bana çok daha yakın bir yere indi.

Şanssız bir kaza, cadı.

Ön pençelerimi ve ağırlığımı ona vurdum, ama o, beni ezmesini engellemek için zamanında başka bir kalkan çıkarmayı başardı. O anda bu bir güç savaşına dönüştü ve Jewels, benim ağırlığımı dengelemek için kaldırdığı ellerinden büyü akarken yüzü solgunlaştı.

Benim özüm o büyüün içindeydi ve bu lanet hırsızı ezmekten büyük zevk alacaktım.

Uzaklarda bir kükreme yankılandı ve gökyüzünde ilk kez savaştığımız andan itibaren Talon'u tanıdığım göğsümün derinliklerinde ikizimin yaklaştığını hissettim. Emme onu çağırması olmalıydı.

Artık aramızda başka bir düşman daha olabilirdi.

Bugün hangi tarafta olacağını bilmiyordum ve eğer onunla ve cadıyla savaşmak zorunda kalırsam, şansım azalacaktı. Talon yanımıza sertçe indiğinde, ejderham kardeşi Talon'a kükredi ve içimdeki o boşluk genişledi.

Alfa'nın cadısı burada ne arıyor? Talon homurdandı.

Şimdi, eğer insan formunda olsaydım, kafamdaki rastgele bir ses duyduğumda havaya bir metre kadar zıplardım, ama ejderham sanki bunu bekliyormuş gibi tepki verdi.

Canavarlarımız arasında anında bir bağ kuruldu, sanki eski ruhları birbirlerini tanıyormuş ve çok uzun süredir ayrı kaldıklarını biliyormuş gibi. Canavar formumuzda karşılaştığımız tek diğer zaman ilk savaşımızdı ve o zamandan beri çok yakınlaşmıştık.

Talon, ejderhamı, özümü, hem korktuğum hem de hayran olduğum yanlarımla bağlantı kurmaktan hiç çekinmemişti. Bağlar kurmuştu ve bugün hepsi meyvesini veriyordu.

Kardeşim, ejderham cevap verdi. Bu iğrenç yaratığı tanıyor musun? Ezilmesi gereken yaratık. O, eşimizi tehdit etti.

Talon kükredi ve onun sadakatini garantilemek için anahtarı bulduğuma dair umutlandım. *Peki, bunun bir daha olmaması için elimizden geleni yapalım*, dedi.

Bu sefer, ejderhasının gücü benim merkezimi yoklarken, kendimi bağlanmaya açtım ve aramızdaki enerji dalgası kontrolden çıktı. Karanlığın dalgasını durdurmanın bir yolu yoktu ve cadı benim kontrolümden kurtulurken, Talon'un aramızda uyandırdığı uçuruma düştüm.

Ta ki ben yok olana kadar.

BÖLÜM 59

EMME

Hunter, ben çığlık atıp ona tırnaklarımı geçirirken beni tuttu. Kellan ve Finley yanımda kaldı, ilkinin yüzünde kararsız bir ifade vardı, ayı ise hırıldıyordu.

Ama ikisi de müdahale etmedi.

Tırnaklarımı Hunter'ın koluna geçirdim, kurtum eşimizi incitmekten öfkeleni, ama bu sadece bir çizikti. Cora'nın o büyücü delinin elinde ölmesi karşısında bir çizik hiçbir şeydi.

Slade'in kuyruğu cadiya çarptığında, Cora havaya uçu ve yere sertçe düştü. Ben donakaldım ve ona bakarak gözlerini açması için yalvardım. O ise kaldırım kenarında hareketsiz bir şekilde yatmaya devam etti. *Benim hatamdı*. Lanet olası benim hatamdı.

Sevdiğim bir başka şekil değiştiren daha yaralanmıştı.

Fletcher, beni ve gücümü ele geçirene kadar durmayacaktı.

"Emmeline," diye homurdandı Hunter. "Sana zarar vermek istemiyorum. Lütfen. Bana karşı koymayı bırak."

"Beni ona bırak," diye bağırdım ve o benim öfkeme irkildi — ben kızgındım ve o bunu biliyordu.

"Slade önce Jewels'ı götürsün," diye karşılık verdi, sesi doğal olmayan bir şekilde sakindi. Sanki ne kadar sakin olursa, bağımız aracılığıyla bana da o kadar sakinlik bulaşacağını umuyormuş gibi. *Hiç de öyle olmayacaktı*. "Oraya koşarsan, cadının seni yakalayabileceği kadar yakın olursun."

Hırıldadım ve bu hareket boğazımı yırttı. "Umurumda değil! Kellan'dan sonra, benim yüzümden bir daha kimsenin incinmeyeceğine yemin ettim."

Hunter başını sallarken beni sıkıca tutmaya devam etti. "O senin hatan değildi, bu da öyle. Onlara zarar veren sen değilsin, Fletcher. Onu yakaladığımızda, tüm bu olanların sorumlusu olarak ölecek."

Korkmuş ve yıkılmış olduğumda acımasızlaştığım için alaycı bir şekilde güldüm. "Onu haftalardır bulamadınız. *Yıllardır* içinde bir cadı var ve sizi oyuna getiriyor. O bizden on adım önde ve sonunda istediğini elde edecek, çünkü biz bu oyunu oynamak için yeterince kötü değiliz. Özellikle de tüm kuralları bilmeden. Bilgisizliğimizi bizi alt etmek için kullanıyor."

Hunter'ın yüzü taştan oyulmuş gibi görünüyordu, ama fırtınalı gözlerinin derinliklerinde, onun sinirine dokunduğumu gösteren bir parıltı gördüm. Ama o pes etmedi ve beni bırakmadı.

Talon! İlk seferinde duyup duymadığından emin olamadığım için zihnimde ona tekrar bağırdım. Eksik bağ boyunca titreşimler vardı ve o anda, eğer bu olaydan sağ çıkarsak, tüm arkadaşlarımla bağı *tamamen* mühürleyeceğime karar verdim. Beşli grubumuzdaki kopukluk bizi zayıf tutuyordu.

Lojistik konuları daha sonra halledebilirdik, ama hayatta kalmak için tam bir güç çemberi olmamız gerekiyordu. Artık bahaneler yoktu. Artık korku yoktu.

Gücüm tükendiğinde, Hunter'ın kucağında gevşedim ve kaçma şansı bulduğumda kullanmak üzere enerjimi sakladım. Jewels'ın Slade ile savaşmasını izledik, kalkanı onun pençelerinin ve vücudunun onu ezmesini engelliyordu. Bu, en azından hak ettiği şeydi.

Kellan'ı kurtarmak yerine öldürmeye çalıştığını öğrenmeden önce bile, bu cadıyı hiç sevmemiştim. Bunun iki nedeni vardı: birincisi, büyü en kötüsüydü, ikincisi ise soğuk ve hesaplayıcı bakışları beni rahatsız ediyordu.

Fletcher'ın her yerde gizli ajanları vardı ve ben bir daha hiçbir cadıya veya diğer şekil değiştirenlere güvenmeyecektim.

Talon'un ısırtığıyla bir kıvılcım çıktı, canavarı garajın duvarından fırladı ve bir anlığına metale takıldıktan sonra kurtuldu. İlk tepkim rahatlamaydı, ki Jewels bizi Fletcher'a geri götürmek için buradayken bu çok saçmaydı. Yine de Cora'yı güvende tutmak için onu aradım, ama bugün burada ne karar vereceğinden emin değildim.

Slade'in yanına indiğinde, Talon'un karanlık canavarı kafasını kardeşine doğru itti ve ikisi birbirlerinin gözlerine bakarken sanki zaman birkaç saniye dondu. Bağımda yumuşak bir enerji uğultusu duyuldu ve sonra sokak, beni kör edecek kadar parlak bir ışıkla doldu.

Bir saniye sonra enerji patladı ve hepimizi yere devirdi. Hunter düşüşümü yumuşattı ve ben onu iterek ne olduğunu görmek istedim. Işık sönünce, Slade ve Talon'un canavarlarını yerde buldum, Jewels ise sihir kullanarak kendini havaya fırlatmış ve onların üzerinde uçuyordu.

"Ne oldu?" diye sordum, Hunter bizi ayağa kaldırırken sesim titriyordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi, bizi kardeşine bir adım daha yaklaştıracak, "ama onların enerjisi havayı parçalıyor ve sürümüzün bağını yok ediyor."

Ben de hissedebiliyordum, sanki hakimiyet canavarlarımızı yere bastırıyormuş gibi.

Arkadaşlarımızın ve ailemizin çoğu hala yerdeydi. Finley ve Kellan bile ayağa kalkmakta zorlanıyordu. Ben ejderhaları incelerken gözlerim yaşardı, Hunter ise caddenin üzerinde uçan Jewels'a odaklanmaya devam etti. Jewels bizim yönümüze doğru hareket etti, ama hiçbirimize dokunacak kadar yaklaşmadı.

Talon'un ısırtığının acısı içimi yakarken bir çığlık attım. Sanki tekrar işaretleniyormuşum gibi hissettim, bağımızın dalları birbirine kenetleniyordu. *Neler oluyordu?*

Son ışık tamamen söndüğünde ve gözlerimiz parlamadan kurtulduğunda, sonunda ejderha ikizlerine ne olduğunu görebildim. Bu manzara beni sert bir nefes almaya zorladı.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldadım. Gördüğüm şeyi nasıl açıklayacağımı bilemeden ağzımı açıp kapattım ve Hunter, bakışlarımı takip ederek Slade ve Talon'u *yeni halleriyle* gördü.

"Bu imkansız," diye mırıldandı Hunter, beni tutan eli gevşedi. "İkiz ruhlar bu mu demek? Onlar kesinlikle aynı ruhun iki yüzü."

Slade ve Talon'un canavarları birleşmişti. Tek *bir dev canavara*.

Tek tek ejderhalarının iki katı yüksekliğinde duran canavar, siyah ve yeşil pulların oluşturduğu bir kaleydoskop gibiydi ve tarif edilmesi zor kadar karmaşık desenler oluşturuyordu. Her iki yanında devasa bir çift siyah kanat açılmıştı, sanki lanet bir uçak şehrimize inmiş gibiydi, ama en çılgın kısmı bu değildi. *İki* tane boynu ve kafası vardı. İki tane. Devasa. Ejderha. Kafası. Sanki iki başlı Cerberus'un ejderha versiyonu gibiydi.

"Slalon," diye fısıldadım. "Beşli olarak kalmamızın sebebi bu olmalı. İki şekil değiştiren, tek öz."

Hunter, bu *çılgınlıktan* benden çok daha hızlı kurtulmuş olarak homurdandı. "Haklı olabilirsin, küçük omega. O formda içlerinde tek bir enerji var, bu da beşimizin mükemmel bir güç oluşturabileceği anlamına geliyor."

Başımı sallarken başım dönüyordu. "Evet, ben de aynı şeyi hissediyorum. Talon ile olan bağımdan Slade'in hesapçı kişiliğini hissedebiliyorum."

Ejderha tam boyuna uzandığında, iki kafası da farklı yönlere doğru fırladı ve Jewels, süper ejderhayla savaşılmaya hazır olmadığı için, bir dizi büyüyle caddeden tamamen kayboldu. "Slalon onu korkutup kaçırdı," diye homurdandım.

Hunter bana yüzünü buruşturdu. "Bu ismi biraz daha düşünmeliyiz, ama şimdilik idare eder."

Omuz silkiyerek, "Talade'den iyidir," dedim.

"Tartışmalı," diye cevapladı.

"İsme daha sonra geri döneceğiz," dedim, gözlerimi gökyüzünden ayırmadan. "Sence Jewels gerçekten öldü mü? Artık Cora'ya yardım edebilir miyim?" En yakın arkadaşım hala yerde kıvrılmış halde yatıyordu ve hayatta olduğu belliydi, ama yaralanmıştı da.

Ejderhanın hakimiyeti sona erer ermez, sokaktaki herkes ayağa kalktı ve Kellan ile Finley bana koştular. İkili beni, ayı kürküyle dolu dağınık bir grup kucaklaşmasına dahil ettiler.

"Hareket edemedik," diye homurdandı Kellan. "Burada ne tür bir sihirli saçmalık oluyor? Cadı ejderhaları tek bir süper ejderhaya mı dönüştürdü? Yoksa onlar mı yaptı?"

Ben burnumu çektim ve onlar bana döndüler. "Ben de kafamda onlara süper ejderha dedim. Ve bence hepsi onlarla ilgiliydi. Onlar birleşirken Talon'la olan bağımın sağlamlaştığını hissedebiliyordum, sanki onun özünün parçaları da onarılıyordu."

Başından beri, bağımızın parçalanmış olmasının, bağlanma şeklimizin bir sonucu olduğunu ve cinsel düzeyde bir bağ kurmadığımızı düşünmüştüm. Ama şimdi... Bunun, onunla ejderhası arasındaki kopukluktan kaynaklandığından emindim. Slade'in hissettiği aynı kopukluk.

İkiz ruhlar olarak birbirlerine bağlandıkları için bu durum düzelmiş olabilir.

Finley beni yanına çekti ve ben, o devasa, çıplak bir erkeğe dönüşene kadar elimi nazikçe kürkünün üzerinde gezdirdim. "Onu öldürmeliyiz," diye homurdandı, sonunda konuşabilir hale gelmişti. "O lanet olası hain cadı. Ne pahasına olursa olsun umurumda değil."

"Öldüreceğiz," diye onu temin etti Hunter ve bana daha da yaklaştı. "Cora'ya bakalım."

Tanrıça'ya şükürler olsun. Ona doğru ilerlerken, arkamızdan bir gürültü geldi ve Slalon bir adım atmaya çalışırken yere düşerek beni irkitti.

"Siktir," diye bağırdı Kellan. "Kardeşlerimizin yeni dev bedenlerine alışmalarına yardım etmemiz gerekecek."

Ejderha tekrar yürümeye çalıştı, bir kez daha düştü ve ben Cora'ya doğru ilerlerken ayaklarımın altındaki zemin sallandı. Üç alfa tam arkamda kalarak Slalon'u ayrı formlarına geri döndürmenin en iyi yolunu tartışıyorlardı.

Arkadaşıma ulaştığımda dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi onun koluna dokundurdum. Neyse ki kolu sıcaktı. Onu bana doğru çevirdiğimde, cildini kaplayan sihrin kokusunu aldım ve bu koku, Kellan'ı bayılttıran büyüyle aynıydı.

Bu da, büyüyü bozmak için Jewels'a ihtiyacımız olduğu anlamına geliyordu...

"Aynı şey değil," dedi Hunter, ona hafifçe dokunmak için eğilerek. "Bence bu sadece bayılma büyüsü, ama... Onun acısını hissediyorum."

"Ne acısı?" diye sordum, onu telaşla inceleyerek. "Neresi acıyor?"

Kalbi düzenli ve güçlü bir şekilde atıyordu ve üzerinde herhangi bir yara izi göremedim.

"Bu onun kurdu," dedi Hunter, gözleri altın rengi parıldayarak. "Kurt acı içinde çığlık atıyor."

Gözlerim onun gözlerine kilitlendiğinde nefesim kesildi. "Warrick?" diye fısıldadım. "Sence War...?"

Bu cümleyi bile bitiremedim, bu düşünce beni o kadar etkilemişti ki, gözlerim yaşlarla doldu. Kellan ve Finley benimle birlikte diz çöktüler ve titreyen omuzlarımı kollarının arasına aldılar.

Cora'nın burada tek başına yatmasının nedeni buydu... Warrick, yapabilseydi onun için gelirdi. Jewels, Cora'ya ulaşmak için alfa'yı incitmiş olmalıydı ve şimdi onun kurdu çığlık atıyordu.

Eşi için.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 60

EMME

Warrick'in yüzü zihnimi doldurdu, ta ki tek görebildiğim onun yakışıklı gülümsemesi olana kadar. O, Hunter ile birlikte tanıdığım en iyi alfa erkeklerden biriydi. Sonra Richard, Sierra ve Marcus vardı. Benim kimsem yokken beni evlerine kabul ettikten sonra, sürünün geri kalanı da zarar görmüş olabilirdi...

"Ağlama, Shortcake," dedi Kellan yumuşak bir sesle, elini omurgamda yukarı aşağı gezdirerek. "Güvenli olduğumu anladığımız anda, Annandale sürüsünün evine gideceğiz.

"Konseye mesajımı çoktan gönderdim," dedi Hunter, tekrar Slalon'a odaklanarak. "Oraya ve buraya uygulayıcılar ve şifacılar gönderiyorlar."

Göz yaşlarımı silmeye çalıştığımda Finley bileğimi tuttu ve yanaklarımı silerek daha nazikçe dokundu. "Bunu onlara sen yapmadın," diye fısıldadı, sesinde ayının boğukluğu vardı. "Fletcher tüm sürü şehirlerine geliyordu, tamam mı? Sen sadece bugün onun gözüne çarpan omega oldun. Ama eninde sonunda hepimiz acı çekecektik." Dudakları yanaklarımı okşadı. "Annandale sürüsünün sadece nakavt edildiğine inanmayı seçiyorum."

Onun yumuşak ses tonu garip bir şekilde yatıştırıcıydı ve en kötüsünü beklememe rağmen en iyisini ummaya karar verdim. "Tamam, ben de onların hepsinin iyi olduğunu hissediyorum."

Sokağa göz gezdirirken enerjim sabit kaldı. Birçok şekil değiştiren ejderhanın gösterisini izliyordu, ancak çoğu da evlerine dönmüştü. Neyse ki, artık hiçbir çocuk göremiyordum.

"Neden kolluk kuvvetleri henüz gelmedi?" diye sordum, bu saldırıyla tek başımıza uğraşmak zorunda kaldığımız için kızgındım. Yine. "Bu kadar güçlü bir büyülü rahatsızlık kesinlikle kayıt altına alınmalıydı, özellikle de genellikle bizim caddemizin yakınında devriye geziyorlar."

Hunter, adımlarını hızlandırırken botları yere sertçe vuruyordu. "Gece gündüz çalışıyorlardı, bu yüzden öğleden sonrasını izinli yaptık. Sokakta bu kadar çok alfa varken güvende olacağımızı düşündüm. Golden Claw'da kayıtlı ve kabul görmüş Jewels'ın büyüsünün bizi alt edeceğini tahmin etmemiştik."

"O bizim lanet olası özümüzü çaldı!" Kellan, hiç Kellan'a yakışmayacak bir şekilde gürledi. "Çaldı ve ona karşı alacağımız tüm güvenlik önlemlerini atlatmak için kullandı."

"Ama süper ejderhanın geldiğini görmedi," diye ekledi Finley, dudakları seğirerek. "Yani, bunu kim görebilirdi ki?"

Kellan'ın öfkesi, düşünceli bir bakışa dönüştü. "Yemin ederim, iki büyülü varlığın bu şekilde birleştiği bir kitap okumuştum. Sonunda çılgınca güçlü oldular ve dünyayı kurtardılar."

Hepimiz dev canavarı görmek için döndük, tam da onun tekrar dönüşünü görecektik kadar zamanında.

"O henüz gelişme aşamasında," dedim çabucak ve durumuna rağmen Hunter bile buna gülümsedi.

"Henüz geri dönüşmediler," dedi Kellan, hala bakarak. "Sence bununla ilgili bir sorunları mı var?"

Finley güldü. Elini yüzüme koymuş, başparmağıyla yanağımı nazikçe okşuyordu. "Bu konuda çok tecrübem var ve benim için Emme geri dönüşün anahtarı. Muhtemelen o ikisi için de aynı şey geçerli olacaktır."

Ejderhaya baktım, sonra da arkadaşşıma. "Cora, şifacılar gelene kadar iyi olacak, değil mi?"

Hunter başını salladı. "Onun için yapabileceğimiz bir şey yok. Kurt tarafından kapana kısılmış durumda, ama acil bir tehlike yok."

Eminim ki, benim kaçırılıp zorla bağlandığımda yaşadıklarımın aynısını yaşıyordu: canavarı, aklını kaybetmemesi için geri çekiliyordu.

"O zaman ejderhalara yardım etmeliyim," dedim ve Hunter yüzüme doğru eğildi.

"Aklından bile geçirme," diye tersledi. "Başkaları için hayatını riske atmaya devam edemezsin. Kim oldukları ya da bizim için ne kadar önemli oldukları umurumda değil. nemli olan tek şey sensin ve şunu unutma ki, senin etkin olmasaydı, geri kalanımız kimseyi kurtaracak şekil değiştirenler ya da şehirler kalmamasını sağladık."

"Doğru," dedi Finley, onu destekleyerek.

Kellan, sanki ben çoktan ldürölmüşüm gibi, yıkılmış bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Talon ve Slade benim arkadaşlarım," diye hatırlattım onlara. Beni her yönüyle sevmelerini ne kadar sevsem de, bugün gibi günlerde bu durum gerçekten çok can sıkıcı oluyordu. "Hiçbir risk almayacağım, ama onların bana zarar vermeyeceklerini biliyorum. Benim bu sürünün içindeki rolümü, diğerleriyle nasıl uyum sağladığımı düşünün. Yumruklarımla savaşmayabilirim, ama hayatta kalmamız için ben de en az onlar kadar nemliyim..."

Sokaktan bir bağırış duyuldu ve Cora kıpırdadı. Dayak yemiş ve kanlar içindeki Warrick, etrafta duran şekil değiştirenleri iterek bize doğru sendeleyerek geldiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"CORA!" diye tekrar bağırdı ve o tek kelimedeki acı, gözlerimi yakmaya başladı.

Cora'nın kolu seğirdi ve ben tekrar yanına diz çöktüm. "Onu geri getiriyor," dedim aceleyle, ikisini de hayatta gördüğüm için çok mutluydum.

Warrick, Cora'nın diğer tarafına düştüğünde, parlayan gözleri Cora'nın yüzüne kilitlendi ve eğilip yanağını Cora'nın yanağına dayadı. Cora, kirpiklerini kırpıştırarak, "War... Ne oldu?" diye sordu.

Gözlerimi sıkıca kapattım, onun sesini duyduğuma çok rahatlamıştım ve ayağa kalkarak onlara biraz yer açtım. Finley ve Kellan yanıma geldiler, Hunter arkamdaydı ve beni çevreleyen güçlerine minnettardım.

Özellikle Warrick, "Bizi evimizde saldırdılar, bebeğim," dediğinde. Onun üst bedenini kollarının arasına aldı. "Ön kapıdan çıktığımızda sihirli bir bomba patladı. Beni bayılttı ve uyandığımda sen yoktun." Sesi kırıldı. "Marcus patlamaya en yakın olanıydı ve... kurtulamadı. Onun cesedini Richard ve Sierra'ya bıraktım ve buraya, sana geldim."

"Marcus öldü mü?" Cora hıķırarak ağladı ve ben de göğsüme elimi bastırarak onunla birlikte parçalanmak istedim.

Warrick'in kurtunun yas tuttuğundan korkmuştum, ama Marcus da neredeyse aynı derecede kötü durumdaydı. O da beşliden biriydi. Bir kardeş. Ailelerinden biri. En iyi arkadaşlarım acı çekiyordu ve ben onlara yardım edemiyordum.

Warrick'in yüzünde de gözyaşları akıyordu, onu kucaklarken... Eşler keder içinde birbirlerine sarıldılar.

Sonunda ayağa kalktılar ve bana bakarken ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Cadı nereye gitti?" diye sordu Cora, sesi sertleşiyordu.

Kafamı salladım. "Bilmiyoruz. Süper ejderha ortaya çıkar çıkmaz buradan uzaklaştı."

İkisi de buna şaşırarak gözlerini kırpıldılar ve ben de caddenin diğer tarafını işaret ettim. Slalon sonunda devasa vücudunu nasıl kullanacağını anlamıştı. Dengede kalmak için kocaman kanatlarını açmış ve daha kolay hareket etmeye başlamıştı.

Warrick, canavara gözlerini kısarak baktı. "Tanrıça'nın tasarımıyla bu da ne böyle?"

"Onlar ikiz ruhlar," dedi Hunter omuz silkerek. "Slade ve ikizi Talon savaş sırasında birleştiler. Bunun ne anlama geldiğini veya bu formun neler yapabileceğini bilmiyoruz, ama tahminimce bu, onların bireysel hallerinden çok daha güçlü bir canavar."

"Ne zaman ikinci bir ejderha buldun?" diye homurdandı Warrick ve bu bilgiyi onunla paylaşmadığımız için kızgın olduğunu hissettim.

Cora'nın bakışlarını karşıladım ve neden bunu benimle paylaşmadığını merak ettim, ama o sadece omuz silkeli. "O kısmı sır olarak saklamam için bana güvendin ve ben de öyle yaptım."

Tanrım, onun sadakati ve gerçek dostluğu için onu seviyordum.

Warrick, eşine bakarken yüzündeki ifade yumuşadı.

"Sen bu boktan dünyamız için fazla iyisin," dedi ona ve onun hayatta ve nispeten yarasız olduğunu görünce büyük bir rahatlama hissettiğini görebiliyordum. Marcus'un aksine. Dikkatini tekrar bize çevirdiğinde, gözleri bana takıldı: "Bu diğer ejderha sana nasıl uyuyor?"

"Talon da benim arkadaşlarımdan biri," dedim, başkalarının duyup duymadığını umursamadan. Garajımızın duvarındaki ejderha büyüklüğündeki delik de kanıtladığı gibi, artık sır saklamanın çok ötesine geçmiştik. "Hâlâ bir beşli oluşturabileceğimize inanıyoruz

tamamlanmış bir beşli oluşturabileceğimize inanıyoruz. Mesele sayı değil, enerji ve öz. Slade ve Talon birlikte tek bir öz olarak kabul edilirler."

Kimse bana deliymişim gibi bakmadı, hatta Hunter ve Warrick başlarını salladılar.

"Beşli sadece *beş kişiden* oluşuyor çünkü canavarlarımızın özü ve bağımız bu sayıyla en iyi şekilde işliyor," dedi Warrick, sanki konuşurken bunu düşünüyormuş gibi yavaşça. "Eğer onların özü bir ise, o zaman siz bir beşli olacaksınız. Çok güçlü bir beşli."

Sesi kırıldı ve bizler, onun sürüsünün bir daha asla tam bir beşli olmayacağını hatırlayarak sessizliğe büründük. Onların sonsuza dek taşıyacakları kedere karşı kendimi çaresiz hissettim. "Jewels yaptıklarının bedelini ödeyecek," dedim sertçe, öfkem kederimi gölgeliyordu. "Ne pahasına olursa olsun, onu bulmak için kaç çukur kazmamız gerekirse gereksin. Bu, onun elinden çekeceğimiz son ölüm olacak."

Warrick'in kurdu, bakışlarında belirginleşene kadar yükseldi. "Bu konuda tamamen hemfikiriz." Kolunu Cora'nın omzuna doladı ve onu kendine daha sıkı çekti. "Şimdi sürümüze geri dönüp konseyi bilgilendirmeliyiz. Cadı hakkında bir şey duyarsan ara... Onu yakalamaya hazırız."

Kırılmış gibi duran Cora'ya doğru bir adım attım. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı ve derin bir nefes alıp, "Marcus için çok üzgünüm. Keşke ikinizin de bu acısını dindirebilseydim, ama şunu bilin ki ben sizin için buradayım. Ne zaman ihtiyacınız olursa. Neye ihtiyacınız olursa."

Cora elini uzattı ve ben de onun elini tuttum, bu olayda oynadığım rol yüzünden benden nefret etmediğini görünce rahatlardım. En azından şimdilik. Belki şoku geçince farklı hissedecekti.

"*Onsuz* nasıl yolumuza devam edeceğiz, hiç bilmiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Ama birlikte olmamız gerektiğini biliyorum. Seni yakında ararım, Emme. Lütfen tetikte ol. Cadı her an geri dönebilir."

Warrick'in göğsü gürledi. "Beni sonra ara," dedi Hunter'a ve sonra caddeden aşağı, arabalarına doğru yürüdüler.

Arabaları gözden kayborduğunda, bir çığlık duyuldu ve infazcılar sokağa akın ederek bize doğru koştular. Çığlık, onların varlığını bize haber vermek için değil, havayı dolduran ve gökyüzünü karartan büyüye dikkat çekmek içindi.

"Saklanın," diye bağırdı Hunter, hala burada olan arkadaşlarına ve ailesine, ve çoğu kaçtı, ama Kenzo'nun Kassidy ile birlikte yakınlarda olduğunu fark ettim.

Golden Claw'da cadılar için uyarı sistemi devreye girince alarmlar çalmaya başladı. Ama bu sefer tek bir cadı değildi.

Gökyüzü onlarla doldu ve Jewels tam ortada uçarken, elleri Fletcher'ın omuzlarını sarmıştı. Akşam gökyüzü, bu noktada devasa, kırmızımsı ayı gösterecek kadar kararmıştı. Onların gelişine ürkütücü bir fon oluşturuyordu.

Jewels bize sırtarak Fletcher'ı caddenin karşısına taşıdı, alfa ise süper ejderhamıza açgözlülükle bakıyordu. Düşünmeden Slalon'a koştum, bu yeni formlarında kontrol eksikliklerinin onları kolay bir hedef haline getireceğinden korkuyordum. Boyutları ve büyüdü dirençlerine rağmen, bu savaşı hayatlarının savaşı haline getirecek kadar çok cadı vardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 61

EMME

Sihirli bir battaniye sokağın üzerine çöktü, neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertiyordu ve koşarken bu baskıcı enerjiyle mücadele etmek zorunda kaldım. Kellan sağımda, Hunter solumda hızımı koruyordu ve arkamı dönüp bakmama bile gerek kalmadan Finley'in arkayı koruduğunu biliyordum.

İleride, Slalon iki kafasını da çevirerek iki farklı yöne ateş püskürttü ve çok yakınlarda uçan cadıları yok etti. Birkaç güçlü cadı bariyerler kurdu, geri kalanlar ise kara cesetlere dönüşerek mide bulandırıcı bir sesle yere düştü.

Çevremizdeki infazcılar, büyüye daha dirençli hallerine dönüşmeye başladılar. Kanatlı olanlar havaya yükselerek yukarıdaki cadılarla savaşılmaya başladılar ve Slade'in ekibinden birkaç kişiyi gördüm. Onlar, birbirleriyle iyi çalışan, yüksek eğitilmiş savaşçılardı ve cadılar böyle doğrudan bir saldırıya hazırlıklı değillerdi, bu da bize ejderhaya ulaşmak için zaman kazandırdı.

Dönüşen kurtlar, kediler ve ayılar üzerinden atlayarak, neredeyse tüm vücudum kadar yuvarlak olan ejderhanın kuyruğunun ucuna ulaştım. Slalon'un kafaları hala gökyüzünde silah olarak çalışıyordu ve ben de onlara orada olduğumu bildirmek için bağırdım. "Şimdi sırtına tırmanıyorum."

Ben onların dikenli kuyruklarını koşarak tırmandığımda hiç irkilmediler, geniş sırtlarına kadar bu kadar kolay tırmanmam onları şaşırttı. Kanatlarını daha yükseğe kaldırıp bana daha yakın sardılar, sanki bana koruma ve destek sunmak istercesine. İki boyunlarının ayrıldığı vücutlarının birleşme noktasında hızımı yavaşlattım ve eğildim. "Tamam, alfaları," dedim, her iki boynuna da birer elimi koyarak, dokunduğumda neredeyse yanacak kadar sıcak olan pulları hissederek. "Sanırım biz...

Sizi ayırmamız gerekiyor. Bu formda güçlü olduğunuzu biliyorum, ama cadılar yukarıdayken siz burada yerde sıkışıp kalmış durumdasınız.

Ateşli yaylar halinde ateş püskürmeye devam ettiler, ısı yanaklarımdan yanıyordu. Jewels ve Fletcher hala bizim yakınımızda olan tek kişilerdi, Jewels'ın kalkanı onları güvende tutacak kadar güçlüydü. Cadı grubunun üyeleri etrafında yok edilirken o hiç irkilmedi, sadece bize odaklanmıştı.

"Dragon," diye seslendi Fletcher, sesinin tınısı beni eski evde tanıştığımız geceye geri götürürken omurgamdan aşağı bir ürperti geçirdi. "Alfa'na dönmen isteniyor. Sen, kardeşin ve eşin."

"Ona bir isim bile vermedin," diye bağırdım, sesimi bulmuşum. "Talon'u almana izin vermeyeceğim. Hayatım pahasına olsa bile umurumda değil. O artık benim ve son nefesime kadar onun için savaşacağım!"

Benim. Hepsi benimdi ve bizi ayırmaya çalışan bu orospu çocuğuyla işim bitmişti.

Yerdeki Hunter, Slalon'un sol tarafına doğru ilerledi. Finley ve Kellan sağdaydı.

Ben hepsinin ortasında, beşli grubumuzun kalbinde duruyordum.

Teknik olarak, omega herhangi bir sürünün en zayıf üyesiydi, ama ben Fletcher'ın bile anlamadığı şekillerde güçlüydüm. Yıllarca üzerimizde deneyler yaptıktan sonra bile, temel gerçeği gözden kaçırmıştı: Biz onun hakimiyetinin dışında duruyorduk ve onun kontrolünde değildik.

"Özünü ayırman gerekiyor," dedim Slalon'a tekrar, "böylece onu bir takım olarak alt edebiliriz."

Bu sefer beni duydukları belliydi, çünkü cildimde bir enerji dalgası hissettim. Gemiden atlamam gerektiğinden, öne eğildim ve "Dikkat et, Hunter" diye bağırdım ve onun yanıtını beklemeden kendimi ejderhanın sırtından attım.

Hunter'ın refleksleri, yere çarpmadan önce beni yakalayacak kadar hızlıydı ve beni göğsüne sıkıca sarıldı. "Lanet olsun, küçük dostum," diye inledi, burnu boynumu okşarken. "Bana kalp krizi geçirttirmeyi keser misin..."

Göğsünü okşadım. "Benim gözetimimde kimse ölmeyecek, Hurricane. Bugün olmaz."

Arkamızda, ejderhanın özü güçleniyordu, ama henüz geri dönüşüm yapmamışlardı, bu yüzden Hunter'ın kollarından kurtuldum. "Onlara yardım etmeliyiz," dedim ve Hunter da bana katıldı, ikimiz de ellerimizi devasa göğsüne bastırdık, eşleri ve hak sahibi alfa birlikte çalışıyordu.

Bağımız sayesinde, Talon'un ejderhası benim kurtuma sürtündü ve Slade'in canavarı da oradaydı, dokunuşu daha soğuktu ve nazikçe yan tarafımı okşadı. Kurtum, onların birleşik özüne daha derine daldı, tam da birleştikleri yere, doğumdan itibaren geliştirilmesi gereken bir bağlantıya. Bu ikisi acımasızca ayrılmış, özlerinin yarısı olmadan yaşamaya terk edilmiş, canavarlarıyla her zaman çatışmışlardı. Ama bu sonsuza kadar bitmişti.

Kurtuma yardım için seslendim ve o, aralarına girmesi gereken tam yeri biliyordu, bu da onların ihtiyacı olan tek şeydi. Bir başka kör edici ışık patlamasıyla, ejderhaların başları kükredi ve onlar ayrılırken ben de çekildim. Beklediğim iki ejderha yerine, iki çıplak erkeğe bakakaldım. İki devasa, kaslı, muhteşem ve öfkeli çıplak erkek.

Aman tanrım.

Beni kenara çeken Kellan olmalıydı, kulağıma fısıldadı, "Vay canına. Ben bile bundan etkilendim. Donanımlı olanı mı, donanımı olmayanı mı istersin?"

İkisini de. Bu soruya başka uygun cevap yoktu. Dövmeler.

Dövmesiz. Piercingler. Piercing yok.

Onlar ikiz ruhlardı ve ben ikisini de istiyordum.

Talon bana bakarken ısırığının verdiği karıncalanma daha da şiddetlendi. "Şimdi bir seçim yapmalısın dostum," dedim, onun bakışlarını karşılayarak. "Sadakatini kime vereceksin? Üzerimizde dolaşan, bir cadının eteğinin arkasına saklanan o piçe mi? Yoksa seni sahiplenen ve seven sürün bize mi...?"

Sarsılmaz bakışları Slade'e yöneldi ve ikizine bakarken yüzünde özlem ve sevgi dolu bir ifade belirdi. Birleştiklerinde aralarında tam olarak ne olduğunu henüz bilmiyorduk, ama daha önce hiç olmadığı kadar yakınlaştıkları ve bağlandıkları açıktı.

Slade ona doğru bir adım attı. "İkisini birden elde edemezsin. Ya şekil değiştirenlerin tarihinin doğru tarafındasındır, ya da..." Yüzündeki ifade

sertleşti. "Ya da bizim için ölmüş sayılırsın."

Kurtum uludu ve sanki bir darbe almış gibi neredeyse geriye tökezledim.

Talon'un ifadesi ölümcül bir hal aldı. Sürümüzden uzaklaştı ve Fletcher'a doğru yöneldi.

Psikopat alfa eşimi çalarken, ellerimi o kadar sıkı sıktım ki tırnaklarım avuç içlerimi deldi. "Doğduğundan beri onun yanında olan benim," dedi Fletcher, alaycı bir sırıtişla. "Onu eğittim, besledim ve ona baktım. Ona ejderhaların olması gerektiği gibi hüküm sürdüğü bir gelecek sunan benim. Sadakatinin kime ait olduğunu o da biliyor."

Talon yaklaştığında Jewels alfa'yı bıraktı ve ejderha otomatik olarak uzanıp onu yakaladı ve nazikçe ayakları üzerine indirdi.

"Zavallı," diye mırıldandı Hunter. "Yardım olmadan birkaç metre düşemeyecek kadar zayıf."

Fletcher'ın bakışları Hunter'ı delip geçti. "Ah, işte en hayal kırıklığı yaratan oğlum. Her şeye sahip olabilirdin, ama *dörtlü* bir alfa olmak için hepsinden vazgeçtin. Söylesene oğlum, senin değerli Alfa Konseyi benimle olan bu savaşta sana yardımcı oldu mu? Onların tüm kuralları ve protokolleriyle? Atlaman gereken tüm engellerle?"

Hunter bu tuzağa düşmedi. "En hayal kırıklığı yaratan oğlun olmak benim için bir iltifattır. Neden buradasın ki, Fletcher? Buraya sayıca az ve ordun olmadan gelen aptal bir alfa olmalısın. Cadıların başarısız oldu. Şimdi seni öldürebiliriz."

Fletcher'ın kahkahası tiz ve ürkütücüydü, sanki dengesiz zihninin son iplikleri çözülüyordu. "Jewels buna asla izin vermez. O dünyadaki en güçlü cadı ve bunu uzun zamandır planlıyoruz. Annesi ile son savaşı planlamama yardım ettiğinden beri."

Çoğu arkadaşım ve etrafımızdaki infazcılar Fletcher'ı izliyordu, ama ben az önce lanet olası bir *Termaine cadısı* olduğu ortaya çıkan Jewels'a bakıyordum.

Yüzü sertleşti ve Fletcher'a gözlerini kısarken bakışlarında sadece nefret vardı. "Aslında, bu karışıklığı tek başına temizlemeni

bu pislği tek başına temizlemesine izin verebilirim," dedi, gözleri karardı ve kısa bir süre o örkütücü aya bakmak için döndü. "Artık sana ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Ya da herhangi bir şekil değıştirenene." Bununla birlikte, büyüü bize doğru dalgalandı ve daha önce yaptığı gibi ortadan kayboldu, o baskıcı enerji örtüsünü de yanında götürdü.

Fletcher irkildi ve hemen etrafına bakındı, yüzü sağlıklı görünmeyen bir solgunlukta. Cadılar ya kaçmış ya da çoktan yanmış ve yerde seğiriyorlardı, gökyüzü açık ve boştu. Geri çekilmeye başladı, ta ki bakışları Talon'a takılana kadar, ve yüzüne bir yaşam kıvılcımı geri döndü.

"Dönüş ve beni buradan çıkar," diye emretti, ejderhayı yakaladı. "Eşini sonra alırız."

Talon bana baktı, ifadesi sarsılmaz ve sertti, ama ben hala ona güveniyordum.

"Acı çekecek," diye mırıldandı, sesi düzdü.

Fletcher kapalı yumruğıyla onun yüzüne vurdu, bu da benim kurtumu öfkeliendirdi. Kurt derimden fırladı ve ben de onu parçalara ayırmak için alfa'ya saldırdım. Fletcher, alfa'larla savaşmaya alışkın gibi görünüyordu ve önce hakimiyetini kullandı, ama ben onun göğsüne çarptığımda hızım kesilmedi. Çenelerimi onun boğazına geçirdim.

Hayvanımın parçalama ve sallama içgüdüünü takip ederek tek bir hareketle geri çekildim.

Fletcher çabucak toparlandı ve yumruğunu göğsüme indirdi, göğsümü yumruklarken ciğerlerimdeki havayı dışarı çıkardı. Yere düştüğümde, hala kurt formundaydım, darbeyle nefesim kesilmiş ve yaralanmıştım, sokak tehditkar bir gürültüyle doldu. Finley yanıma gelip yaralarımı kontrol etmeye başladığında, etrafımızdaki hava sıcaktan kavruluyordu.

"İyisin sen, canım," dedi Finley, beni kaldırmaya yardım ederken.

Acıyı atlatırken kurtum inledi ve ben de ona yaşayacağımı garanti etmek için başımı salladım. Aynı pozisyonda kalan Fletcher, boğazı kapanmış halde, çoktan iyileşmeye başlamıştı.

Güçlüydü, bu kesindi, ama bana vurduğunda bir hata yapmıştı.

Slade ve Talon Şimdi kollarını tutuyor, Hunter yaklaşırken onu aralarında sıkıştırıyorlardı.

"Ben senin alfanım," diye Talon'a kekeledi Fletcher. "Onların sırlarını öğrenmen gerekiyordu, lanet takımlarına katılman değil."

İki ejderha da daha yüksek sesle kükredi, sanki titreşimler ağrıyan kemiklerimi sarsıyormuş gibi hissettim.

"Sen. Ona. Vurdun," diye homurdandı Talon, dişlerini sıkıca kapatarak, sözleri zar zor duyulacak kadar. "Benim eşime vurdun. Onu incittin."

Yine inledim, onları yetiştiren pislige karşı karşıya gelen alfalarıma teselli edebilmeyi diledim.

"O bana saldırdı," diye tartıştı Fletcher, gözleri büyüdü. "Ben sadece kendimi savunuyordum."

Talon uzun bir dakika boyunca gözlerime baktı ve ben sessizce ona sonsuza kadar destek olacağıma söz verdim. *Eş. Sürü. Sonsuza kadar.*

Başını sallayarak kardeşine döndü ve derin bir nefes aldıktan sonra kaslarını gerip Fletcher'ı çekip kopardılar. Tam o sırada Hunter pençelerini uzatıp saldırdı.

Üçü, Fletcher Davenport'u iki parçaya ayırarak öldürdüler.

BÖLÜM 62

TALON

Alfa ona vurdu. Benim lanet olası eşim. BENİM!

Ben onun planını kabul ettiğim andan itibaren, bana bir eş bulup bağlandığımızda, onun herhangi bir savaşın etkilerinden korunacağını vaat etmişti.

Onun güvende ve korunaklı olacağına söz verdi.

Benim. Her zaman benim.

Emme sadece bir eşten daha fazlasıydı, benim koku eşimdi.

Benim her şeyimdi ve Alfa ona vurmuştu.

Görüşüm kırmızıya döndü ve ejderham öfkeleni, biz onun güzel kurtunun ayağa kalkmaya çalışmasını izlerken. Alfa, onun ilk saldırdığını iddia etmeye çalıştı, ama göğsümden gelen gürültüler ve bağırıslarımdaki ateş, botlarımin altındaki toprağı yakacak kadar sıcaktı, kafamda her şey beyaz gürültüye dönüştü. *Bunu şimdi bitirmeliyiz.*

Bu ses ejderhamın sesi değildi. Kardeşimin sesiydi.

Emme'den gözlerimi ayırmak zordu, ama bu kararı Slade ile birlikte vermek istiyordum. Ruhlarımızın birleşmesi ve zihnimde onun sesini duymak, varlığımın en güzel ikinci anıydı. Emme ile tanışmak ise en güzeli.

Ruhlarımız birleştğinde, ben ve ejderham arasında olan tüm pürüzlü, boşluklar ortadan kayboldu. Ruhumdaki kırık dallar, eş bağımdaki dallarla birlikte onarıldı.

İlk kez kendimi tam ve tamamen yalnız hissetmedim. Her zaman böyle olmalıydı.

Artık alfa erkeğe ihtiyacım yok.

Bu gerçeği fark ettiğimde, Emme'yi ondan korumanın tek bir yolu olduğunu anladım. Bana tek bir çözüm kalmıştı. *O ölmeliydi.*

Slade başını hafifçe salladı. *Hazır mısın kardeşim?*

Evet, diye tısladım.

Düşmanı nasıl ortadan kaldıracağımızı biliyorduk, takım olarak yok etmek için doğmuştuk. Hala ejderha ordularımız olsaydı, onların savaşçıları olurduk.

Kaslarımı gerginleştirdim ve beni yetiştiren alfa'ya veda bile etmedim. O benim için hiç umursamamıştı. Eşime dokunduğu anda, ona olan son sadakatimi de yok etmişti. Onun ilk saldırıp saldırmaması umurumda değildi; onun kafasını koparmasına izin vermesi gerekirdi.

Üç deyince, dedim Slade'e. *Bir, iki...* Nefes aldım. ... *Üç.*

Fletcher ağzını açtı, ama çok geçti. Ben çektim, Slade de aynısını yaptı. Hunter'ın biraz yardımıyla, şekil değiştireni ikiye ayırmak neredeyse çok kolay oldu.

Kan etrafımıza sıçradı, ama hiçbirimiz irkilmedik. Savaşçılar, düşmanlarının kanını diğerlerine uyarı olarak giyerlerdi ve biz de hepsini uyaracaktık. Beş alfa sürümüzü koruyordu. Eşimizi.

İnsan formuna geri dönen Emme, bize doğru koştu. Kellan ona gömleğini vermişti, ama o bir kadın için uzun boyluydu, bu da bacaklarının büyük bir kısmının görünür kalmasına neden oluyordu.

Eşim.

Slade yanımda sıırttı ve yine aynı anda Fletcher'ın kalıntılarını yere bıraktık ve Emme'nin bize ulaşmak için o pisliğin içinden yürümesi gerekmesin diye öne çıktık.

"Lanet olsun," diye bağırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "O öldü."

Kellan onu yakaladı ve kollarının arasına aldı. "Yerde Fletcher'ın parçaları var," dedi rahat bir şekilde, ve ben bu sürüye neden bu kadar iyi uyduğumu hatırladım.

Hiçbirimiz ellerimizi kirletmekten korkmuyorduk ve Emme'yi korumak için bu dünyayı mahvedecektik.

"Tamam, bu iğrenç, ama haklısın," dedi Emme, küçük burnunu kırıştırarak. Bize döndü. "Hepiniz iyi misiniz?"

"İyiyiz," dedi Slade, yüzünü eliyle silerek kanı yaydı. "Ölümü uzun zamandır beklenen bir şeydi."

Hunter başını sallayarak homurdandı. "Evet, onu yıllar önce öldürseydik dünya daha iyi bir yer olurdu. Onu saldırmaktan alıkoyan şeyin ya bana olan sadakatiniz ya da hayatıma yönelik bir tehdit olduğunu düşündüm ve dürüst olmak gerekirse, artık umurumda bile değil." Kollarını açtı. "Şimdi lütfen bana lanet olası eşimi verin, yoksa ben ve kurtum kendimizi kaybedeceğiz."

Kellan itiraz etmedi ve Emme'yi öne doğru ittiğinde, hepimiz onun yüzünü buruşturduğunu gördük.

Hunter ona ilk ulaşan oldu, eli göğsünü okşadı. "İyi misin, küçük kız?" dedi. "Sanırım hiçbir şeyi kırmamış."

Elini göğsüne bastırdı. "Hayır, sadece bir çürük ve zaten iyileşiyor. Önemli değil. O pisliğin hayatımızdan sonsuza kadar çıkmasını sağlamak için kırık bir kemikten çok daha fazlasını göze alırdım. Gerçekten bittiğine inanamıyorum." Hunter'ın kollarına yaslandı. "Bir hafta boyunca uyuyabilirim sanki."

Kendimi tutamayıp, bir adım öne çıktım, onun sakinleştirici enerjisinden bir parça almak için çaresizce. "Onu bir dakika kucağıma almak istiyorum," diye hırıltılı bir sesle söyledim, hak sahibi alfa'nın beni anlayıp karşı koymayacağını umarak.

Eğer bu dokunuş olmadan beni kafese geri koyarlarsa, muhtemelen evlerinin geri kalanını da mahvederdim.

Hunter öfkeyle nefes aldı ve *tanrıçaya şükürler olsun* ki, onu telaşlanmadan bana teslim etti. Bana yaslandı ve eli yanağıma dokunduğunda, dengesiz hissettiğim her şey yerine oturdu. "Çok üzgünüm, Tal," diye fısıldadı ve kanlı olduğumu umursamadan kendini kaldırıp yanağıma öpücük kondurdu. "Korkunç bir seçim yapmak zorunda kaldın ve bizi seçtiğin için çok minnettarım. Ben her zaman seni seçeceğim. Söz veriyorum."

Ejderhamın kükremesi gurur ve memnuniyetle doluydu. Eşimizi sahiplenmiş, değerimizi kanıtlamıştık ve o bizi seçmişti. *Her zaman*.

"Benim," diye fısıldadım, onun tatlı kokusunu içime çekerek. "Sen benimsin, tatlım."

Yüzünü göğsüme yasladı. "Senin ve Slade'in süper ejderhaya dönüştüğünüze inanamıyorum. Bize Slalon hakkında her şeyi anlatmalısın."

Slalon'un ne olduğunu bize anlatmalısın."

İkizimin buna güldüğünü duydum ve ben de aynı derecede eğlendim. "Sana anlatacak çok şeyimiz var," diye onayladım ve o da bu açıklamayla yetindi.

Birkaç dakika sonra Kellan, "Emme'yi içeri götürüp temizlenmesine yardım edeyim. Yakında hepimiz yeniden toplanabiliriz," dedi.

Hunter kararsız görünüyordu, ama sonunda başını salladı. "Evet, konsey ve uygulayıcılarla konuşmam gerek."

Emme gözlerini kapatırken mırıldandı. "Cora ve Warrick'i ve yaşadıkları her şeyi düşünmeden edemiyorum. Biriniz onlara ne olduğunu da öğrenebilir mi?"

Hunter yaklaştı ve Emme gözlerini açarak onun karanlık bakışlarıyla buluştu. "Evet, öğreneceğiz. Senin yapabileceğin tek şey onlara destek olmak ve sürü olarak yas tutmaları için onlara alan tanımak."

Boğuk bir hıçkırık kaçtı ve Alp-Fletcher'ı tekrar öldürebilmeyi diledim.

"Haklısın," diye boğuk bir sesle yuttu ve Kellan öne çıktı.

Onu serbest bırakmak için tüm kontrolümü kullanmam gerekti ve bu grubun üyesi olmayan hiç kimse için bunu yapmazdım. Bunu önerenleri öldürürdüm, ama onlar da ona aitti.

Emme sarışın alfanın yanına yerleşince, hüzünlü bir kahkaha attı. "Yürüyeblirim dostlar. Yerde Fletcher'ın parçaları olsa da umurumda değil. O benim ayağımın altında olmayı hak ediyor."

Kellan onun yanağına öpücük kondurdu ve bizim gibi o da ona karşı koyamayacak kadar zayıftı. Onu nazikçe yere indirdi ve ikisi birlikte eve doğru yürüdüler. Emme sadece bir kez arkasına baktı, ama bu benim içimdeki canavarı yatıştırmaya yetti.

"Konseyi ben hallederim," dedi Hunter, haklı alfa rolünü üstlenerek. "Hepiniz burayı temizleyin, ailemize güvenli olduğunu bildirin ve sonra oturma odasında buluşalım. Konuşacak çok şeyimiz var."

Daha güçlü bir hakimiyete sahip olmama rağmen, onun rolü için onunla savaşıma isteği duymadım ve endişelenmeden emirlerini kabul ettim.

Beni kafese geri göndermek isteyip istemediklerinden emin olamadığım için, Slade onunla kalmam gerektiğini işaret edene kadar tereddüt ettim. Sokaktaki katliamla başa çıkmak bir saatten fazla sürdü

Sokaktaki katliamla ilgilenmek bir saatten fazla sürdü ve savaşmak için kalan Hunter'ın kız kardeşi de dahil olmak üzere, sarsılmış birkaç aile üyesiyle tanıştım.

Babasının ölümüne hiç üzülmedi. "Keşke onu ben öldürseydim" dedi ve evine geri döndü.

İşimiz bittiğinde Slade bana onu takip etmemi söyledi. "Benimle kalabilirsin," dedi ve beni merdivenlerden yukarı çıkardı.

Gözlerimi kırptım, aramızdaki bağ içimde güçlü bir şekilde alevlendi. "Ne? Artık tecrit odası yok mu?"

Omzunun üzerinden bana düz bir bakış attı, dudaklarının köşelerinde bir gülümseme belirdi. "Artık tecrit odası yok."

Bu onay, içimdeki canavarı daha da sakinleştirdi. "Başkalarının senin alanına girmesinden nefret ettiğini sanıyordum?"

Onun tutsağı olduğum süre boyunca konuşmak için bolca vaktimiz olmuştu ve onun dünyasını nasıl düzenli tuttuğunu çabucak öğrenmiştim. Ejderhasını nasıl kontrol altında tuttuğunu.

"Yıllarca kendimin temel bir parçasını özledim," dedi Slade omuz silkerek, ama kaslarının ne kadar gergin olduğunu görebiliyordum. "Bir daha bunu yapmayacağım. Bu bağa ihtiyacımız var ve birleşik formumuzda nasıl var olacağımızı bulmamız gerekiyor. Bu da bir süreliğine birbirimize bağlı kalacağımız anlamına geliyor."

Bu düşünce göğsümü ısıttı. "Bunu isterim kardeşim. Ejderham da bunu istiyor."

Slade dönüp gözlerime baktı. "Benimki de. Hayatımda ilk kez onunla savaş halinde değilim, kırık ve gelecekte ne olacağımızdan korkmuyorum. Biz bir bütünüz."

Benim için de durum aynıydı.

Bana döndüğünde, göğsündeki dövmeleri fark ettim ve bir değişiklik olduğunu gördüm. "Her zaman böyle miydi?" diye sordum, ikiz ejderhaları işaret ederek. Pullarının rengi birbirine daha yakındı ve aralarında parlak beyaz bir kurt vardı.

Slade birkaç saniye aşağıya baktı, sonra gözlerini kapattı. "Her zaman böyle olmalıydı. Savaş değil. İki ruhun birleşmesi, aramızda eşimizle birlikte."

Elimi göğsüne bastırdım ve o hiç irkilmedi. "Biz sonsuza kadar birleştik. Bir daha asla kırılmayacak ve yalnız kalmayacaksın, Slade."

Bu, kardeşlerime ve eşime verdiğim bir sözdü.

Sürüm.

Onları güvende tutmak için ne kadar ileri gideceğimi bilmiyorlardı. Ne pahasına olursa olsun.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 63

EMME

Duşta Kellan'a yaslanarak, sokakta olan biten her şeyi tam olarak anlamaya çalışıyordum. *Fletcher öldü*.

Vücutumun titremesi durması en az on beş dakika sürdü, sonunda kendimin ve sürümün güvende olduğunu kabul ettim. Alfalarım travmatik bir deneyim yaşamışlardı, en az üçü ebeveynlerinin ölümünü kabullenmek zorundaydı. Ya da onlara en yakın olan şeyin ölümünü.

Benim için ise tek hissettiğim şey rahatlamaydı.

Fletcher yıllardır ölüm ve kaos yaratarak en üstün hükümdar olmak için uğraşıyordu. Para ve güç ona yetmiyordu ve üstünlüğe ulaşmak için kime zarar verdiğı umurunda değildi.

Neden yıllarca şekil değıştirenler üzerinde deneyler yaptığını hâlâ tam olarak anlamamıştım, ama artık öldüğü için bunun bir önemi kalmamıştı. Onun ölümü, şekil değıştirenler dünyası için büyük bir zaferdi.

Çoğumuz geceleri daha rahat uyuyacaktık, karanlıkta bir şeytanın beklediğinden haberi olmayanlar bile.

"İyi misin, Shortcake?" diye sordu Kellan, sesini alçaltarak ellerini omurgamda yukarı aşağı gezdirerek. "Hiçbirimizin önünde güçlü görünmek zorunda değilsin. Bu çok ağır bir olaydı. Eğer yıkılmak istersen ben buradayım."

Ah, benim tatlı alfam. "Garip bir şekilde iyiyim," dedim, göğsüne sokularak. "Yani, Cora'nın

ve bizimkilerin tanıdıkları tek babayı yok etmek zorunda kalmaları konusunda iyi değilim, ama bunun dışında, kolayca kurtulduk."

Kellan başını omzuma yasladı, 12 santimlik boy farkımızla rahat bir pozisyondu. "Neredeyse çok kolay," diye mırıldandı.

"Blaine ve Jewels hala dışarıda," dedim, o ikisi yok edilene kadar her şeyin tamamen bitmeyeceğini bilerek.

Kellan dudaklarını omzuma bastırdı ve ben de gözlerimi kapatıp onun dokunuşunun tadını çıkardım. "Evet, öyleler. Jewels, o lanet olası yılan, sorun olacak, ama Blaine artık sürüsü ve babası öldüğü için bir şey yapabilecek kadar güçlü değil."

"Orayı bulmalıyız," diye karar verdim, orada ne bulabileceğimiz düşüncesi beni tedirgin ediyordu. "Talon bize yolu gösterebilir, sonra da hiçbir şekil değiştirenin esir tutulmadığından emin olabiliriz."

Kellan'ın dokunuşu durdu. "Belki Fletcher'ın deneyleri ve gizli planlarıyla neyi başarmaya çalıştığını anlayabiliriz."

Bilmesek daha iyi olur muydu diye düşündüm. "En azından artık Jewels'ın düşmanımız olduğunu biliyoruz," dedim, kurtum cadıyı öldürme isteğiyle kükrüyordu. "Eğer tekrar ortaya çıkarsa, tetikte olacağız. Ayrıca, sürümüzde süper bir ejderha var."

Dudaklarını tekrar omzuma bastırdığında, dokunuşuyla titredim ve bu sefer dili cildimdeki su damlalarını yaladı. "Bunu yarın düşünürüz," diye mırıldandı. "Bugün hayattayız ve sağlıklıyız. Her şeye sahibiz ve Slade ve Talon ile sürü daha güçlü hissediyor. Bağlar aracılığıyla bunu hissedebiliyor musun?"

Bu güçlü hissi beni rahatlatmıştı, başımı salladım. "Tüm sürüyle bağımı tamamladığımda ne olacağını merak ediyorum. Gücümü özgürce paylaşabilecek miyim? Hepiniz daha güçlü olacak mısınız? Kurtumu kaybedebilir miyim?"

Kellan homurdandı ve göğsü gürledi. "Hayatta olmaz, Emmeline Anders. Kurtun hepimiz için kutsaldır ve ikinizi korumak için ölürüz. Seni incitmeye degecek kadar güçlü hiçbir güç yoktur. Bizden asla korkmana gerek yok."

"Korkmuyorum," diye onu temin ettim, hiç şüphem yoktu. "Söz veriyorum. Ama birinizi hayatta tutmak için özümü paylaşmam gerekirse, bunu yaparım."

Hiç şüphesiz. Eğer reddedersen, seni zorlarım. Bunun sadece senin seçimin olduğunu asla düşünme. Ben de sizin için öleceğim.

Kavrayışı neredeyse acı verecek kadar sıkılaştı ve ben, bana karşı gösterdiği gücün verdiği hissi zevk alacak kadar kafam karışmıştı. "Kes şunu. Kes şunu lan. Bu asla olmayacak ve senin bu sözleri evrene yaymana izin vermeyeceğim. Beni seni susturmaya zorlama, Shortcake. Bunu yaparım lan."

O çaresizce bana sarıldığında, kahkaham onun vücuduna çarparak boğuk bir ses çıkardı. "Peki beni tam olarak neyle susturuyorsun? Bundan hoşlanabilirim."

İnlemesi, acı çekmenin düşük, uzayan bir yankısıydı. "Oh, bebeğim. Sen, şekil değiştirenlerin bildiği en mükemmel işkence biçimisin." Eli aşağı kayarak popomu avuçladı. "Ama eğlenmek için vaktimiz yok. Arkadaşlar çoktan eve girip bizi bekliyorlar."

Suyu kapattı ve beni iyice kuruladıktan sonra popomu okşadı. "Git ve rahat kıyafetler giy."

Odada olduğumuz için dolabıma girip yumuşak siyah pijama pantolonu ve ona uyan bir tişört almam kolay oldu. Çıktığımda Kellan spor şortu ve lacivert kapüşonlu sweatshirt giymiş beni bekliyordu. Elinde benzer bir sweatshirt tutuyordu ve onu kafama geçirirken güldüm. "Artık benim kıyafetlerimi giymen gerek," dedi ve geri adım atarak beni süzdü. "Onları giydiğini görmek çok hoşuma gidiyor."

Ellerimi yumuşak kumaşın üzerinde gezdirirken, her dokunuşumda gelen kokusunun tadını çıkardım. "Diğer alfabalarıyla sırayla giymek zorunda kalabilirsin," diye uyardım onu. "Gardırobumdaki kıyafetlerinin miktarına bakılırsa, beni kokusuyla kaplamak isteyen tek kişi sen değilsin."

Kellan'ın gülümsemesi genişledi. "Ama seni benim kıyafetlerime sokan ilk kişi bendim ve hiçbir pislik bunu benden alamaz."

Golden, kendini tamamen ortaya koyan ve sonuçlarını umursamayan ilk kişiydi.

Bu da onu neredeyse öldürtecekti. Hem de birden fazla kez.

"Seni seviyorum dostum," dedim, o da elimi tuttu. "Bunu yeterince söylemiyorum ama, seni ormanda ilk gördüğüm günden beri bana bu kadar iyi baktığın için teşekkür ederim. Hayatımı değiştirdin Golden."

Elini sıkıca tuttu ve beni kollarına çekti, dudakları benimkilere şaşırtıcı derecede nazikçe değdi. Öpüşürken, elleri yüzümü okşadı, sanki çok değerliymişim gibi tuttu.

"Ben de seni seviyorum," dedi, dudaklarıma daha fazla öpücük kondurarak, sonra burnumdan çillerime doğru. "Sen benim tüm varlığımı değiştirdin, bebeğim."

Öpüşmemiz, aşağı inip sürümüzün geri kalanını bulmamız gerektiğinde sona erdi. Kellan yol boyunca elimi tuttu ve oturma odasına vardığımızda bıraktı. Alfalar temizdi ve savaş kokusu değil, kendilerine ait kokuları vardı.

Talon bana yaklaştığında, Slade'in kıyafetlerini giydiğini fark ettim — tabii ki tamamen siyah — her zamankinden daha genç ve daha az şiddet dolu görünüyordu, sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi.

"Artık tecrit odası yok," dedim, şimdi çok daha fazla yeşil renkle kesişen koyu gözlerine bakarak. O, başımın arkasını avuçlayıp dudaklarını yanağıma bastırdığında iç geçirdim. "Artık hiç hapisane yok. Sonunda özgürsün, Talon."

"Sen benimle birlikteyken, tatlım, hiç hapisane gibi gelmedi. Hayatımda ilk kez bir ailem varmış gibi hissettim."

O üzücü, berbat sözler beni çok üzdü. "Her zaman," diye tekrarladım. "Her zaman bir ailen olacak." Diğer alfaları itiraz etmedi ve bugün odada gerçek bir sürü hissi vardı.

Talon beni bıraktığında Slade'in yanına oturdu ve Hunter beni büyük koltuğa götürdü. Oturdu ve başım kucağına gelene ve yatay pozisyona gelene kadar beni aşağı çekti. "Dinlenmen lazım," diye açıkladı.

Kellan ayaklarımın altına daldı, onları kalın uyluklarına çekti ve Finley omuz silkti ve tam önümde yere düştü, geriye yaslanıp uzun bacaklarını uzattı.

Noel çoktan geçmişti ama Hunter'ın söz verdiği gibi ağaç ve ışıklar hala duruyordu. Yanında şömine yanarken her şey huzurlu görünüyordu.

Hunter saçlarımla oynuyor, parmaklarıyla saçlarımı okşuyordu, ben ise gölgeli duvarda parıldayan ışıkları izliyordum. Kırmızı, yeşil, gümüş. Gerçek bir Noel'in parçası olana kadar hiç anlamadığım bir şekilde şenlikliydi.

"Genelde Noel için süsleme yapmayız," dedi Hunter, parmaklarını biraz daha sertçe saç derime batırarak, bu da benden yumuşak bir inilti kopardı. "Ama senin hiçbir şeyi kaçırmayı istemiyoruz, küçük kız. Ne istersen ya da neye ihtiyacın olursa, biz buradayız."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Siz beni bu dünyaya sürüklediğinizden ve kaçmanın ne kadar aptalca olduğunu bana uygun bir şekilde gösterdiğinizden beri hiçbir şeyi kaçırmadım. Her gün Noel gibi."

Sanki benim haklı olduğumu kanıtlamak istercesine, Kellan ayaklarımın masajını yapmaya başladı ve Finley geriye yaslanarak kalın saçlarını okşamamı sağladı. Slade ve Talon dev ejderha nöbetçileri gibi bizi izlerken, her şey mükemmeldi.

"Bağlandığınızda ne olduğunu anlatın," dedi Hunter, onlara bakarak.

Yorgunluktan göz kapaklarım kapanıyordu, ama bu hikayeyi gerçekten duymak istiyordum, bu yüzden gözlerimi zorla açtım.

Slade, çıtır çıtır yanan ateşe dalgın bir ifadeyle bakıyordu. "Daha önce de söylediğim gibi, her zaman bir parçamın eksik olduğunu hissetmişimdir. Benimle canavarım arasında bir uçurum vardı ve bunu yetiştirilme tarzıma bağlamıştım, ama şimdi bunun çok daha fazlası olduğunu biliyorum."

Göğsüm gürledi. "Fletcher hala yeterince acı çekmedi," diye mırıldandım.

Slade öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Öyle, ama sonunda ölümü haklıydı ve dünya onsuz daha iyi bir yer oldu."

"Kesinlikle öyle," diye bağırdı Kellan.

Onu görmezden gelen Slade devam etti: "Talon'u ilk gördüğümde, içimdeki canavardan yeni bir enerji dalgası yükseldi. Bu enerji çok güçlüydü ve her zamanki kontrolümü korumamı zorlaştırdı. Her şey dengesizdi ve bu da benim her zamankinden daha fazla hata yapmama neden oldu. Sürümüzü korumam gereken bir durumda bu kabul edilemezdi. Sürekli bilgi kaçırıyor, gafil avlanıyor ve avantajımı kaybediyordum."

"Bu sürünün tek sorumlusu sen değilsin," diye hatırlattı Hunter, ama sesinde sertlik yoktu. Alfa rütbesinin hakkını kullanmıyordu, sadece bir sürü olduğumuzu ve birbirimizi koruduğumuzu hatırlatıyordu.

Slade, Hunter'ın bakışlarını karşıladı. "Evet, biliyorum Hunt. Biliyorum, ama koruma içgüdülerim çok derinlere işlemiş."

Talon onaylayarak homurdandı ve sandalyede öne doğru kaydı. Böyle yan yana oturduklarında, birbirlerine çok benziyorlardı. Tanrılar tarafından yaratılmış güzel şekil değiştirenler.

"Talon'la birlikte bir huzur hissi var," dedi Slade. "Tamamlanma hissi."

"Evet," diye onayladı Talon ve ikizinin omzuna elini koydu. Slade hiç irkilmedi, bu da beni neredeyse yerimden fırlatacaktı. "Ben de aynı şeyi hissettim. Sanki... eve dönmüş gibiydim. Slade ve Emme arasında, aradığım sürüyü buldum. Yıllarca Fletcher'a enerjimi verdim, ona sadakatimi ve saygımı gösterdim, ama o benim ailem değildi. O benim esirimi tutan kişiydi."

Talon'un bu farkındalığa ulaşması zorlu bir süreçti, ama sonuçta hepimizi kurtardı.

"Peki ya geri kalanımız?" diye sordu Finley. "Bulduğun sürünün geri kalanı hakkında ne hissediyorsun?" Ayının sesinde öfke yoktu ve Finley'in bu kadar sakin bir şekilde sorduğu için gurur duydum, çünkü reddedilmek onun için büyük bir tetikleyiciydi.

"Siz de sürümüzün ve ailemizin bir parçasısınız," dedi Talon, ikizi kadar açık sözlü ve dürüst bir şekilde.

Finley ellerimin altında gevşedi. "Teşekkürler kardeşim. Biz de senin için aynı şeyi hissediyoruz."

Hâlâ başparmağını ayak tabanımın kemerine sürten Kellan—oğlan masaj yapmayı biliyordu—inledi. "Bu sürü bağıını ne kadar sevdiğim ve beşli grubumuzun tamamlanmasını ne kadar sabırsızlıkla beklediğim bir yana, başka kimse gerçekten acıkmış mı? Jewels'ı barbekümüzü mahvettiği için öldürebilirim."

Finley başını geriye doğru eğerek güldü. "Aile günlerini bırakmanın zamanı gelmiş olabilir, Hunter," dedi. "Emme hayatımıza girdiğinden beri bir tane bile tamamlayamadık."

Kıkırdamam büyük bir esnemeyle kesildi ve başımı sallayarak sersemliğimi atmaya çalıştım. "Hepiniz açsanız, size yemek yapabilirim."

Florence ve Gerry bugün izinliydi ve tüm bu tehlike ve dramayı kaçırdıkları için minnettardım.

"Em, bizim için yemek pişirmene gerek yok," dedi Finley, bana dönerek. "Sana ve kendimize yemek pişirebilecek kadar yetenekliyiz."

Kendimi zorlayarak oturur pozisyona geçtim ve bacaklarımı omuzlarının iki yanına indirdim. "Birlikte yapalım," diye önerdim. "Hepimizin katkıda bulunduğu, gerçek bir aile yemeği. Ne pişirmeyi biliyorsunuz?"

Talon'un kahkahası odayı doldurduğunda, onun hiç bu kadar özgür olduğunu duyduğumu merak ettim. "Hayatımda hiç yemek pişirmedim," dedi hepimize. "Çoğunlukla avlanırken ejderha formumda yemek yememe izin verilirdi. Yardımcı olabileceğimi sanmıyorum." Kanepede kışını öne doğru kaydırđı ve bana yalvaran bir bakış attı. "Ama lütfen kurabiye ve ballı kek yapabilir misin? Ya da herhangi bir tatlı. Onlar şimdiye kadar yediğim en lezzetli şeyler."

Bu, Kellan'ın ayağa kalkarken yine aılıktan öleceğini söyleyerek sızlanmasına neden oldu. "Sana harika bir sürpriz bekliyor kardeşim. Shortcake'in kurabiyeleri, onun yemek pişirme becerisinin ardından gelir..."

Onu karnına yumrukladım ve o da bir "oof" sesi çıkardı, ama bu onun eğlencesini kesintiye uğratmadı.

Slade ve Talon keskin bakışlarını bana çevirdiklerinde, ikiz ejderhalar düşüncesi omurgamdan aşağı koşan titremeyi görmezden geledim.

Gerçek bir bağ içinde bir tanesiyle başa çıkabileceğimden emin değildim, şimdi ise iki tane vardı...

Tanrıça bana güç versin.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 64

EMME

Birkaç saat boyunca birlikte yemek pişirip yedikten sonra, haftalardır hissetmediğimiz kadar hafif hissederek, Hunter ve Kellan'ın arasında uykuya daldım, ama çok erken uyandım.

Hunter'ın odasından çıktım ve kendimi Slade'in yatak odasının kapısında buldum, yan yana uyuyan ikizlere bakıyordum. *Aynı lanet yatakta*. Yumurtalıklarım alev aldı ve onları bir sapık gibi izlerken binlerce kez öldüm.

Alfalarımın ne kadar takıntılı olduğumu düşünürsek, bu çok uygun bir durumdu.

Aynı şekilde uyuyorlardı, kocaman vücutları geriye uzanmış, bir kolu başlarının üzerinde, odayı yumuşak nefes sesleri dolduruyordu. O kadar derin uyuyorlardı ki, sonunda huzuru bulduklarını biliyordum. En iyi arkadaşlarım sürülerinden birini kaybetmiş olmasalardı, sonunda mutluluğun zirvesine ulaştığımı söyleyebilirdim.

Bu gece Cora ve Warrick'e yardım edemedim, ama yarın bu durumu atlatmaları için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

İkizlerden uzaklaşmak zordu; aralarına girmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. İlk kez, bunu yapsam Slade'in rahatsız olmayacağından neredeyse emindim, ama onların bağ kurmak için zamana ihtiyaçları vardı. Sadece ikisi.

Neden bu kadar erken yataktan kaldırıldığımı tam olarak bildiğimden, doğrudan garaja gittim ve bir şekil değiştirenin motor üzerinde çalıştığının işaretlerini fark ettim. Finley'in varlığı beni çağırıyordu ve hokey sahasında başladığımız işi bitirmeye hazırdım.

Bu gece ona ihtiyacım vardı.

Finley geldiğimi duymuş olmalıydı ve Ford'una yaslanmış, beni bekliyordu. Ona atladığımda ikimizi de şaşırttı ve o, bacaklarım beline dolandığında beni yakalamak için zamanında doğruldu.

"Buz Kraliçesi," diye fısıldadı. "Burada ne yapıyorsun, hayatım? Yorgundun ve yeterince uyumamıştın."

Yüzündeki endişe beni neredeyse mahvediyordu. "Sadece... sana ihtiyacım vardı."

O sertleşti ve ben onun göğsünden uzaklaşarak yüzündeki ifadeyi görmek istedim. Daha önce hiç görmediğim bir ifadeydi, bana gözlerini kırpmadan bakarken yüzünde yıkımla dolu bir bakış vardı.

"Fin," diye fısıldadım, elimi yanağına bastırarak.

Aceleyle döndü ve beni bir arabanın kaputuna oturttu. Onun kocaman Ford'u değildi ve ben ona o kadar odaklanmışım ki, iç çamaşırdan sızan soğuk metali fark ettim.

Ellerini yüzümü okşamak için yukarı kaydıldı. "Senin bana böyle gelmeni çok uzun zamandır bekliyordum. Yemin ederim... Hiç kimseye senin kadar ihtiyaç duymadım." Viski rengi gözleri bakışlarımı yakalarken beni tamamen ele geçirdi. "Bu bir takıntı. Sana takıntılıyım dostum. Sensiz uyuyamıyorum, uyuduğumda da seni rüyamda görüyorum. Bu dünyada benim için senden daha önemli hiçbir şey yok ve bunu bir daha *asla* mahvetmeyeceğim. Yemin ederim. Hayatım üzerine yemin ederim. Kardeşlerime olan sevgim üzerine yemin ederim." Dizlerinin üzerine çöktü, nefesleri sığlaşmıştı, ben de onu görmek için kendimi yukarı ittim. "Beni affetmen gerekiyor," diye yalvardı. "Bu adımı atmadan önce her şekilde."

Onu sakinleştirmek benim sıramdı, uzanıp onu ayağına kaldırdım. "Bebeğim, seni her şekilde affettim. Bu gece bağlanacağız, dostum." Samimiyetimi görebilmesini ve hissedebilmesini sağladım. "Ruhlarımızı ve canavarlarımızı birbirine bağlayacağız ve sonsuza kadar birleşeceğiz. Bunu her şeyden çok istiyorum."

Finley beni geri ittiğinde göğsü gürledi ve ben yere düşerken başımı kucakladı. Eğilip ağzını ağzıma sertçe bastırarak sahiplenici bir öpücük verdi. "Bunu nefes almaktan daha çok istiyorum," diye gürledi. "Seni tüketmek ve sahip olmak istiyorum, sevgilim. Umarım neye bulaştığını biliyorsundur, çünkü bu takıntımın zamanla daha da büyüyeceğini görüyorum."

Onun şiiirsel mükemmellikteki sözlerini algıladığımda, tüylerim diken diken oldu ve tüylerim ürperdi. Yani, beni yarı takip etmeseydi, benim sürümün bir parçası olur muydu ki? Takıntı ve takip, bizim sevgi anlayışımızın bir parçasıydı.

"Umarım neye bulaştığını biliyorsundur," diye alay ettim, iç çekip sırtımı kamburlaştırarak, o boğazımı öpüp tenimin tadına bakarken. "Yani, bu takip etmekten çok, *senin haberin olmadan seni sevgiyle gözlemlemek* gibi bir şey. Bu konuda not almayacağım."

Finley beni öpmeye ve tatmaya devam etti, pijama gömleğimin gevşek yakası, göğüslerimin şişkinliğine ulaşmasını sağladı. Başını kaldırdığında, göz bebekleri büyümüştü. "Ayıcığım seni sonsuza kadar mağaramızda tutmak istiyor. Sadece bizim sevmemiz, korumamız ve *sikmemiz* için."

Kalbim hızla atıyordu ve eğer hemen içime girmezse, muhtemelen aklımı kaçıracaktım. "Siktir," diye inledi ve ben de güçlü, kuvvetli, dominant alfa erkeklerin çöküşünü görmekten daha hızlı tahrik eden bir şey olmadığını öğrenmeye başlamıştım.

Finley parmak uçlarıyla nazikçe burnumun köprüsünü okşadı. "Kellan senin çillerinden çok bahsediyor ve ben de kesinlikle hayranım, ama benim arzuladığım şey senin gözlerin. Benim mükemmel Buzum."

"Viski ve buz bizim gözlerimizdir," dedim gülerek. "Hunter'ın en sevdiği içki gibi."

Finley'in gülümsemesi genişledi. "Benim de en sevdiğim içkilerden biri." Bununla konuşmamız sona erdi, dudakları boğazıma geri döndü ve dilini yavaş, lezzetli hareketlerle ağızımın içinde gezdirdi. Vücudum onun dokunuşuyla ağırlaşp gevşedi, bacaklarım derimin altında biriken enerjiye karşı huzursuzca hareket ediyordu. Ağırlığı beni yere bastırırken, vücudumu *çok ayrıntılı bir şekilde* keşfetti, elleriyle gömleğimi çıkardı ve beni yarı çıplak bıraktı. Külotum da aynı hızla gitti.

Finley'in elleri üzerimde kayarken, dokunarak öğrenirken, başlığımın metali derimin altında ısındı. Bakışları yüzümü ve vücudumu izledi, her santimimi içine çekti ve ifadesindeki vahşi arzu beni titretip ıslattı. "Dokun bana," diye yalvardım, içim boşluğa sıkışmış, ne yazık ki iç karartıcı bir şekilde.

Finley'in gülümsemesi keskin ve ben onun karanlık tarafının bu ipucunu bir kez daha görmekten çok hoşlandım. O kadar uzun süredir en iyi davranışlarını sergiliyordu ki, onun içini dolduran ateşi ve kötü mizahını neredeyse unutmuştum. "

Bana yalvarıyor musun, hayatım?" diye mırıldandı, bu gelişmeden memnun görünüyordu. "Bir alfa buna alışabilir."

Ona doğru eğildim, kokum havayı şiddetle doldururken, arzusu uyluklarımı kapladı. Finley'in ağzı göğsümü okşadı ve o bir meme ucumu dişlerinin arasına alırken ellerim saçlarına gitti. Onun çıplak tenini tenime değdirmeye ihtiyaç duyarak gömleğini tırmaladım.

O da gömleğini yırtmamda bana yardım etti ve geniş omuzları görünce içimden bir iç çekiş geldi. Kalın kaslarını ellerimle okşadım, her yerinin bu kadar büyük olmasını seviyordum. Finley en lezzetli iri çocuktuk ve ben bunun için yaşıyordum.

Göğüslerimi okşadı ve aşağı doğru inerken elleri göğüslerimin üzerinde kalarak meme uçlarımı okşadı. Sakalının karnımda sürtünmesi beni nefes nefese bıraktı ve zaten o kadar hassaslaşmıştım ki, boşalmam için fazla bir şey gerekmeyeceğini biliyordum.

Finley keşfederken kendini kontrol ediyordu ve nefesi benim merkezime değdiğinde, zaten uyluklarımdan aşağı kayan ön sıvıyı yaladı. Ellerimi kaputa bastırarak, bu şeyden kayıp düşeceğimden endişelendim.

Finley aşağıya doğru devam etti ve ayağımın kemerine ulaştı, onu öptü ve dokundu. Bir iniltiyle, ayak parmaklarımı yüzünde kıpırdatmaya başladım. "Grouchy, lütfen." Yalvarmak üzereydim. Gerekirse dizlerimin üzerine çökerek bile. Kahkahası tenimde yankılandı.

"Sabırlı ol, Emmeline Anders.

Sana dokunmak için uzun zamandır bekledim ve cildinin her santimini öğrenmem gerekiyor. Nerede gıdıklanırsın, hangi dokunuş tüylerini diken diken eder, en güçlü kokunu nerede bulabilirim bilmek istiyorum. Hepsini bilmem gerekiyor."

Nefes nefeseydim ve sonunda ayağa kalktığında, elleri kalçalarımı sardı. Hızlı bir hareketle beni ters çevirdi ve yavaşça kaputa doğru indirdi.

Bu yeni açıdan Finley keşfetmeye devam etti, yaramın her santimini okşadı. O iz, hayatımın en kötü günlerini temsil ediyordu, ama görünüşe göre ona göre öyle değildi. "Bu senin gücünü ve dayanıklılığını gösteriyor," diye mırıldandı, izi öperek. "Bu bir savaş yarası, Emme. Sana çok yakışıyor."

Gözlerim yanıyordu, ama neyse ki o keşfetmeye devam ederken dikkatim dağıldı. Kalçalarıma ulaştığında, dokunuşu

sertleşti, ben de kıvrılıp ıslak kalbimi onun yüzüne itiyormuşum gibi oldum.

Yüksek sesle inledi. "Lanet olsun," diye homurdandı. "Yapamıyorum..."

Yüzünü amıma gömdü, beni yalayıp yuttu. "Siktir, tadı çok güzel," diye homurdandı.

Dudaklarımdan küçük inlemeler döküldü ve o dilini içime sokup beni sikmeye başladığında, parmakları klitorisimi okşarken ben de geri ittim. Yavaş yavaş tırmanan heyecan beni o kadar gerginleştirmişti ki, birkaç vuruş sonra kendimi kaybettim.

"Finley," diye bağırdım, serbest kalmanın gücü beni kaputa yapıştırdı. Parlak yüzeyde tutunamadım, ama ayı güçlü tutuşuyla beni yerinde tuttu ve ben tamamen bitene kadar yüzünü bacaklarımın arasına gömerek serbest kalmamı yaladı.

Tek duyabildiğim, sanki dünyadaki en mutlu ayı dönüşümcüymüş gibi, lezzetli homurtular. Bu çok uygun bir durumdu, çünkü ben de en mutlu kurt dönüşümcüydüm.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 65

FINLEY

Hayatımda birçok boktan şey yaşadım ve birçok boktan şey de yaptım.

Ama bu eşe layık olmak için doğru bir şey yapmış olmalıyım.

Tadı tatlıydı ve Emme'ye özgüydü, Kellan'ın günlerce tanrıların nektarı gibi övgüyle bahsettiği bu şarabı denedikten sonra tüm beklentilerimi karşıladı.

Kardeşim haklıydı, ama belki de biraz abartmıştı.

Eğer izin verse, buraya taşınıp, ağzımı onun amına dayayıp yaşardım. Emme umursamayabilirdi, ama kardeşlerim bu konuda bir şeyler söyleyecekti. Onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmayı ve onu onlarla paylaşmayı öğrenmem gerekecekti.

"Fin," diye inledi, boğuk sesi içimde başka bir arzu dalgası yarattı. Onu tekrar sırt üstü çevirdiğimde, bir elini saçlarıma geçirdi, diğer eliyle arabaya sertçe bastırdı.

Garajda onunla birlikte olmak doğru geliyordu. Burası *bizim yerimizdi* ve motorlarla çevrili bu yerde ilk kez eşimi sahiplenmek bana çok mantıklı geliyordu.

Hızımı değiştirerek yüzümü gömdüm ve nefes aldım, dilim ve ağzım, ondan damlayan tatlı nektarı yakalamaya çalışırken daha hızlı hareket ediyordu. Bu, boşa harcamak için çok iyiydi ve lanet olası arabanın kaputunu yalamak zorunda kalmamayı tercih ederdim. Arabaları severdim, ama o kadar da değil.

Uylukları başımın etrafını sıktığında, kalçalarını sarsarak ağzımı sürttü. Ellerimi onun lezzetli kıkına gömdüm ve

onu daha da yaklaştırdım. Onunla ilgili her şey çok yumuşak ve bereketliydi ve ben çok mutlu bir şekil değiştiren olarak lecektim. *Eninde sonunda.*

Bu mükemmelliğin her gün beni beklediğini bildiğim için, bu dünyadan ayrılmaya kesinlikle hazır değildim.

"*Kutsal tanrıça, lanet olsun,*" diye bağırdı, sırtını kavisleyip bana sürtünerek dilimde sert bir şekilde boşaldı.

Onu ilk kez tatmaya o kadar dalmıştı ki, parmaklarımı onun kaygan sıcaklığına sokma fırsatım bile olmamıştı. Birkaç saat arabalarla uğraştıktan sonra ellerimin pek temiz olmadığını ve hızlı iyileşme olsun ya da olmasın, omega'mın daha iyisini hak ettiğini söylemeye gerek bile yok.

O tekrar haykırırken, kendi iniltimi zar zor bastırdım — testislerim ağır ve zonkluyordu, sikim o kadar sertti ki tek vuruşta bir çivi akabilirdim.

Eşimin içine girme arzusu beni peneliyordu, avlanma ve sahiplenme igdmle birlikte yükseliyordu — onu sonsuza kadar bizim mağaraya kaçırmak için. "Em," diye mırıldandım, başımı kaldırıp onu bir yığın halinde uzanmış halde buldum, ciğerleri hızla nefes alırken yanakları hoş bir şekilde kızarmıştı.

"Bu harikaydı," diye soluk soluğa konuştu, "kutsal tanrıça. Eşini nasıl yiyeceğini biliyorsun."

Göğsümde bir gürültü yankılandı. Benim ne kadar iyi yiyebileceğimi hiç bilmiyordu.

Kaputun zerine daha fazla eğilerek, onun üstünde szlmeye başladım. "Seni sahiplenmeme hazır mısın, tatlım?" diye sordum, o sevgi dolu lakabı her kullandığımda gözlerinin kararması ve göz bebeklerinin büyümesi hoşuma gidiyordu.

Neredeyse çılgınca başını salladı ve ben eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Tereddüt etmeden dudaklarını açıp kendi tadını aldı ve bu, pantolonumun içindeki sikimi daha da sertleştirmede değil. Muhtemelen ilk seferinde çok uzun süre dayanamayacaktım, ama bu sadece başlangıçtı.

Bu gece çoğunlukla onun içinde olmayı planlamıştım.

"Hazırım, Grouchy," dedi nefes nefese, memnun bir gülümsemeyle. Uyluklarımı bacaklarının arasına kaydırarak, bacaklarını daha da ayırdım ve onu ele geçirmeden önce bu lanet kaputtan kaymayacağımızı umdum.

Elleri kot pantolonumun düğmesiyle uğraşıyordu, ben de onu açıp aşığı indirmesine yardım ettim, böylece pantolonumu tekmeleyip çıkarabilecektim. Bu gece iç çamaşırı giymemiştım ve gözleri benim onun için zonklayan ve sızan sikime kilitlendiğinde, benim hissettiğim kadar çaresiz görünüyordu.

"Yemin ederim," diye mırıldandı, "vajınam bu alfa sikler için uygun değil."

Ellerimi başının iki yanına koyarak, ıslak kıvrımlarının arasından sikimin başını sürtebilecek kadar eğildim. *Siktir beni.* "Bizi çok iyi karşılıyorsun, bebeğim," diye mırıldandım ve göz bebekleri tekrar parladığında gülümsememi saklamayı başardım. Kızımız biraz övgüden hoşlanıyordu ve ben de yüzündeki o ifadeyi seviyordum. "Sen ve amcığın mükemmelsiniz, daha iyi bir eş isteyemezdik. Sen bizim için yaratılmışsın, tıpkı bizim senin için yaratılmış olduğumuz gibi. Tanrıça seni kutsamış."

Her mırıldanılan kelimeyle, o bana doğru eğildi, ta ki ben tam onun girişine gelene kadar, sıcaklığı ucumu sardı. "Yine doğurganlık dönemime yaklaştım," diye aniden uyardı ve ben durdum.

"Durmamı ister misin?"

İmkansız gibi gelse de, o zaten benim aletimi kucaklamışken, o isterse sevişmenin ortasında dururdum.

Kafasını sertçe salladı. "Oh, tanrıça hayır. Sadece bilmeni istedim. Bu kadar erken hamile kalmamam gerekir, ama hazır olmadığın bir şeye seni zorlamak istemedim..."

Onun gevezelikleri sevimliydi ve eğer tek endişesi buysa, şey... Kalçalarımı cennete doğru ittim ve ilk vuruştan boşalmamak için yirmiyeye kadar saymak zorunda kaldım. "Seni yavrularımla doldurmak istiyorum," diye gürledim, neredeyse tamamen çıkıp tekrar ona sertçe girerek, kapüşondan kaymaması için onu sıkıca tuttum. "Seninle ve sürümüzle bir milyon bebek istiyorum ve hazırsan bu gece başlayabilirim."

O hiçbir şey söylemedi, beni sıkıca sarıp, geniş gözlerini benimkilere kilitledi ve beni mahveden inlemeleri ve çığlıkları duydu.

"Lütfen," diye inledi sonunda. "Beni daha sert sik, dostum. Lütfen."

Dudaklarını büzerek yalvarması ve yarı kapalı gözlerle bakışı, kontrolümün son kalıntılarını da paramparça etti. Onu sertçe sikerken
testislerim

sertçe siktiğimde onun kıcına çarptı ve o da kanayana kadar tırnaklarını pazılarına geçirdi. Acı ve zevkin karışımı testislerimi sıkılaştırdı, sikimin başında karıncalanma hissettim.

Arkadaşımın içine gömülmüşken, ayım onu sahiplenmek için savaşıırken öfkeleni ve ben daha da yakınlaşabilmeyi diledim. İçine girip her parçasını sahiplenmek istedim. Varlığımın geri kalanında bu omegayı sahiplenmek ve ona zevk vermek istedim.

Emme'nin gözleri büyüdü, nefes alışı ve çığlıkları giderek yükseldi.

"Kahretsin," diye boğuk bir sesle söyledi. "Geleceğim, dostum. Boşalacağım." Ayımı serbest bıraktım ve o ayağa kalkarak çenemizi kısmen değıştirdi. Emme'nin omzunu, Kellan'ın izinin hemen yanını ısırdım ve ağzımı dolduran kan tatlı ve metalik bir tadı vardı. Canavarım kükredi, bu da onun kurtunu yüzeye çıkardı ve bizi birbirimize bağlayan enerji girdapları oluştu. Ben ona kilitli kalırken

ona kilitli kaldım, Emme de beni ısırdı ve bağımızı mühürledi.

Birbirimize kenetlenmiş halde kaldık, ben onun vücuduna girmeye devam ederken, ona en fazla zevki yaşatmak için açımı ayarlarken, zihnimde canavarlarımız birleşti. Onun özünün içimde yerleştiğini hissettim ve varlığım boyunca ilk kez gerçek bir yuvanın ne olduğunu anladım. Canavarlarımız kısa bir süre birbirlerine sürtündükten sonra kayboldular ve ben geri çekilirken çenem normale döndü.

Ama bağlantı bizi serbest bırakmadı.

Emme çığlık attı ve beni sıkıca kavradı, orgazm olurken benim sikimi sağdı, bu da beni doruğa ulaştırdı. Onun adını haykırdım ve o kadar çok sperm boşaldım ki, ikimizin boşalmasıyla birlikte damladı. Onu öyle görmek hoşuma gitti, benim tohumumla, benim özümle dolu.

Hepsi onundu.

Üzerine çökmemek için, ellerimi kaputa koyarak ayaklarımla yere sağlam basmaya çalıştım. "Kahretsin, bebeğim," diye inledim, kalbim çarparken kaslarım artçı sarsıntılardan titriyordu. "Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Gece boyunca onun içinde kalmama itirazı olmadığını umuyordum. "Biz birbirimize bağlıyız," diye fısıldadı ve sesi kırıldı.

Panik, zihinsel mutluluğumu paramparça etti ve yeni bağımızdan kaynaklanan o kadar çok duyguya kapıldım ki, sözlerinde ağlamasına neden olan şeyin ne olduğunu anlayamadım. "İyi misin? Canını yaktım mı?"

Onu kontrol etmek için kendimi daha yukarı kaldırdım ve o, elini yanağıma hafifçe dokunarak beni durdurdu. "Ben kesinlikle harikayım ve sen bana asla zarar veremezsin." Göz bebekleri hala büyümüş haldeydi ve nefesini içine çekiyordu. "Bu çok yoğun ve inanılmazdı. Sadece... çok fazla. Bir ara bu noktaya gelemeyeceğimizi düşündüm, ama biz tüm zorlukları aştık, Grouchy. Zor kararlar aldık, sen emek verdin ve bu da bizim ödülümüz."

O benim ödülümdü ve onu asla hafife almayacaktım.

Onun içinde kalmaya kararlıyım, ellerimi onun altına kaydırdım ve ikimizi birlikte ayağa kaldırdım. O da plana hemen uydu, bacaklarını kalçalarımın doladı ve bana yakınlaştı.

O tamamen içeri girerken ikimiz de inledik. Daha önce seks sonrası hiç bu kadar hassas hissetmemiştim — sertleşmişim ve tekrar hazırdım. Emme söz konusu olduğunda, asla doyamayacağımı düşünüyordum.

Garajdan çıkarken başını omzuma yasladı, kolları beni sıkıca sardı. Neredeyse hiç kıpırdamadı ve onun özünde derin bir yorgunluk hissettim. Son zamanlarda ikimiz de iyi uyuyamamıştık.

Odamda, yatağın kenarına oturdum ve o kaymaya çalıştığında onu daha sıkı tuttum. "Yorgun olduğunu biliyorum, hayatım," diye fısıldadım, "ama biraz daha senin içinde kalmam gerek. Uyurken." Sabah uyandığında, benim için hazır ve istekli olacaktı.

Emme gözlerini kırptı, dudakları açıldı ve dilini dışarı çıkarıp dudaklarını nemlendirdi. Yanakları pembeleşti ve çok sevimli görünüyordu. "Senin sapık olacağını nereden bilebilirdim?" Bunun üzerine sııttım; onun hiçbir fikri yoktu. Bu şekil değiştirenin sahip olmak istemediğim hiçbir parçası yoktu. "Ama evet, Finley Thornton, senin kocaman sikinin içimde gömülü olduğu halde uyumak istiyorum. Nasıl olursa olsun."

Peki, tamam o zaman. Ayım kükredi ve ben, biraz uyuyabilmemiz için onu yeterince uzun süre sikmemek için gerçekten umut ettim.

Sırt üstü uzandığımda, bacaklarını daha da açarak her iki yanıma düşmesine izin verdi ve kalçalarını benim daha derine girmem için kavisledi. Başını göğsüme yasladı ve ben onu becermek için can atıyordum, ama yorgunluğu galip geldi. Uyandığımızda onu sevmek için bolca zamanımız olacaktı.

Başının arkasını avuçlayarak alına öpücükler kondurdum ve parmaklarımla yumuşak tenini okşadım. Gözleri kapalıydı, onun canavarı benim ayımın yanına yerleşmişti, hepimiz gerçek bir sürü gibi birbirimize sokulmuştuk.

Uzun zamandır hayalini kurduğum bu anın tadını çıkarırken uyuyacağımı hiç beklemiyordum. Ama Emme'nin kokusu beni sararken ve onun içinde olmanın verdiği rahatlık ile, hayatımın en güzel uykusuna daldım.

Tanrıça'nın kutsadığı koku eşleşmelerine inanmasaydım - ki kesinlikle inanıyordum - bu an tek başına benim yanıldığımı kanıtlardı.

Emme benim son hedefimdi, şimdi ve her zaman.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 66

EMME

Ağrılar içinde ve muhtaç bir halde uyandım ve yanağımın altında sıcak bir göğüs hissedene kadar dün gece olanları hatırlamadım. Finley derin uykundaydı, nefesleri düzenliydi ve yüzünde nadiren görülen bir rahatlık vardı.

Sanki sadece uykusunda şeytanları onu rahat bırakıyormuş gibi.

Ancak vücudunun bir kısmı hiç de rahat değildi ve o kısım içimde derinlere gömülmüş, sanki bütün gece sertleşmiş ve iç duvarlarımı okşamış gibi zonkluyordu.

Ön sıvı içimden sızmaya başladı ve onun içimdeyken onunla yatmaktan gerçekten tahrik olduğumu fark ettiğimde hiç şaşırmadım. Dün gece bunu söylediğinde, sadece düşüncesi bile beni neredeyse tekrar boşaltacaktı.

Finley ve ben birbirimize bağlandık.

Bir ay önce buna asla inanmazdım, ama canavarlarımız birbirlerine sarılıp yatıyorlardı ve omzumdaki en yeni ısırıkta onun özünün nabzını hissedebiliyordum.

Bunu bir tamlik hissi izledi ve sürümün her bir üyesiyle bağ kurdukça, özüm ve enerjim güçlendi.

Finley ile seks çok iyi olmuştu ve hala onun tenimin her santimini okşadığı ve tattığı hissi hissedebiliyordum.

Dayanamayıp öne eğildim ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım, sakalı yanağımı hoş bir şekilde kaşıyordu. Gözlerini açmadı ama dudakları gülümsemeye kıvrıldı. Eli başımın arkasına kaydı ve "Günaydın, sevgilim" diye mırıldanarak öpücüğü derinleştirdi.

Vücudum onun etrafında sıkılaştı, bu da ayının inlemesine neden oldu. "Çok iyi bir sabah."

Finley'in gözleri açıldı; viski rengi gözleri, ifadesindeki arzuyla uyumlu olarak daha da koyulaştı. O, odada yüksek bir kapı çalma sesi yankılanırken, içime daha da derinlemesine girdi.

"Siktir git," diye homurdandı Finley, bakışları beni olduğum yerde sabitleyerek.

Bu sefer daha yavaş hareket ederek kalçalarını tekrar esnetti ve ben gerçekten bütün gece boyunca tahrik olmuştum, çünkü anında boşalabilirdim. Finley'in göz bebeklerinin genişlemesi bir göstergeyse, o da çok geride değildi. Daha hızlı hareket etti, ellerini kıçıma sıkıca bastırarak beni daha yüksek kaldırdı ve daha iyi bir açıdan içime girmeye başladı.

Bir başka, çok daha şiddetli bir vuruş daha geldi. "Aşağı inmen gerek," dedi Slade, sinirli bir sesle.

"Ejderha ya da değil," diye Finley de hırladı, boynunun her iki yanında damarları belirginleşirken vücuduma giriyordu, "Seni fena halde döveceğim."

"Orgazmların kutsal tanrıçası," diye boğuk bir sesle bağırdım, çığlık atmamaya çalışarak.

Bu kadar iyi hissettirirken sessiz kalmak imkansızdı.

Bu açıyla Finley, vücudumda havai fişekler patlatan bir noktaya ulaştı.

"Bu acil bir durum," dedi Slade sonunda iç çekerek. "İki dakika, yoksa oraya gelip ikinizi de kendim aşağı indiririm. Çıplak olmanız ve sevişiyor olmanız umurumda değil."

Finley hızını kesmedi, bunun yerine aramıza uzanıp başparmağını klitorisime sürtmeye devam etti, ta ki ben yoğun bir orgazm yaşayıp bütün gece peşinde koştuğum rahatlamayı bulana kadar.

"Dostum," diye homurdandı Finley, uzun, yavaş darbelerle zevki uzatarak. O da boşalırken gözlerini kapattı ve ben ona yığıldığımda, kalplerimizin yüksek sesle ve senkronize olarak attığını duyabiliyordum.

Nefesimi toparlayınca sormak zorunda kaldım: "Bunu daha önce hiç yaptın mı? Bir kadının içinde uyudun mu?"

Neden sordum, bilmiyorum, ama bu düşünce beni öfkeyle karartmaya itti. Ama sordum. "Hiç, bebeğim," diye beni temin etti, muhtemelen yeni bağımız sayesinde ani öfkemi hissetmişti. "Daha önce bir kadının yanında uyumadım bile ve dürüst olmak gerekirse

dürüst olmak gerekirse, dün gecedan önce ikimizin de bakir olduğundan eminim. Bana kalırsa, ikimiz için de kimse yoktu."

Eğlencemle öfkem azaldı. "Hunter ve Finley bakirelik konusunda tartışabilirler, ama ben aynı fikirdeyim. Sizden önce hatırlamak istediğim kimse olmadı ve sen kesinlikle bütün gece içimde olan ilk kişisin." Boğazımı yuttum. "Ki bunu çok sevdim..."

Gözlerini kısa bir süre kapattı ve bağımız onun arzusu ile doldu. "Bunu çok sevdim," diye homurdandı. "Ama bu teoriyi test etmeye devam etmemiz gerekebilir. Sadece... sonsuza kadar her gece gibi."

Bu sefer ben güldüm. "Kellan elini kıcıma koyarak uyumayı seviyor, Hunter da uyluklarımı ya da boğazımı istiyor, belki de içimde uyumak senin işin olur."

Yüzündeki memnuniyet inkar edilemezdi — bu fikri beğenmişti.

Slade'i unutmuş değildik, ama beni yataktan çıkarmak için eve büyü yapması gerekti. Herkesin iyi olduğundan emin olmak için bağlarımı çılgınca aradım.

"Siktir, Slade'in bahsettiği şey bu muydu?" Finley, şortunu alıp giyerken homurdandı. Bana gömleğini uzattı ve ben de flanel gömleğin düğmelerini hızla ilikledim.

"Çabuk olmalıyız," dedim ve Finley hemen arkamdan koşarak kapıya doğru koştu.

Merdivenlere ulaşmadan önce, ellerini pazılarımın etrafına doladı ve beni yerden kaldırdı. "Önce ben," diye homurdandı, içindeki ayı uyanıyordu.

Tartışacak zaman yoktu, bu yüzden onun peşinden, giriş salonunda kapıyı tıkayan sürümüzün bulunduğu yere kadar gittim. Hunter kenara çekilene kadar aramızdaki yabancıyı fark etmedim ve kendimi tanıdık bir yüze bakarken buldum.

Tabii, fotoğraf görmek tanıdık sayılırsa. Slade'in haftalar önce bana gösterdiği grenli güvenlik kamerası görüntülerindeki erkekti. Doğduğum yerin önünde duran şekil değiştiren.

"Sen," dedim, ne olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarımı çatarak.

"Merhaba, kızım," diye cevapladı, gözleri benimkilerle buluştu. *Buz mavisi gözleri.*

Donakaldığım halde, sanki başından beri biliyormuşum gibi, bir parçam bu bilgiyi kabul etti.

"Affedersiniz," diye homurdandı Slade, koruyucu bir şekilde önüme geçerek. "Emme'nin biyolojik kızınız olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Değişken, sade keten gömleğinin üzerinde kollarını kavuşturarak başını salladı. Ayakları çıplaktı ve saçları uzamış ve dağınıktı, sanki bir süredir zorlu koşullarda yaşıyormuş gibi, ama bakışlarında baskın bir kurt vardı. O bir alfa idi.

Güçlü bir alfa.

"Evet. O benim kızım," diye devam etti, sabırsızlığı ortaya çıkınca sesi sertleşti. "Onu korumak için onlarca yıl uğraştım, ama ne yazık ki güçlerini saklama veya gizleme zamanı sona erdi."

Başım dönüyordu ve ne demek istediğini tam olarak anlayamıyordum. "Anlamıyorum," diye mırıldandım sonunda, Slade'in etrafına bakarak onun rahatsız edici bakışlarıyla karşılaşmak için. "Neden buradasın? Neden büyüü kapımıza getirdin?" Daha önce hissettiğim dalgalanmanın ondan geldiğinden hiç şüphem yoktu.

"Adım Constantine," dedi ve Talon'un bana söylediği isme gözlerimi kırptım. "Yarı şekil değiştirici, yarı cadıyım ve dünyayı kurtarmak için yardımına ihtiyacım olacak."

Slade hırladı. "Dönüşenler ve cadılar üreyemez. Yalan söylüyorsun."

Constantine başını salladı. "Ah, keşke bu doğru olsaydı. Biz üreyebiliriz ve büyü yapabiliriz. Tıpkı senin eşinin yapabileceği gibi."

Eşin. Benden bahsediyordu. "Neden benim yardımına ihtiyacın olsun ki?" diye sordum, beni annemle yalnız bırakan bu *adama* karşı öfkem artarken. "Ve yirmi altı yıl ortadan kaybolduktan sonra neden sana yardım edeyim ki?"

O hiç gözlerini kaçırmadı ve ben onun yüz hatlarında kendimi bu kadar çok görmemden nefret ettim. Saçları bile açık sarıydı ve hafif çilek rengi bir tonu vardı. "Jewels olarak tanıdığın cadı bir lanet koydu. Yıllardır bunu planlıyordu ve doğru zamanı bekliyordu. On yıllar önce ailesinin bağlandığı alfanın enerjisini çalabileceği bir zamanı, kanlı ayın olduğu geceyi." Bir an durdu ve dün geceki gökyüzündeki ürkütücü parlıtı aklıma geldi. "Fletcher elbette bunu tahmin etmişti ve ona kendisine zarar vermemesi için yemin ettirmişti. Ama bu

diğerlerinin ölümcül darbeyi vurmasını engelleyemedi. Şimdi hepimiz tehlikedeyiz."

Dünkü tüm endişelerim ve korkularım yeniden alevlendi ve bunun madalyonun diğer yüzü olduğunu biliyordum. Çok kolay kurtulduğumuzu hissetmiştik ve bunun bir nedeni olduğu açıktı.

"Ne tehlikesi?" diye sordu Hunter, sabrı tükenirken kurt ruhu ortaya çıktı. "Bu lanet ne yapıyor?"

Constantine yavaşça nefes verdi, hala hayalet görmüş gibi bana bakıyordu. "Bir sonraki dolunay gelene kadar onu durduramazsak, içimizdeki canavarları kilitleyecek ve onları kontrol edecek. Bir daha asla özgürce dönüşemeyeceğiz. Daha da kötüsü, tüm cadılar sürüyü kontrol edebilecek. Her bakımdan, onlar en üstün alfa olacaklar."

Bunu sindirirken ağır bir sessizlik hakimdi ve çoğu şekil değiştirenin bir cadıya bu şekilde boyun eğmeden önce öleceğini biliyordum. Bunun olmasına izin veremezdik.

"Sen bir cadısın," dedim, sesimin titrememesini dileyerek. Umarım bunun yüzde doksanınin öfkeden kaynaklandığını hissetmiştir. "Neden sana güvenelim?"

Benden hiçbir şekilde saklanmadı, ifadesi açıktı. "Sen de bir cadısın, Emme. Kendinin hangi tarafına daha sadık hissediyorsun?"

Bunu düşünmeme bile gerek yoktu; damarlarımda sihir olması, onları kesip kanımı akıtmak istememe neden oluyordu. "Kurtum. Her zaman."

Constantine'in gülümsemesi yorgunluğun izlerini taşıyordu. "Aynı, kızım. Ben de hep aynı şeyi hissettim ve sana açıklayacak çok şeyim var. Ama kaybedecek çok zamanımız yok."

Sürümün etrafımı sarmasıyla, bunun şekil değiştiren şehirler için önemli bir dönüm noktası olduğunu anladım. Bir kez daha savaşa girdiğimiz ve bu sefer kendimiz ve hayvanlarımız üzerindeki özerkliğimizi kaybetme riskiyle karşı karşıya olduğumuz bir nokta.

Benim gözlerimin aynası olan gözlere bakarken, yapabileceğim tek şeyi yaptım ve geri adım attım.

"Peki, *baba*, görünüşe göre ortak bir düşmanımız var. Tavsiyeni ve yardımını kabul ediyoruz ve onları nasıl alt edeceğimizi birlikte bulacağız

."

Alfa enerjisi etrafımda çılgınca dolaşıyordu, ama kimse benim sözlerime karşı çıkmadı.

Constantine'in söylediğı doğruysa, kendimizi ve sürülerimizi kurtarmak için tek bir şansımız vardı. Ama bunun için başka bir ebeveyne güvenmem gerekiyordu. Hayatımın büyük bir bölümünde beni hayal kırıklığına uğratmış birine.

Tanrıça hepimize yardım etsin.

Shifter City Fated Mates'in sonunu, 2026 Ocak ayında çıkacak [olan](#) *A Bond of Trust*'ta okuyabilirsiniz. [Instagram'da](#) beni takip ederek, Facebook grubum [The Nerd Herd'e](#) katılarak veya [haber bültenime](#) abone olarak yeni yayınları takip edebilirsiniz.

OceanofPDF.com

SONRA NE OKUYUM...

Birçok okuyucu bana ne okumalı diye soruyor. Tamamlanmış (MF) romantik fantastik serim Shadow Beast Shifters'ı deneyin. [Rejected - Kitap 1](#)

Babam korkunç bir hata yaptı. Bedelini ben ödüyorum.

Güçlü bir sürünün içinde büyüyen bir kurt adam olarak, hayatımın en güzel günlerini yaşamalıydım. Ama babam liderimizi öldürmeye çalıştığından beri, ben bir dışlanmış, hain, pislikten bile aşağı bir varlık olarak damgalandım.

Sürü hayatına daha fazla dayanamadığımda kaçardım, ama görünüşe göre onlar kum torbalarını kaybetmekten hoşlanmıyorlar. Liderin oğlu Torin, ilk vardiyamdan önce beni geri getirir... gerçek eşimi ortaya çıkaracak olan vardiyadan. Benimkinin kim olacağını asla tahmin edemezdim, ama kurtum ona baktığı anda, daha parlak bir gelecek için umutla doluyorum.

Sonuçta, kimse gerçek eşini reddetmez, değil mi?

Yanlış. Çok yanlış.

Kurtlar saldırdığında, ruhum intikam için çılgın atar ve bir şekilde gölge dünyasına dokunurum.

Bir şekilde onu topraklarımıza getiriyorum.

Gölge Canavarı. Bizim şekil değiştiren tanrımız. Şeytanın ta kendisi.

Eşimin beni reddetmesi sadece başlangıçmış.

*Eğer seksi, karanlık, paranormal romantizm, mizah, heyecan, aksiyon, sert bir kahraman ve bir anti kahraman seviyorsanız, bu kitap tam size göre. Rejected, tam uzunlukta (100 bin kelime) bir kitap olup, Shadow Beast Shifters serisinin üç kitabından ilki ve bir cliffhanger ile bitiyor. Dil ve cinsel içerik nedeniyle 18 yaş ve üstü için tavsiye edilir.

OceanofPDF.com

JAYMIN EVE'NİN DİĞER ESERLERİ

Fallen Fae Gods (Karanlık Romantastik ejderha dönüşümcü/fae 18+) (tamamlanmış)

Birinci Kitap: Gilded

Wings İkinci Kitap:

Crimson Skies

Shadow Beast Shifters (Karanlık ve Seksi kurt şekil değiştiren/tanrı Romantasy 18+) (tamamlandı)

Birinci Kitap: Rejected

İkinci Kitap: Reclaimed

Üçüncü Kitap: Reborn

Dördüncü Kitap:

Deserted Beşinci

Kitap: Compelled

Altıncı Kitap:

Glamoured

Bluebell House Duet

Birinci Kitap: Zorunlu Yakınlık

İkinci Kitap: Travma Bağları (TBD)

Bellerose'un Çocukları (Karanlık, RH rock yıldızı romantizmi 18+)(tamamlandı)

Birinci Kitap: Zehirli Güller

İkinci Kitap: Kirli Gerçekler

Kitap Üç: Parçalanmış Hayaller

Dördüncü Kitap: Güzel Dikenler

Demon Pack (PNR/Kentsel Fantazi 18+) (tamamlandı)

Birinci Kitap: İblis Sürüsü

İkinci Kitap: İblis Sürüsü'nün Yok Edilmesi

Üçüncü Kitap: İblis Sürüsü Ebedi

Doğaüstü Hapishane Üçlemesi (Tamamlanmış UF serisi 17+)

Birinci Kitap: Ejderha İşareti

İkinci Kitap: Ejderha Mistikleri

Üçüncü Kitap: Ejderha Eşi

Dördüncü Kitap: Kırık Pusula

Beşinci Kitap: Sihirli Pusula

Altıncı Kitap: Louis

Yedinci Kitap: Elemental Pusula

Doğaüstü Akademi (Tamamlanmış Kentsel Fantazi/PNR 18+)

Birinci Yıl

İkinci Yıl

Üçüncü Yıl

Arbon Akademisi Kraliyet Ailesi (Karanlık, Tam Çağdaş Romantizm 18+)

Birinci Kitap: Prenses Oyu *İkinci*

Kitap: Playboy Prensler *Üçüncü*

Kitap: Zehirli Taht

Titan'ın Destanı (PNR/UF. Seksi ve mizahi 18+)

Birinci Kitap: Tanrılar'ı Serbest Bırakmak

Kitap İki: Tanrılar'ın Gazabı

Üçüncü Kitap: Tanrılar'ın İntikamı

Karanlık Miras (Tamamlanmış Karanlık Çağdaş lise romantizmi 18+)

Birinci Kitap: Kırık Kanatlar

İkinci Kitap: Kırık Güven

Üçüncü Kitap: Kırık Miras

Sır Saklayanlar Serisi (Tamamlanmış PNR/Kentsel Fantazi)

Birinci Kitap: Karanlıkların Evi

İkinci Kitap: İmparatorluk Evi

Üçüncü Kitap: Leights Evi

Dördüncü Kitap: Royale Hanesi

Fırtına Prensesi Destanı (Tamamlanmış Yüksek Fantazi 18+)

Birinci Kitap: Prenses Ölmeli

İkinci Kitap: Prenses Saldırmalı

Üçüncü Kitap: Prenses Hüküm Sürmeli

Tanrıların Laneti Serisi (Tam Ters Harem Fantazi 18+)

Birinci Kitap: Hile *İkinci*

Kitap: İkna

Kitap Üç: Baştan

Çıkarma Kitap Dört: Güç

Novella: Nötr

Beşinci Kitap: Acı

NYC Mekke Serisi (Tamamlanmış - UF serisi)

Birinci Kitap: Kraliçe Varis

İkinci Kitap: Kraliçe Alfa

Üçüncü Kitap: Kraliçe Fae

Dördüncü Kitap: Kraliçe

Mekke

Walker Saga (Tamamlanmış - Genç Yetişkin Fantastik)

Birinci Kitap: İlk Dünya

İkinci Kitap: Spurn

Üçüncü Kitap: Crais

Dördüncü Kitap:

Regali *Beşinci Kitap:*

Nephilius *Altıncı*

Kitap: Dronish

Yedinci Kitap: Earth

Hive Üçlemesi (Tamamlanmış UF/PNR serisi)

Birinci Kitap: Ash

İkinci Kitap: Anarşı

Kitap Üç: Yok Et

Sinclair Hikayeleri (Bağımsız Çağdaş Romantik 18+) Songbird

OceanofPDF.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

